

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

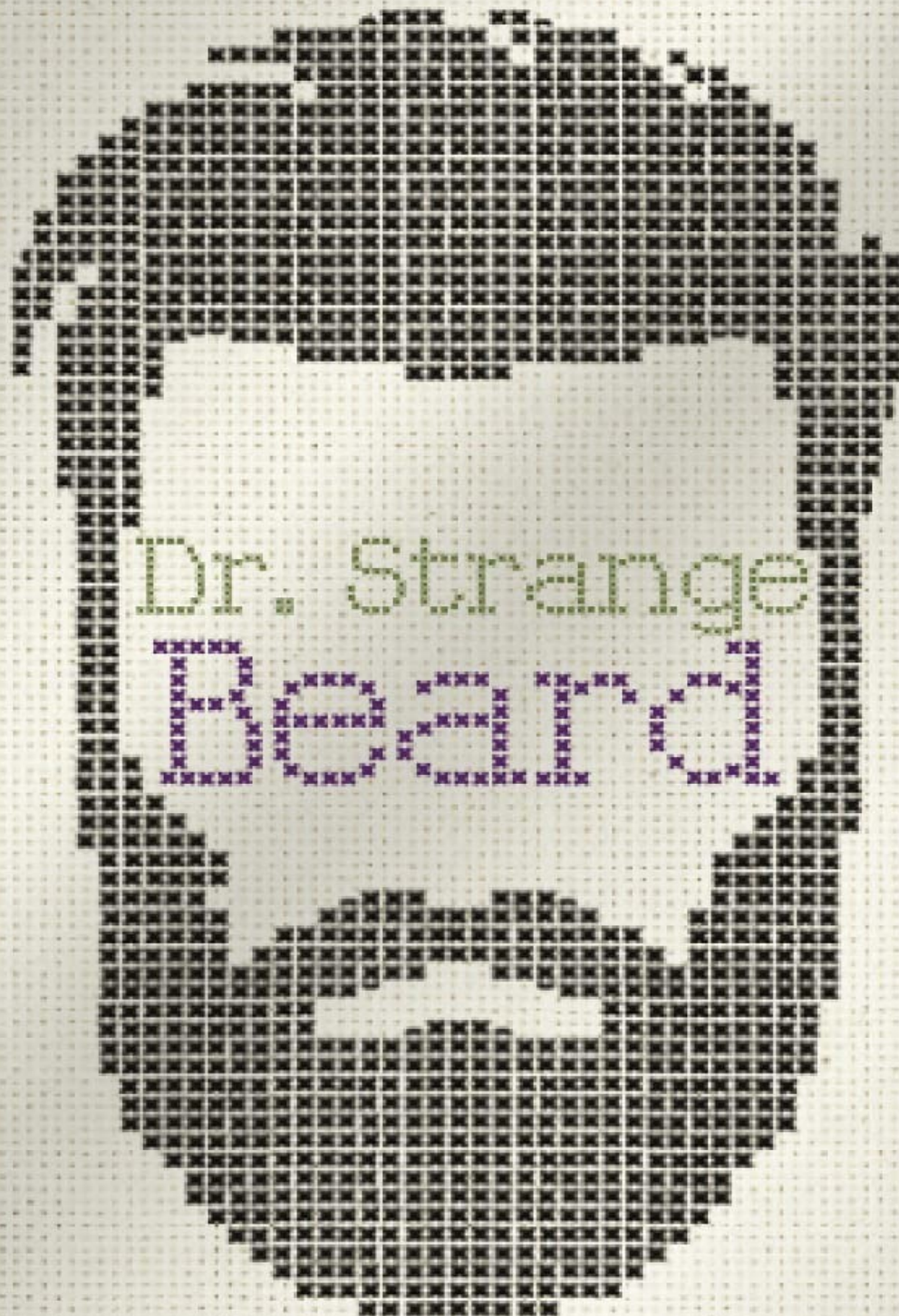
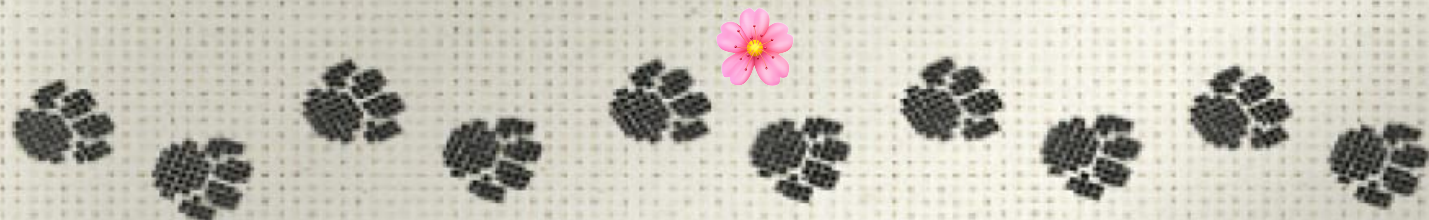
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

PENNY REID

A Winston Brothers Novel

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DR. GARİP SAKAL
WINSTON KARDEŞLER #5

PENNY REID

WWW.PENNYREID.NINJA

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>

[Sonsöz](#) [---](#)

[Yazarın Yazar](#)

[Hakkında Notları](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

TELİF HAKKI

Bu kitabı bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, atıp tutmalar, gerçekler, uydurmalar ve olaylar ya yazarın şüpheli hayal gücünün ürünüdür ya da uydurma olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş ya da ölmemiş gerçek kişilerle, olaylarla, mekânlarla olan benzerlikler rahatsız edici/endişe verici olmasa da tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı© 2018 by Penny Reid; Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, fotoğraflanamaz, instagramlanamaz, tweetlenemez, twitlenemez, tumbırlanamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz.

Made in the United States of America

e-Kitap Baskısı: Temmuz 2018

ISBN: 978-1-942874-33-1

BİRİNCİ BÖLÜM

"Geçmiş içimde ikinci bir kalp gibi atıyor."

JOHN BANVILLE, DENİZ

Roscoe

ÇOĞU İNSANIN yaklaşık on bir ya da on iki hikayesi vardır ve hepsi bu kadar.

Ben çocukken, yaşlı insanların sadece unutkan olduğunu düşünürdüm. On yaşındaki ben, otuz beş yaşın üzerindeki "yaşlı insanlar" olarak görürdüm. Ama ben de büyüdükçe, her yaştan insanın unutkan olduğunu fark ettim. Yani benden çok daha unutkan.

Ayrıca kimsenin kendisini tekrar ettiğinin, aynı masal ve anekdotları yedinci, sekizinci ya da yirminci kez paylaştığının söylenmesini istemediğini fark ettim. İnsanlar bundan nefret eder, hatta hikayelerini onlardan daha iyi hatırlıyorsanız daha da çok.

Ne zaman birine bana filanca tarih ve saatte filanca hikayeyi anlatmış olduğunu hatırlatsam ya da hatırladıklarını düzeltmeye çalışsam, sinirlenir ve öfkelenirdi. Sanki iyi bir hafızaya sahip olmak benim suçummuş da kötü bir hafızaya sahip olmak onların suçu değilmiş gibi.

Çenemi kapalı tutmayı öğrendim. İnsanların bana on bir ya da on iki hikayelerini tekrar tekrar anlatmalarına izin verdim, her seferinde sanki ilk kez duyuyormuşum gibi davrandım. Bu, mükemmelleştirdiğim bir beceriydi; ilgileniyormuş, şaşırmış, iyi kısımlarda inandırıcı bir şekilde gülüyormuş ya da kötü kısımlarda üzgün ve sıkıntılı görünüyormuş gibi davranıyordum.

Gerçekten iyi bir oyuncuydum. Samimiyetsiz olma konusunda mükemmeldim ve dışa dönük tepkilerimin samimiyetsizliğini, kendime aldatmacanın tasarımdan değil zorunluluktan kaynaklandığını hatırlatarak rasyonalize ediyordum. İçtenlikle iğrenç olmak ya da insanları kızdırmak istemiyordum.

Sanırım kendi arkadaşlığımı başkalarınıninkine tercih etmemin ana nedeni de buydu. Yalnızlık anıları zihnimi karıştırmıyor. Ama eğer insanlarla birlikte olmak zorundaysam, yabancıların arkadaşlığını uzun süredir tanıdıklarına ve ailemin arkadaşlığını diğer herkesin arkadaşlığına tercih ederdim.

Yabancıların hikayeleri her zaman yenidir, o yüzden bu da var.

Ailemi seviyorum ve onların hikayeleri neredeyse hiç eskimiyor. Yine de, arada bir, tanıdık bir masalın bir kez daha anlatılması için havamda değilsem, tekrardan şikayet ederek kurtulabilirdim. Sinirlenebilirlerdi ama ne olursa olsun beni sevmek zorundaydılar.

On yedi yaşına geldiğimde, insanların dinleyicinin yararına hikayeler anlatmasının nadir olduğunu fark ettim. Genellikle, ama her zaman değil, bir hikaye çoğunlukla anlatanın yararı için anlatılır. "Nasıl o kadar sarhoş oldum ki bir keresinde şu ünlünün evinin çitlerine tırmandım ve kahvaltıya davet edildim" ya da "şu insanları bir çingiraklı yılandan nasıl kurtardım" hikayesi, anlatanın nasıl macera dolu, anlamlı bir hayat yaşadığını; komik, kendini küçümseyen ve cesur olduğunu; nihayetinde tanınmaya değer bir insan olduğunu gösterir.

Sanki insanlar kendilerine kendi değerlerini hatırlatmaya ihtiyaç duyuyorlar ve bunu da en sevdikleri on bir ya da on iki hikayeyi, kim olduklarını temelde tanımlayan anekdotları anlatarak ve yeniden anlatarak yapıyorlar.

İşte ortalamanın üzerinde bir hafızaya sahip olmanın yükü ve anı biriktirme konusunda neden oldukça titiz olduğum da burada yatıyor.

Hangi hikayeleri hatırlayacağıma ben karar veremem. Hikayeler asla solmaz. Hepsini hatırlıyorum. Kim olduğumu temelden tanımlayabilecek olsalar bile asla anlatmadığım ve unutmayı tercih ettiğim pek çok hikayem var.

Ama yapamadım.

İşte bu yüzden arabamda oturmuş, ön camdan dışarıya ve büyük pencerelerden yol kenarındaki küçük lokantaya bakarken ne yapacağım konusunda kararsızdım. Aynı zamanda bir dizi canlı anının saldırısına uğramıştım. Tüm anılarım canlıydı ama bunlar unutmayı tercih ettiklerimdi. Ama yapamadım.

Simone Payton'ın Daisy'nin Fındık Evi'nde olmaması gerekiyordu.

Bugün perşembeydi, ayın son perşembesi. Simone perşembe günleri evde olmazdı, ayın son haftası da hiç olmazdı.

Beş yıldır (beş yıl, dört ay ve on iki gün) Simone her zaman ayın ilk Cuma günü gelirdi, uçağı Knoxville havaalanına saat 17:16'da inerdi, bu da saat 18:00'e kadar Daisy's'de akşam yemeği yememin güvenli olduğu anlamına geliyordu. Ondan sonra, Simone Pazar gecesini uçağıyla Washington DC'ye dönene kadar lokantadan uzak durmam gerektiğini biliyordum.

Her ayın ilk hafta sonu çörek yememek, Simone Payton'la ilgili daha fazla anı biriktirmemek için ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Ama işte buradaydı. Bir perşembe günü. *Son* perşembe.

Sinir bozucu.

Kollarımı kavuşturdum, boynumu kaşıdım. Yakınlarda bir yerde, motosiklet motoruna benzeyen bir ses kükreyerek geçti, yaklaşır gibi oldu ve sonra aniden kesildi. Arabamın motorunu henüz durdurmamıştım çünkü henüz kalmaya ya da gitmeye karar vermemiştim. Asıl soru, bir çöreği ne kadar çok istediğimdi?

Oldukça kötü.

Yolda dört saat geçirmiştim ve aklımı meşgul eden birkaç düşünce vardı; bunlardan en yaygın olanı, Green Valley'e vardığımda orijinal Daisy's Nut House'dan güzel bir çörek yemenin ne kadar güzel olacağı idi. Aslında kendimi cömert hissediyordum. Planım ertesi sabahki kahvaltı için üç düzine almak ve bunları tüm ev halkıyla paylaşmaktı.

Ve şaşırmayacaklardı. Daha geçen ay, Cletus -yani ortanca kardeşim- çamaşırlarını kurutucuya koymadan çamaşır makinesinden çıkardığım için beni "burnumun ötesini düşünmediğim" için azarlamıştı.

Öncelikle, kurutucudaki havlular tam olarak kurumamıştı. Islak kıyafetlerini içeri taşımak yerine, havlular için kurutucuyu yeniden başlattım. İkincisi, havlular kuruduğunda, gün batımından önce yola çıkmak istiyorsam kendi kıyafetlerimi kurutmam gerekiyordu. Üçüncüsü, evden çıkarken ona kıyafetlerini kurutucuya koymasının gerektiğini *söyledim*.

Gerekeni yaptım, değil mi?

Öyle düşünmedi ve o zamandan beri beni on yedi kez aradı, çamaşır makinesinde yıkadığı her kıyafet için bir kez, her bir parçanın şimdi ne kadar iğrenç koktuğunu detaylandıran bir sesli mesaj bırakmak için. Kokladığını bile duyabiliyordum.

Uzun lafın kısası, Cletus her zamanki gibi aşırı tepki vermişti.

Bu anıya gözlerimi devirerek, dikkatimi tekrar tezgâhta oturan iki yerliye -Garrison Tyler ve Jeff Templer- kahve dolduran güzel kıza verdim. Kız gülümsedi, bu görüntü göğsümdeki refleksif sancıya karşı dişlerimi sıkmana neden oldu.

Gözlerimi ayırarak Simone'un artık bir kız olmadığını kendime itiraf ettim. Sanırım uzun zamandır kız olmamıştı ama tüm bunları özlemiştim.

Bunu hiç yapmadım. Onu hiç aramadım ve kesinlikle onu bir sürüngen gibi izlemedim, karanlık arabamda Fındık Evi'nden birinde otururken

Gün batımından hemen sonra gölgeli noktalar. Kardeşim Cletus'un aptal insanlardan kaçtığı gibi ben de ondan kaçıyordum. On yıl önce on altı yaşına girdikten sonra her şeyi kaçırmıştım ve şimdi de yetişmek gibi bir planım yoktu.

Belki . . .

Belki acelem varmış gibi davranabilirdim. Belki önemli bir telefon görüşmesi yapıyormuş gibi davranabilirdim, bu da anlamlı bir etkileşimi ve hatta sohbeti imkânsız hale getirirdi. Belki sipariş verir, bir şeyi kontrol etmem gerekiyormuş gibi dışarı çıkar ve çöreklerin hazır olduğunu görünce geri dönerdim.

Ya da belki de erkek gibi davranıp bu işi bitirmelisin.

. . . Hayır.

Motoru durdurarak bir savunma stratejisi oluşturdum: İçeri girecek, telefondaymışım gibi davranacak, mümkün olduğunca az kelime kullanarak sipariş verecek, lokantanın arka tarafına doğru yürüyecektim -kibar olmak için, lokantanın ortasında dikilip telefonla konuşan o iğrenç insanlardan biri olmamak için- siparişim bitene kadar. Sonra tezgâha bir yirmilik koyar ve hâlâ telefonla konuşurken oradan ayrılırdım.

Mükemmeldi.

Elimi kapı koluna koydum, oyalanıyordum. Kapıyı açtım, tekrar düşündüm, sonunda arabadan çıkarken nefesimi verdim. Tekrar durdum, tekrar düşündüm ve arka cebime uzanırken kapıyı arkamdan kapattım.

Telefonumu çıkarıp ekrana baktım.

Aslında ... daha iyi bir fikir, kız kardeşim Ashley'i arayacaktım. Donutlarımızı elime alıp dışarı çıkana kadar benimle telefonda kalmasını sağlayacaktım. Evet. Kız kardeşim beni anlar. Neden aradığımı açıklasam bile alay etmezdi. O en iyisiydi.

Evet. İyi plan. İyi, iyi plan.

Başparmağımı ekranda kaydırarak telefon rehberime tıkladım, son arananlara gittim ve tam kız kardeşimin adına dokunmak üzereydim ki, çakıl taşlı yolda çitırdayarak yaklaşan ayak seslerini duydum.

Dalgın bir şekilde omzumun üzerinden baktım. İki kez baktım, zihnim karardı, telefonumu tutan elim yanıma düştü ve bir adım geri gittim.

Bu benim babamdı.

Daha doğrusu biyolojik babamdı. Yirmi metre kadar uzaktaydı. Geç bir kış akşamının soğuk, grimsi ışığı çevredeki ormanın uzun meşe ağaçlarının arasından sızıyor ve çok az aydınlatma sağlıyordu. Onu gayet iyi görebiliyordum.

Bu adamı iyi tanı mıyordum ama nerede olsa tanırdım. Yüzü görünmese bile yürüyüşünü, hareketlerini, en büyük ağabeyim Jethro'nunkine çok benzeyen çalımını biliyordum.

O anda, ne kadar yaşlanmamış -hatıralarımdaki gibi- göründüğüne hayret ettim. Saçları hâlâ tuzlu ve karabiberliydi, ama çoğunlukla karabiberliydi. Hâlâ uzun boylu, zayıf ve güçlüydü, yirmi yaş genç bir adam gibi görünüyordu. Canlı mavi gözlerinin ve ağzının etrafındaki gülme çizgilerinin derin olukları dışında yüzünde neredeyse hiç kırışıklık yoktu.

Ama beni asıl şaşırtan, ona ne kadar çok benzediğimdi. Babam benim gülümsememe gülümsüyordu. Bana. Bir an kendimi izlediğime dair sinir bozucu bir duyguya kapıldım.

Kaskatı kesildim, halsiz beynim onun beni durdurmak, arabamın kapısında ağzım açık durduğum yerde benimle buluşmak istediğini fark etti. Benimle konuşacaktı.

Bu da beni meraklandırdı: *Neden?*

Babamı annemin cenazesinden beri görmemiştim, son görüşüm kız kardeşimi ve erkek kardeşim Billy'yi kaçırmaya çalıştıktan sonra bir polis arabasının arkasında götürülüşüydü.

Ondan önce, annemin ölümünden bir gün sonra alacakaranlıkta ailemizin evine gelmiş, tehditler ve taleplerde bulunmuştu.

Ondan önceki son seferinde, beni beklenmedik bir şekilde okuldan almıştı. -Beni okuldan hiç almazdı ve onu gördüğüme çok sevinmişim. Bana kendimle, okulla, kızlarla, annemle ve onun nasıl olduğuyla ilgili her şeyi sormuştu.

Beni Hawk's Field'ın ortasında bırakıp sırtarak evin yolunu bulmamı söyleyene kadar hayatımın en güzel günüymüş gibi hissetmişim. Tabii bulabilirsem. Onun kanını taşımaya layık bir adam olduğumu ona kanıtlamam gerekiyordu.

On iki yaşındaydım.

Ama şimdi buradaydı, botları çakılları çıkırtıyor, adımları yumuşak ve telaşsız, kim olduğumu benden daha iyi biliyormuş gibi bana bakıyordu.

Neden gülümsüyordu?

Yaklaşımı karşısında şaşkına dönmüş bir halde sadece aptalca bekleyebilirdim. Ama ağzımı kapatmayı başardım, kardeşim Cletus'un sesi kafamın içinde, *"Ağzını kapat, kimse papillalarını görmek istemiyor,"* diyordu.

Darrell Winston adımlarını yavaşlattı ve yaklaşık bir metre ötede tamamen durdu. Gözleri tuhaf bir parıltıyla üzerimde gezindi.

"Oğlum," dedi sıcak bir sesle, sesi beni ürkütmüştü. Kardeşim Billy'ninki gibi derindi ama muhtemelen yıllarca sigara içtiği ve motosiklet dumanı soluduğu için sertleşmişti. "Ne güzel bir sürpriz."

"Öyle mi?" Aynı anda hem sordum hem de merak ettim. Sesim şaşkınlıktan boğuklaşırken, şaşkınlığım içinde bocaladım.

Görmeyi beklediğim en son kişiydi - ve kesinlikle en son kişiydi demek istiyorum. Hem de hiç. Sadece şimdi değil, her zaman.

"Elbette seni görmek güzel." Darrell'in sırtışı biraz daha yayıldı, gözleri eğlenceye benzeyen bir şeyle parladı. "Nasılsın?" diye sordu, içtenlik ve ilgiyle dolu bir ses tonuyla, gözlerimi kırıştıtararak.

Dik durarak çenemi kaldırdım ve kollarımı kavuşturdum. Bu içgüdüsel bir duruştu, sanki onun samimiyet gösterisine karşı kendimi koruyabilirmişim gibi bir savunma duruşu.

Samimiyet gerçek değildi. Dediğim gibi, babamı iyi tanıımıyordum ama birinin samimiyet taklidi yaptığını anlardım.

"Ne istiyorsun?" Kızgınlığım şaşkınlığımı gölgede bırakarak sordum ve onun nezaket ya da ilgi gösterisine karşılık vermek için hiçbir çaba sarf etmedim.

Darrell'in gözleri üzerimde gezindi, hâlâ eğlenmiş görünüyordu. "İçeri mi giriyorsun?" Lokantayı işaret etti. "Sana yemek ısmarlayayım."

Burnum kırıştı, kendi kendine bir alay başlangıcı oldu. "Hayır."

"Hayır mı?" Sanki uzun zamandır sevdiği sevimli bir çocukla uğraşıyormuş gibi kıkırdadı. "Hadi ama Roscoe. Seni görmeyeli ne kadar oldu, üç yıl mı?"

"Altı yıl dört ay." *Ve yirmi iki gün.*

Şimdi sırtıyordu, kötü hatırasını kazara düzeltmemden çok memnun görünüyordu ve kesinlikle bundan çok fazla şey anlamıştı. Tanıştığım her insanla son karşılaşmalarımın her birinin tarihini ve saatini hatırlıyordum. Bu konuda özel değildi.

Babam kahkahalar atarak konuştu. "Evet, görüyorum ki babanı hiç özlememişsin."

Hayal kırıklığına uğramış bir halde çenemi sıktım ve bakışlarımı başka yöne çevirdim, bakışlarımı -eğer yıllar boyunca kulak misafiri olduğum ufak tefek hikâyeler doğruysa- ailemi her yönden mahvetmiş olan bu adamdan başka bir yere çevirmeye kararlıyım.

İşte o zaman Simone Payton'ı fark ettim.

Artık lokantada değildi, gülümsemeler dağıtıyor ve kahve döküyordu. Bana doğru yürüyordu, gözleri üzerimdeydi, ayağı kaldırımdan ayrılıp arsanın çakıllarına basmak üzereydi. Bir an için donakaldım, ayaklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve hemen dikkatimi babama geri verdim.

Yüz ifademdeki kasıtsız değişiklik dikkatini çekmiş olmalıydı, çünkü şimdi omzunun üzerinden bakıyordu. Bir saniye sonra, daha uzun durmuş, onun yaklaşmasını izliyordu. Bundan birkaç saniye sonra, bakışları tekrar benimkine döndü, değerlendirdi, ağzında küçük bir gülümseme belirdi.

"Bakın kim gelmiş," dedi, kararlı ve sessiz, sanki bu -Simone'un aniden ortaya çıkışı ve benim buna verdiğim tepki- onu eğlendirmiş gibiydi.

Gitmem gerekiyor.

Ben gitmezdim.

Gitmemin hiçbir yolu yoktu. Ne Darrell buradayken, ne de Simone yalnızken. Aslında teknik olarak yalnız değildi. Garrison ve Jeff hâlâ lokantadaydı ama o da yalnız olabilirdi.

Kendime herhangi bir insana da benzer şekilde davranacağımı söylemeye çalıştım ama bu düpedüz bir yalandı. Babamın arkadaşlığına birçok kişi için katlanamazdım ve Simone muhtemelen bu listenin en başında yer alıyordu. Etrafı tüm polis teşkilatı tarafından sarılmış olsa bile Simone Payton'ı babamla bırakmamın imkanı yoktu.

Yok artık. Hayır.

Bacaklarımı sabitleyerek, onu güvende tutma kararlılığı göğsümü, nefesimi ve kemiklerimi kireçledi.

Darrell'in sırtışı genişledi ve açıkça yüzümü inceledi. "Görünüşe göre senin kız büyümüş."

Ses tonunda hiçbir hata yoktu ve daha önce hiç yaşamadığım bir şiddet arzusu içimden dışarı doğru patladı, damarlarımda bir şok dalgası dolaştı.

Cevap vermek, belki de onu tehdit etmek için ağzımı açtım.

Ben bunu yapamadan Simone seslendi: "Roscoe? Roscoe Winston? Sen olduğunu sanmıştım."

Ona bakmadım, dikkatim sadece önümdeki tehdide odaklanmıştı, babam benim yerime cevap verdiğinde gözlerim yarıklara dönüştü, "Evet hayatım. Roscoe Orwell Winston burada duruyor."

Darrell tekrar ona döndü. Ağzı tam bir gülümsemeye dönüşürken profiline dik dik baktım.

"Ve bu ... bu Bay Winston mı?" diye sordu, bu olasılıktan memnun olmuş gibiydi ve bu beni kısa süreli bir şaşkınlığa sürükledi.

Kulaklarıma inanamadım. Her şeyden önce Simone babamdan nefret ederdi. En azından biz çocukken hep böyle söylerdi. İkincisi, konuşma şekli çok tuhaftı. Sanki bir aksan takınıyor, onu takınıyordu. Babamın bunu anlayabileceğinden şüpheliydim ama ben kesinlikle anlamıştım.

Benim güneyli aksanım vardı, Simone'un annesi Daisy'nin ve yargıç olan büyükbabasının da öyle. Ama Simone'un aksanı yoktu -hiçbir zaman- ne babasının, ne kız kardeşinin ne de erkek kardeşinin. Sesleri hep Yankee gibi çıkmıştı.

Darrell başını ona doğru eğdi, Simone'un telaffuzundaki gariplikten etkilenmemişti. "Merhaba, Bayan Simone."

Biz çocukken, beklenmedik bir anda bize uğradığında ve o da benim evimde kaldığında ona böyle seslenirdi. Bunu her zaman bir eğlence ve alaycı bir saygı havasıyla söylerdi. O zamanlar bu onu pek etkilememişti.

Ama şimdi hafifçe güldü ve bu ses kaşlarımda daha da çatılmasına neden oldu.

"Bay Winston, şu halinize bakın. Görüşmeyeli uzun zaman oldu," dedi babamla eşitlenerek.

Gözüm Simone'a takıldı ama onu gerçekten görmedim, ayrıntılardan çok sahnenin nasıl geliştiğini izlemekle ilgileniyordum. Elini sıkmak için uzattı. Babam da ona uzandı. Elini sıkmak yerine, sanki eli değerli bir şeymiş gibi parmaklarını avuçlarının arasında tuttu.

"Ben de oğluma diyordum ki" -sesi nazik, samimi bir nitelik kazanmıştı, ellerimi yumruk yapmama neden olan bir ses- "Ne kadar büyüdüğüne inanamıyorum. Şimdi kaç yaşındasın?"

"Roscoe ile aynı yaşıyım." Cevabı bir gülümseme taşıyordu.

Simone onun elinden kurtuldu ve bana döndü. Yaklaştı, yaklaştı, yaklaşmaya isteksiz davranıyordu.

Ama ona bakmamıştım.

Gözlerimi babamda sabit tuttum, bakışlarının bacaklarına inişini kaçırmadım. Yavaşça yükseldi, kasıtlı, hayranlık dolu bir

arka tarafını inceledi. Benim alanıma doğru adım attığında iki gözünü de karartma dürtüsüyle savaştım.

Baba katilliğinin neden yasadışı olduğunu anlıyordum. Bununla birlikte, babamın kim olduğu ve şu anda Simone'u nasıl süzdüğü göz önüne alındığında, bunun neden olduğunu da anlıyordum. Kollarını gövdem etrafına dolayarak beni hazırlıksız yakaladığında aklımdan geçenler bunlardı.

Otomatik pilotta, öfkemi daha da yakın tutarken kollarımı ona doladım ve kendime babamın varlığının -ve ona duyduğum sonsuz nefretin- bu hızlı kucaklaşmanın, bu kadının dahil olduğu diğer pek çok an gibi bir vebaya dönüşmesini engellemeye yeteceğini söyledim.

Onu fark etmenin elimden bir şey gelmeyeceğini biliyordum. Yetişkinlik hayatım boyunca ondan bahsetmekten ve ondan haber almaktan kaçınmış olsam da ona karşı açgözlü bir şekilde yaşamıştım. En iyi niyetime rağmen, bu hızlı anın en azından bazı kısımlarını hafızama kaydetmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ama bu hızlı bir kucaklaşma olarak kalmadı.

Bedenlerimiz buluştuğunda Simone keskin bir nefes aldı ve bu benim dikkatimin dağılmasına neden oldu. Daha sonra beni birkaç vuruş boyunca tuttu, kolları sıkılaştı ve düşüncelerimi içimde dolaşan şiddetli niyetten ayırdı.

Gözlerimi kırdım. Dikkatim başka yöne kaydı.

Gece yarısı yasemini gibi kokuyor.

Şimdi, gece yarısı yasemini diye bir şey yoktur, ama gecenin ortasında yasemin kokusu diye bir şey vardır ve o da böyle kokuyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak öfkemi bastırmak için elimden geleni yaptım.

Onu kollarıma almanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayacaktım. Nasıl yakınlaştığını, nasıl oturduğunu, nasıl hem yumuşak hem de sert olduğunu hatırlamayacaktım. Ne kadar sıcak olduğunu ya da yanağının ve dudaklarının boynumun derisinin yanında nasıl hissettirdiğini hatırlamayacaktım.

Hatırlamayacağım.

Lanet olsun.

Boku yemiştım.

İKİNCİ BÖLÜM

"Hafıza ve gerçeklik arasında garip uyumsuzluklar vardır..."

EILEEN CHANG

Simone

KUTSAL İNEK.

Kutsal. İnek.

Aslında, tüm büyükbaş hayvanların kutsal anası, Roscoe Winston'a sarılıyordum.

Neredeyse hiç görüşmediğimiz on yıldan sonra, bu ne kadar çılgıncaydı?

Daha da delisi, aptal babası da oradaydı ve görünüşe göre sarılmamızı izliyordu.

Darrell Winston, kimsenin bulamadığı adam, yetişkin çocuklarını kaçırdığı için şartlı tahliyesini, cezasının tamamlanmasına sadece üç ay kala rastgele kaçırın adam, bilirsiniz, annemin çörek dükkanının otoparkında takılıyor, FBI saha ofisinin yarısı umutsuzca onu bulmaya çalışmıyormuş gibi en küçük oğluyla saçmalıyordu.

Şansıma inanamıyordum ve ihbar etmek için sabırsızlanıyordum. Gerçekten, bekleyemedim.

Kesinlikle ihbar edecektim. Kesinlikle.

Roscoe'ya daha da sokuldum.

Bu sarılma bittikten hemen

sonra. #Öncelikler.

Ona sarılmak istememiştim. Roscoe'yu lokantanın penceresinin dışında yaşlı bir adamla konuşurken gördüğümde sarılmak radarımda yoktu. Genelde pek sarılan biri değildim. Daha çok elini sıkın, yumruk atan ya da tek başını sallayıp gülümseyen biriydim.

Lokantadan çıktığımda dikkatim neredeyse tamamen yaşlı adama odaklanmıştı, bir önsezi beni dışarıya çekiyordu. Roscoe değil.

Tamam, belki biraz Roscoe.

Hiç beklenmedik bir önseziydi ve haklı çıkmıştım. Yaşlı adam Bay Winston'dı, Iron Wraith'lerin ikinci komutanı.

Motosiklet kulübü, bir numaralı şüphelimizin bilinen tek sırdaşı ve süper kanun kaçağı. Bu nadir görülen kişiyi hemen ofise çağırabilirsem

-Winston'ı sessizce yakalayabilseydik, en az altı ay boyunca Ajan Nelson'ın en sevdiği kişi olurum.

Ama şimdi, çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım olan Roscoe'ya rastgele sarılıyordum. Bu yüzden Bay Winston'ın aniden ortaya çıkışına bir anlam veremiyordum ve Roscoe'nun güçlü kollarında, Roscoe'nun güçlü göğsüne yaslanmış, onu koklayarak bu ana nasıl geldiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dur bakalım, neden onu kokluyordum?

Güzel kokuyor. Devam et.

Bu Roscoe farklı kokuyordu - diğer Roscoe'dan çok daha iyi kokuyordu, on iki yaşlarında ergen bir çocuk gibi hafif bir misk kokusu geliştirmişti. Ne demek istediğimi biliyorsunuz, mısır cipsi ve çorap terinin keskin, keskin aroması.

Ben on yaşındayken ağabeyim ailemizi bu kokuyla tanıştırmıştı ve ben de bu koku yüzünden ergen olmaktan biraz korkmuştum. Yine de hepiniz rahatlayabilirsiniz, çünkü tüm gençler bataklık ayağı kokmaz. Sadece erkekler.

Daha da sokuldum, kendime kızgındım çünkü bırakmak istemiyordum.

Bu ani, açıklanamaz sarılma dürtüsü karşısında çaresiz, adımlarımı geri çekmeye, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalıştım.

Sümüklü motorcu babasıyla el sıkışmıştım, Roscoe'ya bakmıştım ve sonra ...

Ve sonra hisler yaşadım. Tanrı aşkına.

Genel olarak duygulara karşı değilim. Duyguların diğer insanlar için harika olduğuna eminim ve o diğer insanlar ve duyguları için mutluyum. Umarım birlikte güzel bir hayat yaşamışlardır.

Beni yanlış anlamayın, benim de duygularım var. Sadece onlarla meşgul olmamayı, onlar tarafından tuzağa düşürülmemeyi veya onlar tarafından yönlendirilmemeyi seçiyorum. Duygular bunun için değildir. Eğer bana rehberlik edilmesini isteseydim, Google Maps'i açar ya da bir Şerpa'ya danışırdım.

Bu nedenle, beni işimden alıkoyan hantal, ani duygulara kesinlikle karşıydım. Yine de, işte buradaydım, hantal, ani duygular yaşıyordum. Ve sarılıyordum.

Nostalji. İşte bu.

Büyürken kaç kez sarılmıştık? Sayısını unuttuğum kadar çok. Saymak aklıma gelmedi. Eğer o zamanlar sarılma günlerimizin

beklenmedik bir şekilde sona ereceğini bilseydim sayabilirdim. Ama bilmiyordum, bu yüzden sarılmaları saymadım.

Onun yerine, her zaman yanımda olacağına, her zaman arkamı kollayacağına güvenmiştim.

Yeeeeeah, hayır. Bu bir hataydı.

Ama zaman, dedikleri gibi, sepsis ya da kangren olmayan tüm yaraları iyileştirir. Roscoe Winston'ı düşünmeyi ve merak etmeyi uzun, çok uzun zaman önce bırakmıştım.

Ayrıca, onun savunmasına göre, çocuktuk. Sadece on altı. Roscoe beni havalı insanlar için terk ettiğinde kuyuyu zehirlememişti. Dedikodu ya da yalan yaymamıştı. Cuma günü arkadaşlık ve pazartesi günü ortadan kayboldu.

İlgisini kaybetmişti. Birbirimizden uzaklaşmıştık. Her neyse. Olur böyle şeyler. *Bitti.*

Bir şeyleri aşmaktan bahsetmişken, Roscoe üzerimdeydi. Kolları sırtımda ve gövdemde ağırdı, iyi türden bir ağırlık. Sağlam, güçlü. Tutuşu sıkılaştı ve ben daha da sokuldum, burnumu boynuna bastırdım, duygu-atalet direksiyonu ele geçirdi.

Ama bunun ne kadar tuhaf ve normal bir his olduğunu anlayamıyordum. Zamanda geri gitmek gibiydi ama değildi. Tanıdık ve rahatlatıcıydı ve garip bir şekilde ...

Heyecan verici miydi? Yeni miydi? Kışkırtıcı mı?

Hayır. Kışkırtıcı değil. Kışkırtıcı sinir bozucu bir kelimedir. Kimse *kışkırtıcı* kelimesini kullanmamalı. Neredeyse *gıdıklamak* kadar kötüydü.

Birdenbire onda bir değişim, bir huzursuzluk hissettim. Gerildi ve uzun zamandır sarıldığımızı fark ettim. Çok uzun zamandır. Roscoe'nun elleri sırtımdan omuzlarıma kaydı ve beni nazıkçe uzaklaştırırken, nadir bir utanç ve kafa karışıklığıyla boynumu ve yanaklarımı ısıtarak onu bıraktım.

Fazla uzaklaşmama izin vermedi, koruyucu bir hareketle beni kolunun altına sıkıştırdı, ikimiz de babasına bakıyorduk.

Refleks olarak başımı kaldırdım, fevri hareketlerimden dolayı tamamen şaşkındım, kafam karmakarışıktı ve bu yeni Roscoe'yu babasına ters ters bakarken izledim.

"Gitmelisin," dedi. Soğuk bir şekilde.

Vay be.

Evet, bu Roscoe çok ama *çok* farklıydı. Yaşlı Roscoe'nun babasıyla bu şekilde konuştuğunu hayal bile edemezdim. Zihnim ona ayak uydurmak için hızlandı ve

utancımı bir an için bir kenara iterek, geçmişteki Roscoe'yu şimdiki haliyle bağdaştırmaya çalıştım.

Bay Winston irkilmedi ya da şaşırmış görünmedi. Onun yerine, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle, sakince oğluna baktı.

"Benim daha iyi bir fikrim var." Yaşlı adam çenesini kaşdı, bakışları bana geldi. "İçeri girip arayı kapatırız. Anneniz nasıl, Bayan Simone?"

"Annem mi?" Parmaklarımı göğsüme bastırdım. "Oh, o-"

"Darrell." Roscoe'nun sesi alçaldı ve onunla birlikte dışarıdaki sıcaklık da düşer gibi oldu. "Burada ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum ama ilgilenmiyorum."

"Darrell?" diye sordu babası, en küçük oğlunu incelerken dudakları yana doğru bükülmüştü. "Ne zamandan beri babana Hristiyan ismiyle hitap ediyorsun?"

"Sende Hristiyanlığa dair hiçbir şey yok."

Vay be!

Buuuurn.

Winston oğlunun düz ses tonu karşısında doğruldu ya da belki de Roscoe'nun yaşlı adama doğrulttuğu göz hançeriydi.

Her neyse, Bay Winston bir şeye karar vermiş gibiydi, başını salladı, sesi sert ve acıydı, "Kardeşin Billy'nin seni bana karşı zehirlediğini görüyorum, tıpkı kız kardeşine yaptığı gibi, tıpkı Jethro'ya yaptığı gibi."

Roscoe alay etti ve yanıt vermek ister gibi göründü, ama Winston onun sözünü kesti. "Yoksa Cletus muydu?" diye sordu sert bir homurtuyla. "O çocukta hiçbir zaman boş bir kâğıt kadar bile zekâ yoktu."

Neredeyse boğuluyordum, çünkü *bu* ifade açıkça yanılttı. Cletus Winston neredeyse benim kadar zekiydi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorsun sen." Roscoe babasının yüzüne vurmaya planlıyormuş gibi öne doğru kaydı. Onu yanımda tutmak için kolumu beline doladım. Bu yeni Roscoe tanıdığım çocuktan daha sert olabilirdi ama -eğer artık bir dövüş sanatları uzmanı değilse- babasının onu hâlâ fena halde dövebileceğinden emindim.

Darrell Winston hakkında yeterince şey okumuştum, adam pis bir dövüşçüydü, her zaman öyleydi ve çocuklarını ve karısını dövmekten hiç çekinmezdi. Eğer Darrell Roscoe'yu döverse, ben de Bay Winston'ı dövmek zorunda kalacaktım. . *bilirsin işte.*

Garip.

Tanrıya şükür, Roscoe onu yerinde tutmama izin verdi, ama alay etti, "Bizi tanıımıyorsun. Biz de seni tanımak istemiyoruz."

İki adam arasında göz gezdirdim. İçgüdülerim ve yersiz sadakatim eski en iyi arkadaşımı desteklememi istiyordu ama görevim ve mantığım bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Tam tersini yapmam gerekiyordu. Bay Winston'ın kalmasına ihtiyacım vardı. Bay Darrell Winston aranıyordu ve sadece şartlı tahliyesini kaçırdığı için değil.

Boğazımı temizleyerek Roscoe'nun gövdesini sıktım ve tamamen art niyetten arınmış görünmek için elimden geleni yaparak, "Belki içeri gelip biraz turta yiyebilirsiniz?" diye sordum.

"Biz mi?" Darrell önerime hiç aldırmış etmedi. Ya da belki de beni duymuştu ama turta ile ilgilenmiyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlayarak oğlunu sözel bir sopayla dürtüyordu. "Artık herkes adına mı konuşuyorsun?"

"Evet." Roscoe tereddüt etmedi. "Ben konuşuyorum." Bu iş iyi gitmiyordu.

Tuhaf kucaklaşmayı suçladım.

Tekrar denemek için ağzımı açtım ama fırsat bulamadım. Roscoe, kolu sırtımda, eli sıcak ve sert bir şekilde belimde, bizi ileriye doğru itti. Bizi lokantaya doğru yönlendirdi ve babasını otoparkta bıraktı.

Omzumun üzerinden bakarak Darrell Winston'ı izledim, kendi iyiliğim için -Roscoe'nun iyiliği için değil- onun da beni takip etmesini umuyordum. Motorcu, botlarının yanındaki çakıllara bakıyordu, bir heykel gibi hareketsizdi ama biz uzaklaştıkça küçülüyor gibiydi, sadece mesafe yüzünden değil.

Gözleri kalktı ve Roscoe'nun sırtına yerleşti. Yaşlı adamın omuzları çökmüş, göğsü hızla inip kalkıyordu ve yüz hatları . . .

Üzgün
görünüyordu.

Kızgın değil.

Üzgün.

Hah. İlginçti.

Normal bir şekilde yürüyüp arkamdan daha fazla bakamayacağım için yüzümü öne çevirdim, bir elim telefonumu almak için arka cebime daldı. Roscoe lokantanın kapısına yaklaştığımızda beni bıraktı ve babasına doğru bakarken kapıyı açık tuttu.

Önce içeri girdim, aceleyle telefonumun kilidini açtım, mesajlarımı gittim ve Ajan Nelson'a sadece üç kelimelik bir mesaj gönderdim: *Darrell Winston @Daisy's*.

Lundqvist ve benim gece yarısı buluşacağımız güvenli evdeydi. Bu, Winston'ın hemen ayrılmadığını varsayarsak, onu yakalama şansının yarı yarıya olduğu anlamına geliyordu.

Dostum, neden dışarı çıkmadan önce ona mesaj atmadım? Çok dikkatsizdim.

Önce Roscoe'nun ayak seslerini duydum. Ben tezgâhın önünden geçerken ayaklarını sürüyerek durdular.

Mesajımı bitirdikten sonra telefonumu cebime soktum ve hâlâ beni takip edip etmediğine bakmak için döndüm. Takip etmiyordu. Lokantaya sırtını dönmüştü ve kapının yanındaki pencere duvarına bakıyordu. Kollarını kavuşturmuş, -çok şükür- hâlâ orada olan babasını izliyordu.

Bir gözüm Roscoe'nun soğukkanlı sırtında, bir gözüm de otoparkta aylak aylak dolaşan Darrell'da, tezgâhtaki iki müşteriyi hızla kontrol ettim. Mutlu olduklarından emin olduktan sonra Roscoe'ya yaklaşırken telefonuma göz attım.

Nelson: *Yola çıkıyoruz.*

Acele et. Doğu otoparkında.

Kalbim küçük bir sıçrama yaptı, heyecan ve ön-adrenalin adımlarıma bir sıçrama kattı, eski arkadaşına yaklaşırken bastırmaya çalıştığım bir sıçrama. Telefonumu bir kenara bırakıp omzunda durdum ve ona baktım.

Üstünü çizdim, ona baktım, çünkü bu yeni Roscoe uzun boyluydu. Gerçekten, gerçekten uzun.

Profiline göz kırptım, kalbim onun uzunluğunun tam olarak farkına vardığımda farklı bir küçük sıçrama yaptı - bir gümbürtü, *uygunsuz* bir sert vuruş gibi -.

Tamam, tamam. Benden nefret etmeyin ama uzun boylu erkekler benim olayım. İster karın kasları, ister sakallar, ister eller, ister çeneler, ister gözler, ister kaslı kalçalar, ister yumuşak göbekler, ister kızıl saçlar, ister kıllı göğüsler olsun, her kızın bir şeyi vardır. Bir şeye engel olamazsın, o sadece odur.

Sevin onu. Sahiplenin. Ona sahip çıkın.

Bununla birlikte, şu anda kendimi şımartacak, sevecek ya da sahiplenecek zamanım yoktu -özellikle de Roscoe Winston'la- bu yüzden bu farkındalığı bir kenara ittim. Bunun yerine, Roscoe'nun kesilmiş sakalının altından görünen yeni çenesinin tik taklarına odaklandım.

Üzgündü. Ama babasının aksine, kızgın ve üzgündü.

"Hey," dedim, tereddüt ettim ve elimi koluna koydum. Elimi koluna koymamın, garip bir şekilde uzun uzun sarılmamın yanında önemsiz kalacağını düşündüm-

Ve birkaç dakika önce sözsüz bir şekilde kabul etmişti.

Roscoe bana bakmadı.

Yarım adım daha yaklaştım. "İyi misin?"

Dalgin bir şekilde başını salladı, hâlâ bana bakmıyordu, çenesi bükülmeye ve gevşemeye devam ediyordu. Dişlerini gıcırdatıyordu. Bana kızdığında, surat astığında ve konuşmayı reddettiğinde, sorduğum her soruya omuz silkerek cevap verdiğinde dişlerini gıcırdatırdı.

Bu beni çileden çıkarırdı. O gülene ya da sakinleşip neden kızdığını söyleyene kadar akılda kalıcı gösteri melodileri ya da jingle'lar söylerdim.

Ağzımın bir kenarında yasak bir gülümseme belirdi. Bunu unutmuştum. Daha doğrusu, unutmamıştım. Sadece çok ama çok uzun zamandır bunu ya da onu düşünmemiştim.

Burada olduğuna inanamıyorum.

İşte yine o lanet nostalji.

Gürültüyle çalışan bir motorun sesi dikkatimi otoparka çekti ve kalbim yerinden fırladı. Darrell Winston gidiyordu.

Lanet olsun.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kahretsin.

Bir an için park yerine koşup onu kendim tutuklamayı düşündüm. Eğer lokantada sadece iki müşteri olsaydı, bunu yapabilirdim. Ama Roscoe oradayken yapamazdım.

Hayal kırıklığımla oflayıp puflayarak hedefi takip ettim, o da kickstand'ini kaldırıp bisikletiyle hızla otoparktan çıkıp kuzeye doğru ilerledi.

Telefonumu bir kez daha elime alarak Roscoe'dan biraz uzaklaştım ve Nelson'a hızlıca bir mesaj yazdım; zanlının durumunu, yönünü, ne giydiğini, bisikletinin marka ve modelini ve değerli olabilecek hızlıca yazabildiğim diğer her şeyi güncelledim.

Keşke yapabilseydim.

Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Gizli görevdeydim. Çoğu gizli ajanın aksine, bana verilen görevde olmak için gerçek hayatta bir nedenim ve çoğunlukla gerçek olduğu için inandırıcı bir arka plan hikayem vardı. Kendimin bir versiyonunu oynuyordum. İki yıl önce George Washington Üniversitesi'nden adli kimya alanında yüksek lisans derecesiyle mezun olduktan sonra Adalet Bakanlığı'ndaki işinden yeni ayrılmış ve şu anda hayatında ne yapacağını bulmaya çalışan birini.

Yani, kendimin tuhaf, kurgusal bir versiyonu. Aslında büro için çalıştığımı sadece ailem biliyordu ve onlara nedenini kesinlikle söyleyemezdim.

Onu tutuklayacak kişinin ben olamayacağımı biliyordum ama yine de hayal kırıklığına uğramıştım. Dışarı çıkmak için bu kadar acele etmeseydim, lokantadan ayrılmadan önce Nelson'a mesaj atsaydım, Roscoe'ya sarılmasaydım, o uygunsuz duygular alevlenmeseydi, belki Bay Winston'ı lokantaya çekebilirdim. Ona yiyecek, içecek ve kötü motorcuları tek bir yerde tutmak için ne gerekiyorsa sağlardım.

Mesajımı bitirdikten sonra Roscoe'ya tekrar baktım ve gizlice telefonumu kaldırdım. Pencereden dışarı bakmaya devam ediyordu ama bakışları odaklanmamıştı ve çenesini esnetmeyi bırakmıştı. Bunun yerine alt dudağını düşünceli bir şekilde ısıırıyor, bırakıyor, dişlerinin arasından geçiriyor ve tekrar ısıırıyordu.

Bu yeni, uzun Roscoe'yu açıkça incelemek için onun dikkatsizliğinden yararlandım. Aklımda pek çok soru vardı.

Çok farklıydı ve aynı zamanda çok tanıdıktı. Boyuna ek olarak genişlemişti, omuzlarına, göğsünün iriliğine ve belinin inceliğine bakılırsa tamamen kaslıydı.

Hah. Belki de bir dövüş sanatları uzmanıdır.

Sanki biri arkadaşımı almış ve onun özünü bu *adamın* bedenine yerleştirmiş gibiydi.

Babasıyla konuşma şekli de şaşırtıcıydı ve ona bakışı, Eski Ahit'teki Tanrı'nın gazabını çağırabilirmiş gibi -İsa değil, İsa çok sıcak ve bulanıktı, tapınaktaki o tek sefer hariç- sırf kasabalarının meydanına güzel bir inek koydukları için insanları otuz kırk yıl aç bırakmaktan bahsediyorum.

Yeni Roscoe vahşiydi.

Sertlik bana göre değildi. Ben adamlarımın sessiz, düşünceli ve yansıtıcı, öfkelenmekte yavaş ve kuram üretmekte hızlı olmalarını tercih ederdim. İyi bir teori kadar motorumu çalıştıran başka bir şey yoktu, *değil mi hanımlar?*

Uzun boylu ve kitap gibi; kalın boyunlu değil kalın gözlüklü; işte benim çantam buydu.

Ama bu Roscoe'ya vahşet yakışıyordu. Vahşet ona yakışıyordu. Vahşet kesinlikle onun rengiydi.

Ayrıca, gerçeği inkâr etmek mümkün değildi, bu Roscoe seksiydi.

Önemli olduğundan değil ama seksi olmak ne bana göre ne de değil. Seksi erkekler iyidir, seksi olmayan erkekler de iyidir. Tecrübelerime göre, bir erkeğin dış görünüşünün seksi olup olmaması uzun vadede pek bir fark yaratmıyordu. Hepsi

Erkekler önemli konular hakkında sohbet edemediklerini gösterdikleri anda çirkinleşirler. Ya da bulaşık makinesini boşaltmazlarsa. Ya da banyo kapısı açıkken kaka yaparlarsa.

Kimse bunu görmek istemez. Ben bile -yaşlı suçla mücadele tanrıçası- hayattaki bazı gizemlerin çözülmeden bırakılmasının daha iyi olduğunu kabul ettim, örneğin bir erkek arkadaşın kabızlığıyla ilişkili yüz ifadeleri gibi.

Zor. Pas.

Bekle. Nerede kalmıştım?

Ah, evet. Uzun, vahşi, ateşli. Yeni Roscoe.

Ona baktım, kendi kendime bir kez başımı salladım ve *onun için iyi* olduğunu düşündüm.

Evet. Aferin ona. Aferin ona. Roscoe'nun büyümesi, hayatını yaşaması, kendi yolunu bulması ve bu uzun boylu, vahşi, ateşli adam olması ne güzel.

Aferin ona.

Kare çenesinden ve yakışıklı yüzünden uzaklaşarak göğüs kafesimi ovuşturdum. Göğsümde açıklanamaz bir ağrı ve sürünen bir melankoli duygusu yerleşti.

Daha fazla nostalji.

Görmezden geldim. Bu işe yaramadığında, onu zorla uzaklaştırdım çünkü Darrell Winston'ı yakalamak aklımın en ön sırasında olmalıydı. Nelson ve Lundqvist'in elinden kaçarsa, bir dahaki sefere hazırlıklı olmalıydım ve bir dahaki sefer olacaktı. Winston'ın en küçük oğlunun ardından nasıl baktığını hatırlayınca bundan emin oldum. Winston'ın buralarda takılacağına dair içimde bir his vardı.

Sessiz, canlandırıcı bir nefes çekerek, eskiden tanıdığım bu adama döndüm, adama karşı tarafsız bir ilgiden başka bir şey hissetmediğim ve babasını yakalamama yardım etmesi için onu nasıl kullanabileceğimi düşündüğümde memnun oldum.

"Hey," dedim, gülümseyerek ve bir adım daha yaklaşarak. "İstersen bir fincan kahve yapabilirim-"

Bundan daha ileri gidemedim çünkü Roscoe irkildi. Bana doğru hızlı bir bakış fırlattı -gözlerimle tam olarak buluşmayan perili, rahatsız bir bakış- ve hemen etrafımdan dolaştı.

"Uh, Roscoe?" Arkasından seslendim, gidişini izlemekten başka bir şey yapamayacak kadar şaşırmıştım, ki öyle de yaptı.

Bu doğru. Gitti. Dışarı çıktı ve otoparkı boydan boya geçti, arabasının kapısını açtı, içeri girdi, motorunu çalıştırdı ve güneye doğru ilerleyerek ayrıldı.

Ortadan kayboldu.

Hah.

Kollarımı kavuşturdum, *tıpkı eski günlerdeki gibi* acı bir düşünceye engel olamadım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Anıları mekanlar değil, insanlar yaratır."

AMA ATA AIDOO

Simone

DOĞU TENNESSEE yaklaşık 800.000 kişilik bir nüfusa sahipti. Yirmi dört ceset kolluk kuvvetlerinin gözünden kaçmayacaktı. Ancak, yerel halkın gözünden kaçmış gibi görünüyorlardı. Ya da belki de umurlarında değildi.

"Bana onu yakaladığınızı söyleyin."

Merhaba demedim, günlerini sormadım, lavaboda yığılı bulaşıklar hakkında yorum yapmadım - ama onları fark ettim - doğrudan konuya girdim. Yirmi dört faili meçhul cinayet, tüm ölüm tarihleri son iki yıldır Haziran sonu/Temmuz başı civarında kümelenmiş. Mart ayının sonları olabilirdi ama sanki saat işliyor gibiydi.

Nelson ve Lundqvist hızlıca bakiştılar, Lundqvist sinirli bir nefes verdi ve Nelson başını salladı. "Ondan iz yok."

Lanet olsun.

Bu, durum güncellemesi istediğim son mesajıma neden cevap vermediklerini açıklıyordu. Rapor edilecek bir şey yoktu.

Kısa bir süre önce dava ekibine tam zamanlı olarak atanmış olmama rağmen, çoktan işimi bitirmeye hazırdım. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde bu dava ajanları hakkında öğrendiklerime dayanarak, her ikisinin de bu işi çözüme kavuşturmak için endişeli olduklarından şüpheleniyordum.

Onları inceledim, gözlerindeki hoşnutsuz daralma, dudaklarındaki mutsuz kıvrım, onların da en az benim kadar hayal kırıklığına uğradıklarını doğruluyordu.

Hisako Nelson, iki yıl önceki ilk cinayet dizisinden bu yana, on dokuz aydır G- Spot'ta striptizci olarak gizli çalışıyordu. Striptiz kulübü bölgedeki tüm motosiklet kulüplerinin uğrak yeri idi. Sekizinci ceset bulunduktan hemen sonra görevlendirilmişti. Hisako'nun davada kıdemi vardı, bu da bana ve Lundqvist'e günlük talimatları onun verdiği anlamına geliyordu.

Oscar Lundqvist geçen Temmuz ayında lü motorcu sayısı resmi olarak on sekize ulaştığında göreve getirilmişti. Bu dokuz ay önceydi. Knoxville'deki adli tabibe göre ceset sayısı yirmi dörde yükselmişti ama hepsi Haziran ayında ldrlmşti.

Lundqvist şu anda Black Demons motosiklet kulübüne girmeye çalışıyor ve potansiyel bir yeni ye rolünü oynuyordu. şeytanlar, yedi üyesinin ölümüyle cinayetler dizisinden en çok etkilenen kulüplerden biri olmuştu.

Tabii bir de Isaac Sylvester vardı ve onun katili bulmaya fazlasıyla hazır olduğunu biliyordum.

Ne Nelson ne de Lundqvist Isaac'in varlığından haberdar olmalarına rağmen kimliğini bilmiyorlardı. Daha doğrusu, büronun Demir Hayaletlerin içinde biri olduğunu biliyorlardı ama kim olduğunu bilmiyorlardı. Isaac'in sonunda davayı zmemizin sebebi olacağından şüpheleniyordum. Tabii yeterince uzun süre hayatta kalırsa.

Isaac Sylvester da benim gibi Yeşil Vadi'de bymşti. Benden farklı olarak, liseden hemen sonra orduya katılmış, birkaç yıl ortadan kaybolmuş ve değişmiş bir insan olarak geri dnmşti. Ailem de dahil olmak üzere kasabadaki herkes onun karanlık tarafa geçtiğini düşünüyordu.

Karanlık tarafa geçmemişti. Gizli bir ATF ajanıydı. Ama insanlar ölmeye başlayınca Isaac büroya ödünç verilmişti ve işte şimdi buradaydık.

"rek getirdin mi?" Lundqvist gözlerini umutla aarak sordu.

"rekleri hak etmiyorsun, Lundqvist" demeyi düşündüm.

Bunun yerine başımı salladım ve başparmağımı omzuma attım. "Arabadalar."

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadı, orantısız bir gülümsemeyle izin isteyip odadan ıktı.

Nelson ve ben birbirimize baktık. Mükemmel bakımlı kaşlarının altındaki koyu kahverengi gözleri üzerimde gezinirken yargılayıcı bir his uyandırıyor ama bunun kişisel bir şey olmadığını biliyordum. Nelson'ın sanki başka bir hayatta kraliyet ailesindenmiş gibi bir havası vardı. Ya da belki bu hayatta. Her neyse, bu onun tarzıydı.

Ayrıca duruşu da muhteşemdi. Onun yanındayken kambur durmayı bıraktım. Daha önce hiç bu kadar iyi bir duruşla karşılaşmamıştım ama işte. Gerçek bir hikaye.

Nelson küçük mutfak masasının etrafına dizilmiş dört sandalyeden birini işaret etti. "Otur ve bana neler olduğunu anlat."

Gösterdiği sandalyeye oturdum, kendimi onun duruşunu taklit ederken buldum, omuzlarım sandalyenin arkasına değmiyordu. "Tamamen rastlantısaldı. Kendi başına gibiydi, ne bir buluşma ne de bir ekip vardı."

Bakışları daraldı ve gözlerindeki epikantal kıvrım daha da belirginleşti. "Bana Winston'ın öylece ortaya çıktığını mı söylüyorsun? Tam zamanlı çalıştığın ilk gün birdenbire mi?"

"Ben de öyle diyorum. Kahve servisi yapıyordum, dışarıya baktım ve tanıdığım bir araba gördüm. Sonra arabanın yanında duran ve konuşan iki figür gördüm. Genç olanı Roscoe Winston olarak tanıdım."

Kalın siyah kirpikleri bir aşağı bir yukarı kaydı, bakışları bir an için bulanıklaştı. "En genç olan. Veteriner."

"Veteriner, doğru."

Bakışları yeniden bana odaklandı. "Onu tanıyordunuz. İkiniz aynı okula gittiniz, değil mi?"

Ona başka bir şey söylemeden başımı salladım.

Tüm çabalarımın rağmen, az önceki rahatsız edici nostalji dağılmamıştı. Bunun yerine, uzun zamandır unutulmuş anılar zihnimin yüzeyinde yüzüyordu. Çocukluğumdan ve ergenliğimden konuşmaların parçaları, duvar kağıdıyla örttüğüm ya da paketleyip zihinsel depoya kaldırdığım yaşam anları, sivrisinekler gibi görüş alanıma girip çıkıyordu.

Yolda Roscoe ile sekiz yaşımdan on altı yaşına kadar sekiz yıl boyunca nasıl Monopoly oynadığımızı hatırladım. Bu onun fikriydi. Kız kardeşi Ashley ve çocukluk arkadaşı Jackson James'in neredeyse bir o kadar uzun süre oyun oynamalarını izlemiş ve onların oyuna kendi yorumlarını katmalarını, kendi paralarını basmalarını ve gökdelenler için kilden modeller yapmalarını sevmişti.

Biz de kendi tarzımızı katmıştık. Ama gökdelenler yerine, kaçakçılar ve hırsızlardan oluşan keyifsiz bir suç unsuru eklemiştik. Evler güvenli evlere, oteller kara para aklamak için paravan iş yerlerine dönüştü ve eğer karşınızdaki fark etmeden bankadan çalabiliyorsanız, çalabiliyordunuz.

Hapse girmek hiçbir zaman birbirimizin mülküne girmeye engel olmadı. Eğer birimiz parmaklıklar ardına düşerse, oyunu durdurmak zorunda kalırdık ve hapse giren kişi günde bir kez hapishane bahçesinde -odasının ortasında- sınav çekmek, diğer kişiye öğle yemeği hazırlamak ve bir hafta boyunca gerçek hayattaki harçlığını vermek zorunda kalırdı.

Çok ama çok eğlenceliydi.

Bazen hararetli tartışmalara giriyor ve kavga ediyorduk. Bazen FBI oynardık (o her zaman kötü adamdı). Bazen annemin mutfağında yemek yapardık. Bazen kasıtlı olarak ormanda kaybolurduk ama akşam yemeğinde evin yolunu bulmakta hiç sorun yaşamazdık. Bazen sadece oturur ve birlikte kitap okurduk. Ya da birbirimize okurduk.

Şimdi, kötü bir şekilde sarılmış ve bir garajın köşesine itilmiş uzun, parlak turuncu uzatma kablolarından biri gibi birbirine karışmış ve düğümlenmiş anıların birleşimine kaşlarımı çattım. Uygun bir benzetmeydi, beynimi bir garaja benzetmek doğru görünüyordu. Ama süper harika, temiz, düzenli bir garaj, her şey için bir yer ve her şey yerli yerinde.

Köşedeki gelişigüzel atılmış uzatma kablolarına aldırmayın.

"Roscoe Winston'ın arabasını tanıdın mı?" Nelson beni şimdiki zamana geri döndürerek sordu.

Derin bir nefes alarak tekrar başımı salladım. "Evet. Kardeşleri -ikizler, Beau ve Duane- on altıncı yaş gününde ona hediye etmişlerdi. 1955 model bir Chevrolet 3100."

"Kahretsin. Aile ağacında nereye düşüyorlardı?" Nelson masanın üzerinde açık bıraktığı dizüstü bilgisayara doğru döndü. "Bu Winston kardeşlerden çok var ve hepsi de aynı görünüyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ben öyle düşünmüyordum.

Roscoe, en büyük kardeş olan Jethro ile ikinci kardeş olan Billy'nin bir karışımı gibi görünüyordu. Jethro'nun zayıf bedenine ve tavırlarına, Billy'nin elektrik mavisi gözlerine, bakımlı siyah saç ve sakalına sahipti.

Ama Roscoe ailenin üç numarası Cletus'a hiç benzemiyordu. Dağınık açık kahverengi saçları vardı, kıvrırcık ve karmakarışıktı, üzerinde sarı çizgiler vardı. Gözleri Jethro'nunki gibi yeşilimsi renkteydi. Ayrıca daha kısa boylu, daha tıknazdı ve sakalı daha uzundu.

İkizler Beau ve Duane ise parlak kıvılcık saçları ve peygamber çiçeği mavisi gözleriyle sadece birbirlerine benziyorlardı.

"Ah, evet. O arabanın bir resmini gördüğümü hatırlıyorum." Nelson dizüstü bilgisayarının ekranında gördüğü bir şeyi başıyla onayladı. "Winston ikizleri araba dükkânını işletiyor ve hepsi de klasik araba kullanıyor gibi görünüyor." Sesi çoğunlukla kendi kendine konuşuyormuş gibi geliyordu, tıklıyor ve ekranın yeniden yüklenmesini bekliyordu.

Son teknolojik gelişmeler açısından eski bir dizüstü bilgisayardı ama ona sahip olduğumuz için şanslıydık. Sahadaki tüm çeşitli kanunlarla bağlantımızı sağlıyordu.

devlet ağına dağılmış çok sayıda veri tabanı vardı.

"Hayır. Cletus, üçüncü kardeş ve Beauford, ikizlerden biri, otomobil dükkanını işletiyor. Diğer ikiz Duane, karısı Jessica James Winston'la birlikte İtalya'da yaşıyor."

"Cletus fırıncıyla mı evli?"

"Evet. Cletus ve Jennifer Winston evliler ve o da fırıncı," diye onayladım.

"Çocukları yok..." Okurken Nelson'ın gözleri kısıldı. "Ve Jennifer Winston-"

"O yıllar önceydi." Jennifer Winston'ın tutuklanma kaydını el sallayarak geçiştirdim.

Mevcut davayla bir ilgisi yoktu.

"Cletus üçüncü, Ashley ise dördüncü." Nelson okumaya devam etti. "Ve Ashley, Andrew Runous ile evli, bir kızı var." Nelson durakladı, kaşları havaya kalktı. "Ah, evet. Senatör Runous'un oğlu, Teksas'ın kıdemli senatörü."

"Doğru."

"Bu oldukça iyi bir aile bağlantısı." Nelson bir kalem kaptı ve defterine bir şeyler yazarak devam etti. "Beauford ünlü biriyle birlikte. Stacy bilmem ne."

Hem Beau'ya hem de ortağı Shelly'ye karşı korumacı hissederek tereddüt ettim, Stacy'ye değil. "Shelly Sullivan. Ünlü bir sanatçı."

Shelly'den gerçekten hoşlanmıştım. O ve Beau son beş yıldır şehre geldiğim her cumartesi lokantaya gelirlerdi ve acayip sevimliydiler. Muzunu özenle kesişinde beni rahatlatan bir şey vardı. Adamın ona bakışı ve onun da adama bakışı, hantal duygulardan bahsediyoruz.

Neredeyse bir hayat arkadaşı istememe neden oluyorlardı. Beni temel düzeyde tanıyan, kabul eden ve değer veren birini.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Nihayetinde, kumaşımın bu şekilde kesilmediğini biliyordum. Kendi alanımı seviyordum, sadece arkamı temizliyordum, istediğim kadar çalışıyordum ve istediğim zaman -ya da istersem- uyuyordum. Bu yüzden bana Beau Winston'ın muzlarını mükemmel, dörtte bir inçlik silindirler halinde keserken Shelly Sullivan'a baktığı gibi bakan bir ortak fikrini ne kadar sevsem de, yatağın ortasında uyumayı, kararlarım konusunda kimseye danışmamayı ve boş zamanlarımda düşünmeyi daha çok istiyordum.

"Hayır, durun, ben Jethro Winston'ı düşünüyorum." Nelson parmaklarını şıklatarak ekranda okuduğu bir şeyi işaret etti. "Jethro Winston film yapımcısı Sienna Diaz ile evli. Üç çocukları var." Sonra bana sordu: "Adresleri Yeşil Vadi olarak görünüyor. Burada mı yaşıyorlar? Onları hiç görmedim."

Başımı salladım ve omuz silktim. "Gerçekten bilmiyorum. Jethro'yu son beş yılda belki üç kez gördüm, her seferinde yanında bir ya da birkaç çocuğu vardı ve her seferinde de çörek almak için uğramışlardı. Belki de daimi adresleri burasıdır, ama tahminim o ve çocukları kadının gittiği yere gidiyor."

"Eskiden park bekçisiydi, değil mi?" Nelson bir sayfayı kaydırды, gözleri içindekileri taradı.

"Jethro bir park bekçisiydi. Runous ve Jethro, Jethro Sienna'yla evlenmeden önce parkta birlikte çalışıyorlardı."

"Ve çocukları oldu. Ve şimdi Jethro tam zamanlı bir baba." Nelson'ın gözlerinde bir saygı parıltısı belirdi ve bir anda kayboldu. Dikkati bana kaydı. "William Winston, eyalet kongre üyesi, kız kardeşinizle nişanlı o l a n kişi."

Yüz ifademi dikkatle düzelttim. "Doğru."

Nelson "Bu kasabada herkes herkesle akrabadır" demeden önce beni inceledi.

"Herkes değil."

"Gerçekten mi? Duane -diğer ikiz- Jessica James- Winston ile evli. O Şerif James'in evlatlık kızı ve Jackson James'in -şerif yardımcısının- evlatlık kız kardeşi." Nelson yavaşça konuştu, açıkça zihinsel noktaları birleştirmeye ve ilişkiler ağını anlamaya çalışıyordu.

Jessica James-Winston'ın sadece şerifin evlatlık kızı değil, aynı zamanda eşinin tarafından yeğeni, Janet James'in kız kardeşinin biyolojik kızı olduğunu, ancak biyolojik babasının bilinmediğini eklemeyi başımda salladım. Bu kadar ayrıntı Nelson'ın kafasını karıştırırdı. Tüm bu insanları zaten tanımıyor olsaydım benim de kafam karışırdı. Ayrıca, yine şu anki durumla ilgili değildi.

"Yani," diye devam etti, "Winston ailesinin yerel şerifle, bir film yıldızıyla, bir senatörle, sizin ailenizle akrabalığı var-"

"Billy ve Dani evli değil."

"-değirmenin sahibi, büyükbaban bir yargıç, annen o restoranların sahibi, baban da bir bankanın sahibi-"

Ah kardeşim.

"Bankanın sahibi değil. O bir başkan yardımcısı."

"Her neyse." Gözlerini bilgisayar ekranından ayırdı ve yorgun bir iç çekti. "Konumuza geri dönelim. Bana bu gece ne olduğunu anlat."

"Hedefi hemen tanıyamadım, sadece pencereden baktığımda tarife uyan yaşlı bir adam olduğunu fark ettim." *Ama içimde bir his vardı.* "Dışarı çıkar çıkmaz ve yaklaşır yaklaşmaz kimliğini tespit ettim."

"O zaman mı bize mesaj attınız?"

"Hayır." *Çok üzüldüm.*

Garip kucaklaşmayı atlayarak raporuma devam ettim ama ona baba ile oğul arasındaki tartışmayı, Roscoe'nun nasıl hışımla kaçtığını, hedefin onun gidişini nasıl izlediğini ve mümkün olan en kısa sürede nasıl temas kurduğumu anlattım. Nelson düşünceli bir şekilde dinledi, Lundqvist de sonunda getirdiğim iki kutu Nut House çöreğiyle döndüğünde aynı şekilde.

Anlatımım sona erdiğinde sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı kavuşturdum. Dik oturmak tam bir baş belasıydı, Nelson'ın bunu her zaman nasıl başardığını bilmiyordum.

Lundqvist ikinci çöreğine başlarken Nelson ve ben birbirimize bakıyorduk.

Düşünce süreçlerinin aşağı yukarı benimkine benzediğini hissediyordum -başka bir önsezi- çünkü gözleri üzerimde spekülasyonla dolaşıyor, dudakları sıkışıyordu. Onun tavırlarını öğreniyordum ve bu ifade, benden hoşlanmayacağım bir şey yapmamı isteyeceğini gösteriyor gibiydi.

Aslında hiç sormadı. Son bir buçuk hafta boyunca bana sadece nasıl olacağını anlattı.

"Kara Şeytanlar'dan gelen istihbarat ve G-Noktası'nda topladığım bilgiler katil olarak Razor Dennings'i işaret ediyor. Winston ikinci komutan ve Dennings'in bilinen en yakın ortağı - Dennings'in kadını Christine St. Claire dışında. Roscoe Winston'ın ilgisini çekiyor. Onunla yakınlaşacaksın," dedi, tam zamanında.

Onunla kimi kastettiğini çok iyi biliyordum.

O nostalji acısı geri gelmişti, neredeyse annemin lokantasının otoparkında olduğu kadar bunaltıcıydı, ama bunu belli etmemeye dikkat ediyordum.

"Yapabilirsem yaparım." Bu pragmatik bir öneriye pragmatik bir yanıtı.

"Neden yapamıyorsun?" Bakışları tekrar üzerimde gezindi, sanki bu görev için fiziksel uygunluğumu değerlendiriyordu. Sonra, sanki bir dev olmadığımı karar vermiş gibi, "O bir ırkçı mı?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladım hemen. "Hiç de değil. Winston'ları anneleri Bethany büyüttü. Bethany ..." iyi biriydi. "İrkçı değildi, azıcık bile değildi."

"Herkes biraz ırkçıdır," dedi Nelson bana sert bir bakış atarak.

Lundqvist bir lokma çörek yerken konuştu. "Hey!"

İkimiz de onu görmezden geldik.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," dedim, sözlerinin düz tonlamasını yankılayarak.

Omuz silkti, sanki söylediklerimi duymazdan geliyordu. "O zaman sorun ne? Geçen yılki ifadene göre" -dizüstü bilgisayar ekranını işaret etti- "ikiniz çocukluk arkadaşımışınsınız."

"Doğru," dedim, her ne kadar kullanacağım kelime *ayrılmaz* olsa da.

Bakışları keskinleşti ve tekrar sordu: "Sorun nedir?"

"Hiçbir sorun yok." Sesim bu kadar tedirgin edici çıkmadığı için kendimle gurur duyuyordum.

"Görevleri değiştirmek ister misin?" diye sordu sohbet edercesine. "Ben çocukla yakınlaşıyorum, sen de benim G Noktası'ndaki işimi alırsın?"

Yüzümü buruşturmadığım için kendimle gurur duyuyordum ama aynı zamanda göğsümde püsküren ve kulaklarımda çınlayan tuhaf düşmanlık duygusu yüzünden kendime kızıyordum.

İlk düşüncem bana hiç benzemiyordu ve sinir bozucuydu. Nelson'ın Roscoe'ya yaklaşmasıyla ilgiliydi. Uzun bacakları, mükemmel vücudu, yüksek elmacık kemikleri, muhteşem kahverengi teni, çekici çilleri ve uzun, parlak, mükemmel şekilde davranan obsidyen saçları olan Nelson mı?

Oh. Lanet olsun. Hayır.

Gördün mü? Can sıkıcı. Neyim vardı benim?

Hâlâ nostaljiden ilham alan garip sarılmayı suçluyorum.

İlk düşüncem, onun rolü için uygun olup olmadığım olmalıydı.

Yüksek lisansımı tamamladıktan hemen sonra büroya katılmışım. Ama hiçbir zaman sahada çalışan bir vaka ajanı olmak istemedim ve kesinlikle hiçbir zaman gizli bir ajan olmak istemedim. Ben bir ajan olmak istemişim.

İdeal olarak Washington DC'de bir bölümde çalışan konu uzmanı.

Tahmin edin ne oldu? Görev tamamlandı. Araştırma ve geliştirme laboratuvarına katılmışım ve işimi seviyordum. Geri dönmek için sabırsızlanıyordum.

Bu davada Nelson'ın rolünü üstlenebilmemin *imkânı* yoktu. Benim kumaşım buna uygun değildi ve o da bunu biliyordu.

Bu yüzden, "Ne oldu?" diye sormadan önce önceki sorusunun cevabını beklemedi. Daha fazla eğitime mi ihtiyacın var?"

Sessizce içime çektim, nefes alarak sakinleştim ve kendime bu insana saygı duyduğumu hatırlattım. Özel Ajan Hisako Nelson'ın her şeyine saygı duyuyordum. Görünüşe göre en sevdiği şeylerden biri bana ekipteki en genç ve en deneyimsiz kişi olduğumu hatırlatmaktı. Hatırlatmaları beni hiç rahatsız etmezdi çünkü doğrudular.

Ben en genç ve en deneyimsiz kişiydim. Doğruydum.

Ama bana yeterince değer vermiyordu.

Bu insanları tanıyordum. Burada büyümüştüm. İlişkileri anlıyordum. Teknik konulara girmek isterse, ben de ondan çok daha uzun süredir Doğu Tennessee'deki MC faaliyetleriyle ilgili soruşturmalarda şu ya da bu sıfatla yer alıyordum.

Beş yıl önce ne büronun ne de ATF'nin Sylvester'ın kimliğini açığa çıkarmadan onunla sürekli buluşabilecek yerel bağlantıları vardı. Bir yıl içinde on iki saha ajanı değiştirmişler, her ay yeni bir irtibat görevlisi almışlar ve - bana anlatıldığına göre- Sylvester sürekli bir irtibat görevlisi bulamamaktan bunalmış ve ATF'ye benim adımları vermiş.

Neden beni düşündüğünü sadece tahmin edebilirdim. Isaac Sylvester birkaç yaş büyüktü ve babası o zamanlar yerel lisenin müdürü olmasına rağmen ailesi tarafından evde eğitilmişti.

ATF bana ulaştığında üniversite son sınıftaydım ve Virginia Adli Bilimler Departmanı'nda staj yapıyordum. George Washington'daki birkaç profesörümle yaptığım sayısız görüşme ve toplantıdan sonra durumu açıkladılar.

Tek yapmam gereken ayda bir kez ailemi ziyaret etmek, annemin memleketimdeki en önemli lokantasında gönüllü olarak çalışmak, Pazar sabahı Sylvester'a kahve servisi yapmak, bahşişini almak ve Pazar gecesi Washington DC'ye geri dönmekti.

Bahşiş parası ATF'ye gitti, bir tür mesaj içerdiğini varsaydım ve **ün i v e r s i t e y e** , yüksek lisansa ya da işe geri döndüm-

O zaman hangisi doğruysa. Sadece iki yıllığına olması gerekiyordu. İki yıl dört buçuk yıl oldu ve Sylvester cesetler yığılmaya başladığında tahliye olmanın eşiğine gelmişti.

Her zamanki gibi onun irtibat noktası olmaya devam ettim, ancak iki ay önce Terörle Mücadele ve Adli Bilimler Araştırma Birimi'ndeki laboratuvarımdan çıkarıldım, gizli görev için eğitimimin hızlandırılmış bir kurs tekrarından geçtim ve tam zamanlı olarak davaya atandım. Isaac Sylvester beni şehirde istiyordu, böylece ihtiyacı olduğunda bilgi aktarabilecekti. Bunun katili bulmaya yaklaştığımız anlamına geldiğini umuyordum.

Ya da belki katilleri.

"Hayır, daha fazla eğitime ihtiyacım yok," diye cevap verdim, onun koyu renk gözlerini tutarak. "Ne yapmam gerektiğini biliyorum."

Nelson beni süzdü, bakışları önce aşağıya sonra yukarıya kaydı ve çenesini kaldırdı. "Ona yaklaşacaksın."

"Yaklaşacağım."

"Ne pahasına olursa olsun." "Evet."

Başını salladı, yatışmış görünüyordu ve Lundqvist'e baktı. Karşılıklı konuşmamızı pasif bir şekilde izlemişti ve şimdi üçüncü çöreğiyle uğraşıyordu.

"Bunların hepsini kendine saklamayacağını biliyorum." Nelson kutuya uzandı ve ondan çekip aldı. "Onları buraya ver."

"Annen bir dahi Payton," dedi Lundqvist bir lokma çikolatalı kahveli çörek yerken.

"Biliyorum." Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. Tutabileceğimden emin olmadığım sözler vermekten hoşlanmıyordum ve Roscoe'ya yaklaşmak ...

Bunu nasıl yapacağım? Bana bakmıyor bile.

Lundqvist üçüncü porsiyonunun kalanını tutan eliyle beni işaret etti. "Nasıl oluyor da 800 kilo olmuyorsun? Ben olsam 800 kilo olurum."

"Çünkü kilo almaya neden olan bir endokrin bozukluğum ya da başka bir tıbbi durumum yok ve kendimi kontrol edemiyorum."

"Gördün mü," dedi bana altın dişini gösteren orantısız sırıtışıyla, uzun sarı saçları alnında öne doğru düşerken. "İşte fark bu. Kendimi kontrol edemiyorum."

Nelson gözlerini devirerek homurdandı ve orijinal düzineden geriye kalan vişneli Boston kremalı pasta çöreğini aldı.

İkimiz de Lundqvist'in ifadesinin doğru olmadığını biliyorduk. Garip bir adamdı, ama bu beyaz herifin kendini kontrol etme yeteneği fazlasıyla var gibiydi. Dosyasını okumuştum, yani biliyordum.

Ailesi İsviçre'den göç etmişti ve o küçükken ikisi de ölmüştü. Koruyucu aileye verilmiş, Annapolis'ten mezun olmuş, madalyalı bir donanma subayı olmuş ve on yıl önce büroya katılmadan önce Yale'den hukuk diploması almıştı. Katıldığından beri çoğunlukla gizli görevlerde çalışmıştı.

Neden aptal gibi davranmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Belki de karakterini bozmakta zorlanıyordu? Ya da belki Nelson'la aramızdaki gerilimi azalttığını düşünüyordu. Ya da belki sadece garip biriydi.

Dikkatim çöreğinden bir ısırik alan Hisako'ya kaydı. Sonra bir peçetenin üzerine koydu. Çiğnemenin ortasında durakladı, gözlerini kapattı, burnundan nefes aldı ve o anda daha önce ondan hiç görmediğim kadar az çekingenlik gösterdi. Kadın orgazma yakın görünüyordu.

"Tanrım," dedi iki eliyle masayı kavrayarak. "Sanırım ağlayacağım."

Şimdi gülümsedim, ama gözlerini açmadan önce çabucak sakladım.

"Eğer annenle tanışırsam, ona evlenme teklif edeceğim." Lundqvist kahveli çöreğin kalanını mideye indirdi ve parmaklarının ucunu yaladı, gözleri bendeydi. "Bu bir klişe ama doğru: Bir erkeğin kalbine giden yol midesinden geçer. En küçük Winston kardeşle yakınlaşmak istiyorsan, belki de ona bunlardan bir düzine getirmelisin."

* * *

Ön kapıya mümkün olduğunca sessizce yaklaştım, basamaklardaki ve verandadaki gıcırdayan tahtalardan kaçınmaya dikkat ettim. Aynı sessizlikle anahtarımı kilide soktum, yavaşça çevirdim ve evin içine girdim. Kapıyı kapatıp arkamdan kilitledikten sonra sessizce nefes aldım.

Ama antre karanlıktı ve bu beni duraksattı. Antrede hiçbir zaman karanlık olmazdı, hele geceleri hiç olmazdı, tabii bunun için bir neden yoksa.

Annem harikaydı. Onu çok severdim ve ona daha da çok saygı duyardım. O ve babam çocukken bize karşı serttiler, iyi türden bir sertlik, yüksek beklentilerle gelen bir sertlik. Onun en sevdiği

"Neden kendinize bir tavan inşa etmek için bu kadar endişeleniyorsunuz? Onun yerine neden bir roket yapmıyorsunuz?"

İnanılmaz biriydi.

Ama -ki bunun bir "ama" olacağını biliyordunuz- meramını anlatmak için dramalar yaratmaya meyilliydi. Bağırıp çağıran yüksek sesli dramalardan bahsetmiyorum. Oh hayır. Bunlar çok daha kötüydü (ve dolayısıyla daha iyiydi).

Işığı açtığımda annemin bornozu ve gözlükleriyle aniden karşımda durduğunu ve yüzünde yoğun bir onaylamama ifadesiyle sinir bozucu ve hareketsiz bir görüntüyle karşılaştığım karanlık fuaye dramasına hiç maruz kalmamıştım.

Bunu kız kardeşim Daniella'ya da sık sık yapardı, Dani gece geç saatlerde eve gizlice girmeye çalıştığında ve sokağa çıkma yasağını ihlal ettiğinde. Dani'nin ergenlik döneminin hevesli bir izleyicisi olarak bu kaderden kaçınmıştım. Kız kardeşimden dokuz yaş küçük olduğum için onu izliyor, öğreniyor ve davranışlarımı ona göre ayarlıyordum. Bu nedenle, sokağa çıkma yasağı yıllarına girdiğimde, eve her zaman yarım saat erken gelirdim.

Belki adil değildi ama ablamın hayatını ve yaşadıklarını ibretlik bir hikâye olarak düşünmeden edemiyordum.

Örneğin, Dani lisedeyken bir adama *sırılısklam* aşık olmuştu; *deliler* gibi aşıktı, ailemize saygısızlık ediyordu, 7 gün 24 saat huysuz bir aptal gibi davranıyordu. Ben sekiz yaşındayken evden kaçmış ve ailemin kalbini kırmıştı.

Kısacası, Google Maps'e ya da bir Sherpa'ya danışması gerekirken duygularının kendisine rehber olmasına izin vermişti.

Üç ay sonra döndüğünde her şey affedilmişti. Son sınıftaydı, lise kariyeri boyunca hep A alan bir öğrenci olmuştu ve Howard'a kabul edilmişti. Öğretmenleri de en az ailem kadar anlayışlıydı ve herkesle birlikte mezun olabilmesi için derslerini telafi etmesine izin verdiler.

Dani üniversiteye gitti ve her şey sanki hiç olmamış gibi sona erdi. Ama olmuştu.

Ben de oradaydım, ailemin kalp ağrısına, endişelerine, uykusuz gecelerine tanıklık ettim. Bana daha sıkı sarılmışlardı, beni okula bırakmak ya da herhangi birinin evinde oynamak konusunda isteksizdiler. Dani döndüğünde de bu değişmedi. Kız kardeşime, çocuklarına ve hayata olan güvenleri sarsılmıştı. Ondan sonra hiçbirimiz eskisi gibi olmadık.

Ama ben yoldan çıktım. Karanlık fuaye dramasına geri dönelim.

Dani'ye göre annemiz her seferinde daha da yaratıcı oluyordu. Bir seferinde, bildiğim kadarıyla son seferinde, Dani ışığı açtı, annemle yüzleşmeye hazırdı. Ama annem orada değildi.

Dani girişteki dolaba döndü -kapının dışında bir boy aynası vardı- kapıyı açtı, çantasını yerine koydu, kapıyı kapattı ve neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Dani'nin çantasını kaldırması için geçen birkaç saniye içinde, annem sessizce görünerek kız kardeşimin tam arkasında durmuştu.

Dani'nin aynada arkasında duran annemizin görüntüsüne nasıl çılgılık attığı en sevdiğim hikayelerden biriydi. Tüm evi uyandırmıştı, ama hepimiz kız kardeşimle dalga geçip gülmüştük. Eğer kız kardeşimi tanıyorsanız, bu hikaye daha da komikti. Daniella Payton'a kimse gülmedi.

Ailesi hariç.

Çok komik.

İşte bu yüzden şüphe uyandıracak kadar karanlık fuayenin hemen içinde durdum, nefesimi tuttum ve evi dinledim.

Annem oradaydı. Onu göremiyordum ama önsezilerim karıncalanıyordu. Kendimi hazırlayarak antrenin ışığını açtım. Giriş boştu. Etrafı tarayarak bekledim. Tam bir dakika sonra hızla oturma odasına doğru yürüdüm ve arkama bakmaya dikkat ederek o ışığı da yaktım.

Hiçbir yerde görünmüyordu.

Omurgamı bir ürperti kapladı. *Lanet olsun.*

Dikkatimi her yöne vermeye çalışarak girişe doğru geri geri yürüdüm, sırtımı dolap kapısının yanındaki duvara dayadım ve ayakkabılarımı çıkardım.

Atlayacağını düşünmemiştim. Bu onun tarzı değildi. Dudaklarını sert bir şekilde birbirine bastırış, kaşlarını hafifçe kaldırmış bir halde aniden ortaya çıkıverirdi ki bu çok daha kötüydü (ve dolayısıyla daha iyiydi).

Dolabın düğmesine uzandım, kapıyı açarken dikkatim arkamdaki düzenli alanın etrafında dönüyordu, kalbim onun kaçınılmaz görünüşünü beklerken göğsümde çarpıyordu ve aceleyle dolaba baktım-

"Simone."

Çılgılık attım, geriye sıçradım, çantamı düşürdüm ve göğsümü tuttum, çünkü annem oradaydı.

Dolabın *içinde*!

Fuuuuuck . . . ve

kahretsin.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

"Oh, seni korkuttum mu?" diye sordu, sesi rahatsız olmamış gibiydi, ama yüzü farklı bir hikaye anlatıyordu.

Kızgındı.

"Anne." Hafifçe güldüm, gözlerimi kapattım ve vücuduma sakinleşmesini söyledim. Ödümün bokuma karışmasının etkileri ellerimin titremesine ve kalbimin alarm durumuna geçmesine neden olmuştu.

Sessizdi, ben de gözlerimi açtım ve onun Spartalı bakışlarıyla karşılaştım.

"Korkunç muydu?" Bakışlarımı tutan annem, bornozu, gözlükleri ve başındaki ipek eşarbyyla dolaptan çıktı.

"İşte başlıyoruz," diye fısıldadım nefesimin altında, hâlâ sırtıyordum. Beni bu kadar iyi anladığına inanamıyordum. *Çok etkilenmişim.*

"Sanırım eve gelmeni beklerken neler hissettiğimi biraz olsun anlayabilirsin."

Uzun bir nefes aldım, ona ters ters bakarken bakışlarım kapüşonlu bir hal aldı. "Burada çalışıyorum. Seni her zaman arayıp nerede olduğumu söyleyemem."

"Gece yarısından sonra olacaksa mesaj atabilirsin." "Her zaman değil."

Bazen annemin zihin okuyabildiğine ikna olmama neden olan o delici bakışlarıyla beni inceledi. "Ama bu gece olabilir."

Cevap vermedim, çünkü bu gece konusunda haklıydı, gördünüz mü? Zihin okuyucu ama konu bu değildi.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken ayaklarımı sürüyerek onu kucakladım. "Lütfen bu konuyu kapatabilir miyiz? Çok yoruldum."

"Ben de öyle." Kollarını bana doladı ve beni sıkıca kavradı. "Ama bebeklerimin nerede olduğunu bilmediğim zaman uyuyamıyorum."

"Dani'nin şu anda nerede olduğunu biliyor musun? Ya da Poe'nun?" Poe, kardeşim Adolpho'nun takma adıydı; iki yaşında bir çocuk olarak Adolpho diyemiyordum ama Poe diyebiliyordum.

Bana düz bir bakış atarak eğildi. "Bana ukalalık yapma. Ne Dani ne de Poe şu anda evimde yaşamıyor ve ikisi de

çılgın riskler almaya kararlı-"

"Ben bir laboratuvarda çalışıyorum!" Hırlayarak uzaklaştım.

"O zaman neden buradasın?" diye seslendi arkamdan, beni mutfağa kadar takip etti. "Yeşil Vadi'de hiç laboratuvar yok."

"Senin bildiğin kadarıyla," diye nazikçe düzelttim, ses tonuma mizah katmaya çalışarak. Gülümsemedi.

Buzdolabını açtım ve -Ah, yemek *artıkları!*- yemek artıkları kabını çıkardım, alüminyum folyoyu yırtmamak için dikkatlice kaldırdım. Annemi mükemmel alüminyum folyonun yırtılmasından daha fazla rahatsız eden bir şey yoktu.

Kajulu tavuk ve yumurtalı ekmek.

Evde olmayı çok seviyordum.

"Beni deli ediyorsun." Annem parmaklarıyla boğulma taklidi yapıyordu, bu nadir görülen bir hüsrân gösterisiydi ve beni gülümsetiyordu.

Yemek tabağını tezgâhın üzerine bıraktım ve annemin yanağına bir öpücük kondurarak etrafından dolaşıp sos paketi çekmecesine yöneldim. "Gerçekten seni delirtmeye çalışmıyorum."

"Sen ve Dolly teyzenin arasında, işi satıp Tahiti'ye taşınacağım."

Hemen sırttım. Annem bu tehdidi yıllardır yapıyordu. "Kulağa hoş geliyor." Paketleri karıştırdım, ördek aradım.

sos.

Nedenini bilmiyordum ama yiyecek maddelerinin minyatürleri beni mutlu ediyordu. Özellikle kırmızı kapaklı balık şeklindeki mini soya sosu kapsüllerini, minik Tabasco şişelerini ve minyatür çekirdeksiz böğürtlen reçeli kavanozlarını çok severdim.

Böğürtlen reçeli benim favorimdi.

"Simone," dedi ve ses tonundaki bir şey, özel bir çığlık, başımı kaldırıp bakmamı sağladı. Gözleri biraz cam gibiydi, sanki gözyaşlarıyla savaşıyordu. "*Lütfen* dikkatli ol."

Yanına gidip ona tekrar sarıldım ve yine bana sıkıca, normalden daha sıkı sarıldı.

"Sorun yok," diye yatıştırmaya çalıştım, elimi önce sırtına sonra da aşağıya doğru sürttüm.

"İyi değil." Uzaklara doğru eğildi ama kollarımın üst kısmını tuttu ve bakışlarımı kendi bakışlarıyla yakaladı. "FBI'a katılacağını söylediğinde, baban ve ben tek kelime etmedik. FBI'da ajan olmayacağını söylemiştin."

Sahada, DC'de kalacağınızı, bir ofiste veya laboratuarda çalışacağınızı, araştırma yapacağınızı, bilimi kullanarak teröristleri durduracağınızı, sahadaki insanlara destek vereceğinizi söylediniz."

"Evet." Sabırla başımı salladım, çünkü son on gün içinde bu konuşmayı ilk kez yapmıyorduk. "Ve plan hâlâ bu. Bana burada geçici bir görev için ihtiyaçları vardı. Sadece kısa bir süre için buradayım."

Gözleri benimkilerin arasında geziniyordu, sanki kafamın içine uzanmış, düşüncelerimi okumaya çalışıyordu. "Ama ne kadar süreceğini bilmiyorsun."

"Hayır. Bilmiyorum."

"Öyleyse nasıl geçici olduğunu söyleyebiliyorsun?" İçimi çektim ama o bitirmemişti.

"Kendini bu şekilde tehlikeye atmayacak kadar zekisin." "Tehlikede değilim." Birazcık tehlikedeydim. Çok az. A
ufacık, minicik, minicik bir tehlike. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Ha!" Ses boğuk ve korku doluydu ve beni tekrar kendine doğru çekti.

Annemin dehşetini anlıyordum. Kendisinden on beş yaş büyük olan üvey kardeşi Vietnam'da ölmüştü ve İkinci Dünya Savaşı'nda ölen iki amcası vardı.

"Bu ülke seni hak etmiyor." Boynuma bir öpücük kondurdu ve ben tekrar iç çektim, çünkü bu sözler, donanmaya katılmayı ciddi ciddi düşündüğü zaman ağabeyime söylediği sözlerin aynısıydı.

Bunlar aynı zamanda kız kardeşim Dani'ye büroya katılacağımı söylediğimde bana söylediği sözlerdi.

Ben de kız kardeşime verdiğim yanıtı tekrarlardım. "Dünyada görmek istediğin değişim ol."

Annem güldü, çaresiz ama aynı zamanda eğlenmiş ve belki biraz da gururlanmış gibiydi.

Oysa kız kardeşim hiç etkilenmemiş bir şekilde bakakalmıştı. Onun bakış açısı daha çok şöyleydi: *Dünyayı değiştirmek için içinde yaşamınıza gerek yok. Yeterince güçlü olursan dünyayı istediğin gibi yönlendirebilirsin.*

Ah, sevgili Dani. Sıcacık ve yumuşacık değildi.

Bir süre sessizce durduk, mutfakta birbirimize sarıldık, duvardaki saatin yumuşak tik takları odadaki tek sest, yumuşak nefes alış verişlerimiz dışında. Karnım guruldadı ve annem yine güldü.

Burnunu çekip uzaklaşarak yanaklarımı ellerinin arasına aldı ve gözlerimi bir kez daha yakaladı. "Seninle gurur duyuyorum, umarım bunu biliyorsundur."

"Biliyorum."

"Sadece ... gereksiz riskler alma," dedi kararlı bir şekilde.

"Almayacağım."

"Ve gece yarısından geç kalacaksan bana mesaj at."

Gözlerinin ardındaki hafif korku titreşimini algıladığımda itirazım dudaklarımda söndü. Ben de başımı salladım.

"Güzel." Beni bıraktı ve bornozunun önünü düzeltti. "Ben yatmaya gidiyorum. Sana etrafı temizlemeni söylememe gerek yok."

Bana söylemesine gerek yoktu. Büro için çalışmak bazı riskler taşıyordu ama annemin mutfağında arkamı toplamamak hayatımı ellerime almak demekti.

"Yapacağım."

Esnedi ve odasına giden koridora doğru döndü. Gidişini izledim. Derin bir nefes alarak döndüm.

"Simone."

Sıçradım, nefes nefese kaldım, göğsümü tuttum, çünkü babam tam arkamda duruyordu, kollarını kavuşturmuş, bornozu ve gözlükleri üzerinde, yüzünde sert bir ifade vardı.

"Baba!" Omzuna vurdum.

"Oh"-bir kaşını kaldırdı-"seni korkuttum mu?"

Annemin kahkahası mutfağa kadar taşındı.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Hayatta önemli olan başınıza ne geldiği değil neyi hatırladığınız ve nasıl hatırladığınızdır."

GABRIEL GARCÍA MÁRQUEZ

Roscoe

Cuma sabahı alt kata indiğimde ev sessizdi. Yalnız olduğumu düşündüğüm için bu beklenen bir şeydi.

Jethro, Sienna ve yeğenlerim hâlâ Boston'da, Sienna'nın son filminin çekimlerindeydiler. Yeşil Vadi'deyken Jethro'nun ailesi yokken ana evde, ailesi şehirdeyken de araba evinde yaşayan Billy muhtemelen çoktan işe gitmişti. Kardeşim Billy zamanını, hükümet toplantı halindeyken eyalet başkenti ile Payton Mills'in günlük işlerini yürüttüğü memleketimiz arasında bölüştürüyordu.

Cletus ve Jenn'in kendi evleri vardı, ama bu sabah etrafta biri varsa - muhtemelen sinsice- o da Cletus'tu. Garip zamanlarda uğramayı, etrafı kurcalamayı, çamaşırlarını yıkamayı severdi. O yokken eski evin onu özlediğini söylerdi. Kardeşim Cletus'un sık sık tuhaf fikirleri olurdu, bu yüzden bu fikir onun normal sınırlarının dışında değildi.

Ashley, Drew ve kızları Bandit Gölü'nün yukarısında, ailesine tapulu bir evde yaşıyorlardı. Beau ve kız arkadaşı Shelly de Bandit Gölü'nde, bir evden çok bir malikaneye benzeyen eski Weller evinde yaşıyordu. Beau burayı Hank Weller'dan bir bakışma yarışmasında kazandığını söylemişti. Bu olasılık dışı değildi. Hank Weller iyi gününde eksantrik, normal gününde kaçık, kötü gününde ise düpedüz deliydi.

Duane ve eşi Jess ilk çocuklarının dünyaya gelmesini bekledikleri için şimdilik İtalya'ya yerleşmişlerdi. Hepimiz yazın bir ziyaret planlıyorduk ve ben sabırsızlanıyordum. İtalya'ya sadece bir kez gitmişim, o da üniversiteden bir dönem izin alıp Drew ile birlikte dünyanın bir kısmını gezdiğim zamandı. Tüm ülke, dünyanın en güzel yerleri listemde üst sıralarda yer alıyordu.

Yalnızlığımdan emin bir şekilde merdivenlerden inerken kendi kendime hafifçe mırıldandım. Çörekleri almadığım için kimseyi kahvaltıya çağırmak için bir neden yoktu ve belki de en iyisi buydu. Dün geceki olaylardan sonra, ki kendime anlamlı bir şekilde üzerinde durma izni vermemiştim, ayı yavrularını aşılama işi için Drew'la buluşmadan önce biraz yalnızlık iyi bir fikir gibi geldi.

Sessizliğe aldırmadım. Eski ev öyle kokular, görüntüler ve sesler sunuyordu ki, istesem bu alanı ailemle, daha gürültülü ve mutlu zamanların canlı anılarıyla kolayca doldurabilirdim.

Bu zamanlardan birini, özellikle de Cletus'un on dört yaşındaki bana nasıl sosis paketleneyeceğini öğretmeye çalıştığını ve Beau'nun Cletus'un üzüntüsünden her şeyi berbat ettiğini hatırlıyordum ki mutfığa girdim ve kısa bir süre durdum. Ev sessizdi ama yalnız olduğuma dair daha önceki varsayımım hatalıydı.

Cletus mutfak masasında oturuyordu, Beau, Shelly, Billy, Drew ve - şaşırtıcı bir şekilde - Jethro da öyle. Ben içeri girdiğimde hepsi başlarını kaldırıp gazetelerine, dergilerine ve diğer muhtelif okuma materyallerine göz atarken Jethro işaret parmağını dudaklarına götürdü.

"Bebek uyuyor," diye fısıldadı, sanki bu herkesin bir Cuma sabahı saat 8:00'de evde ne halt ettiğini açıklayacakmış gibi, hiç ses çıkarmadan.

Masanın etrafından aileme baktım, bakışlarım Drew'da karar kıldı. "Ashley burada mı?"

Başını salladı ve tavanı işaret etti.

"Bethany nerede?" Kafam iyice karışmış bir halde sordum. Bethany onların iki buçuk yaşındaki kızlarıydı ve hayatımın en büyük aşkıydı.

Tekrar tavanı işaret etti ve fısıldayarak, "Ashley ile birlikte."

dedi. Başımı kaşıyarak bunu düşündüm. "Onlar-"

"Şşşt." Bu sert azar Cletus'tan geldi. Kaşlarını çatmış, kaşlarının arasında derin bir V harfi bırakmış, bana bakıyordu. "Merakın acil bir durum değil."

Ağabeyime ters ters baktım ama başka bir şey söylemedim ve kahve fincanlarının bulunduğu dolaba doğru ilerledim. Bir fincan aldım, dolabın kapağını kapattım ve Cletus'la yüz yüze geldim. Mutfakta hiç ses çıkarmadan, en azından benim duyabileceğim bir ses çıkarmadan ilerliyordu. Bunu yapmasından nefret ederdim.

"Cletus," diye fısıldadım. "Yapma bunu."

"Neyi?" diye sordu, kahve sürahisine uzanıp fincanını doldurduktan sonra tekrar ısıtıcının üzerine koyarken gözleri yüzümden hiç ayrılmıyordu.

"İnsanlara gizlice yaklaşmak," dedim, gerçi bunun apaçık ortada olduğunu düşünebilirdim.

"Sana sinsice yaklaşmadım. İşitme duyunu kontrol ettirmen gerek. Eğer o bebeği uyandırırırsan, onu tekrar uyutmaktan sen sorumlusun."

"Bebeği uyandırmayacağım." Histriyonik tavırları karşısında gözlerimi devirdim. "Ayrıca, Drew ve ben birazdan yola çıkacağız. Bugün aşılar için süpürme ekibiyle birlikte çalışacağım."

"Bebeği uyandırırırsan hiçbir yere gidemezsin," diye uyardı.

Kahve sürahisini almak için önüne uzandım. "Bebeği uyandırmayacağım."

"İkiniz de sessiz olur musunuz?" diye fısıldadı Billy kaba bir sesle masanın başındaki koltuğundan, gazetesinin üzerinden bize bakarak. "Bebeği uyandıracaksınız."

Cletus düz dudaklı, kasvetli bir ifadeyle bana doğru döndü, gözleri "*Ne yaptığını gördün mü?*" der gibi kapalıydı.

Bu bakışı görmezden geldim, bunun yerine mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kahvemi doldurmaya odaklandım, çünkü bebeği uyandırmak istemiyordum.

Jethro ve Sienna ilk çocuklarını doğurmadan önce ebeveynleri ve onların uyku ve yatma zamanı takıntılarını anlamıyordum. Bu konudaki cehaletim kısa sürede giderildi. En büyük oğulları Benjamin hiç uyumazdı. O uyuduğunda, Jethro ve Sienna mutlak sessizliğin gerekliliği konusunda kuduruyorlardı; Jethro, Ben'in yeryüzündeki küçük sismik değişimleri ve kızılötesi radyasyonu algılayabildiğine inanıyordu - çünkü başka neden bir bebek uykuya daldıktan sadece yarım saat sonra uyansın ki?

Anlaşıldığı üzere, Ben'in geniz eti sorunları vardı. O emiciler alındıktan sonra gece boyunca gayet iyi uyumaya başlamıştı. Ama o sırada Andy gelmişti ve tüm o aşırı tetikte olma süreci yeniden başlamıştı.

Cletus masaya döndü, ben de peşinden gittim, kahvemi yudumluyor ve Beau'yu kahvaltı hazırlamaya ikna etme şansımın ne olduğunu merak ediyordum. Çok iyi omlet yapardı, her zaman yumurtayı dışı kızarmadan pişirir ve peyniri mükemmel bir şekilde eritirdi.

Belki malzemeleri hazırlarsam benim için pişirirdi.

Sonra kapı çaldı. Herkes gerildi.

Beau fısıldayarak, "Bir daha çalmadan biri gidip kapıyı açsın," diyene kadar paniklemiş, iri gözlü bakışlar yer değiştirdi.

Na-ah.

Ben değil. Bebek uyanırsa, Cletus yürüdüğümü ya da kapı tokmağını çok yüksek sesle çevirdiğimi söyleyecekti. Kardeşlerime göz gezdirdiğimde herkesin benzer düşünceler içinde olduğunu gördüm.

Sinirlenmeye yakın görünmeyen tek kişi olan Shelly, kâğıdını katlayıp masanın üzerine düzgünce koydu ve sakince oturduğu yerden kalktı.

Sessizce, "Ben kapıya bakacağım," dedi ve gitti, geri kalanımız alarma geçmiş, kulaklarımızı dikmiş ve bebek telsizine bakıyorduk.

Ama biz daha kapının açıldığını duymadan, olan oldu. Taşınabilir monitörün hoparlöründen feryat figan bir çığlık yükseldi ve Jethro derin bir iç çekti.

"Üzgünüm Jet," dedi Billy, normal sesini kullanarak. "Sana biraz zaman kazandırmaya çalıştık."

"Sorun değil." Jethro ayağa kalkarken omuzları çöktü. "Er ya da geç olacaktı. Ayrıca, yarım bir makale okuyabildim. Bu bir mucize."

Drew da ayağa kalktı. "Ben de gidip Ashley ve Beth'i kontrol edebilirim."

"Bebek bombası patladığına göre, biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?" Mutfağın ortasında durup kardeşlerimin her birine baktım.

"Uzun hafta sonu için herkes evde. Gizem çözüldü." Cletus tekrar yerine oturdu ve gazetesini eline aldı, "E-postalarınızı kontrol etseydiniz, bilirdiniz" diye ekledi.

"Neden normal insanlar gibi grup mesajı kullanamıyorsunuz?"

Jethro odadan çıkarken, "Çünkü biz normal değiliz ve bazılarımız grup mesajlarından hoşlanmıyor," diye cevap verdi.

Bir an sonra sesini duydum -daha uzakta-, "Oh, hey. Merhaba. Nasılsın?" dediğini duydum. Bir duraklama, sonra, "Evet, en küçüğümüz."

"Hiçbirimiz grup mesajlarını sevmiyoruz." Billy elindeki kâğıdı katladı ve telefonuna baktı.

"Ben grup mesajlarını severim," diye mırıldandım, Jethro'nun boşalttığı koltuğa oturdum ve okumakta olduğu *Family Knitting* dergisine göz attım. Kapakta bir adam, bir kadın ve bir bebek resmi vardı. Hepsi aynı kazağı giymişti ve ben sııttım. Jethro'nun tüm ailesine aynı kazaktan örmesi işten bile değildi.

"Donut getirmiş," diye duyurdu Shelly'nin sesi diğer odadan, mutfağın hemen dışındaymış gibi geliyordu. *O* ve *çörek* kelimeleri dikkatimi çekti ve dergiden başımı kaldırıp mutfağın girişine baktım.

"Çok nazıksınız," dedi Drew, sesi daha uzaklardan geliyordu.

"Sorun değil. Sizin için de biraz ayırmalarını sağlarım," diye karşılık verdi dostça bir ses.

Ve ben donakaldım. Çünkü bu dostça ses kesinlikle Simone Payton'a aitti.

Ne . . .

Onun burada ne işi vardı?

Ayağa kalktım, masadan uzaklaştım ve arka kapıya doğru döndüm.

"Kahveni bitirdin mi?" Cletus sordu ve ben de ona baktım. Gözleri güvenilmez biri olduğumdan şüphelenmiş gibi üzerimde geziniyordu. "Çünkü işiniz bittiyse, gitmeden önce bardağınızı yıkamanız gerekiyor. Biz Bulaşıklarını yıkamak için burada değilim."

Kardeşıme ters ters bakarak fincanımı aldım, lavaboya boşalttım ve arka kapıya yöneldim.

"*Yıka* dedim. Lavaboda öylece kirli bırakma, bunun bir faydası yok."

Sıkılmış dişlerimin arasından nefes vererek lavaboya geri döndüm ve musluğu açtım, sabuna uzandım ve lanet olası kahve fincanımı yıkadım. Tüm kardeşlerim bazen bana hâlâ çocukmuşum gibi davranırdı ama bunu her zaman yapan tek kişi Cletus'tu.

Shelly arkamda bir yerden "Herkes burada," deyince gerildim çünkü Simone mutfaktaydı ve ben kaçma şansımı kaybetmiştim. Sıcaklık ensemden yukarı tırmandı ama arkamı dönmedim. Dün gece ona doğrudan bakmaktan başarıyla kaçınmışım ve bu sabah yine göz temasından kaçınmaya hevesli değildim.

"Simone."

"Bakın kim gelmiş."

"Günaydın."

Sandalyeler ahşap zemine sürtünüyordu. Beau, Cletus ve Billy'nin mutfak masasından kalkıp kadına doğru yaklaştıklarını hayal ettim. Kahve fincanımı kurularayıp dolaba geri koyarken, bir yandan da kafamda canlanan sahneye karşı koymaya çalışıyordum.

"Simone."

"Evet?" Gözleri kapalıydı, koyu renk kirpikleri yanaklarına dökülüyordu, başı yana eğikti, uzun saç örgüleri omzunun üzerinden dökülüyordu.

Çok güzeldi.

Yarın bunu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum. Hatırlayacağımı biliyordum.

Gözlerimi sımsıkı kapadım ve Drew'la Doubtful Sound'da kano yaptığımız anıyı gözümün önüne getirdim. On dokuz yaşındaydım. Yunuslar belirmiş ve yanımızda yüzüyorlardı, sudan yükselen beyaz sis, uzakta yuvarlanan bir şelale, yükselen dağlar. Kayığım turuncuydu. Yunuslar yakından lavanta renginde görünüyordu. Su cıva gibi hareket ediyordu. Sisi yüzümde hissedebiliyordum.

Mutsuz ya da acı verici anılar zihnimde ön plana çıktığında, genellikle elimdeki işe odaklanarak, sözlüğü ezberleyerek ya da başka anıları üst üste bindirerek onları bir kenara itebileceğimi öğrenmiştim. Kısacası, dikkatimi dağıtıyordum.

Her anı her zaman oradaydı - raftaki kitaplar gibi her biri - ama sakın kaldığım sürece herhangi bir zamanda hangisinin öncelikli olduğunu genellikle kontrol edebiliyordum. Ancak sakın değilsem, hem o anki duygularla hem de farklı zamanlara ait birden fazla anının duygularıyla savaşmak zorunda kalırsam, zihnimi düzenli ve odaklanmış tutmak neredeyse imkansızdı. Geri çekilmem, yalnızken hatıralarla yüzleşmem, kendimle konuşmam gerekirdi.

Çocukken ya da gençken bu konuda pek iyi değildim, bu yüzden insanlar genellikle somurttuğumu, kara kara düşündüğümü ya da bir soruya yanıt veremeyecek kadar somurtkan olduğumu düşünürlerdi. Gerçekte beynimi yeniden düzenlemeye, sakınlaşmaya çalışıyordum, böylece şimdiki zamanla meşgul olabiliyordum.

Neyse ki artık bu konuda çok daha iyi ve hızlıydım. Ayrıca mutsuz anılar silsilesini tetikleyebilecek durumlardan kaçınmakta da daha iyiydim.

Örneğin şimdi.

Şu anda, arkamdaki konuşma akıp giderken, arka kapıdan fark edilmeden sıvılaşabileceğime ve Simone'la etkileşime girmekten ya da onunla ilgili yeni anılar edinmekten tamamen kaçınabileceğime dair umudum yeniden doğdu. O zaman arka bahçeden Drew'a mesaj atabilir ve birlikte gitmek yerine onunla kuzeydeki Cades Cove istasyonunda buluşacağımı söyleyebilirdim.

Arka kapıyı açtım, dışarı çıktım ve tam arkamdan kapatıyordum ki bir direnç hissettim ve başımı kaldırmak zorunda kaldım.

Ve işte oradaydı. Altın rengi yıldız patlamaları olan yuvarlak kehribar gözler, dolgun tatlı dudaklarla çevrili büyük mutlu gülümseme, muhteşem yüzü

Güneşte kumral ve bakır rengi vurgular yapacağını bildiğim kahverengi buklelerden oluşan bir hale. Kısacası, kadın güzelliğın vücut bulmuş haliydi.

Orospu çocuğu.

Aynen öyle, git incilerine sarıl ve toz al. Bu kelime bana göre en kötü, en iğrenç lanetti ve şu an bunu gerektiriyordu.

"Hey Roscoe," dedi ipek gibi sesiyle, kapıdan çıktı ve hızla arkasından kapattı. "Burada olduğunu umuyordum."

Kalp kırıklığı, o umutsuz, boş, her şeyi kapsayan, arzusun odağı ve elde edilemeyenin acısı dışında her şeyi karartan ve uyuşturan his, göğsümden ve midemden vurdu. Bir-iki enayi yumruğu gibi, neredeyse homurdanacaktım.

Anasını sıkıtiğim orospu çocuğu.

Bakışları yüzümden gezinirken Simone'un gülümsemesi azaldı ve hiçbir şey söylemediğimde biraz zoraki bir nitelik kazandı.

Konuşmadım.

"Kimseyi asla bu şekilde sevmeyeceğim." Simone önce bana, sonra da yanımdaki ele bakarak kaşlarını çatı. "Özellikle de seni."

Yüzümü buruşturdum, herhangi bir anıyı -bu anı dışında herhangi bir anıyı- yeniden yaşamaya hazırdım.

Anılarım duygusal bir zaman makinesiydi, yani şu anda da o zamanki kadar ham ve suskundum. Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Ama yapabileceğim şey gözlerimi kaçırıp boğazımı temizlemektir; birkaç adım geri çekilip verandanın parmaklıklarına yaslanabilirdim; kollarımı kavuşturup verandanın yeni bir kat boyaya ihtiyacı olup olmadığını düşünerek dikkatimi dağıtabilirdim. Ben de öyle yaptım.

Hiçbir şey söylemedi, sadece arka kapının yanında durup beni izledi. Normal nefes almaya, verandanın kirişindeki boya çatlaklarına odaklanmaya ve yüz ifademi düzeltmeye çalıştığım bir süre sonra Simone'un yaklaştığını hissettim.

"Seni kontrol etmek istedim," dedi o güzel sesiyle. "Dün gece babanla olanlardan sonra endişelendim."

"Ben iyiyim." Gözlerimi kısarak omzumun üzerinden evimizin arkasındaki dağa ve onun eteklerine doğru uzanan solmuş kır çiçekleri tarlasına baktım.

Tarlayı böyle soğuk ve donmuş görünce bir anı yüzeye çıktı ve ona tutundum. Annem Simone ve bana yiyecek vermişti.

Büyük Dumanlı Dağlar Ulusal Parkı sınırında biten arazimizin kenarından ayrılmak için.

"Periler için," dedi.

"Periler kızarmış tavuk yer mi?" Şüpheli bir şekilde sordum, tabağın içindekileri kataloglarken ağzım sulandı. Kızarmış tavuk, tereyağında lima fasulyesi, pastırmalı kara lahana, soslu patates püresi.

"Sorularım var. Baban seni rahatsız mı ediyor?" Başımı salladım.

"Tabii ki. Herkes kızarmış tavuk yer," dedi annem, ellerini lacivert beyaz pötikareli önlüğüne silerek ve yiyecekleri folyoyla kaplayarak. "Simone, sen yemekleri taşı, Roscoe da süt ve çikolatalı keki taşı. Kutunun altına bırak ve kum torbasını tekrar üstüne koymayı unutma. O kızarmış tavuk periler için, rakunlar için değil. Ben de battaniye getireceğim."

"Seninle ilk kez ne zaman temas kurdu?"

Sesinin tonundaki bir şey dikkatimi çekti, sanki soru resmi bir soruymuş gibiydi ve ona hızlıca bir bakış attım.

"Darrell Winston'la neden bu kadar ilgileniyorsun?" Kendimi sorarken buldum.

Çillerinin solduğunu görebileceğim kadar yakınımdaydı. Hâlâ oradaydılar, teninin kahverengi topazına karşı silik duruyorlardı.

Ayrıca nefes kesiciydi.

Şimdi kendime tekrar bakma izni verdiğim için duramıyordum.

Yüzü daha uzun görünüyordu, elmacık kemikleri daha belirgin, zarif çenesinin hatları ve çenesinin ucu da öyle. Simone'un kız kardeşi Daniella'nın odasında her zaman asılı olan, modelin gülümsediği ve büyük, altın halka küpeler taktığı, buklelerin yüzünü bana bir aslan yelesini hatırlatacak şekilde çerçevelediği postere benziyordu.

Muhteşemdi.

Hatırladığımdan daha uzun boyluydu ve kesinlikle hatırladığımdan daha kıvrımlıydı. On beş yaşındayken Simone bana hep bir erkek gibi görünmek istediğini söylemişti. Ona neden bahsettiğini sormuştum, çünkü bir erkeğe benzediğini hiç düşünmemiştim.

Kendisine, giydiği beyaz tişört ve yeşil kargo pantolonunun altındaki küçük bedenine baktı. Çocuk beden giydiğini biliyordum çünkü sürekli bundan şikâyet ediyordu. Pantolonun dizinde bir delik vardı.

"Bir kere göğsüm düz. Eğer büyük göğüslerim olsaydı, aerodinamiğimi etkilerlerdi."

Gözlerimi devirdim, onun görmemesine dikkat ettim. Evet, hayal gücünün hiçbir sınırında dolgun değildi ama görünüşüyle ilgili her şeyi sevmiştim. Tanıdığım diğer tüm kızlardan daha güzeldi ve böyle düşünen tek kişi ben değildim. Bunu ona söylemek istedim ama söylersem kim bilir ne kadar süre "It's a Small World After All" şarkısını söyleyerek bana işkence edecekti. Bu yüzden çenemi kapalı tuttum.

Kızlar kafa karıştırıcıydı.

Şu anda dişlerimi sıkarak ve Simone'un yeni şeklini fark ettiğim için kendime kızarak, onu kesinlikle dolgun olarak tanımlayabileceğime karar verdim. Dün gece sarıldığımızda fark etmişim ama farkındalığımı hemen bir kenara itmişim. Şimdi görüş alanımı doldurduğu için o kadar kolay değildi.

Zaman Simone Payton'a özellikle nazik davranmıştı.

Bu hoşgörünün bedelini daha sonra ödeyeceğimi bildiğimden, onun sessizliğinden huzursuz oldum ve ondan uzaklaştım.

Merdivenlerden hızla inerek evin arka tarafına doğru yürüdüm ve omzumun üzerinden "Sonra görüşürüz" diye seslendim.

Onu daha sonra göremeyecektim.

Billy ve Simone'un kız kardeşi Daniella nişanlanmışlardı ve bu yüzden Simone'u muhtemelen düğünde görecektim - eğer bir aile düğünleri varsa bile - ama ailelerimiz arasında bu birlikteliğin sevincini kutlayan pek çok etkinlik olacağından şüpheliydim.

Beni yanlış anlamayın, Daisy ve Trevor Payton'ı severdim. Trevor Payton benim için kendi babamdan daha fazla bir baba olmuştu. Ancak Daniella Payton ile kardeşim arasında yaklaşan evliliğin derin bir sevgiden ziyade bir ittifaktan elde edilebilecek kazançlara dayandığını düşünen tek kişi ben değildim.

Daisy bunu kabullenmiş görünüyordu.

Bir keresinde Trevor'a market alışverişi yaparken rastlamıştım, arayı kapatmak için kahve içmeye gitmiştik ve lokantadayken sanki bir dünya endişeyi dışarı atıyormuş gibi iç çekmişti.

"Kızımı seviyorum ve kardeşine karşı da bir sevgi besliyorum, gerçekten. Ama birbirlerini sevdiklerini sanmıyorum." Trevor'ın sesi üzgün geliyordu ve bakışları omzumun üzerindeki bir noktaya kayarken odağını kaybetti. "İznimizi istemeye geldiğinde kardeşine de söyledim."

İnanmayarak homurdandım. "Daniella'nın bunu sorun etmediğine inanamıyorum."

"Olmadı. Öğrendiğinde bağlanacak hale geldi." Trevor bana hafifçe sırtıttı ve biraz kıkırdadı. "Ama kardeşinin nasıl biri olduğunu bilirsin. Daisy de benim gibi bu jesti takdir etti."

Demek istediği, Billy'nin eski kafalı olduğuydu. Bunun nedeni muhtemelen annemiz ve büyükannemiz Oliver tarafından yetiştirilmiş olmamızdı. Ben büyükannem tarafından büyütülmedim, çünkü o öldüğünde çok küçüktüm ama diğer kardeşlerim öyleydi. Büyükanne Oliver görgü kurallarına ve terbiyeye çok önem verirdi.

Mısır gevreği reyonundaydık ve ben alışveriş sepetime granola koymuştum. Eve gizlice sokup saklamak zorunda kalırdım. Kardeşlerimin hepsi granola fanatığıydı.

"Daniella düğünün ne zaman olacağından bahsetti mi?" Trevor'ın Billy'nin bizimle paylaştığından daha fazla bilgiye sahip olduğunu umarak sordum. En azından Billy Payton'lara bizzat söylemişti. Biz nişanı gazetede okuyarak öğrenmiştik.

Trevor, Trevor Payton'da görmeye alışık olmadığım, hayal kırıklığına uğramış ve çaresiz görünen bir şekilde omuz silkti. "Henüz karar vermediklerini söylüyor."

"Bekle, Roscoe. Bekle." Simone'un elinin koluma yaklaştığını hissettim, sıcaklığı bilincimi kesip hatıralarımı kovdu.

Durdum.

Önüme geldi, eli hâlâ kolumun üzerindeydi ve bakışlarımı inceledi. "Daha sonra ne yapacaksın? Yani bugün daha sonra mı?"

"Neden?" Sessizce sordum, ona bir kez daha baktım ve neden olmasın? Hasar çoktan verilmişti. Bu Simone, şu anki haliyle, sonsuza dek zihnimde damgalanacaktı.

Ayaklarının üzerinde kıpırdandı, gözleri benimkileri tutarken elini bıraktı. Küçük, belirsiz bir gülümseme dudaklarını bükerek dikkatimi ağzına çekti.

"Uzun zaman oldu. Ve biliyorsun, teknik olarak yakında senin kız kardeşin olacağım."

Kız kardeşim mi?

Göğsüm ateşle dolarken kalbim halsiz, ağrılı bir yalpalama verdi.

Oh. Lanet olsun. Hayır. Hayır.

"Ve düşündüm ki belki-"

Tekrar etraftan dolaştım, ciğerlerim çok sıkıydı, uzaklaşırken aldığım her nefes acı veriyordu.

"Roscoe Orwell Winston," diye seslendi arkamdan, sesine hayal kırıklığı sızıyordu. "Kaba herifin tekisin." Ama bu kez beni takip etmedi. Zihnimi topladım, arabama doğru yürüdüm, içeri girdim ve uzaklaştım. Cades Cove'a vardığımda Drew'a mesaj atacaktım. O beni anlayacaktı.

Ama ne yaparsam yapayım, Simone'un bu yeni görüntüsünü ya da güzel sesinin temposuna karışan bıkkınlığı gözümün önüne getirmekten kendimi alamıyordum.

Benim bir pislik olduğumu mu düşünüyordu? Güzel.

Beni bir kardeş olarak görmesindense bir eşek olarak görmesini tercih ederim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

"İnsanları anılarında sevmek kolaydır; zor olan onları karşınızdayken sevmektir."

JOHN UPDIKE, BABAMIN GÖZYAŞLARI VE DİĞER HİKAYELER

Simone

Huysuzluk kız kardeşimin çalışma şekliydi. Huysuzluk ve kin. Kimse kız kardeşim Daniella gibi kin tutamazdı.

Belki Cletus Winston dışında kimse.

Ama o farklı bir hikayeydi.

Kardeşimin mizacı spektrumun diğer ucundaydı; Poe sık sık robotik, kendi iyiliği için fazla gerçekçi ve mantıklı olarak tanımlanırdı. Vücudunda kindar bir kemik yoktu, kin için çok fazla merakı vardı.

Biri ona kötü davranırsa, motivasyonlarının kökenine ulaşana kadar tüm öğleden sonrasını o kişiyi sorgulayarak geçirmesi muhtemeldi. Her şeyin ötesinde, anlamaya çalışırdı.

Kendimi her iki kardeşimin karışımı olarak görürdüm, bir tutam da Simply-Simone-Spice eklenmişti. Bu da nadiren huysuz olduğum anlamına geliyordu.

Ne yazık ki bugün o nadir günlerden biriydi.

Roscoe dün beni bırakıp gittikten sonra, ailesinin evinin yanında dururken, kabalığını üzerimden atmış ve günün geri kalanını adamın görünüşte aşılmaz olan aptallık kabuğunu en iyi nasıl kırabileceğimi düşünerek geçirmiştim.

Ayrıca bu yeni Roscoe'yu -uzun boylu, sert, ateşli, aptal- büyürken tanıdığım hassas, tatlı çocukla ve biz gençken daha yeşil çayırılar için beni terk eden çocukla uzlaştırmaya çalıştım. İçimdeki Poe'yu yönlendirmeye çalıştım: Roscoe'nun kabalığının kökeni ne olabilirdi?

Roscoe'nun kabalığının *kökeni*. *Bunu üç kere hızlıca söyle.*

"Roscoe'nun kabalığının kökü. Roscoe'nun kabalığının kökü. Roscoe'nun kabalığının kökü," diye mırıldandım nefesimin altında, kelimelerin nasıl

komik gelene kadar şekil değiştirdi ve değişti.

Cumartesi sabahı ve öğleden sonra yoğunluğu nihayet azalmıştı ve vardiyam neredeyse bitmek üzereydi. şükürler olsun. Ayaklarım ve beynim ağrıyordu ve bütün gün kötü ruh halimden kurtulamamıştım. Bu ruh halini Roscoe'nun üç kat daha fazla aptal olmasına bağlıyordum.

Öncelikle, Roscoe'nun ruh halimi etkileyememesi gerekirdi. Onu artık tanıımıyordum. Arkadaşlığımızın bitmesini yıllar önce atlatmıştım. Bana onu hatırlatan eşyaları bile yakmış, resimleri ve hatıraları arka bahçemizdeki kamp ateşine atmıştım. Hayatımdan kovulmuştu. Bitmişti.

İkinci olarak, Roscoe ruh halimi etkiliyordu. Roscoe'nun ruh halimi etkilemesi son derece sinir bozucuydu, özellikle de bunun nasıl mümkün olduğunu anlamadığım için.

Üçüncüsü, duyguların bu ödevin içine sızmasına izin vermiş olmam beni daha da sinirlendiriyordu. Roscoe'ya yeterince yaklaşmam gerekiyordu ki babasının nerede olduğu hakkında ne bildiğini öğrenip Nelson'a rapor edebileyim. Roscoe ve onun kabalığı hakkındaki duygular aklımdaki son şey olmalıydı.

Lokantanın kapısında müşterilerin girişini haber veren zil çaldı ve kaşlarımı çatarak okumadığım kitabın sayfalarına baktım. Kapağı kapatırken iç geçirdim, mutfaktan çıktım ve yeni gelenleri incelemek için girişe baktım.

şaşkınlığımla gözlerimi kırptırdım, doğrulurken hareketlerim şaşkınlığım yüzünden duraksadı.

Yeni gelen Isaac Sylvester'dı, yalnızdı ve bir Cumartesi öğleden sonraydı. Onu Pazar dışında hiçbir gün görmemiştim, hep sabahları ve hep kalabalık içinde. Ama şu anda, Rebecca'nın arka odada malzeme stoklamasını saymazsak, yalnızdık.

Gözleri üzerimde geziniyor, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı, kaslı vücudu tamamen deri giysiler içindeydi -ceket, eldiven, pantolon, çizme- ve bir asker gibi yürüyordu. İlk temasımız sırasında onun hakkında fark ettiğim ilk şey, kendini nasıl idare ettiğiydi. Bir hareket ekonomisi vardı, gözlerini kaydırmak yerine asla başını çevirmiyor, asla kıpırdamıyor ya da kıpırdamıyor, insandan çok heykel gibi uzun anlar boyunca hareketsiz duruyordu.

Isaac tezgâhta bir tabureye oturdu ve kahve fincanını ters çevirip işaret parmağıyla fincana vurdu, sert bakışları benimkileri de yakaladı.

"Kahve. Lütfen."

Çok fazla soru . . .

Kahveye uzandım, üç saatlik ve muhtemelen bayat olduğu için hayıflandım ama yine de fincanına götürdüm. Kahveyi doldururken gözümün onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Solgun görünüyordu.

Kış mevsimindeydik, bu yüzden güneşlenmesini beklemiyordum ama beyaz teni her zamankinden daha solgun görünüyordu, her zamanki sağlıklı tonu yerine grimsi yeşil bir dokunuş vardı.

"Nasılsın?"

Gözlerim ona kaydı ve şaşkınlığımı gizlemek için elimden geleni yaptım. *Kahve* dışında benimle ilk kez konuşuyordu. *Lütfen ve üstü kalsın.*

"İyiyim," diye yalan söyledim, arkasından otoparka baktım -çünkü paranoyaklaşmışım- ve tekrar gözleriyle buluştum. "Peki sen nasılsın?"

Kahvesinden bir yudum aldı, fincanı tezgâha geri koyarken dudaklarını yaladı. "Winston Dragon'da. Cuma sabahı geldi. O ve Razor saklanıyorlar, dünden beri ikisini de gören olmadı."

O konuşurken tezgahın altına uzanıp tuzu aldım ve zaten çoğunlukla dolu olan tuzlukları gereksiz yere doldurarak kendimi meşgul ettim. Onu duyduğumu belirtmek için hafifçe başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim çünkü söylenmesi gereken bir şey yoktu.

Iron Wraiths'in başkanı Razor Dennings -bildiğimiz kadarıyla- üç yıldır Dragon Biker Bar'dan ayrılmamıştı.

Ayrıca Winston'ı Iron Wraiths'in yerleşkesinden çıkarmamızın hiçbir yolu yoktu. Hiç kuşkunuz olmasın, Ejderha Motorcu Barı bir yerleşkeydi; sahte kapıları, duvarları ve bir dizi gizli çıkışa açılan tünelleriyle içerisi bir labirentti. Isaac bize Winston'ın odasının tam olarak nerede olduğunu söylese ve ayrıntılı bir harita çizse bile bunun bir önemi olmazdı. Kurtarma ekibi odaya ulaştığında hedef çoktan gitmiş olacaktı.

"Başka bir şey daha var," diye sesini alçalttı, gözlerini ileri dikti. "Roscoe Winston'ı almak için emir aldım."

Kalbimin beklenmedik bir şekilde sıkışması ve duygularımın sarsılması beni tezgâha tuz dökmeye itti.

Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?

Aptal duygular.

Beceriksizliğimden dolayı hayal kırıklığına uğrayarak nefes verdim.

"Sorularım var," dedim peçeteyle pisliği temizlerken. "Öncelikle, neden Roscoe?"

"Winston onu istiyor."

"Ona zarar verecekler mi?" Sesimdeki hafif tutukluğa içimden küfrettim ve kendime *herkes için endişeleneceğim* gibi yalanlar söyledim.

Herkes için endişelenirdim, yani bu kısmı yalan değildi. Yalan olan, herhangi biri için bu kadar elim titreyerek, kalbim çarparak endişelenmeyeceğimdi.

Aptal Roscoe, bana duygular ve kararsız eller veriyordu.

"Bilmiyorum." Isaac avuçlarının içiyle gözlerini ovuşturdu. "Winston onun kendi isteğiyle geleceğini düşünüyor gibi, ama gelmezse güç kullanmam gerekiyor."

Kahretsin.

"Ne zaman?" Tuzu ve peçeteyi çöpe attım. "Ne kadar zamanı var?"

Belki Roscoe'yu uyarabilirdim.

Ya da belki nerede olursa olsun ortaya çıkabilirdim, bu onu kesinlikle şehirden uzaklaştırırdı.

Roscoe Winston hakkında kesin olarak çıkarabildiğim tek sonuç şuydu: Beni görmeye dayanamıyor, benden hoşlanmıyor ve bu nedenle benden kaçıyordu.

Neden böyle hissettiğine dair -bir aptal olması dışında- hiçbir fikrim yoktu.

On altı yaşımıdayken ortadan kaybolması çok üzücü olmuştu. Lokantaya gelmeyi bırakması, telefonlarıma cevap vermemesi ve bisikletle gittiğimde evde görünmemesi bir yana, okuldaki programını da değiştirmiş ve futbol takımına katılmıştı.

Bu durum o zamanlar benim için sessizce yıkıcı olmuştu çünkü ortak atölye sınıfımızı değiştirmiş, trompete karşı gizemli ve ani bir ilgi geliştirmiş ve bu nedenle üçüncü derste bando dersine girmişti.

Trompete ya da bandoya karşı değilim. Ama atölye dersi sadece onun sayesinde eğlenceli hale gelmişti. Bütün kesme ve çivileme işlerini bana bıraktı. Ölçme ve yapıştırma işini o yaptı. Kuş evlerimiz modern mimari ve tasarımın bir zaferi olmuştu. Hayat güzeldi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Gerçekçi olmak gerekirse, onun atölye dersine girmemesi sorun değil, her şeyin bir alegorisiydi. Ben bulmaca çözmede iyiydim, o da

gerçekleri hatırlamak. "Ve Roscoe" olmadan nasıl "Simone" olacağımı bilmiyordum.

Haftalarca neyin yanlış gittiğini merak ettim. İpuçları aradım, ergenlik çağındaki erkeklerin davranış kalıpları hakkında bilgi sahibi olabilecek herkesi sorguladım. Neden en iyi arkadaşım beni grup, futbol ve kız voleybol takımı için terk etmişti?

Oh, evet. Kızların voleybol takımı. Onlarla çıkmıştı. *Hepsiyle*. Birbiri ardına, sanki bedava smoothie ya da kuru temizlemeden beş dolar indirim almak için üzerinde isimlerinin yazılı olduğu bir kart doldurması gerekiyormuş gibi.

Her neyse.

Birkaç ay sonra bıraktım, terk edilişi sonsuza dek çözümsüz kaldı. Ve bu sorun değildi. Bu, kardeşimden ziyade kız kardeşime benzediğim bir karakter özelliği idi. Gizemleri çözme konusunda takıntılı olabilirdim, sadece kendim ya da başkalarının benimle ilgili duyguları hakkında değil.

Benden hoşlanmıyor musun? Sorun değil. Sen kendini seviyorsun.

Bu yüzden on yıl önce Roscoe'nun gitmesine izin vermiştim. Evet, bir süre buna karşı çıktım. Ama sonunda, şirketimi istemeyen insanlara zorla kabul ettirecek biri değildim.

Onlar kaybetti, çünkü ben harikaydım.

O kadar harikayım ki, sihirliyim.

Caz elleri.

SİHİR!

Sinir bozucu bir şekilde, bu kez boş verme lüksüne sahip değildim. Bu benimle ya da bizimle ilgili değildi. Roscoe'nun benimle konuşmasına ihtiyacım vardı. Bundan da öte, bana güvenmesine ihtiyacım vardı.

"Winston bana Roscoe'yu getirmem için iki hafta verdi." Isaac kahvesine baktı, ifadesi boştu ama gözleri yorgun görünüyordu.

İki hafta.

Bu bilgiden önemli bir ayrıntı çıkarılabiliirdi: Winston en az iki hafta burada kalmayı planlıyordu.

"Bir şey daha var."

Isaac'in bakışlarını üzerimde hissedince başımı kaldırdım ve pencereden dışarı, arkasındaki park yerine baktım. Boş olduğunu görünce gözlerimi Isaac'e çevirdim.

"Razor Kentucky Derbisi'ne gidiyor."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve yüzümdeki şaşkınlık ifadesini durduramadan kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim.

"Pardon?"

Isaac'ın çenesi titredi ama ağzının bir köşesinde zayıf bir gülümseme belirdi. "Kentucky Derbisi."

"Neden?"

Cevap vermedi, sadece bana baktı. Bu, benim tahminimin de onunki kadar iyi olduğu anlamına geliyordu.

Isaac ayağa kalktı. Cebine uzanarak bir dolar ve elli bir sent çıkardı ve banknotla bozuk paraları tezgâhın üzerine koydu.

"Tam para üstü mü?" Bu doğru olamazdı. Isaac her zaman yirmilik bırakırdı ve ben de ATF'ye ya da büroya yirmiliği teslim ederdim.

Başım dönüyordu. Razor, Kentucky Derbisi'ne gitmek için Dragon'dan ayrılıyordu. Winston gelecek ay şehirde olacaktı. Roscoe kaçırılmak üzere olan bir aptaldı -ya da aptal- ve Isaac Sylvester bana tam para üstü vermişti.

"Kahve bayattı," dedi ayağa kalkıp kapıya doğru dönerek. "Bugün bahşiş yok."

* * *

Roscoe'nun arabasına takip cihazı takmaya karar verdim.

Bir dakika.

Beni bir dinleyin.

Bu iyi bir fikirdi, yemin ederim.

Roscoe'yu getirmekle görevlendirilen tek Iron Wraiths teğmeninin Isaac olmama ihtimali vardı. Eğer diğer adamlardan biri en genç Winston'ı önce yakalarsa, Roscoe'nun ciddi şekilde yaralanma olasılığı hiç hoşuma gitmiyordu.

Lokantadan ayrıldıktan sonra, gece yarısından sonra evde olacağımı bildirmek için anneme mesaj attım. Gece yarısından sonra evde olacağımdan emin değildim ama gece yarısından sonra eve girerken korkudan ölecek hale gelmektense güvende olmak daha iyiydi.

Daha sonra güvenli eve gittim ve dava dosyasına bir rapor bırakarak Nelson ve Lundqvist'i ayrı ayrı mesajla *Kedi*'den yeni bir bilgi geldiği konusunda uyardım.

Kedi, Sylvester'ın kod adıydı, *Looney Tunes* hayranı olan herkes için bariz sebepleri vardı.

Yatak odasındaki malzeme dolabından bir GPS araç takip cihazı alarak Roscoe'yu aramaya koyuldum. Daha doğrusu arabasını.

Önce evini kontrol ettim. Hiçbir şey bulamadım.

Sonra Winston Kardeşler Oto Dükkanı'na. Hâlâ bir şey yok.

Sonra kardeşi Beau'nun ve kız kardeşi Ashley'in Bandit Gölü civarındaki evlerine baktım. Hiçbir şey yok ve hiçbir şey yok.

Bandit Gölü'nün etrafından dolanan özel yola girerken polis aracını fark etmiştim ama üzerinde fazla düşünmemiştim. Ancak, döngünün sonunda durduğumda ve aynı polis arabasını arkamda gördüğümde, bir dehşet şimşegi gibi beni vurdu.

Sakin ol, dedim kendi kendime, *sakin ol*, *burası Yeşil Vadi*, *sakin ol*.

Aptallığıma bir kahkaha attım.

Bir saniye sonra ışıklar parladı ve kalbim göğsüme çarparak tekrar yerimde sıçradım. Dikiz aynama bakarak beni kenara çekenin kim olduğunu anlamaya çalıştım.

Bu bölgedeki şerif yardımcılarının çoğunu tanıyordum. Şerif James'in eşi Janet James annemin yakın bir arkadaşıydı. Green Valley'deki evimdeyken, bir polis memuru gördüğümde gerilmiyordum, sesimin ya da arabamın radyosunun sesini kontrol etmiyordum, ifadelerimin uygun bir şekilde saygılı olduğundan emin olmak için bir öz değerlendirme yapmıyordum, diğer küçük kasabalarda yaptığım gibi değil.

Yeşil Vadi'de kenara çekildiğimde, bunun nedeni virajlarda hız yapmam ya da arka lambamın yanmaması veya etiketimin süresinin dolmasıydı.

Dolayısıyla bu, ortada hiçbir neden yokken kenara çekilmek, memleketimde benim için garip bir deneyimdi.

Belki de stop lambam yanmıyordur? Öyle düşünmemiştim ama belki de öyledir.

Aracımı Ashley Winston'ın garaj yoluna sürdüm. Arabasının ön tarafa park ettiğini görmüştüm ve mantığım bana onun garaj yolunun, her yarım saatte bir arabanın geçebileceği virajlı yan yola girmekten daha güvenli olduğunu söylemişti.

Her ihtimale karşı.

Motoru durdurdum, camı indirdim ve iki elimi direksiyonda tutarak bunun sadece şerifin oğlu Jackson James'in merhaba demek istemesi olduğunu umdum.

Ama değildi.

Ağzım kurudu ve dehşet geri döndü. Tanımadığım bir polis memuru pencereme doğru yürüdü ama ağzımın kurummasının nedeni bu değildi. Eli silahındaydı. Hâlâ kılıfındaydı ama eli üzerindeydi. Arabamın içine bakmak için hafifçe eğildi, gülümsemedi.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun?" Sesi kızgın ve saldırgandı.

Belki benim hayal gücümdü ama ben öyle düşünmüyordum. Ve yemin ederim o anda tek düşünebildiğim Sandra Bland'di.

Boğazımdaki sıkışıklığı bastırmak için yutkundum -kısmen hayal kırıklığı, kısmen korku, kısmen de kuşku- ve kendime bürodaki eğitimime geri dönmemi söyledim. Ben bir profesyoneldim. Bu büyütülecek bir şey değildi. Bu adam bir kolluk görevlisiydi. Yüzlerce polis memuruyla tanışmış ve birlikte çalışmıştım, hepsi de harika insanlardı, hepsi de aynı takımdaydı.

Yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirdim. "Bir arkadaş arıyorum."

İnanmazmış gibi bir kahkaha attı ve bakışları Audi'min üzerinde gezindi. "Evet, doğru. Bu sizin aracınız mı?"

"Evet efendim," dedim, ses tonumu saygılı tutmaya dikkat ederek.

"Ehliyet, sigorta ve ruhsat. Bu sizin arabanız olsa iyi olur."

Isı boynuma tırmandı ve derin bir nefes aldım. Kafamda, bu iş bittiğinde ona uygunsuz davrandığını nasıl -sakince, kibarca- açıklayacağıma dair bir konuşma taslağı hazırlamaya başladım. Kendime tekrar bunun önemli bir şey olmadığını söyledim. Kendime aşırı tepki verdiğimi söyledim.

Bunların hiçbirisi işe yaramadı. İster önsezi deyin, ama bu adamda doğru görünmeyen bir şeyler vardı. Yine de torpido gözüme uzandım.

"Oha! Yavaş ol," diye uyardı, bir adım geri çekildi ve ağırlığını sol ayağına vererek silahını tutan mandalı açtı.

Aman Tanrım.

Hayatta kalma içgüdüğü devreye girince kibar konuşma teklifi ve diğer her şey beynimden uçup gitti.

Sakin ol. Sen lanet olası bir FBI ajanısın. Hiçbir şey olmayacak.

Sakin ol. Sakin ol.

Silahım yanımdaydı, nasıl kullanacağımı biliyordum, ama bu adam önce ateş edip sonra soru sorarsa bu bir fark yaratmazdı. Hiçbir eğitim bir kurşunu durduramazdı. O anda hem Chris Kyle'ı hem de Sandra Bland'i düşündüm.

Ona FBI'dan olduğunu söyle.

Bu fikir aklıma gelir gelmez reddettim. Reddedemezdim. Burada tehlikede olan sadece benim hayatım değildi. Kimliğimi ifşa etmem Isaac, Nelson ve Lundqvist'in de açığa çıkması anlamına gelebilirdi. Bunu onlara yapamazdım. Ayrıca, öldürülen insanlar ve katil Haziran ayında tekrar saldırırsa tehlikede olabilecek insanlar vardı.

Bu dava benden, benim korkumdan ya da güvenliğimden daha önemliydi.

Bu yüzden yavaşça hareket ettim, ellerimin titremesinden, ne kadar kızgın ve korkmuş olduğumdan, düşünemediğimden ve "*Ben bir laboratuvara aidim*" düşüncesini durduramadığımdan nefret ediyordum. *Ben bir laboratuvara aitim. Ben bir laboratuvara aitim.*

Yolculuklara çıkmamamın nedeni buydu. Yeşil Vadi'nin bir gün batımı kasabasına dönüşeceği düşüncesi beni ürpertiyor, bunu içgüdüsel düzeyde reddediyordum. Burayı seviyordum, bu insanları seviyordum, değişmesini istemiyordum.

Tam kaydımı çıkarırken birinin "Hey, burada neler oluyor?" diye bağırdığını duydum.

Ruhsatı uzatırken dikkatim memurun arkasındaki kapı aralığında duran kadına ve kucağındaki küçük kıza kaydı.

Nefes aldım, içim rahatlamıştı. Bu Ashley Runous ve kızıydı.

Memur önce bana, sonra Ashley'e baktı. "Özür dilerim hanımefendi. Sadece bir rahatsızlığa müdahale ediyorum."

Ağzım açık kaldı ve dudaklarımdan dökülen kısa, histeri yüklü kahkahada neredeyse boğuluyordum.

Kıçımın rahatsızlığı.

Ashley ileri atıldı, yüz ifadesi şaşkınlık ve kızgınlık arasında bir yerdeydi. "Bu Memur Strickland mı? Ne halt ettiğini sanıyorsun sen? Çek elini silahından, seni lanet olası aptal."

"Uh" Gözlerini tekrar benimkilere çevirdi, elini silahından çekmedi ama tekrar yerine yerleştirdi.

Ashley artık arabanın yanındaydı ve benim açık penceremle memurun arasında duruyordu. "Öncelikle evde kameralarımız var, sakın aklına bir şey gelmesin. Ayrıca, Bitty Johnson penceresinden bizi izliyor." Başını çevirip çenesini sokağın karşısındaki eve doğru uzattı ve hemen ekledi: "İkincisi, Drew eve doğru yola çıktı ve her an burada olabilir. Üçüncüsü, bu"-beni işaret etti-"Simone Payton. *Payton.*"

Polis memurunu göremiyordum ama sessizlikten iki kere ikiyi, iki kere ikiyi bir araya getirdiğini hissedebiliyordum.

şimdiki davranışından kurtulabildi. Ayrıca, ailemin kim olduğunu biliyor olmalıydı çünkü söyleyecek bir şey bulamadı.

Ashley kısa ve tatmin edici bir ses çıkardı. "Evet. Doğru. Şimdi *error*'unu anladığımı görüyorum." Sesi sert ve öfkeliydi ve *hata* kelimesini fazla telaffuz ederek iki hece haline getirmişti.

Benimle konuşmak için dönecekmiş gibi yaptı ama sonra vazgeçer gibi oldu. "Bu adamı görüyor musun Bethany? Bu adam bir ırkçı."

Ashley'nin aşırı tepkisi karşısında yeni bir korku dalgasıyla yerimde doğruldum.

Gerçi bu aşırı bir tepki miydi?

Dürüst olmak gerekirse bilmiyordum. Irkçı kelimesi hafife alınacak bir kelime değildi ve Ashley bu adamı kızının önünde rahatlıkla böyle diyebilecek kadar iyi tanıyor gibiydi.

Devam etti, "Juan amcanı sebepsiz yere kenara çekti. Bu harika kadını sırf ten rengi yüzünden kenara çekti. Bu adam gibi olma, Bethany. İnsanları gör, farklılıklarını gör, bu farklılıklardan zevk al ama insanları D vitamini emme yeteneği gibi aptalca bir şey yüzünden yargılama. Irkçılar cahil pisliklerdir."

Göğsünü şişiriyor gibiydi. "Şimdi-şimdi-şimdi, buraya bak-"

"Gerçekten kendini savunmaya mı çalışacaksın? *Gerçekten mi?* Ailesini ziyaret etme cüretini gösteren Sienna'nın kardeşine yaptıklarından dolayı daha yeni ceza aldın. Elin silahındaydı. O yüzden bundan sonra ne yapacağını uzun uzun düşünmeni tavsiye ederim." Sesini yükseltmedi ama öfkeli olduğu belliydi.

Ashley'nin omzunun üzerinden ağzını kapattığını gördüm. Şimdi kıpkırmızı olmuştu. Memur Strickland'ın bakışları bana kaydı ve yüzü daha da kızardı. Nefesimi tuttum.

"Ben gidiyorum," dedi ve hemen dönüp arabasına doğru yürümeye başladı.

Dikiz aynamdan gidişini izledim. Arabasına binişini, motoru çalıştırışını ve gidişini izledim.

Nefesimi verirken söndüğümü hissettim.

Tanrı'ya şükür.

Ashley'e baktım.

"Özür dilerim," dedi, yüzünde acı dolu bir ifade vardı, sanki onun davranışı için özür diliyordu.

Konuşacak durumda değildim. Bir dakikaya ihtiyacım vardı. Çok fazla duygudan geçiyordum: rahatlama, öfke, minnettarlık, minnettar olmam gerektiği için hayal kırıklığı

minnettar olduğum için hayal kırıklığına uğradığım için suçluluk duyuyorum, daha çok rahatlıyorum.

Gördün mü? *İşte bu.*

İşte bu yüzden duygulardan kaçtım. Duygular en kötüsüydü.

Sadece teşekkür et.

Gözlerimi kapattım, zihnim yavaşlarken nefesime konsantre oldum.

Teşekkür etmeliydim. Son derece minnettardım. Ama . . .

Boğazıma düğümlendi. Bu, kız kardeşimin kişiliğimin parlayan kısmıydı, bu inatçılık, bu haklı adaletsizlik duygusu.

Ashley Winston'ı gerçekten severdim. Çocukken ve lokantaya geldiğinde bana hep nazik davranırdı. Ama gerçek şu ki o -beyaz bir kadın- Şerif Yardımcısı Strickland'a bağırıp çağırabiliyor ve bundan paçayı kurtarabiliyordu, bense -siyah bir kadın- torpido gözüme hızlıca uzanamıyordum. Bu Ashley'in hatası değildi, sadece öyleydi.

Minnettar hissettim. Çok minnettar.

Ayrıca kendimi sefil ve güçsüz
hissediyordum. Güçsüz

hissetmekten *nefret ederdim.*

Öfkelendi. "Taciz ettiği ilk kişi sen değilsin. Sienna'nın kardeşi Juan'ı ziyarete geldiğinde kenara çekti. Ona korkunç isimler taktı ve pasaportunu istedi. Onu saçma sapan bir suçtan tutukladı ve bu yüzden üç ay uzaklaştırma aldı. Onu kovmaları gerekirdi. Çizgiyi aştıysam özür dilerim ama o adam çok çirkin."

Başımı salladım, ruhsatımı kaldırdım, adrenalinin etkisinden kurtulmaya çalışıyordum.

Tereddüt etti, utanmış görünüyordu, sonunda ağzından kaçırды, "İçeri gelir misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Arkasından özellikle hiçbir şeye bakmadım, midemde ağırlaşan bir uyuşukluk vardı. Hazır o buradayken ilgili soruyu sorabilirim diye düşündüm. "Roscoe'nun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Aslında-" kısa bir kahkaha attı "-Biliyorum. O ve Drew parktaki işlerini yeni bitirdiler. Drew birazdan evde olur. Bu gece için bir bakıcımız var ve Roscoe dahil herkesle Genie'nin yerinde içki içip dans etmek için buluşacağız." Bakışları üzerimde gezindi. "Sen de gelmek ister misin? Shelly ve Beau da orada olacak." Bu son cümleyi sanki bir teşvikmiş gibi eklemişti.

Genellikle haklı olurdu. Shelly Sullivan'ı lokantadaki aylık sohbetlerimizin dışında da tanıma düşüncesi beni cezbediyordu.

Ama yapmam gereken bir iş vardı.

Arabamı çalıştırdım. "Bunu düşüneceğim." "Bana bir iyilik yapar mısın?" "Ne istersen."

"Aileme bundan bahsetme? Ya da kuzenlerime. Ya da Şerif James'e." İhtiyacım olan son şey Dolly teyzemin bir DWB (siyah iken araba kullanma) olayı hakkında yaygara koparmasıydı. Gizli görevdeyken en düşük profilleri korumam gerekiyordu ve *bu* kesinlikle tüm dikkatleri üzerime çekecekti.

Kafası karışmış görünüyordu. "Uh-"

"Ve Genie'nin. Davetiniz için teşekkür ederim."

"Tamam." Dudağını dişledi, gözleri endişeliydi. "Umarım gelirsin."

Onu düşündüm, dikkatim bana doğrudan, çocukların suçluluk, utanç ve önyargıyı öğrenmeden önce sahip oldukları o sessiz ve açık sözlü şekilde bakan kızına yöneldi.

Ve bir şeye karar verdim.

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim Ashley?"

"Tavsiye mi?" Ağırlığını kızının tünediği kalçasına doğru yeniden dağıtarak yer değiştirdi. "Evet. Elbette."

"Bir dahaki sefere Memur Strickland gibi davranan birini gördüğünde ..." Bakışlarımı onunkilere diktim ve ona küçük, içten bir gülümseme verdim. "Kesinlikle müdahale et. Buraya gelerek doğru şeyi yaptınız, bunun için çok teşekkür ederim."

Beni inceledi, düğümlenmiş kaşlarının arasında bir soru vardı. "Ama?"

"Aslında *ama* değil. Daha çok, düşün. Tacize uğrayan kişiyi kurtarmak yerine, eğer o kişinin yakın bir tehlike altında olmadığına karar verirsiniz, o kişinin sesini yükseltmenizi önerebilir miyim?"

Ashley başını yana eğdi, bakışları kafa karışıklığıyla bulanıktı. "Nasıl yani?"

"Bir dahaki sefere bana iyi olup olmadığımı ve adil davranılıp davranılmadığımı sorun. Kendimi savunmam, kendi sesimi kullanmam için bana bir şans verin."

Mavi gözleri Roscoe'nunkiler gibi benimkilerin arasında gezindi ve dudaklarında titrek bir yarım gülümseme belirdi; yanakları kızardı. "Evet. Tamam. Özür dilerim."

"Oh hayır! Özür dileme, lütfen dileme!" *Kahretsin.*

Elimi uzattım, avuç içim yukarı bakıyordu. O da tuttu. Birbirimize gülümsedik.

"Özür dileme," diye tekrarladım. "Ve lütfen, lütfen, lütfen kendini kötü hissetme. Tanrım, mükemmel bir insan olduğun için asla kötü hissetme. Sadece, eğer düşünürseniz, bırakın yetenekli insanlar kendi adlarına konuşsunlar. Bırakın sesimizi kullanalım. Memur gibi insanlar-" Ne söyleyeceğimi daha iyi düşündüm ve yeniden başladım, "Her yerdeki insanlar kendilerine benzemeyen insanları dinlemeye -gerçekten dinlemeye- alışsa harika olmaz mıydı? Kendilerine benzeyen bir ağızdan ve yüzden çıkmadığı için bir sesi küçümsemek yerine, bu seslere değer vermeye alışsalar nasıl olurdu? İnsanların öğrenmesinin ve değişmesinin tek yolu -inanıyorum ki- pratik yapmaktır. Bu da onlara dinleme pratiği yapmaları için daha fazla fırsat vermemiz gerektiği anlamına geliyor. Memur Strickland gibi insanlarla konuşan benimki gibi daha fazla sese ihtiyacımız var."

Başını salladı, gülümsemesi daha da sabitleşti ve burnunu çekti. "Bu mantıklı. Denerim. Ama biz Winston'ları bilirsin, hep başkalarının işine burnumuzu sokarız, hep birilerini kurtarmak için ciyak ciyak bağırır, tüylerimizi çırpırız."

"Genelde kurtarılmaya ihtiyacım olmaz, bu yüzden bugün beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedim, ailesini tanımlamasına güldüm ve ellerimizin hafifçe sallanmasına izin verdim. "Ama bir müttefiki asla geri çevirmem."

ALTINCI BÖLÜM

"Mutluluğun anahtarlarından biri kötü bir anıdır."

RITA MAE BROWN

Roscoe

ASHLEY bize hikayeyi Genie'de içki içerken anlattı.

Yalan söylemeyeceğim, ilk içgüdüm dışarı çıkıp Memur Strickland'ı bulmak ve-

Cletus düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlayarak, "İşte cüzzamı hak eden bir adam," dedi.

Yanında oturan Jennifer başını salladı.

"Ama benim kafam karıştı." Beau çenesini kaşıdı. "Simone onu savunduğun için sana kızdı mı? Minnettar olacağını sanırsın."

Ashley başını sertçe salladı. "Hayır. Olanlar hiç de öyle değildi. Anladığım kadarıyla Simone orada olduğum için rahatlamıştı, minnettardı ve çok sevimliydi - ama burada şunu söyleyebilir miyim, arabasını sürmekten başka hiçbir şey yapmadığı için birinin devreye girip onu savunmasına minnettar olması gereken bir duruma *düşmesi* ne kadar korkunç, çok sinir bozucu-"

"Bir de şöyle düşün," diye araya girdi Shelly, muhtemelen Ashley'in yeniden heyecanlanmaya başlamasından dolayı, ve Beau'ya döndü. "Biri sana sebepsiz yere bağırıp seni tehdit etse ve Jackson James durumu yatıştırmak için gelse, kendi sesini kullanma şansı ister miydin? Yoksa Jackson James'in her zaman senin yerine konuşması senin için sorun olmaz mıydı?"

"Peki, tamam. Ne demek istediğini anlıyorum." Beau düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Ve," diye ekledi Cletus, "müttefik amplifikasyonu için hizmet vermenin yanı sıra, armadilloların nerede olduğunu da biliyorum."

Drew kıkırdadı ve Beau ile baktı, o da kıkırdıyordu. Neden güldüklerini bilmiyordum, hiç komik değildi.

"Neden gülüyorsunuz?" Sesimi sabit tutmak için çok çalışarak talep ettim. "Shelly'nin başına gelseydi komik olduğunu düşünmezdin," dedim Drew'a, "ya da Ash'in başına gelseydi."

Drew'un ifadesi yumuşadı. "Hayır, hayır, Roscoe. Strickland'a cüzzam bulaştırma fikrine gülüyoruz, Simone'a olanlara değil."

Beau söze karıştı, "Sizi temin ederim, bu herhangi birinin başına gelebilirdi ve ben de Cletus'un planı karşısında aynı derecede memnun olurdum."

"Cletus bu fikri yıllardır arka cebinde taşıyor, sadece üzerinde kullanacağı doğru pisliği bekliyor." Bu Jenn'den geldi ve yemin ederim, şu anki halimle bile sanırım nefesim kesildi. Hayatım boyunca Jennifer'ın küfrettiğini hiç duymamıştım. Bir kez bile.

Şoke olan tek kişi ben değildim. Ashley, Beau ve Drew de aynı şekilde şaşkınlıkla ona bakıyorlardı.

Ama Cletus şaşırmış görünmüyordu. Shelly de öyle.

"Armadillo yakalamak için yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver." Shelly birasını bırakıp Cletus'a döndü. "Bir tuzak kurabilirim."

"Ben de yardım ederim," dedim.

Ama intikam fikri midemdeki bulantıya ya da damarlarımda dolaşan öfkeye iyi g e l m i y o r d u .

Keşke orada olsaydım. Olurdum.

Muhtemelen kendimi tutuklatırdım. Ya da vurulurdum. Ya da her ikisini de.

"Kimseye cüzzam bulaştırmayacağız," diye araya girdi Ashley, sırayla her birimize ciddi olduğunu gösteren bakışlar atarak. "Şerif James'e bir rapor sunacağız. O adamın kovulması gerekiyor. Bunu doğru şekilde yapacağız." Cletus düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlamaya devam etti. "Ve eğer bu işe yaramazsa, hepimiz hemfikiriz." Kapalı yumruğuyla masaya vurdu, sanki bir tokmağı andırıyordu. "Cüzzam o zaman."

Ashley bir ses çıkardı, ama kız kardeşim itiraz edemedi, "S e n c e rapor tutacak mı?" diye sordum.

Simone'un nasıl olduğunu merak ediyordum. Kasabaya geri döndüğü için pişman olup olmadığını merak ediyordum. Pek çok şeyi merak ettim.

Cuma günü Park'ta tur atarken Drew bana Simone'un ailesinin yanına geri taşındığını söyledi. Devletteki işinden ayrılmıştı çünkü -Trevor Payton'a göre- ne yapmak istediğine karar vermek için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Saçmalık dedim.

Simone ne yapmak istediğini her zaman biliyordu. Suçları çözmek, kötü adamları yakalamak ve iyi insanları güvende tutmak istiyordu. Hikayenin sonu.

"Evde şu kameralar var"-Drew Ashley'e baktı
-"Bitty'nin her şeyi izlediğini söylemiştin. Belki de Simone'un rapor tutmasına gerek yoktur."

Ashley'nin kaşları birbirine yaklaştı ve sanki bir şey hatırlıyormuş gibi gözlerinin odağı kayboldu. "Dediği gibi, bu bize bağlı değil. Ona bağlı." Kız kardeşim dönüp kocasına baktı. "Biz ona bırakırız, o karar verir. Ona yardım etmek için burada olduğumuzu ama onun yolundan gideceğimizi bildiririz."

"Liderlikten bahsetmişken" -Cletus saatine baktı- "Jethro'nun nerede olduğunu bilen var mı?"

"Jethro'nun liderlikle ne ilgisi var?" Beau birasından bir yudum aldı ve Cletus'un yüzüne baktı.

"Hiçbir şey. Planımız kararlaştırıldı, detayları tekrar anlatmaya gerek yok. Sadece konuyu değiştirmek istedim." Cletus Ash'e baktı. "Jet sana mesaj attı mı?"

"Gönderdi." Ağzı sempatik bir gülümsemeye dönüştü ve kaşları pişmanlık dolu bir ifadeye büründü. "Evde kalıp uykusunu almaya karar verdi."

"Jackson'ın ona bakıcılık yaptığını sanıyordum. Böylece dışarıda bir gece geçirebilecekti." Jenn daha dik oturdu.

"Jackson bebek bakıcılığı yapıyor. Öyle bile olsa, Jethro evde kalıp biraz uyumak istedi." Ash şimdi kahkahalarını tutuyormuş gibi görünüyordu.

Konuşmanın sadece yarısını dinliyordum, dikkatimin geri kalanı hâlâ Ashley'nin anlattıkları ve Perşembe ve Cuma günleri Simone'a karşı sergilediğim sakar davranışlar tarafından emilmişti.

Anılarım duygusal bir zaman makinesiydi ve Simone'dan uzak durmamın ana nedenlerinden biri de buydu. Diğer büyük neden ise onunla yeni anılar yaşamak istemememdi. Ancak bunun, belirli bir an ile şimdi arasında yaşadığım tüm deneyimlerin varlığının sona erdiği anlamına gelmediğini düşündüm. Belirli bir an ile şimdiki zaman arasındaki etkileşimlerden bir şeyler öğrenebilir, onu farklı bir şekilde görmeyi öğrenebilirdim, ancak bu büyük bir çaba ve kararlılık gerektiriyordu.

Örnek olarak, babam tarafından Hawk's Field'da terk edilme anım her düşündüğümde acı veriyordu, tıpkı yaşandığı zamanki kadar acı verici ve korkutucuydu. Oradan kardeşim Billy'nin Demir Hayaletlerden kaçındığı gibi kaçınıyordum, ne pahasına olursa olsun.

Ama özellikle son birkaç aydır, bu anıyı bölümlere ayırmaya çalışıyordum, böylece beni bu kadar etkilemiyordu, bu yüzden

o kadar da önemli değildi. Onu bilerek geri aldım. Hafta sonları Hawk's Field'da kamp yapıyor, orada kontrolün bende olduğu yeni anılar biriktiriyordum.

Ama insanlar tarla değildi. Simone'dan kaçmayı şimdi bırakmaya karar verirsem, ileride yaratacağım anıları kontrol edemezdim.

Biramı elime aldım, bir yudum içtim, geçen hafta Simone'la yaşadığım iki kısa etkileşimi, aptal bir ergen olmakla ilgili şimdi anladıklarımı, kalp kırıklığı hakkında bildiklerimi -çoğunlukla ailemde yıllar boyunca gözlemlediklerimden ve onların mücadelelerinden yola çıkarak- düşündüm ve hepsini bir araya getirdim.

Beau'yla beş yıl, altı ay ve yirmi gün önce evimizin arka merdivenlerinde otururken sarhoşken yaptığımız bir konuşma beni etkiledi.

"Nereden biliyorsun?"

"Neyi?" Beau iki gözünü aynı anda açık tutmakta zorlanıyormuş gibi görünüyordu.

"Bir kadının özü olup olmadığını nereden biliyorsun? Onun sana olan hislerinin, senin ona olan hislerin kadar derin olup olmadığını?" Bunu sık sık merak ederdim ama emin olmak için kimseye yeterince yaklaşmama izin vermezdim.

Yıllar boyunca bunu istedim. Bir randevuya çıkardım, belki iki. Sonra kadın bir şey yapar, beni kızdıracak bir şey söylerdi. Büyük bir şey olması gerekmezdi, herhangi bir şey beni sinirlendirebilirdi.

-Mezun olduğum okulu sevmemek, arkadaşları hakkında dedikodu yapmak, öfkeyle söylenen bir söz ve ben unutamadım. Ve kadına karşı henüz kalmayı hak edecek kadar bir şey hissetmiyordum, o yüzden yoluma devam edecektim.

Hemen cevap vermedi, belki de vermeyeceğini düşündüm, ama sonra nefes verirken, sanki kelimeler ona mal olmuş gibi, "Seni bir öncelik haline getiriyor" dedi.

Simone Payton için öncelikli olmak istediğim şekilde gerçekleşmeyecekti. Ama belki de onunla etkileşime geçmenin ve anılarımı kontrol altında tutmanın bir yolu vardı.

Kendi düşüncelerim dışında hiçbir şeye dikkatimi vermiyordum, bu yüzden biri bizim masanın önünden geçerken omzuma çarptığında biramı deviriverdim. Herkes masadan uzağa doğru eğildi ve Beau elimizdeki birkaç peçeteyle su birikintisini hızla yakalayarak kenarlardan uzak tuttu.

"Kahretsin." Ayağa kalktım, kıyafetlerimin önünü kontrol ettim ve biramı kaybettiğim için hayıflandım.

"Sakin ol. Şık kıyafetlerin güvende Roscoe," dedi Cletus. "Git Patty'den biz avamlar için bir havlu getir."

Cletus'un somurtkanlığını görmezden geldim, çünkü bana karşı her zaman somurtkandı ve masaya göz gezdirdim. "Ben ayaktayken bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Bir margarita daha alacağım." Ashley bana kocaman gülümsedi ve ben de bir dahaki sefere Nashville'den dönerken kız kardeşime çiçek götürmek için not aldım.

Acaba o yavru köpek için hazırlar mı?

Bethany doğduğunda Drew ve Ash'e kızıma ilk yavru köpeğini alma hakkımın olduğunu söylemiştim. Acaba unuttular mı?

Kalabalığın arasından geçerken, dökülen biramı değiştirmek yerine kendime bir su sipariş etmeye karar verdim. Uzun bir gün olmuştu ve canım pek içmek istemiyordu.

Gözlerimi ileride tutmaya dikkat ederek, yanlarından geçerken insanlarla göz teması kurmamaya çalıştım, bunun yerine insanların isterlerse beni durdurmalarını bekledim. Bu uygulama, beni tanımayan insanları tanıma hatasını birkaç kez yaptıktan sonra alışkanlık haline gelmişti.

Ortalamadan daha iyi bir hafızaya sahip olmanın bir başka komik yanı da bu, insanları genellikle sadece bir kez karşılaştıktan sonra hatırlıyorum. Hiçbir şey insanları hatırlanmak kadar rahatsız etmez, büyük bir izlenim bırakmış olmaları gerektiği ya da onları tanımaya özellikle değer verdiğim varsayılır. Nadiren böyle olur.

Kayda değer bir hizmet alıp almadığımdan bağımsız olarak, sırf yüzünü gördüğüm için garsonumu ya da garsonu hatırlarım.

Bu yüzden gerekmedikçe insanların yüzüne bakmıyorum.

Kalabalığı başarıyla geçerek bara yaklaştım ve Genie'yi aradım, göz göze gelmeyi umuyordum. Benim olduğumu görünce kısa bir gecikmeden sonra yanıma geldi ve siparişimizi verdim.

"Bitince getiririm tatlım." Çenesini ailemin oturduğu kabine doğru kaldırdı.

"Bir şey daha var," diye üzülerek başladım. "Biramı döktüm."

"Havluya ihtiyacın var," diye tahmin etti, sırtışı anlayışlıydı, bana en sevdiği kişiymişim gibi bakıyordu. "Merak etme bebeğim. Ashley'e margaritasını getirdiğimde bir tane de ben getiririm. Suyunu şimdi mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen."

Diliyle bir tık sesi çıkararak su bardağını doldurdu. "Siz Winston çocukları çok kibarsınız. Keşke hepsi senin gibi olsa." Elini uzattı.

bardağı bana verdi.

"Teşekkür ederim, Genie."

"Bir şey değil bebeğim," dedi, bana göz kırptı ve tekilaya uzanmak için arkasını döndü.

Suyumdan bir yudum aldım. Pipeti çıkarıp bir ucunu ısırđım ve bardağıımı elime aldım. Ama döndüğümde Charlotte Mitchell'la yüz yüze geldim.

"Roscoe Winston."

Doğrudum ve ona gülümsedim, çünkü onu gördüğüme sevinmiştim.
"Charlotte Mitchell."

Charlotte lisede benimle birlikte trompet çalmıştı; o birinci sandalyedeydi, ben ikinci. Bazen ben futbolu, o da bando çalışmasını bitirdikten sonra buluşurduk, sadece takılmak ya da belki birlikte çalışmak için.

İlkbaharda, o voleybol oynarken ben de atletizmle uğraşırken, genellikle tüm takım arkadaşlarını da getirirdi ve yürüyüşe ya da annemin çalıştığı kütüphaneye giderdik. İlk yılımızda tüm voleybol takımını baloya götürmüştüm.

O zamanlar Charlotte'la aramızda hiçbir şey yoktu, sadece çocuklar çocukça şeyler yapıyordu. Ona Simone'la olanları anlatmıştım, o da bana ayrılıklarını anlatmıştı. İhtiyacım olduğunda bana iyi bir arkadaş olmuştu.

"Bana bir içki ısmarlamayacak mısın?"

Kıkırdadım, çünkü son altı aydır hep bu şekilde başlardık bir şekilde.

Sonra ne söyleyeceğimi biliyordum. "S ö y l e r d i m , ama kardeşim Cüzdan."

"Bunu neden yaptı?"

"Çünkü seni görürsem tüm içkilerini ısmarlamak isteyeceğimi biliyordu."

Charlotte güldü, bakışları cevabımı onaylar gibi üzerimde geziniyordu. Onaylamalıydı, Genie's'de her karşılaştığımızda verdiğim cevabın aynısıydı.

Onun gülümsediğini görmek güzeldi. Birkaç ay önce bunun mümkün olduğundan şüpheliydim. Ama onun bu karanlık dönemi atlattığını görmek, şu anın -şu anda yaşadığımız anın- hayatımızın geri kalanı olmadığını hatırlattı. Bazen işler bunaltıcı bir hal aldığında böyle hissedebiliriz ama durum böyle değil.

Annem derdi ki, *"Fırtınalar ve zaman gibi, bu da geçecek."*

Charlotte ilk çocuğuna hamile kaldığında üniversiteyi bırakmış ve çocuğun babasıyla evlenmişti. Hemen bir çocukları daha oldu ve Vegas'a taşındılar. Ne yazık ki kocası iyi biri değildi ve sekiz ay önce onu ve çocuklarını başka bir kadın için terk etmişti. Charlotte ailesinin yanına geri taşınmış.

Onun için üzüldüm. O iyi bir insandı. Mutlu olmayı hak ediyordu. Şimdi onu incelerken, görünüşüne bakılırsa daha iyi durumda olduğunu görmek beni memnun etti.

"Peki o zaman." Charlotte çantasını barın üzerine koydu. "Size bir içki ısmarlamama izin verin."

Bu yeni bir şeydi. "Hayır. Sorun değil. Sanırım su içmeye devam etmeliyim."

"Şimdiden mi?" Benimle bardağımın arasına baktı. "Gece daha yeni başlıyor Roscoe. Biraz yaşa."

"Yaşıyorum." Yüz hatlarıma yavaş bir gülümseme yayılmasına izin verdim ve bir göz kırışıklığını serbest bıraktım. "Seninle konuşuyorum, değil mi?"

Charlotte etkilenmemiş gibi görünmeye çalıştı ama ben bu bakışı biliyordum. Benim onunla flört ettiğim kadar o da benimle flört etmeyi seviyordu. Onu mutlu etmek hoşuma gidiyordu.

"Hadi" -Charlotte barın üzerindeki içki sırasını işaret etti- "ne istersen sipariş et."

"Neden alkole ihtiyacım olsun ki?" Öne doğru eğildim ve kulağına fısıldadım, "Zaten yeterince sarhoş edicisin."

"Aman Tanrım"-Charlotte başını geriye attı ve güldü
-"Berbat bir cümle."

Uzaklaşırken pipetimi çiğnedim ve onu izledim, onunla birlikte güldüm, tepkisini aldım. Aynı anda hem gözlerini devirmeye hem de gülümsemeye çalıştı. Sonra saçlarını savurdu, yanakları zevkle kızardı, sakın bir nefes alırken gözlerini indirdi.

Flört etmek kolaydı,
eğlenceliydi. Bunu
seviyordum.

Kadınları gülümsetmek -özellikle Charlotte gibi kadınları- onların ışıldamasını izlemek, benim için uyuşturucu gibiydi.

Belki de hiçbir beklentim olmadığını, baskı yapmadığımı, tek istediğimin onların gününü aydınlatmak olduğunu hissediyorlardı. Ya da belki o kadar çok pratik yapmıştım ki, söyleyeceğim doğru şeyleri tam olarak biliyordum. Her iki durumda da kolaydı.

Dudaklarını birbirine bastırarak ama yine de gülümseyerek gözlerini üzerimde gezdirdi, değerlendirci bakışlarında bir soru vardı: "Neden hep benimle alay ediyorsun?"

"Alay mı ediyorum?"

"Çok güzel şeyler söylüyorsun." Kahverengi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı, bir dirseğini bara dayadı ve yüzlerimizi birbirine yaklaştırdı. Kilisemizin lise mezuniyet partisinde taktığı küpelerin aynısını taktığını fark ettim. "Harika bir oyundan bahsediyorsun Roscoe. *En iyi* oyun. Ama . . ."

"Ama ne?"

"Aslında hiçbir şey yapmıyorsun." Kafası karışmış görünüyordu, sanki parçaları birleştirmiş ve bu sonuca tam da o anda varmıştı.

İçimden iç çektim. Çünkü onu gülümsetmek ne kadar hoşuma gitse de aramızda hiçbir şey olmayacaktı. Ne Charlotte'ta bir sorun olduğu için ne de ben ondan hoşlanmadığım için anlaşılamayacaktık. Zeki, komik ve çok seksiydi ama ben anlaşmalar yapmazdım.

İşler yolunda gitmezse, benimle birlikte olduğunu unuturdu. Pişmanlıklar, eğer varsa, kaybolur giderdi. Onun için güllük gülistanlık bir anı olabilir ya da diğer karşılaşmaların altında kaybolup gidebilirdi.

Benim böyle bir lüksüm yoktu.

Bu yüzden sorusunu geçiştirmeye çalıştım, yukarı ve yana baktım, bunun sevimli olduğunu düşüneceğini biliyordum. "Belki de sadece gülümsemeni görmek hoşuma gidiyordur."

Tekrar güldü ama bardan uzaklaşırken orada da bir hüznün sezdim. "Çok tatlısın."

Ani hüznünü kovmak umuduyla yeni bir flört atağına geçmek üzereydim ki barın sonundaki hareket dikkatimi çekti. Sözlerim durdu, düşüncelerim saptırıldı.

Bu Simone'du.

Biraz sallandı, gülüyor ve başını sallıyordu. "Neden bu kadar çok içmeme izin verdin?"

"İzin vermek mi?" Ben de güldüm. "Kimse Simone Payton'ın bir şey yapmasına izin vermez." "Aynen öyle." Düz kelimesini geveledi ve aniden koltuğa oturdu.

çimenlerin üzerine yığıldı.

Bir an tereddüt ettim, yanına oturdum ve kolumu omuzlarına dolamak, ona destek olmak, onu yakınımda tutmak istedim ama buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

İçeri girdiğini nasıl fark etmedim?

Durduğum yerden üç tabure ötede başını hafifçe sallıyordu. Dudaklarında alaycı bir gülümseme, gözleri önündeki içkideydi. Az önce Charlotte'la yaptığım konuşmaya ya da en azından bir kısmına kulak misafiri olduğundan hiç şüphem yoktu.

İlginç bir şekilde ilk aklıma gelen, her zamanki gibi reddedilişinin keskin hatırası değil, Ashley öğleden sonra olanları bize anlattığında yaşadığım telaş oldu.

Charlotte kıpırdandı ve omzunun üzerinden baktı. Sonra bana döndü ve bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı.

Yakınıma eğilip bakışlarımı tutarak, "Hâlâ Simone musun?" diye mırıldandı.

Derin bir nefes aldım, kendi gülümsemem pişmanlık doluydu ve aramızda anlayışlı bir bakış geçti.

Her zaman Simone'du. Charlotte'un düğününe sevgilim olmadan gitmişim. Ne zaman konu açılrsa, kız arkadaşım olmadığını itiraf ettim. Bana bir şeyler ayarlamaya çalıştı ama ben hep reddettim. İlk yıl, son yıl, tüm üniversite ve veterinerlik okulu boyunca.

Hep Simone.

Charlotte bir şeye karar vermiş gibi başını salladı. Parmak uçlarına kalktı ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

"Git getir onu," diye fısıldadı.

Charlotte çantasını aldı, etrafımdan dolaştı ve muhtemelen dans pistine ya da etrafında kümelenmiş yüksek masalardan birine doğru yürüdü.

Derin bir nefes alarak Simone'a baktım.

Bir tabureye profilden oturmuş, dirseklerini barın tepesine dayamış, iki minyatür pipetle içkisini karıştırıyordu. Gazoz olabilirdi ya da gazozla karıştırılmış bir şey de olabilirdi. Her iki durumda da bardağında kireç vardı.

Gittikçe daha fazla ona dokunmak istiyordum. O da bana izin veriyordu. Her zaman sarılırdık ama artık el ele tutuşmak alışılmadık bir şey değildi ve - kendime hatırlattım- sırtımı ilk sıvazlayan o olmuştu.

"Simone."

"Evet?" Gözleri kapalıydı, koyu renk kirpikleri yanaklarına değiyordu, başı yana eğikti, uzun saç örgüleri omzunun üzerinden dökülüyordu.

Çok güzeldi.

Yarın bunu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum.

Hatırlayacağımı biliyordum.

Anıyı göz kırparak uzaklaştırdım, sözlükte kaldığım yeri hatırlayarak kenara ittim. *Besot*. Donuklaştırmak veya aptallaştırmak; özellikle sarhoşlukla karıştırmak.

Hmm.

Bu kelime tam zamanıydı.

Onun her zaman "hala Simone" olmasını istemiyordum. On yıldır kaçtığım ve sevgime asla karşılık vermeyecek olan bu kadının bu kadar önemli olmasını istemiyordum.

Üç adım ileri atarak, çünkü ona ulaşmak için tek gereken buydu, onun yanındaki koltuğa yerleştim ve göğsümdeki ağrıyla nefes aldım. Yalan söylemeyeceğim, canım yanıyordu, gergindim ve ne söyleyeceğimden emin değildim.

"Hey." demeye karar verdim.

Simone çenesini kaldırdı, gözleri benimkilere kaydı. Sonra sanki birini arıyormuş gibi diğer yöne, diğer tarafına baktı.

Bana dönerek eliyle kendini işaret etti ve abartılı bir şaşkınlık maskesi taktı. "Oh. Benimle mi konuşuyorsun?"

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım.

"Merhaba," dedi, "Ben Simone." Elini uzattı, "Peki sen kimsin?"

Kalbimin dörtlüğe atışını gizlemek için bir kaşımı kaldırdım.

"Sana seni sevdiğimi söylesem ne derdin?" Çok gergindim. Sarhoş olduğum halde bile gergindim. Ama içkinin yardımı oldu.

Bir kahkaha, geniş bir gülümseme, yüzümde gezinen enfes kehribar rengi irisler. "Ben de seni seviyorum. Tabii ki seviyorum."

"Demek istediğim"-uzandım, parmaklarım bileğinin üzerinde hafifçe kapandı ve elimi teninde görmek içimde bir heyecan yarattı-"ya sana aşık olduğumu söyleseydim?" Son üç kelimedede sesim biraz çatallaştı.

Gözlerinin ardındaki anlayış keskinleşirken gülümsemesi düştü, hayal kırıklığı, dehşet.

Elimi kendi eliyle kapatıp parmaklarımı uzaklaştırdı.

Elimi onunkinin içine soktum, avuçlarımızın buluşmasını izledim ve sınırlarıma hakim olamadım. O da aynı şeyi hissetti ve bu beni mahvetti. Hiç düşünmeden bileğimi büküm, böylece elinin arkası gözlerime göründü ve o zaman aldığı -şimdi silik olan- yara izini fark ettim.

bıçak atmayı öğrenmek için ısrar etti. Başparmağımı üzerinde gezdirdim, kalbim boğazıma düğümlendi.

"Bu farklı görünüyor," dedim ve düşündüm.

Elini çekmek için hiçbir hamle yapmadı, bunun yerine dizleri benimkine çarpana kadar koltuğunda döndü. "Yara izleri zamanla solar."

Belki bazı insanlar için.

Bir kahkaha attım, başımı salladım ve elini bıraktım.

"Roscoe ..." Adımı daha önce hiç böyle söylememişti, sanki aramıza mesafe koyacak bir kelimemiş gibi. Sanki bana odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Hayır, hayır, hayır, hayır."

Nefesimi tutarak onu inceledim, hayatım ve kalbim bir bıçağın ucundaymış gibi hissediyordum.

"Neden hayır?" Fısıldadım.

Başı hafifçe sallandı, gözlerini kırıştırdı ve gerçekten sarhoş olduğunu gördüm. Lanet ettim. Suçluluk duygusuyla dişlerimi sıktım ve başımı kendime doğru salladım. Ben de sarhoştum. Ama onun kadar sarhoş değildim.

"Bunu sonra konuşuruz."

"Hâlâ hayır."

"Roscoe."

Refleks olarak yutkundum, canlandırıcı bir nefes aldım ve gözlerimi onunkilere diktim. Bir kez daha onun güzelliğine kapılmıştım. Gözleri şimdi nazikti, sabırlıydı, sanki kendimi yeniden tanımak ya da dengemi sağlamak için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu hissetmiş gibiydi.

"Biliyor musun, bir sürü sorum var. ." diye başladı, beni düşüncelerimden çekip çıkardı, dikkati üzerimde gezinirken başını yana eğdi. "Dün neden bu kadar kabaydın?" diye başladı.

Onu düşündüm, dünü hatırladım ve başımı salladım. "Öyleydim. Özür dilerim."

Gözleri kısıldı. "Özür dilediğin başka bir şey var mı?"

Dudaklarımı yine dişlerimin arasında yuvarladım ama bu sefer - göğsümdeki dayanılmaz ağrıya rağmen- gülümsemeyi durdurmak içindi.

"Hmm." Çenemi okşadım, ağabeyim Cletus'un yaptığı gibi yapmaya çalıştım, yakında hissedeceğimi umduğum neşeyi zorladım. "Bir bakalım."

"Kâğıda ihtiyacın var mı? Ya da kalem?" Simone çantasına uzanacakmış gibi yaptı. "Belki bir liste yapmak istersin. Her şey için yeterli kâğıt var mı bilmiyorum ama belki ilk yüz şey için olabilir."

"Şaka mı yapıyorsun? O adam, o-" Ne diyeceğimi bilemedim, hiçbir kelime yeterli gelmedi, ben de "Taciz edilmeye katlanmak zorunda olmamalısın" da karar kıldım.

Ağzının kenarı kalktı. Bana şirin biriymişim gibi bakıyordu. Buna alışkındım, insanların -özellikle de kadınların- bana şirinmişim gibi bakmasına. Charlotte da az önce bana şirin demişti. Bu beni hiç rahatsız etmemişti.

Ama Simone'dan duymak beni kızdırdı.

"Başka bir şey konuşalım," dedi. Belki de ruh halimin değiştiğini hissetmişti.

İçkisini aldı, bir yudum içti ve gözlerini benden ayırmadan tekrar yerine koydu.

Memur Strickland hakkında konuşmak istemediğini görünce ve bu konuyu zorlamaya hakkım olmadığını bildiğim için başımı salladım ve sıkılmış dişlerimin arasından konuştum: "Peki. Sen ne-"

"Billy ve Daniella evleniyorlar," diye ağzından kaçırdı, gözleri dizlerimizin birbirine değdiği yere düştü, benimkilerden biri onunkilerin, onunkiler de benimkilerin arasındaydı. Sesi alçaldı, "Düğünden sonra birbirimizi daha sık görebiliriz."

Ona bakıp ne demek istediğini anlamaya çalışırken, bana tekrar kardeşim demeyeceğini umuyordum. Eğer bana tekrar kardeşim derse, bir şeyi kanıtlamak için onu öpmek gibi çılgınca bir şey yapabilirdim.

Gözlerim ağzına kaydı ve farklı bir anı, çok daha iyi bir anı, yıllardır düşünmeme izin vermediğim bir anı su yüzüne çıktı.

"Başka bir anlaşmanın zamanı geldi." Simone bana oltamı uzattı, ucuna bir solucan takmıştı. Minnettardım çünkü solucan yakalamaktan nefret ederdim. Onlar için hep kötü hissetmişimdir.

Zavallı solucanlar.

Ama balık tutmayı severdim.

"Tamam." Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyarak oltamı göle attım.

"Çek."

"Eğer bu yılın sonuna kadar ikimiz de öpülmediyse, birbirimizi öpmek zorundayız."

Kendimi sırtıırken buldum, dikkatim hâlâ onun ağzındaydı.

Dudakları yumuşaktı, o kadarını biliyordum. Öpüşürken bunu tüm vücuduyla yapıyordu, yakın olmak, birbirine sarılmak istiyordu, sanki buna ihtiyacı varmış gibi

Bekle. Alt dudağımı yaladığımda -dişlerimin arasına alıp dilimi üzerinde gezdirdiğimde- neredeyse onunkinin tadını alabiliyordum.

Simone'un gerildiğini hissettim ve bakışlarım onunkilere kaydı.

Kızarmıştı ve ağzı açık kalmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı, sanki şaşırtıcı, hatta şok edici bir şey yapmışım gibiydi. Dikkati başımın üzerindeki bir noktaya kaydı ve gözlerini kırptırdı.

Ona sorgulayan bir bakış attıktan sonra dönüp kimin kulak misafiri olabileceğini kontrol ettim - Yeşil Vadi gibi bir kasabada genellikle birilerinin "kazara" kulak misafiri olduğuna bahse girebilirsiniz - ve Ashley ile Cletus'u hemen arkamdaki barda buldum.

Doğrudum ve sıçradılar, her yere bakıyorlardı ama beni kuşkulandıracak ve onları inanılmaz derecede suçlu gösterecek şekilde bana bakıyorlardı.

"Sakıncası var mı?" İnanamayarak sordum.

Ashley bana özür dileyen bir gülümseme verdi. "Özür dilerim, çok çabuk-" "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sakıncası var," diye burnunu çekti Cletus.

Kız kardeşim kardeşimizi görmezden geldi. "Biz sadece uğrayıp sizi masaya davet etmek istedik, işiniz bittikten sonra ..." Mavi gözleri aramızda dolaştı, gülümsemesi her saniye daha da artıyordu. "Şey, işiniz bittiğinde. Acelemiz yok."

Kolunu onun koluna dolayarak Cletus'u kabine doğru geri çekti. Gittikleri yere kadar onları takip ettim. İşte o zaman tüm ailemin bize, Simone ve bana baktığını fark ettim. İkimize de neşeyle el salladılar. Jennifer ellerini çenesinin altında kavuşturmuştu, gözleri hülyalıydı; Beau ise küçük bir baş hareketiyle beni onayladı.

Yüzümü kapattım ve alnımı ovuşturdum.

Yüce Tanrım.

Genie'de Simone'a yaklaşmak benim hatamdı. Kabul ediyorum, onunla tartışmaya girmeyi ya da ilk öpüştüğümüz zamanı hatırlamayı planlamıyordum ama kesinlikle seyirci istemiyordum.

Simone'un kahkahası parmaklarımın arasından bana baktırdı. Gözleri hâlâ herkesin oturduğu kabindeydi ve yüzünü buruşturuyor, gözlerini şaşı yapıyor ve dilini dışarı çıkarıyordu. Beau da ona karşılık veriyordu. Çocukken annemin yemek masasının karşısında bunu sık sık yaparlardı.

Ama artık çocuk değildik.

Sabırsızlıktan dişlerimi gıcırdatıyordum. Burada deniyordum, gerçekten deniyordum. On yıldır birlikte yüzdüğüm bir akıntıya karşı mücadele ediyordum,

Onu zihnimden uzaklaştırarak bunlarla uğraşmak zorunda kalmayacaktım.

Burada, şimdi, sadece birkaç dakika önce ilerleme kaydediyordum. Eğer biriyle bir gelecek istiyorsam, Simone'u sonsuza dek geçmişimde bırakmam gerektiğini düşünmeye başlamıştım. Bu da ondan kaçmayı bırakmam, hafızasına bu kadar güç vermem gerektiğı anlamına geliyordu. Tıpkı Hawk's Field'da terk edilmekle yüzleştiğim gibi, Simone tarafından kalbimin kırılmasıyla da yüzleşmem gerekiyordu.

Ayağı kalkarak bir yirmilik çıkardım, barda içkisinin yanına bıraktım ve elini uzattım. "Pekâlâ, gidelim."

Simone parayla benim aramda gidip gelerek iki kez baktı. "Sadece tonik suyu."

"O zaman Genie bahşişi takdir edecektir."

Simone'u barın önünden çekip kapıdan çıkardım ve otoparka götürdüm, bir yanım buna izin vermesine şaşırmıştı, diğeri yanım ise bunu çözmeye kararlıydı.

Onunla o acıyı, o içi boş, sürekli kalp kırıklığını hissetmeden ne kadar çabuk konuşabilirsem, onunla ilgili geçmişte ve gelecekte yaşadığım anıları ne kadar çabuk birbirinden ayırabilirsem, o kadar çabuk yoluma devam edebilir ve onun hayaletini ait olduğı yere yerleştirebilirdim.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Hayaletler insanlara musallat olmaz, hatıraları musallat olur."

ALEXANDRA BRACKEN, ASLA SOLMA

Simone

TAMAM.

Neandertal ya da gladyatör gösterilerinin hiçbir zaman hayranı olmadım. Tuhaflar, lisedeki ponpon kızlar manik davranırken sizin bilim fuarı deneyiniz hakkında hayal kurduğunuz moral mitingleri gibi. Bu arada, İngilizce sınavından çıktığınız için mutlusunuzdur çünkü sınavın *Romeo ve Juliet* üzerine olması gerekiyordu ve o melodramatik pisliklerden nefret ediyorsunuz ve öldükleri için mutlusunuzdur çünkü onlar kendini beğenmiş zavallı dinleyicilerdi. Ama aynı zamanda bir nedenle öldükleri ve nedenini anlayamadığınız için de sinirleniyor ve üzülüyorsunuz.

Buradaki karşılaştırma - moral mitingleri ile Neandertal/gladyatör gösterileri arasındaki - çığınca duyguların miktarıdır. Benim harcayacak o kadar enerjim yok. Enerjimi benim için önemli olan şeyler için biriktiriyorum. Bu nedenle, bu kadar geçici ve genellikle anlamsız bir şey için heyecanlanmaya kendimi ikna edemiyorum.

Hayır.

Ayrıca, çoğu insan -erkek, kadın ya da diğer- emir vermekten ya da talepte bulunmaktan kurtulamaz. Yapamazlar işte.

Mesela . . . *Sakin ol, Kenneth. Notu okudum. Neden bağıırıyorsun?*

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Yüksek sesle emir almaya karşı içgüdüsel bir tepki gösterdiğimden değil. Bundan nefret eden bir yanım yok.

Mesela . . . *Dostum, neden? Neden bu kadar heyecanlandın? Sakin ol.*

Bununla birlikte, bazen, nadir durumlarda -hiçbir zaman mantıklı olmayan moral mitinglerinden farklı olarak- patronluk taslamanın çok ustaca yapıldığını, bunun güzel bir şey olduğunu itiraf edeceğim. Kendimi patronluk taslamak *isterken* buluyorum.

Mesela . . . *Dostum, evet! Bu işi ciddiye alalım.*

Roscoe şu anda patronluk taslama işini şok güzel yapıyordu. Elimden tutuyor, beni taburemden çekiyor, bardan dışarı çıkıyor, kapıdan geçiriyor, otoparktan kamyonetine götürüyordu. Durumun kontrolünü ele alıyordu ve ben de bunu onaylıyordum.

Ancak bu takdire şayan patronluk zirvesine ulaşmak işin, biz içeride otururken zemin hazırladığını da belirtmeliyim. Bu ani ya da rastgele bir sorumluluk alma anı değildi.

rnek A: Elimin arkasındaki yara izini sessiz ve duygulu bir şekilde incelemesi. Tanrım. Roscoe'nun duygusal değil, hassas olduğunu hatırlıyordum. Bu ne zaman olmuştu?

Kanıt B: Cuma günkü davranışı işin benimle tartışmak yerine hemen özür dilemesi. Herkes hata yapar ama şok azı hatalarının sorumluluğunu üstlenir. Kaşmayan ya da kötü davranışlarını açıklamaya şalışmayan insanlara kocaman bir evet. şok çekici. Neredeyse teoriler kadar çekici. Ama konudan sapıyorum.

Kanıt C: Alt yarılarımızın birbirine dolanması, dizlerinin benimkilere hafıfçe şarpması, bacaklarımızın iki yapboz parçası gibi birbirine uyması. Ve kalçalarının ne kadar güçlü olduğunu. Oğlanın güzel kalçaları vardı, güzel şekillendirilmişti ve femur uzunluğu iyiydi. A++

Delil D: Alt dudağını ısırıp emerken ağzıma nasıl baktığı. Bütün bu olanlar aklımı başımdan almıştı.

Heinrich Rohrer, direksiyona geç.

Ve sen sürerken Heinrich, lütfen bana şu dudak emme-göz süzme olayının ne olduğunu anlat.

Beni çekerken Roscoe'nun sırtını incelediğimde ilk tahminim Roscoe'nun benimle flört ettiğiydi. Bu tahmini çoğunlukla hemen reddettim. Roscoe'nun birkaç dakika önce Charlotte'la birlikte olduğuna tanık olmuştum ve benimle olan isteksiz etkileşimleri Charlotte Mitchell'la neşeyle flört etmesinden gece gündüz farklıydı.

Hayır. Benimle flört etmiyordu.

Ama yine de bir şeyler dönüyordu; bu geceden önce, muhtemelen benim Shakespeare trajedilerinden kaştığım gibi o da benden kaştığı işin, Simone duyularımın fark etmediği bir şeyler. Adam on yıldır gözlerimin işine bakmamıştı.

Kamyonetinin yolcu tarafında durup kapıyı açtı ve ben de göz göze gelerek ona baktım. Kıpırdamadı, bakışları tutuk bir nitelik kazanmıştı, sanki biraz kaybolmuştu ya da ben onu hazırlıksız yakalamıştım.

Hah.

Gözlerimi park yerinin asfaltına dikerek ön koltuğa geçtim ve zihnimde bir önsezi fisıltısı oluşurken bu büyüleyici gelişmenin içine daldım.

Roscoe bana aşık mı?

İlk tahminim gibi, bu fikri de hemen reddetmeye çalıştım ama aklımdan çıkmadı. Kendimle tartıştım, kimse on yıl boyunca bana aşık olamaz. Hiç kimse. Bu garip ve rahatsız edici olurdu. Bu sapıklık, profesyonel yardıma ihtiyaç var, lütfen-beni-tahnitçilik-koleksiyonunla-bodrumuna-kilitleme gibi şeyler.

Değil mi?

Peki bu nasıl işe yarayacak? Bu aşk nasıl devam edebilirdi ki? Uzun zamandır birbirimizi görmemiş, konuşmamış ya da etkileşimde bulunmamıştık. Hoşlanma konusunda çok tecrübem olduğundan değil, ama hoşlanıyorsa beni aramaz mıydı? Üniversitede ve yüksek lisans okulunda tam olarak bunu yapmıştım, fark edilmeyi umarak kendimi aşık olanın yoluna koymuştum. Normal insanlar böyle yapar.

Değil mi?

Roscoe kamyonun kasasının etrafında yürüdü ve sürücü tarafından içeri girdi. Kapısı kapandıktan sonra dirseğini pencere pervazına dayadı ve yan aynasını inceledi.

"Bunun için üzgünüm," dedi bana bakmadan.

Titredim, çünkü üşümüştüm. "Ne için?"

"Cletus ve Ash araya girdi."

"Onlar iyiydi." Ailesinin pervasızca kulak misafiri olmasına gülümsedim.

Winston'lar eğlenceli ve komikti. Daha doğrusu, Cletus ve daha küçük tüm Winston kardeşler. Jethro Winston'ı çocukluğumdan beri pek tanıımıyordum; çok daha büyüktü ve biz çocukken Demir Hayaletler'le birlikte koşturup annesinin midesini ekşiterek baş belası olmuştu.

Ve Billy... Billy'nin eğlenceli ya da komik hiçbir yanı yoktu ama nedenini anlıyordum. Hayat dolu ve enerjik olan kız kardeşim için küçük bir üzüntü hissettim. İkinci en büyük Winston'la evlendiği ve onun omuzlarına yüklediği yükleri bildiği için onun adına endişelendim.

Birkaç saniye, belki de tam bir dakika boyunca sessizce oturduk. Roscoe gözlerini ileri dikmişti ve ben de aralıklarla ona bakıyordum. Nasıl başlayacağını ya da ne söylemek istediğine karar vermekte zorlanıyor gibiydi. Gergin görünüyordu.

Ben de üşüyordum, bu yüzden kollarımı karnımın üzerinde kavuşturup kollarımı tutarak tekrar titredim. Üzerimde hafif bir kazak vardı ama montum barın içinde asılı duruyordu.

Küçük hareketim Roscoe'nun dikkatini çekmiş gibiydi ve kaşları birbirine çarparak nasıl oturduğumu inceledi.

"Üşümüştün," dedi ve sinirli bir sesle nefesini bıraktı. Koltuğunda döndü ve arkasına uzandı.

Düzgünce katlanmış, yumuşak bir polar battaniye çıkararak bana uzattı.

Aldım ve aceleyle üzerimi örttüm, dişlerim takırdıyordu. "Teşekkür ederim."

Bana baktı. Sonra boğazını temizleyerek öne doğru döndü.

Ellerimi battaniyenin altında birbirine sürterek kırmızı, siyah ve turkuaz desenleri inceledim. "Bu battaniyeyi nereden aldın?"

"Büyük Kanyon yakınlarında, yol kenarındaki bir Navaho dükkanından."

Başımı salladım, daha yakından baktım. "Güzel bir battaniye." Malzemeyi parmaklarımın arasında ovuşturdum ve polar olmadığını fark ettim. Yündü.

"Bu

çok sıcak."

"Kamp yaparken kullanıyorum," dedi hâlâ ön camdan dışarı bakarak. Sesi hırçın çıkmıştı.

"Sık sık kamp yapar mısınız?"

Omuz silkti. "Haftada bir, ne zaman evde olsam."

Bu bilgiyi özümseyerek durakladım. Haftada bir kez, evdeyken kamp yapıyordu. Bu da haftada bir kez eve geldiği anlamına geliyordu. Bunu nasıl bilmezdim? Son beş lanet yıl boyunca birbirimizi nasıl görmemiştik?

Senden kaçıyordu.

Kalbim topaklandı, sonra genişledi, bana bir zamanlar pürüzsüz olan bir kâğıt parçasının ezildiğini ve sonra düzeldiğini düşündürdü. Bardan gelen ışıklara ve özellikle hiçbir şeye göz kırptım, herhangi bir parçamın -Özellikle de kalbim bu adama hiç tepki vermiyordu.

Bu çok berbat bir durum.

Tanrıya şükür arabasına bir takip cihazı yerleştirmiştim. Görünüşe göre Roscoe Winston kaçmakta Carmen Sandiego kadar ustaymış.

Birdenbire bu işi bitirmek istedim. Arabadan inip uzaklaşmak ve ondan da kaçmak istedim. Ancak bunu yapmam mümkün değildi. Onun güvenini kazanmam gerekiyordu ve kaçtığınız birinin güvenini kazanamazsınız.

Bu yüzden boğazımı temizledim ve sıcak ve mağdur hisseden beynimi soğutmak için burnumdan nefes aldım. "Dediğim gibi, Dani ve Billy evleniyor. Gerçek bu. Bu yüzden birbirimizi daha sık görüyor olabiliriz. Bu da bir gerçek. Sanırım lisede beni terk etmene neden olan şey her neyse.

." Ona baktım, şu anda son derece hareketsiz olmasından, hatta belki nefes bile almamasından acımasızca memnun olduğumu hissettim. "O şey her neyse -ve bilgin olsun, o şeyin ne olduğu ya da ne olduğu *hakkında hiçbir fikrim yok*- ve her neyse, sanırım bunu kendine saklamaya devam edebilirsin ya da bana anlatabilirsin ya da anlatmayabilirsin. Her neyse, sorun değil."

Kahretsin. Saçmalıyordum. Toparlamam gerekiyordu çünkü sesim artık sabit değildi. *Bu konuda nasıl bu kadar çok şey hissediyor olabilirim?*

Boğazımı tekrar temizledim. "Sanırım bunu unutmamız ve iyi geçinmeye çalışmamız gerekiyor. Dani ve Billy'nin iyiliği için."

Başıyla küçük bir dizi selam verdi. "Bu adil," diye sessizce kabul etti ama hâlâ bana bakmıyordu.

Aniden şok edici bir şey yapma isteği duydum, yüzünü tutup öpmek, gözlerini kamaştırmak ya da ona bağırarak gibi. Kafa karıştırıcıydı. Bu dürtüyü yuttum.

Ama hâlâ hayal kırıklığı içindeydim.

"Roscoe."

"Evet?"

"Bana bak."

Gözleri benimkilerle kesişti ve orada dönen duygu karmaşası beni tam göğsümden vurdu. Gözlerini kaçırıp bakışlarını ön camın ötesindeki bir noktaya çevirmeden önce onları çözemedim, çenesindeki kaslar zıplıyordu. Bana aşık olduğu ya da bir tür çözülmemiş güçlü duygular beslediği yönündeki önsezim pekişti.

Sinir bozucu bir şekilde, kalbim olan buruşuk kâğıt yumuşadı. Yumuşamasından nefret ediyordum. Duygularımın rehberim olmasına izin vermediğim için mutluydum çünkü duygularım açıkça taş gibi aptaldı.

"Tamam," diye tekrar başladım, bu işi bitirip gitmeye kararlıydım. "Bence yapmamız gereken şey-"

Öpücük!

"Is-uh-"

Ne oluyor be? Bu düşünce de nereden çıkmıştı?

Ne kendimi ne de nabzımdaki sıçramayı anlayamadan odaklanma çabamı iki katına çıkardım ve tekrar başladım, "Eğer aynı yerde olursak

aynı anda durup birbirimizle konuşmalıyız. Ben de bunu öneriyorum. Önümüzdeki haftalar ve aylar boyunca, düğüne kadar, ne zaman olursa olsun, aynı anda aynı yerde olursak, arkadaşça davranmalı ve karşılıklı konuşmalıyız," diye bitirdim, artık battaniyenin altında çok sıcaktı.

Aman Tanrım, benim neyim vardı böyle?

"Eğer karşılaşsak, bunu yapabilirim," diyerek bana Roscoe Winston'ın benden uzak durmak için elinden gelen her şeyi yapacağı izlenimini verdi. Tekrar.

Şaka ona göreydi.

O takip cihazı bana aracının her zaman tam olarak nerede olduğunu söyleyecekti. Neyse ki, Dokuzuncu Daire Temyiz Mahkemesi'nin aldığı bir karar, araç özel bir garaj yoluna park edilmiş olsa bile, kolluk kuvvetlerinin arama izni almadan araçlara gizlice takip cihazı yerleştirmesine izin veriyor. Takip cihazını yerleştirdiğimde Roscoe'nun kamyoneti Genie'nin yerine park edilmişti.

Bunu piposuna koyup içebilir... eğer pipo içmeye başlarsa.

"Sanırım artık gideceğim," dedim, battaniyeyi itip kapıyı açtım, yarı yarıya tenimden buhar çıkmasını bekliyordum ve çıkmadığında biraz şaşırdım.

Ayağa kalktığımda battaniyesini yeniden katlayıp ön koltuğa yerleştirmek için zaman ayırdım. Bunu yapmam için geçen sürede yanıma geldi ve işim bittiğinde kapımı kapattı.

"İçeri mi dönüyorsun?" diye kolayca sordu, bana bakarak Şimdi.

Onu ve dikkatle stoacı yüz hatlarını inceledim. Aslında, öyle değillerdi. stoik. Tüm ifadelerden yoksundular.

"Ceketimi almam lazım ama sanırım eve gideceğim."

Ellerini ceplerine sokarak başını salladı.

Açıklanamaz bir şekilde telaşlanarak döndüm ve bara doğru yürüdüm. Yanıma geldi ve ben elimi uzatmaya fırsat bulamadan Genie'nin kapısını benim için açtı. Çok fazla düşünmedim, bütün Winston oğlanları böyleydi, centilmenliklerinde inatçıydılar. Ağabeyim ve babam da öyleydi.

Güneylilere özgü bir

şeydi. Her neyse.

Paltomu bulup alarak Roscoe'nun hâlâ açık tuttuğu kapıya doğru yürüdüm ve ona küçük bir baş selamı verdim.

"Hoşça kal Simone," dedi, sanki bu gerçekten bir vedaymış, son kez görüşecekmışız gibi, bakışları yüz hatlarımda gezinirken yumuşaktı.

Paltomu çektim ve ona ters ters baktım. "Sonra görüşürüz," diye karşılık verdim, sanki bu bir tehditmiş gibi.

Çünkü öyleydi.

Ertesi gün Roscoe'yla "kazara" karşılaşmadım ama karşılaşabilirdim de.

Pazar günü GPS aracılığıyla arabasının Yeşil Vadi'den ayrılışını izlediğimde rahatladığımı hissettim. Önsezimin içinde pişmek ve kaynamak için zamana ihtiyacım vardı.

Rahatlamam kısa sürdü çünkü Nelson hafta ortasında bir ilerleme raporu istedi ve Roscoe'dan Darrell hakkında yeni bir bilgi almadığım için memnun değildi.

"Kardeşi Beau'ya göre hafta içi Nashville'deymiş," diye açıkladım, Pazartesi akşamı krep yemek için lokantaya geldiklerinde Beau ve Shelly'den de aynı şeyi öğrenmiştim. "Roscoe her Perşembe eve -Yeşil Vadi'ye- gidiyor. Bu hafta sonu daha fazlasını öğreneceğim."

Nelson yüzünü buruşturdu. "Yetişkin bir adam her hafta sonu evine dört saat mi gidiyor? Senin yaşında, değil mi?"

"Evet. Ama ailesi birbirine çok bağlı."

"Hayır. Bu ailenle sıkı fıkı olmak değil. Bu yirmi altı yaşında olmak ve önlük iplerini kesememektir."

İçgüdüsel olarak buna sinirlendim ama bir şey söylemedim çünkü Nelson çoğunlukla haklıydı. Roscoe'da bir gariplik vardı. Charlotte'la flört edip onu geri çevirmesi tuhaftı.

Değil

mi?

Doğru.

"Planın ne? Onu seninle konuşmaya nasıl ikna edeceksin?" Nelson not aldığı mutfak masasından kalktı ve güvenli evin buzdolabına doğru ilerledi.

Açıp içinden bir vitaminli su çıkardı. "Sanırım ..." Roscoe'nun barda bana nasıl baktığını hatırladım ve

kamyonetinde. Belki de daha önemlisi bana bakmamasıydı. "Sanırım benden hoşlanıyor."

Aslında, bana aşık olduğundan yüzde 97 emindim.

Son birkaç gündür parçaları bir araya getirmeye çalışıyordum. Önsezi, önsezi olmaktan çıkmıştı. Tam teşekküllü bir hipoteze dönüşmüş ve bir teori olma yolunda ilerliyordu.

Katkıda bulunan kanıtlar: Gençken, on altıncı yaş gününden hemen sonra, birkaç farklı vesileyle birbirimizi birkaç kez öpmüştük, çoğunlukla ikimiz de kimseyi öpmediğimiz için. Eğlenceliydi, en azından ben eğleniyordum. Ama o buna bir son verdi, öpüşmenin kutsallığı hakkında bir bahane uydurdu ve kendisini onu seven biri için saklamak istediğine dair ateşli bir konuşma yaptı.

Daha önce de belirttiğim gibi, Roscoe hassas biriydi. Sonuna kadar romantikti.

Bu yüzden onun sözüne inandım ve durduk.

Ama kısa bir süre sonra beni terk etti.

Korelasyon eşittir nedensellik demiyorum, sadece hipotezimi destekleyen kanıtların biriktiğini söylüyorum.

"Senden hoşlanıyor mu?" Nelson *hoşlanma* kelimesini alayla söyledi. "Kaç yaşında? On mu?"

Roscoe'nun şimdiki haliyle bir görüntüsü aklıma geldi.

Hayır. Kesinlikle on değil. Hayır.

"Büyürken arkadaşlık. On altı yaşındayken benimle konuşmayı aniden kesti." O otururken ayağa kalktım ve kendi içkimi almak için buzdolabına yöneldim. "O zamanlar aklıma gelmemişti ama geriye dönüp baktığımda, sanırım benimle konuşmayı bıraktı çünkü arkadaşlığımızdan daha fazlasını istiyordu."

"Peki sen istemedin mi?"

Yerime otururken onun sorusu hakkında düşündüm.

On altı yaşındayken pragmatik, fazla gerçekçi kalbim bu olasılığı düşünmemişti. Özgüvenim düşük olduğundan değil, hiç de değil. Ergenlik dönemimdeki ya da *şimdiki* benliğimden, önceliklerimden, hedeflerimden ve ilgi alanlarımdan bahsettiğimde genellikle herkesin ilk varsayımı bu oluyor. Öz imajım neredeyse tamamen beynime ve beynimin ilgi alanlarına dayanıyor ki bu da çoğu insan için anlaşılması zor bir kavram gibi görünüyor.

Hiçbir zaman romantizm ve benzeri şeylerle ilgilenmedim, bulmacaları, gizemleri ve bilimi neredeyse her şeyden daha çekici ve ilginç buldum. Kimya ve fiziğin evliliği ilgimi çeken tek evlilik türüydü.

"Hayır, yapmadım," diye cevap verdim sonunda. "Benden arkadaştan fazlasını isteseydi, onu reddederdim. Belki de bunu biliyordu ya da

bir şekilde ortaya çıkar."

"Ve şimdi hala sana karşı bir şeyler hissediyor mu? Bu yüzden ondan bilgi almakta zorlanıyorsun."

"Sorun yaşamıyorum." Sorun yaşıyordum.

"Onun aşkını, duygularını kendi yararına kullanabilirsin." Nelson konuşurken yazıyordu. "Birkaç randevuya çık, bu şekilde bilgi edin."

Tüm benliğim onun önerisini hücresel düzeyde reddetti. Roscoe'ya tüm insanlara duyduğum temel saygıdan başka bir şey borçlu değildim, bu da onun yönlendirilmeyi, manipüle edilmeyi ya da yalan söylenmeyi hak etmediği anlamına geliyordu.

Ondan bilgi almam gerekiyordu ama bunu elde etmek için kalbini ezmeyecektim.

"Roscoe'dan bahsetmişken" -vitamin suyum açtım ve kapağıyla oynadım- "Wraithlerin onu almasına izin verecek miyiz?"

Nelson yazmayı bıraktı ve gözlerimin içine baktı. "Vereceğiz."

Öfkelendim, beklediğim gibi hoşnutsuzdum ama aynı zamanda beklemediğim kadar da telaşlanmıştım. "Gerçekten mi?"

"Winston ona zarar vermek isteseydi, bunu geçen Perşembe günü, onu yalnız yakaladığında yapardı."

"Ben de oradaydım."

"Winston bir garsonun onu durdurmasına izin verecek türden bir adam değil. Eğer isteseydi, ikinizle de başa çıkmanın bir yolunu bulurdu." Bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyordu. "Değerlendirmeye göre Winston Roscoe'yla konuşmak istiyor, onu incitmek değil."

Şişe kapağını inceledim ve Darrell'in geçen Perşembe oradan uzaklaşırken Roscoe'ya attığı bakışı düşündüm. Birine zarar vermek isteyen bir adamın bakışı değildi bu; oğluyla ilişki kurmak isteyen bir adamın bakışıydı.

"Demek Wraithler Roscoe'yu aldılar..." Ne zaman kasabaya gelse Roscoe'yu sürekli takip ederdim. O nereye giderse, ben de oraya giderdim. Wraithler onu alırsa, ben de çok geride kalmazdım. "Ve ona haber bile vermiyoruz."

"Bu doğru." Nelson başını sallayarak içkisinden bir yudum aldı. "Ve erkek arkadaşını bıraktıklarında, Winston'ın ne istediğini öğreneceksin."

Erkek arkadaş.

Ben hafifçe kıs kıs gülerek başımı sallarken Nelson'ın ağzı nadir görülen bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Takip eden sessizlik anlarında, kelime etrafıma yerleşti ve boğazımın düğümlendiğini fark ettim. Curtis Hickson kız kardeşimin erkek arkadaşıydı. Sürekli kavga ederlerdi, sürekli barışıp ayrılırlardı, birlikte kaçana kadar birbirlerine zarar verirlerdi ve sonra da hepimize zarar verirlerdi.

Yani, hayır.

Roscoe benim erkek arkadaşım değildi.

Hiç erkek arkadaşım olmadı. Ben de istemiyordum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Sadece geçmişin güzel olduğunu söyleyebilirim çünkü insan hiçbir zaman bir duyguyu o anda fark etmez. Daha sonra genişler ve böylece şimdiki zamana dair tam duygulara sahip olamayız, sadece geçmişe dair duygulara sahip oluruz."

VIRGINIA WOOLF

Simone

ROSCOE' YU TAKİP ETMEK, sosyal medyada arkadaş ve ünlü güncellemelerini kontrol etmek kadar rutinin haline gelmişti. Takip etmeyi en sevdiğim ünlülerden bazıları Neil deGrasse Tyson (bilgilendirici), Issa Rae (komik) ve Merriam-Webster (bilgilendirici ve şaşırtıcı derecede komik) idi.

NERDS UNTIE! ... şey, birleşin.
Çözmek değil. Ne demek istediğimi
anladınız.

Her neyse, arabasına takip cihazını yerleştirdiğimden beri bu yeni Bay Roscoe Orwell Winston, Gizemli Yerel Adam hakkında pek çok şey keşfetmiştim.

Erken kalkıyordu. Bunu biliyordum çünkü Nashville'deki bir veteriner kliniğindeki işine erken gelmişti. Sıradan bir evcil hayvan muayenehanesine ek olarak büyük hayvanlar için özel bir konsültasyonu vardı.

Ayrıca, eğer daha önce bahsetmediysem, Roscoe bir veterinerdi. Bu, birkaç ay önce dosyasında okuduğum bir bilgiydi ve son birkaç yıldır lokantadaki insanların dedikodularına kulak misafiri olduğum için zaten bildiğim bir bilgiydi. Ama aynı zamanda babamın Roscoe veterinerlik programına kabul edildiğinde, Roscoe programa başladığında ve Roscoe programdan mezun olduğunda benimle paylaşmaya özen gösterdiği bir bilgiydi.

Sanırım babam Roscoe'nun hayatımdan -daha doğrusu *hayatlarımızdan*- aniden kaybolmasını benden daha *zor* karşıladı. Dahası, bazen bunu hâlâ atlatamadığı izlenimine kapılıyordum.

Her neyse, Roscoe'nun izini sürmeye geri dönelim.

Her gün işe öğle yemeği götürüyor ya da öğle yemeğini almak için yürüyor olmalıydı, çünkü saat 17:00'den önce işten çıkmazdı. Sonra da arabayla

Her gece farklı bir hayvan barınağına gidiyor, arabası akşam 9'a kadar orada kalıyordu. Sonra da evine geri dönüyordu.

Daha da meraklanarak onu internette aradım, sosyal medyayı taradım, ki bu yıllar önce kendime asla yapmayacağıma dair yemin ettiğim bir şeydi. Ama iş için olduğundan, bilgi toplamanın dava için gerekli olduğunu düşündüm.

Pek bir şey bulamadım. Roscoe'nun Twitter ya da Facebook hesabı yoktu. İçime doğdu ve çalıştığı veteriner kliniğinin Facebook sayfasına baktım. Bir de ne göreyim, afişte sevimli yavru köpeklerle çevrili bir şekilde duruyordu.

Sayfada gezinirken sırtıtmaktan kendimi alamadım. Roscoe'nun fotoğrafları diğer tüm içeriklerden daha fazla kalp ve beğeniye sahipti. Ve size şunu söyleyeyim, yorumlar bir yolculuk gibiydi. Bazıları beni kontrolsüzce güldürdü, özellikle de Roscoe'nun yavru bir kediye tuttuğu bir fotoğraf. Kedigillerle ilgili bu kadar çok müstehcen kelime oyunu olduğunu kim bilebilirdi? Şimdi yaptım. Cevaplar kedi-vajina konusunda yüksek lisans dersi gibiydi

örtmeceler.

Perşembe gecesi güvenli evde oturmuş, arabasının Yeşil Vadi'ye yaklaşmasını izliyordum. Roscoe saat 17:00'de işten ayrılmıştı ve şu anda saat 20:30'du. İlginçtir ki yolculuğun büyük bölümünde I-40'ı kullanmamış, Oak Ridge Otoyolu gibi daha küçük eyalet yollarını tercih etmişti.

Bana Oak Ridge Otoyolu'nda Oliver Springs ve Knoxville arasında manzaralı bir yolculuk olduğu söylenmişti. Ayrıca Karns'tan hemen önce Noel zamanı ışıklarla ve gösterilerle süslenen tarihi Cherokee mağaraları olduğu da söylenmişti.

Knoxville'in ötesinde Oak Ridge Otoyolu'nu hiç kullanmamıştım ama mağaraları hep görmek istemiştım. Ailem önemli bir mesafeye gittiğinde - Nashville'e gitmek gibi- büyük otoyolları kullanır ve sadece gündüz saatlerinde yola çıkar, asla gece gitmezdik.

Roscoe şimdi Solway'e yaklaşıyordu ve ben de onun Pellissippi Parkway çıkışını kullanmasını izliyordum. Knoxville'den geçmek istemiyorsa bu rota mantıklıydı. Herhangi bir sapma yapmadığını varsayarsak, yaklaşık bir saat içinde Green Valley'de olacaktı.

Tırnağımı ısırarak endişelendim. Şimdiye kadar anlaşılmadıysa diye söylüyorum, ben pek endişelenen biri değildim. Endişelendiğimde, bu genellikle TV dizileri ve kurgusal karakterler hakkında olurdu.

Önümüzdeki hafta sonu için planım, Roscoe nerede olursa olsun sihirli bir şekilde ortaya çıkmak ve karşılaştığımızda ona benimle konuşma ve etkileşime geçme sözünü hatırlatmaktı. Bu plan aynı zamanda Wraith'lerin onu alma şansı bulamamasını sağlayacak mutlu bir yan ürüne de sahipti. Roscoe'yu alırlarsa beni de almak zorunda kalacaklardı.

Nelson'ın durum değerlendirmesine güvenmediğimden değil. Daha çok, bazı insanlar için tehlikede olma ihtimallerinin en ufak olduğunu bilsem bile asla elim kolum bağılı oturup hiçbir şey yapamazdım.

Açıkçası, ailem bu gruba dahildi; Neil deGrasse Tyson, Issa Rae ve Merriam- Webster Twitter hesabından kim sorumluysa o da bu gruba dahildi; üniversiteden üç iyi arkadaşım ve DC'deki binamda bana Salı günleri enchilada yapan küçük yaşlı kadın da bu kalabalığın içindeydi; ve şaşkınlıkla karışık bir şekilde Roscoe Winston da öyleydi.

Roscoe'ya olan sevgimin o iletişimi kestiğinde sona ermediğinden, aksine içimde uykuya yattığından, zamanını beklediğinden, sadece tekrar iletişime geçmesini beklediğinden şüphelenmeye başlamıştım - hipotez, henüz bir teori değil -.

Ne kadar da sinir bozucuydu.

Bu hipotezi araştırmaya özellikle ilgi duymuyordum. On altı yıllık en iyi arkadaşlıktan sonra beni hayalet gibi terk eden birine karşı kontrol edilemez bir sevgi duyma fikrini iğrenç buluyordum.

Ya aşık olduysa? Aş artık bunu, dostum.

En iyi arkadaşlar, en iyi arkadaşlarına hayaletlik yapmaz.

Peki bu süregelen sevgi benim hakkımda ne söylüyordu? Bu kişi hakkında en iyi ihtimalle tarafsız hissetmem gerekmez miydi?

Ayrıca, gizli Roscoe düşkünlüğü hipotezimin doğru olup olmadığı gerçekten önemli değildi, çünkü Yeşil Vadi'den en kısa zamanda ayrılacaktım. Hayatım DC'deydi, arkadaşlarım, Salı enchiladalarım, amacım ve tutkum olan işim. Mutfak dolabımda sakladığım en sevdiğim brownie tavamdan (her karesinin kenarları olan türden) bahsetmiyorum bile. Bu gizemli artık sevginin sonsuza kadar çözülmeden ve uykuda kalması gerekiyordu.

Sonsuza dek. Son.

Hepsi bu, millet.

Bu nedenle, Roscoe'nun kamyonetinin yaklaşmasını izlemek ve kazara - bilerek- onun olduğu her yerde ortaya çıktığımda bu hafta sonu ne olacağı konusunda endişelenmek yerine, *Adli Bilimler Dergisi*'nin son nüshasını açtım ve içindekiler bölümünü taradım.

Endişelenmek yerine adli tıp.

İki makale hemen dikkatimi çekti. İlki, parmak izlerinden DNA elde edilmesiyle ilgiliydi; ikincisinin başlığı ise "Aşırı Yemek Yemeye Bağlı Toraks İçi Mide Perforasyonunun Neden Olduğu İstisnai Bir Akut Solunum Yetmezliği Vakası" idi.

Bu da ne demek oluyor?

Hastalık derecesinde bir merakla hemen ikinci makaleyi buldum ve Roscoe Winston'a yönelik çıldırtıcı derecede çelişkili düşünce ve duygularımdan uzaklaştığım için mutlu bir şekilde tamamını okudum.

Ancak bir süre sonra başımı kaldırıp Roscoe'nun bulunduğu yerin GPS koordinatlarına odaklandığımda kalbim duracak gibi oldu. Kamyonu ailesinin evinin önünden geçmiş, Yeşil Vadi'yi geçmiş ve şimdi dağa doğru gidiyordu.

Nereye gidiyordu?

Teçhizatımı kaptığım gibi, anahtarlar, silah, el feneri, telefon, takip cihazı gibi üstümü başımı aradım ve güvenli evden çıktım. Bir gözüm takip ekranında, bir gözüm yolda, dağa doğru izlediği yolu takip ettim ve kasabanın kırk dakika kadar dışında durduğunu görünce kaşlarımı çattım.

Beynimi zorlayarak, neredeyse kenara çekip Google Haritalar'ı kontrol edecek, konumunu çapraz referans alacaktım. Ancak bir anlık keskin bir netlikle küçük noktasının nerede olduğunu fark ettim.

Hawk's Field'a gitmişti.

Sonbaharda, lise futbol maçlarından sonra saha, arabalarında öpüşen ya da doğaçlama bir şenlik ateşi yakan ya da her ikisini birden yapan gençlerle dolup taşardı. Cooper Ailesi'nin özel mülkiyetinde olma ayrıcalığına sahipti. Kasabaya daha yakın olan Cooper's Field da onlarındı ve bu durum zaman zaman işleri karıştırıyordu. Ne olursa olsun, Bell Cooper Hawk's Field'ın kapısını kilitli tutma konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı.

Yine de Bell Cooper, maceraları efsaneleşmiş, oynak ve yaşlı bir kadındı. O ve büyükbabam kasabada aynı "olgun yetişkinler" köyünde yaşıyorlardı ve ben de sık sık ziyaret ettiğimde onların flörtlerine katlanmak zorunda kalıyordum.

Aslında, sevimli olduğunu düşünmüştüm. Ama bunu büyükbabama asla söylemem.

Yılın bu zamanı park etmek için çok soğuktu, bu nedenle saha genellikle boştu. Tabii ki aklıma en kötü sonuç geldi.

Wraithler Roscoe'nun arabasını çalmış ve onu çalıştırmak ve/veya öldürmek için tarlaya götürmüş olmalıydılar.

İşte bu yüzden asla iyi bir saha ajanı olamayacaktım. Bir çekiç için her şey çivi gibi görünür. Benim beynime ise her şey cinayetin habercisi gibi görünür. Muhtemelen geçmiş hayatımda gotik bir roman yazarıydım.

Ayağımı gaz pedalına daha sıkı basarak kendimi bu çıkmazdan kurtarmaya çalışırken, istatistiksel olarak konuşursak en kötü senaryonun her zaman en düşük ihtimalli cevap olduğunu düşündüm. Ayrıca, eğer Wraithler Roscoe'yu alırlarsa, onu Dragon Biker Bar'a götürürlerdi, yolun otuz dakika aşağısındaki bir tarlaya değil. Ayrıca onu alacak kişi Isaac olacaktı ve Isaac onu güvende tutacaktı.

Artı, artı, artı.

Mantık yürütme çabalarımın rağmen, Hawk's Field'ın ilk çit direğine vardığımda kalbim dört nala koşmaya devam ediyordu ve çenem sıkılmaktan ağrıyordu. Tarla genişti, birkaç dönümdü ve Roscoe'nun GPS koordinatları onu güneybatı köşesine yakın gösteriyordu, bu da beni bir nebze daha iyi hissettirdi.

Güneybatı köşesi çoğunlukla düz ve açıkken, kapılı arazinin diğer noktaları hem yeni hem de eski ormanın sık büyümesiyle kaplıydı. Eğer Wraithler onu yakalamış ve ona zarar vermek istemiş olsalardı, onu açık alana değil, ormanlık alanlardan birine götürürlerdi.

Ama alanın girişine yaklaştığımda, bu kez açık kapının hemen ötesinde yolun kenarına park etmiş, tüm ışıkları sönmüş bir polis arabası görünce kalbim bir kez daha yerinden fırladı. Geçen hafta Memur Strickland'la karşılaşmamın yankısı olan bir dehşet hissi, tarlaya girerken direksiyonu daha sıkı kavramama neden oldu. Nefesimi tutarak takip cihazının gösterdiği yöne doğru ilerlerken bir gözüm dikiz aynasındaydı.

Neyse ki Roscoe'nun kamyonetini kolayca fark ettim. Farları açıktı ve uzaktan bile aracının etrafında kolay adımlarla hareket ettiğini görebiliyordum. Üstelik yalnızdı.

Yani öldürülmemişti.

Tam rahat bir nefes almıştım ki, arkamda, yaklaşık yüz metre ötede, polisin uzun farlarının belirgin görüntüsünü fark ettim. Hızımı sabit tuttum, çünkü Roscoe'ya daha önce ulaşacaktım.

Polis arabası bana ulaştığında, memurun Strickland türünden olması durumunda zihnimde hızlı bir eylem planı çizdim.

Roscoe arabamı görmüş ve ona doğru geldiğimi fark etmiş gibiydi, çünkü açık yolcu kapısının önünde durdu, böylece silueti yerine yüz hatları ışıkla yıkanacaktı. Kamyonetinin yanına çektim, motoru kapattım ve dikkatim Roscoe ile hızla yaklaşan polis arabası arasında bölünmüş bir halde arabadan atladım.

"Simone?" Roscoe bir bana bir de yaklaşan araca bakıyordu, dikkati eşit derecede bölünmüştü.

Sürücü tarafım onun yolcu tarafına gelecek şekilde park etmiş ve aramızdaki mesafeyi iki adımda kapatmıştım.

Ona bakarken sinirlerimi gizlemeye çalışmadım, çünkü hiçbir şeyi gizleyemeyecek kadar endişeliydim. "Selam, Roscoe."

"Neler oluyor?" Arabasının pilot lambasının sağladığı soluk sarı aydınlıkta, aniden ortaya çıkmamdan dolayı üzgün görünmediğini, aksine endişeli göründüğünü fark edebildim. "İyi misin?"

Roscoe'nun elimin yanımdaki gizli silaha doğru gittiğini fark etmemesini umarak, "Kim o?" diye sordum. Çenemi yavaşlayarak durmakta olan polis arabasına doğru kaldırdım. "Arabanın yanındaki numarayı tanıdın mı? Jackson mı o? Ya da Duke?"

Roscoe benimle durmuş olan arabanın arasına baktı. Aniden kolu belime dolandı ve beni kendine çekti. Vücudunun sertleştiğini hissettim ve nedenini çok geçmeden anladım.

Memur Strickland aracından doğruldu. Tıpkı geçen seferki gibi elini silahının üzerine koymuştu.

Dişlerimi sıktım ve durumu hızla değerlendirdim. Bu adam beni geçen hafta olduğu gibi güçsüz ve uysal bulmayacaktı. Ayrıca, *iyi* bir nişancıydım. Gerçekten, gerçekten harikaydım. Bir tabancayla yetmiş beş metreden bir mankenin taşaklarını vurabilirdim.

Memur Strickland 30 fitten daha az uzaktaydı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, kibarca değil. Emin olamıyordum, çünkü burası kapalı bir tabutun içi kadar karanlıktı, ama gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyordum.

Roscoe bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini içine çekti ama kendini durdurur gibi oldu. Sonra beni güven verici bir şekilde sıktı ve ardından bir kez daha sıktı. Onun -Roscoe'nun- *benim* konuşmamı beklediğini fark ettim.

İpucunu alarak ben de onu sıktım (       bir noktada kolum beline dolanmış olmalıydı, ama bunun olduğunu hatırlamıyordum) ve eşit bir şekilde cevap verdim, "İyi akşamlar, Memur Strickland. Kamp kuruyoruz."

Adam hiçbir şey söylemedi. Yüzünü göremiyordum ama arabasının i   kısmının arkadan aydınlattığı siluetine vücudunun bazı kısımlarını görebiliyordum. Eli hâlâ silahının üzerindeydi.

"Burada kamp yapamazsınız. Burası   zel mülk." Duruşunu d  zelitti. Daha önce olduğu gibi ağırlığını sol ayağına verdi. "Hepinizin gitmesi gerekiyor." "Bayan Cooper'dan izin aldım." Roscoe sesini yükseltti.

"İzin aldığını söylemen benim için pek bir şey ifade etmiyor evlat. Yine de gitmelisin."

"İznini yazılı olarak aldım." Roscoe'nun sesinde bir miktar kızgınlık vardı.

"Sahtek  rlıkla ilgilenmiyorum-"

"Ve Bayan Cooper'ın mektubu tutarken kameraya baş parmağıyla onay verdiği bir fotoğraf." şimdi Roscoe'nun sesi sert, hatta kızgın geliyordu, bana geçen hafta babasıyla tartıştığı zamanı hatırlattı.

O anda, sert Roscoe'yu sevdiğime karar verdim. Onu çok sevdim.

Ayrıca, Bayan Cooper'ın mektubu tutarken ve kameraya başparmağıyla onay verirken çekilmiş bir fotoğrafı? Bu görmem gereken bir şeydi.

Memur Strickland yüksek sesle i   çekti. "Peki. Görelim bakalım."

"Telefonumu almak için arka cebime uzanmam gerekiyor," diye homurdandı ama kıpırdamadı.

Adam yine ofladı. "O zaman git."

Roscoe beni bir kez daha sıktı ve "şu anda telefonuma uzanırken kendimi güvende hissettiğimi söyleyemem" derken ona baktım. Yüzü asıktı ve gözleri Memur Strickland'ın beline, elinin silahının üzerinde gezindiği yere dikilmişti.

"Memur Strickland, elinizi silahınızdan çökebilir misiniz lütfen?" Ses tonum yine sakin ve eşitti. "Eliniz silahınızın üzerindeyken, bu korkutucu oluyor."

Adam bir kez daha hiçbir şey söylemedi ve gözleri bana dikilmiş gibiydi. Ona sıkı bir gülümseme verdim.

Sonunda eli yanına düştü ve ayaklarını birbirinden ayırdı. "Korktun mu kızım?" Sesi e  lenmiş, hatta memnun olmuş gibiydi.

Aniden onu taşaklarından vurma isteği duydum.

Ama Roscoe'da bir değişiklik de sezdim, hayal kırıklığı öfkeye dönüşüyordu. Eğer bu benim çocukluğumdaki Roscoe olsaydı, o zaman ne beklemem gerektiğini bilirdim. Çocuk Roscoe her zaman öfkesi içinde sessizleşir, öfkesini içine atar ve öfkesiyle özel olarak uğraşırđ. Ama bu yetişkin Roscoe'nun sağđ solu belli olmazdı ve muhtemelen *benden* başkasına aşık olmamıştı.

Daha önce hem erkeklerin hem de kadınların sahiplenici bir öfkeyle kendilerini kaybettiklerini görmüşüm. Roscoe'nun bunu yapmanın eşiğinde olduğunu ya da bana olan sözde aşkının sahiplenme duygusu uyandıracak kadar derin ya da çılgınca olduğunu düşündüğümünden değil. Ama yetişkin Roscoe'nun neler yapabileceğini bilmiyordum.

Ben de ondan önce konuştum, "Evet efendim. Beni korkutuyorsun. Amacınız buysa, başardınız."

Roscoe başını bana doğru çevirdi ve sessiz, huzursuz bir ses çıkardı, sanki sözlerim ona acı veriyordu, sanki korktuğum düşüncesine tahammül edemiyordu. Bu ses kalbimde, açıkçası beynime hiçbir anlam ifade etmeyen bir çarpıntıya neden oldu.

Kalpler gariptir, görmezden gelmek en iyisidir.

Memur sanki bir bulmacaymış ya da ben onu kandırmaya çalışıyormuşum gibi sözlerimi değerlendirdi ve sessizlik uzadı.

Sonra aklıma bir fikir geldi ve şöyle dedim: "Virginia Adli Bilimler Departmanı'nda çalışırken yüzlerce polis memuruyla etkileşim halindeydim. Lisans derecem kolluk kuvvetlerindeydi ve yüksek lisans derecem de adli kimya alanında. Orada staj yaptım, sizin gibi memurlara yardım ettim.

-Suçları çözmek. Ama o mavi giysili iyi adam ve kadınların hiçbirini beni korkutmadı. Siz ilk olma ayrıcalığına sahipsiniz."

Memur Strickland kıpırdandı, ayaklarının üzerinde hafifçe sallanır gibi oldu, çenesi bir çentik kalktı. Üçümüz, Roscoe'nun bana bakmaya devam ettiği, gerginliğinin bir kısmının vücudundan ayrıldığı ve memurun ürkütücü bir şekilde hareketsiz durduğu uzun bir an daha geçirdik.

İlk hareket eden Strickland oldu ve elini arabasının kapısının üstüne koydu. "Yapacak işlerim var, bütün gece burada kalamam." Sesi sert ve hırçındı ama ne saldırgan ne de tehditkârdı; parmakları dikkati dağılmış bir şekilde metal çerçeveye vuruyordu. Adam başka bir şey söylemek istediği izlenimini vererek gitmek için hareket etmedi.

Ama söylemedi.

Arabasına bindi, kapıyı kapattı, motoru çalıştırdı ve gitti.

Arka lambaları gözden kaybolduğunda, Roscoe beni bıraktı, dönerken kolu kayarak uzaklaştı. "Bu" Parmaklarını saçlarının arasından geçirerek başını salladı. "Etkileyiciydi."

Yutkundum, adrenalinin etkisiyle el ve ayak parmaklarım karıncalanıyordu, bakışlarım hâlâ Memur Strickland'ın arabasının kaybolduğu uzak noktaya odaklanmıştı.

"İyi misin?" diye sordu, eli omzuma geldi ve kolumdan aşağı kaydı, sesi yumuşaktı.

Dikkatimi çeken, sesindeki yumuşaklık ve hissedilebilir endişeydi. Onun beni incelediğini fark ettim. Son derece endişeli görünüyordu ve o zaman yetişkin Roscoe Winston'ın bu akşam son derece yakışıklı, gözlerinin son derece yalvaran, ağzının son derece çekici olduğunu fark ettim. Daha önce bir erkeğin ağzının çekici olduğunu hiç düşünmediğim için bu son düşünce tuhafıma gitmişti.

Kimi kandırıyorum ki? Roscoe Winston'da baştan çıkarıcı bir şey fark etmek, özellikle de birkaç dakika önce olanlardan sonra, inanılmaz derecede tuhaftı.

Yine de, bakışlarımız değişirken kalbim yine küçük bir çarpıntı yaşadı ve acaba kalbimde bir üfürüm mü var diye düşünmeme neden oldu. . .?

Bir kardiyoloğa görünmeli ve elektrolit alımımı arttırmalıyım.

"Hey." Parmaklarımızı birbirine doladı ve sesli bir nefes verdi. "Sen iyi misin?"

"İyiyim." Dalgınca başımı salladım.

Roscoe'nun sorusunun bağlamına göre iyiydim. Ama aynı zamanda iyi de değildim, çünkü bu garip, ağırlı çarpıntı için bir kardiyoloğa görünmem gerekiyordu.

Çekici ağzının sağ tarafı yukarı doğru çekildi. "Bundan emin misin?"

Tekrar başımı salladım ama "Sanırım doktora gitmem gerekiyor" dedim.

Kaşları hemen çatıldı. "Ne? Neden?" Roscoe'nun eli benimkini sıktı ve yarım adım daha yaklaştı.

Lanet olsun. Lanet olası kalp çarpıntısı patlaması.

"Yok bir şey. Boş ver." Elimi onunkinden çektim ve endişesini elimle savuştururken tedirgin görünmemeyi umarak güldüm. "Şakaydı ama garip ve yanlışı oldu ve ..." İçimi çektim, ellerimi kalçalarımın altına koydum, ona ve onun kısmen endişeli, kısmen şaşkın ama tamamen yakışıklı ifadesine baktım. "Memur Strickland'ın benden hoşlandığını sanmıyorum."

Roscoe kollarını kavuşturdu ve gözleri ısınıp sertleşir gibi oldu. "Bence Memur Strickland pislğin teki."

Tekrar güldüm.

Roscoe ekledi, "Hafifçe söylemek gerekirse."

Kıkırdayarak başımı salladım ve Roscoe'nun omzunun üzerinden karanlık tarlaya baktım, ağaçların tepeleri ve dalları yıldızlı ışığın iğne uçlarıyla belirginleşiyordu. Kamyonetinin birkaç metre ötesine kurduğu iki kişilik küçük çadırı da gördüm.

"Haftan nasıl geçti?" diye sordum. Özellikle Memur Strickland hakkında konuşmak istemiyordum, bu yüzden konuyu değiştirmek yerinde olacak gibi görünüyordu.

"Gayet iyiydi." Gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu, bakışlarının yüz hatlarımda yavaşça gezindiğini hissettim. Ağzım aniden kurudu.

Kalp çarpıntısı ve ağız kuruluğu, kulağa bir ilaç reklamındaki yan etkiler gibi geliyordu, değil mi? Doğum kontrol hapımı yedi ay önce değiştirmiştım ama belki de gecikmiş bir tepki veriyordum.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Peki ya ben, ne?" Ona baktım, konuşmadaki yerimi kaybetmişim.

Bir gülümseme attı -orada ve gitti- ve ayaklarına baktı. Tekrar başını kaldırdığında yüz ifadesi sabırlı ama aynı zamanda ilgili görünüyordu. "Az önce olanlar hakkında konuşmak ister misin?"

"Memur Pislik ile mi?"

"Evet."

"Hayır," dedim. Sertçe.

"Ailene anlatacak mısın?" "Hayır."

"Neden?" diye sordu, sesi sert ve sinirliydi.

"Sadece bu konuda konuşmak istemediğimi söyledim," dedim aceleyle, konuyu kapatmasını umarak.

Bana baktı. Ben de ona baktım. Cırcır böcekleri cıvıladı. Rüzgâr yakındaki ağaçların arasından ısıık çaldı. Saniyeler geçti.

Sonra staring-intently ve at uzunluk-he Sonundadedi,

"Tamam," bir kez başını salladı.

Sessiz bir rahatlama iç çekişi yaptım.

Roscoe beni incelemeye devam ederken bir elini kamyonetinin tavanına dayadı ve "Burada ne yapıyorsun Simone?" diye sordu.

Kesinlikle bir hastalığa yakalanmışım. Bir erkeğin dudaklarından çıkan ismimin ciğerlerimi yakması normal değildi. Bir üst solunum yolu enfeksiyonu. Olan buydu.

"Oh, şey, bilirsin-" *Şimdi, bayanlar ve baylar, gecenin yarı-gerçekler bölümüne geldik.* "-Shelly ve Beau haftada bir gece kamp yapmaktan hoşlandığınızdan bahsetti."

Roscoe bu haber üzerine doğrulur gibi oldu, boyu uzadı, en azından ilk başta ne kadar lezzetli bir şekilde uzun olduğunu unuttum. "Beni mi arıyordunuz?"

"Evet." Ona baktım ve benim yarı gerçeğime verdiği tepkiyi izledim. Bu haberin içinde bir çatışma yarattığını görünce omuz silktim ve kamyonetinin içine baktım. "Yani kamp mı yapıyorsun? Bu gece mi? Burada mı?"

"Ben-"

"Neden arka bahçende kamp yapıyorsun?" "Çünkü Cletus-"

"Kamp yapmak için dışarısı biraz soğuk değil mi? Uyku tulumun nerede?"

"İçeride-"

"Kıyafetlerinle mi uyuyorsun? Yemek yedin mi? Gerçekten Bayan Cooper'in elinde bir izin mektubu tuttuğu ve kameraya başparmağıyla onay verdiği bir fotoğrafınız var mı? Peki ya-"

Roscoe avucunu ağzımın üzerine kapattı, diğer eli boynuma dolanarak başımın arkasını tuttu. Gülümsedi, ağzı kapalı, şefkatle sıcak bir gülümseme, gözleri gökyüzündeki yıldızların parıltısını yansıtıyor gibiydi.

...

Gökyüzündeki yıldızların parıltısını yansıtıyor gibi mi görünüyordu? Bu da ne?

Bu düşünce benim beynimden mi çıktı?

Harika. Şimdi de büyüklük sanrıları görüyorum.

Neden gülümsediğini biliyordum. Büyürken sık sık ağzımı kapatırdı, onun deyimiyle "merak döngüsüne" girdiğimde. Bunda bir gizem yok.

Ama neden tüm belirtilerim bir arada alevlenmek için o anı seçmişti - kalp çarpıntısı, ağız kuruluğu, ciğerlerin yanması, büyüklük sanrıları - bir üçlü artı bir ters reaksiyon, hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir fikrim yoktu.

Hem de hiç.

Yetişkin Roscoe Winston hala güzel kokuyor.

Ayrıca başım dönüyordu.

Ama rahatsızlıklarım Roscoe'nun gülümsemesinin nasıl yavaş yavaş solduğunu ya da gözlerinin ağzımı kapatan ele odaklanırken nasıl alçaldığını, kukuletalaştığını ve bulanıklaştığını ya da nefes alışının nasıl değiştiğini fark etmemi engellemedi. Ayrıca ne kadar güçlü ve -evet- ne kadar uzun boylu olduğunu da kaçırmadım.

Hayır, bu ayrıntıları kaçırmadım. Ama aynı zamanda *ateşi* de eklemek zorunda kaldım.

ve *kafa karışıklığı* da semptomlar listeme eklendi.

Yani, temel olarak, ölüyordum. Muhtemelen bir beyin hastalığından.

Roscoe dengesiz bir nefes gibi gelen bir sesle beni bıraktı ve gözlerini kaçırarak kamyonetin açık kapısından karanlık alana kurulmuş çadıra doğru yürüdü. Direkleri sabitleyen kazıklarla oynarken boğazını bir, iki, üç kez temizledi.

"Sorularınıza cevap vermek gerekirse, kamp yapıyorum. Bu gece. Burada." Sesi tuhaftı, sanki sesini alçaltmış, sertleştirmiş gibiydi. "Arka bahçede kamp yapmıyorum çünkü bunu denediğimde Cletus beni gün doğmadan uyandırdı ve onun yoga yerinde olduğumdan şikayet etti. Doğru teçhizatınız varsa kamp yapmak için çok soğuk değil. Uyku tulumum kamyonetin kasasında, her şey hazır. Bu kıyafetlerle uyuyacağım. Yemek yedim ama kahvaltı için malzemelerim var. Ve evet, telefonumda Bayan Cooper'ın mektubu tutarken ve kameraya baş parmağıyla onay verirken çekilmiş bir fotoğrafı var."

Bu kez yaşadığım duygu patlaması kolayca tanımlanabilirdi. Nostalji.

"Az önce tüm sorularıma cevap verdin. Sırayla."

Çalışmasına ara verdi ama başını kaldırıp bakmadı. "Evet.

Ne olmuş yani?" "Bunu hâlâ yapıyorsun."

"Evet." Ayağa kalkarken nefes verdi, hâlâ bana bakmıyordu ve sürücü tarafındaki kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı.

"Bunu yaptığında hep havalı olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ettim sessizce, çoğunlukla kendime.

Hareket ettiği ve hava karanlık olduğu için yüz ifadesini iyi göremiyordum ama küçük, geçici bir gülümsemenin ağzını kıvırdığını gördüğümü sandım.

"Bir dizi sayıyı birkaç kez okuduktan sonra hatırlayabilmenin her zaman havalı olduğunu düşünmüşümdür," dedi aynı şekilde sessizce.

"Evet ama ben hatırlama araçları kullanır ve pratik yapardım. Hiç pratik yapmana gerek yoktu. Bir şey duyduğunuzda kelimesi kelimesine tekrar edebiliyordunuz." Bir noktada fotoğrafik bir hafızası olup olmadığını merak ettim. O kesinlikle yapmadı. Okuduğu gerçekleri -hatta gördüğü resimleri bile- aklında tutma yeteneği

hiçbir zaman benimki kadar iyi olmamıştı, özellikle de ezberleme becerilerim üzerinde çalışmaya başladıktan sonra.

Roscoe omuz silkti, kabinden iki yastık çıkardı ve sürücü tarafındaki kapıyı kapattı.

Kamyonetinin kasasına doğru yürüdüm ve sahip olduğunu söylediği uyku tulumunu inceledim. İçine uzandığımda bunun bir uyku tulumundan daha fazlası olduğunu fark ettim. En alta bir tahta koymuş, ardından bir sünger mat, bir havalı yatak, bir çarşaf ve yün battaniye yerleştirmiş, en üste de bir uyku tulumu koymuştu.

"Burada mı uyuyorsun?" Şuna bakın, sıradan bir prenses ve Bezelye.

Başını salladı, yatağına iki yastık ekledi ve bir bezelye yerleştirmek için hareket etti.

bagaj kapağının yanında pille çalışan bir kamp feneri vardı.

Roscoe'yu görebildiğim kadarıyla incelerken -ki bu pek fazla bir şey değildi- ne düşündüğünü merak ettim. Bu benim için yeni bir deneyimdi. Bir zamanlar birbirimizin zihnini okuyabildiğimizi hissetmişim. Ortadan kaybolduğunda ne düşündüğü ya da ne hissettiği umurunda değildi.

Ama şimdi . . .

"Ne düşünüyorsun?"

Kamyonun yanından arkaya doğru yürürken Roscoe'nun adımları duraksadı ama sadece bir saniyeliğine. Duraksamayı görmekten çok duydum.

"Eve nasıl gidiyorsun?" diye sordu.

Ne demek istediğini hemen anladım. Memur Strickland dışarıda bir yerlerdeyken, karanlıkta, dağ yollarında kırk dakika boyunca eve giderken kendimi rahat hissediyor muydum?

Doğrusunu söylemek gerekirse, kendimi rahat hissetmediğimi ama bununla başa çıkabileceğimi söylemeyi düşündüm.

Ama ben söylemeden önce, "İstersen bunları toplayıp seni eve kadar takip edebilirim, oraya sağ salim vardığından emin olurum." diye teklif etti.

Onun bu centilmen jesti karşısında hiç düşünmeden "Ya da burada seninle uyuyabilirim" dedim.

Lanet olsun.

Vücudum sıcak ürpertilerle kaplıydı ve kalbim fazla mesaide çırpınıyordu. Lanet olsun. Bunu söylemek istememişim ve nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Beynimdeki hastalık yine nüksetti.

Adımları yine duraksadı. Ama bu sefer uzun bir süre hareket etmedi. Nefes alıyor gibi de görünmüyordu.

Kendimi iyi tanımasam, bunun bir flört girişimi olduğuna yemin edebilirdim. Ama kendimi tanıyordum. Kendimi tanıdığım için, flört eden türden olmadığımı biliyordum. Yapamadığımdan değil, sadece moral toplantıları ve emir yağdırmak gibi, ne anlamı vardı ki?

Benim hamlelerim daha çok, "Hey, hadi gidip güvenli seks yapalım, ben kahvaltıdan önce giderim, böylece sabahları garip göz teması kurmak ya da birbirimizle ilgileniyormuş gibi davranmak zorunda kalmayız." gibiydi.

Ve sonra yaptık.

Roscoe "Tamam" dediğinde tam öneriyi bir şakaya dönüştürmenin eşiğindeydim.

"Pardon?" Neredeyse nefesim kesiliyordu, çok şaşırmıştım.

"Tamam," diye tekrarladı, bu kez daha yüksek sesle. "Tabii, neden olmasın. Burada benimle uyu."

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Hepimizin zaman makineleri var, değil mi? Bizi geçmişe götürenler anılardır... Bizi ileriye taşıyanlar ise düşlerdir."

H.G. WELLS

Roscoe

Yerime yerleşip yatağın sol tarafındaki yerimi aldım ve gece gökyüzüne baktım. Ay yoktu, bu nedenle gökyüzü yıldızlarla doluydu. Hiçbir şey görmüyordum. Kendimi aptal yerine koymak için aklıma gelen her kelimeyi söylemekle meşguldüm. Kalmayı önerdiğinde ilk tepkim şiddetli bir panik olmuştu. Ama bu durum ortadan kalktığında ve kendime bu fikir üzerinde düşünmek için biraz zaman tanıdığımda, platonik niyetlerimi ve düşüncelerimi korurken Simone'a yakın olma pratiği yapmak için -çok sert olmasa da- mükemmel bir fırsat olduğunu fark ettim. Bu benim için bir fırsattı. onunla kontrolün bende olacağı yeni bir anı yaratmamı istedi.

Ayrıca, karanlıktı. Süper gece görüşlü Winston gözlerime göre bile karanlıktı. Bu da beş duyumdan birinin dezavantajlı olduğu yeni bir anı yaratacağım anlamına geliyordu.

Tam iki dakika boyunca bunun mükemmel bir fikir olduğunu düşünmüştüm, sadece plana karar verip kendimi tebrik edecek kadar uzun bir süre. Bir dakika bile geçmeden, kamyonetin kasasına tırmanışını ve yorganın altına sokuluşunu izlerken bir pişmanlık çılgı yaşadım.

Roscoe, sen bir aptalsın, diye tekrarladı kafamın içinde bir ses, şüpheli bir şekilde kardeşim Cletus'a benzeyen bir ses.

"Hey, bazı sorularım var."

Simone ve onun soruları.

İçimi çekerek, "Mesela?" diye sordum.

"Peki, babanla aranızda neler oluyor?"

Öne doğru bakarak ve konu seçimine kaşlarımı çatarak başladım. "Babam mı?"

"Darrell."

"Evet. Babamın kim olduğunu biliyorum." Dişlerimi sıktım.

Oturduğumuz yerde sırtımız Darrell'in on iki yaşındayken beni bıraktığı yere dönüktü. Bu yüzden hep burada, bu noktada kamp yapardım. Terk edilme anısını yeni, daha iyi, iyi huylu anıların altına gömmek için haftada bir kez burada kamp yapardım.

"Baban hakkında konuşmak ister misin?" Simone'un sesi kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi geliyordu. "Yani, geçen hafta birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyor. Onu gördüğüne sevinmemiş gibiydin."

"Değildim."

"Seninle temas kurmaya çalıştı mı? Geçen haftadan beri?"

Şimdi kaşlarımı çatıyordum. "Hayır."

"Hmm ..."

Ben takımyıldızlara bakmaya devam ederken gözlerinin üzerimde gezindiğini hissettim. Tennessee'de gece gökyüzü üç boyutlu gibi gelirdi, sanki göklerin bir parçasıymışsınız ve içinde sürükleniyormuşsunuz gibi. Diğer birçok yerde gökyüzünün sadece bir kürenin düz iç yüzeyi olduğuna inanmak kolaydı.

"Gerçekten kot pantolonunla mı uyuyacaksın?" diye sordu durup dururken. "Kot pantolonla uyuyamam."

Dikkatim, kot pantolonla sarmalanmış bacaklarının yorganın altında önünde uzandığı yere kaydı. "O zaman neyle uyuyacaksın?"

"Genelde çıplak uyurum."

Boğazım düğümlendi, gözlerim yuvalarından fırladı, söyledikleri beni soğuk bir panik teriyle sıırıslam etti. Ve şehvet. Ama ben daha bir şey söyleyemeden o güldü.

"Tamamen şaka yapıyorum. Bu kıyafetlerle uyuyabilirim, sadece anneme mesaj atıp ona haber vermem gerekiyor." Simone arkasında bir yerden telefonunu çıkardı ve kilidini açtı. "Biliyorsun, geçen hafta beni gece yarısından sonra gelirken yakaladı ve Daniella'ya yaptığı o görünen şeyi yaptı."

Bu beni sıırıtmaya ve sessiz bir iç çekmeye itti. Kalbime sakinleşmesini söyledim.

"Biliyorsun," dedim gözlerimle Büyüka'yının noktalarını birleştirerek. "Yılın bu zamanı için sıcak ama sadece bir uyku tulumum ve bir battaniyem var."

"Seninle yatmak benim için sorun değil, tıpkı eski günlerdeki gibi olacak."

Kalbime tekrar sakinleşmesini söylemek zorunda kaldım -kendime burada kontrolün bende olduğunu, istediğim zaman gidebileceğimi hatırlatarak- "Evet, doğru."

Aynen öyle."

Görünüşe göre annesine mesaj yazmayı bitirmişti, telefonunun ekranının ışığının söndüğünü algıladım ve muhtemelen telefonunu yerine koymak için hafifçe kaydığını hissettim. İkimiz de bir süre sessiz kaldık.

Sessizliği bozdu ve "Peki, çadır ne için?" diye sordu. Simone ortak geçmişimizden tanıdığım bir ses kullanıyordu, rahat görünmek istediğinde takındığı bir ses.

Hiçbir zaman iyi bir oyuncu olmamıştı, tavırlarını incelemek için zaman ayıran insanlardan duygularını saklamakta hiçbir zaman yetenekli olmamıştı. Hâlâ hepsini ezbere biliyordum ve muhtemelen her zaman da bilecektim.

"Yağmur yağarsa diye çadırı kuruyorum," diye cevap verdim. Ortaya çıktığından beri ilk kez neden burada olduğunu merak etmiyordum. Beni aradığını itiraf etmişti ama neden? Bunu neden yapsın ki? Neden beni arıyordu?

"Hava tahmininde yağmur var mı?" Ses tonu hâlâ zorlama bir umursamazlıktaydı.

Bir adım ötemde, yanımda oturan Simone'a baktım. Aynı yorganın altındaydık ve o da arkasına benim yastıklarımın birini almıştı. Ama dikkatimi çeken şey profilinin gümüşü bir hatla boyanmış olmasıydı. Kirpiklerinin her birini, elmacık kemiğinin zarif eğimini, çenesinin çizgisini, dudaklarının şeklini ayırt edebiliyordum. Bu manzara nefesimi kesmişti.

O bir güzellikti.

Üzerime beklenmedik bir minnettarlık çöktü, bir sevinç ve huzur, onun anısıyla ilişkilendirdiğim sürekli üzüntüyü hafifletti. Belki de o anda geçmişimizi hatırlamadığım içindir.

"Hayır, hava tahmininde yağmur yok." Devam etmeden önce boğazımı temizlemem gerekti, bakışlarım hala ondaydı, "Ama bir keresinde, birkaç yıl önce kamp yapıyordum - başka bir yerde, burada değil - ve hava durumu spikeri yağmur yağmayacağını söylemişti."

"Ve yağmur yağdı mı?" Sırıttı, yüzü yıldızlara dönüktü.

Başımı salladım. "Kovalar dolusu."

Bana doğru bir bakış atarak güldü. Kahkahasının sesi ve gülümsemesinin parlaklığı beni de güldürdü.

Simone'la her zaman kalp ağrısı çekecektim. Ama şimdi, bu yeni anı da yaşayacaktım.

"Gökyüzü açıldı ve bir şelalenin altında kalmak gibiydi." Daha sert güldü, gözleri kapanıyordu.

"Tüm eşyalarımı taksiye yükledim ve sırlıklam bir halde eve döndüm. O zamandan beri çadır getiriyorum."

"Bu mantıklı." Sırtışını bana çevirerek başını salladı. "Peki, neden burada kamp yapıyorsun? Neden kamp yapıyorsun?"

Ona gerçeği söylemek -yıllardır haftada bir kez kamp yapmama rağmen, travmatik bir çocukluk anısıyla yüzleşmek için bir yıldan biraz fazla bir süredir buraya geldiğimi- bir seçenek değildi.

Bu yüzden ilk sorusuna "Bilemiyorum," diye cevap verdim ve ikinci sorusuna nasıl dürüstçe cevap vereceğimi düşünürken başımı yana eğdim. "Sanırım Drew ile seyahat ederken kamp yapmaya alıştım."

Ama bundan daha fazlası vardı. Sessizliği, insan yokluğunu da seviyordum. Hayvanların ve doğanın etrafında olmak beni insanların etrafında olmak kadar yormuyordu, bu yüzden veteriner olmaya karar vermiştim. Daha uzun süre genel bir muayenhanede çalışmak istemiyordum. Milli parklarda kendi başıma çalışabileceğim bir iş yapmak istiyordum.

Ama yine de geceleri barınaklara zamanımı bağışlardım. Bunu yapmayı asla bırakmazdım.

Bu.

"Drew ile ne zaman seyahate çıktınız?"

"Lisans eğitimim sırasında bir dönem ara verdim."

"Nereye gittin?" Sesi artık doğal geliyordu, artık Zoraki rahat, sadece rahat ve meraklı.

"Pek çok yerde. ABD'nin her yerinde. Büyük Kanyon ve Yellowstone buradaki favorilerimdi. Ondan sonra bir süreliğine Yeni Zelanda'ya gittik ve sanırım en çok orayı sevdim."

"Neden?"

"Pek çok nedeni var," dedim zorlanarak, suskunluğumdan dolayı kendime kızarak. İnsanların yanındayken onlarla konuşmakta hiçbir zaman sorun yaşamamıştım, utangaç olmamıştım ya da sohbet etmek istediğimde konu bulamamıştım.

Ama onun yanında, her şeyi itiraf ettiğim tek kişinin yanında kelimeler boğazımda düğümleniyordu.

"Bana bir neden söyle," dedi yumuşak bir sesle, o nazik üslubuyla.

Simone'a baktım, bana doğru dönmüştü, başını bükülmüş dizlerinin üstünde duran kollarına dayamıştı. Yumuşak bir gülümsemesi vardı ama farkı yaratan gözleri oldu. Şimdi onlara bakmak büyük bir lüks gibi geliyordu. Devam etmem için bana yalvarıyorlardı.

Ben de derin bir nefes aldım, manzaraları, sesleri ve kokuları öne çıkardım ve ona nedenlerimi anlattım. Hepsini.

Ona en sevdiğim yerlerden bahsettim: Sarı gözlü penguen rezervinin bulunduğu Otago Yarımadası ve benim gördüğüme benzeyen ağaçlardan oluşan orman.

Yüzüklerin Efendisi'ndeki Entleri hayal ettim. Güneşlenmek için fazla soğuk olan ama deniz aslanlarının yine de güneşlendiği beyaz kumlu plajları ve Pasifik Okyanusu'nun bulutlu akuamarin rengini. Ona Catlins'ten, mağaralara dalan gizli yaşlı ormanlardan, gövdesinden pas rengi kağıt tabakaları gibi parçalanmış kabuklu ağaçlardan ve Dr. Seuss kitaplarından fırlamış gibi şemsiye şeklinde kanopileri olan ağaçlardan bahsettim.

Ona "Yeni Zelanda'nın Niagara Şelaleleri "nden bahsettim; bu şelalelerin turistler için bir eğlence, yerliler tarafından kurulmuş zararsız bir tuzak olduğu ortaya çıktı. Ayrıca ona Niagara Falls Café'de içtiğim en iyi bezelye çorbasından ve çaylarını uzun gagası bardağın kenarına takılan küçük kivi kuşu poşeti tutacaklarıyla servis ettiklerinden bahsettim.

Önce tekne, sonra otobüs, sonra da Doubtful Sound'a yaptığımız tekne yolculuğunu anlattım. Suyun nasıl bir ayna gibi olduğunu, fiyortlardan yükselen karla kaplı dağları yansıttığını, şelalelerin yeryüzüne döküldüğünü ve gökkuşaklarının gökyüzüne uzandığını.

"Senin nasıl olduğunu unutmuşum. ." diye devam etti, göğsü geniş bir nefesle inip kalkıyordu. Niagara Şelaleleri'ni anlattığım sırada başını kaldırdı ve bakışları benimkilere dikildi.

Ne kadar yakın olduğumuzun aniden farkına varmam, sanki ona daha iyi bakabilmek için başka yöne eğilmeme neden oldu. "Neyi unuttun?"

"Hikâye anlatmakta ne kadar iyi olduğunu unutmuşum," diye itiraf etti yavaşça, sanki bir itirafmış gibi. "Bana orada olabileceğimi hissettiriyorsun. Her zaman bir yazar olacağımı düşünmüştüm."

Ona yarım bir gülümseme verdim ama hiçbir şey söylemedim. Saat geç olmaya başlamıştı. Alacakaranlığın çılgın cırcır böcekleri ve kurbağa vıraklamaları artık solmuş, yerini gecenin daha yumuşak melodisine bırakmıştı, sanki karanlık gerçek bir battaniye gibiydi, sesleri bile yumuşatıyor ve gizliyordu. Bir rüzgâr, tarlanın kuzey ucunda hâlâ yapraksız olan ağaçları salladı. Rüzgâr, yazın tipik hışırtılı esintileri yerine hafif bir ısıklık sesine benziyordu.

Bacaklarını dikleştirip sırtını tekrar yastığa dayadı ve yüzünü bir kez daha profilden göstererek arkasını döndü. "Sanırım oraya gitmek istiyorum."

"Gitmelisin." Simone'un mutlu anılar biriktirmesi ve en sevdiğim yerleri keşfetmesi düşüncesi hoşuma gittiği için düşünmeden, refleksif bir hareketle omzunu omzuma çarptım. Bu fikri daha da çok sevdim. onu oraya götürecek kişi olmak, ama bu düşüncüyü çabucak reddettim.

"Sanırım götüreceğim." O da omzuma vurdu. "Aslında, yapacağım. Bir sonraki tatilim bu olacak."

Ona yan gözle baktım. "Şu anda tatilde değil misin?"

Son derece d u r g u n l a ş t ı ama sorumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Aksine, en iyi nasıl cevap vereceğini düşünüyor gibiydi.

"Tatil gibi hissetmiyorum," dedi sonunda, hafifçe gülümseyip omuz silktilti ve sessizce ekledi, "Eve gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Eve mi? Başkent mi demek istiyorsun?"

Yıldızlara bakarak başını salladı. "Evet."

"Biliyor musun, DC'ye taşınmayı düşünmüştüm." "Düşündün mü?" Bana baktı, şaşırmıştı.

"Evet. Hayvanat bahçesinden bir iş teklifi aldım. Sıra dışı hayvanlarla ilgilenme fikri hoşuma gitti - aslında sıra dışı değil. Sadece pratikte görülen tipik evcil hayvanlar değil."

Beni inceledi ve sonra sordu: "Hiç Washington'a gittin mi?" Başımı salladım. "Bir kez. Birkaç yıl önce Drew ile birlikte." "Ne düşünmüştün?"

"Gerçekten beğendim," diye dürüstçe cevap verdim. "Buradan çok uzakta değil ve tarihi hoşuma gitti. Ve yemekleri."

"Beni ziyarete gelmelisin," dedi ve hemen düzeltti, "Yani, eğer tekrar ziyaret etmek istiyorsan, beni ziyaret etmelisin." Sonra başını eğdi, bana kelimeleri iyice düşünmeden konuştuğunu ve biraz utandığını hissettirdi.

Onu izledim, profilinin güzelliğini takdir ederken içimdeki huzursuzluk düğümünü yuttum, merakım beni "Washington'da tanıdıkların var mı?" diye sormaya itti. Sesimi hafif tutmaya özen gösterdim.

Simone yine en iyi cevabı nasıl vereceğini tartışıyor gibiydi ve aramızdaki hava değişti. Daha önce kolay ve doğal olan şey şimdi gergin ve rahatsız hissettiriyordu.

"Çıktığım ya da seks yaptığım kimse yok, eğer sorduğun buysa," dedi güneş ışığı kadar yüzsüz bir şekilde. Devam etmeden önce bakışlarını bana dikti: "Ama arkadaşlarımı ve Nancy'mi özlüyorum."

"Senin Nancy'ni mi?" Cevabının önceki kısmını düşünmek için kendime biraz zaman kazandırarak sordum ve bekâr olduğu haberi beni hem tatmin hem de umuda benzer bir şeyle doldurduğu için sinirlendim.

"Nancy bana salı günleri enchiladas yapar." Simone'un bakışları üzerimde gezindi, araştırmaya döndü ve "Peki ya sen?" diye sordu.

"Ben mi?"

"Evet. Nashville'de 'adamların' mı var?" Şimdi gözleri kısılmıştı.

Ben gülümseme dürtüsüyle savaşıırken birkaç saniye bakiştık ve göğsüm zevkle ısındı. Simone'un bana biriyle çıkıp çıkmadığını sorması gerçeküstü bir andı. Sorunun ne anlama geldiğini biliyordum. Benzer yaştaki bekârlar, benzer yaştaki diğerk bekârlara sadece tek bir nedenle bir ilişkileri olup olmadığını sorarlardı.

Çünkü ilgileniyorlardı.

Şimdi bu sadece takılmakla ilgilenmek, sadece takılmakla ilgilenmek ya da daha fazlasıyla ilgilenmek anlamına gelebilir. Ne olursa olsun, ilgi eldiveni fırlatılmıştı.

Bu durumun kontrolünü kaybettiğime dair kafamdaki alarm zillerini ve bunun sonucunda oluşacak anıyı görmezden gelerek, "Hayır" dedim.

Güzel dudakları kıvrıldı, bakışları yumuşadı ve aynı zamanda daha da niyetlendi.

Şaka tuzağının kurulmasından memnun bir şekilde, "Nashville'de Salı günleri bana enchiladas yapacak kimsem yok" diye devam ettim.

Simone boğuk bir ses çıkardı ve çenesi sahte bir öfkeyle açıldı ama aynı zamanda gülümsüyordu. "Roscoe."

"Simone."

Adını söylediğimde sırtışı dalgalandı ve gözlerini kırıştırarak başını salladı. "Ne sorduğumu biliyorsun."

"Biliyor muyum?" Yüzüme ciddi bir ifade vermeye çalışarak kulağımın arkasını kaşıdım. "Biz Winston'ların aklı biraz yavaş çalışır. Bunu benim için hecelemeniz gerekebilir."

Bana sert bir bakış attı ve parmaklarını oynatarak bir gösteri yaptı. "Seni konuşturmanın yollarını biliyorum."

Açıkça söylemek gerekirse, gerçeği benden gıdıklayarak öğreneceğini kastediyordu. İkimiz için de bu, karşımızdakini cevap vermeye zorlamanın her zaman en etkili yolu olmuştu.

Onun tehdidi karşısında daha da uzağa eğildim ve sırtışım serbest kaldı.

"Tamam, tamam.

Şiddete gerek yok." "Soruya cevap ver."

"Kimse yok," dedim eşit bir şekilde, kelimelerin kulağa ne kadar hafif ve iyi niyetli geldiğine şaşırarak, aslında gerçekleri çok daha karmaşık ve beceriksizdi.

Hiç kimse yok.

Hiç kimse olmadı.

Sadece sen vardın.

"İşte. O kadar zor muydu?" Omzumu okşadı. "Tamam, anlat bana, neden kimse yok?"

Şimdi boğuk bir ses çıkardım. "Pardon?"

"Bağlanmaktan korkuyor musun? Çünkü benim nedenim bu." Bu beni doğruldu. "Bağlanmaktan mı korkuyorsun?"

"Pek sayılmaz. *Korku* doğru kelime değil. Daha çok, neden bunu kendime yapmak isteyeyim ki?"

"Birine bağlanmak mı?" Birden kalbimin ne kadar hızlı attığının farkına vararak sordum.

Yıllar önce sarhoşken bana "Kimseye değil, en azından sana" diye cevap verdiğinde, "*Kimseye değil*" kısmını hep merak etmişim. Duygularıma karşılık vermedi mi? Peki, tamam. Ama tüm hayatını *hiçbir* duyguya karşılık vermeden yaşamayı planladığı gerçeği?

Neden?

"Dürüst olmak gerekirse, bunun iyi bir yanını göremiyorum." Kendi iddiasını onaylarcasına başını sallayarak iç çekti. "Evet, seksin tutarlılığı var. Ancak, başka her şey de var. Talepler, kavgalar, *dram*."

Kafam çok karışmıştı. "Sen neden bahsediyorsun? Annenle babana bak, onlar tanıdığım en sakin, en dramasız, evliliklerinde en mutlu insanlar."

"Aynen öyle." Bana döndü ve az önce onu haklı çıkarmışım gibi bir bakış attı. "Annem ve babam kadar mutlu birini daha önce hiç görmedim. Asla karşılanamayacak gerçekçi olmayan beklentiler yaratıyorlar. Dünya ..."

"Ne?"

"Dünya çılgın, bencil, ucube insanlarla dolu. İstatistiksel olarak konuşursak, yanlış kişiyi bulup aşık olma ihtimali, doğru kişiyi bulma ihtimalinden çok çok daha yüksektir. Boşanma oranının neden bu kadar yüksek olduğunu sanıyorsunuz? Evlilik dışı başarısız ilişkileri ve seçeneksizlikten mutsuz evliliklerini sürdüren insanları da hesaba katarsanız, nüfusun sadece yüzde beşinin mutlu bir bağlılık içinde olduğunu tahmin ediyorum, belki daha da az. Böyle istatistikler varken, *birilerinin* evlenmesi bile bir mucize." Burada derin bir nefes almak için durakladı ve eklerken dikkati dağılmış gibiydi, "Ve eğer yanlış kişiye aşık olursan, ne yapabilirsin ki? Zaten aşıksınız ve kalbiniz ne isterse onu istiyor ve her şey karmakarışık."

Bu son bölümle ilgili olarak Simone'un belirli birinden bahsettiğine dair bir şüphem vardı.

"Bu senin başına geldi mi?"

"Bana ne oldu?" Bakışları üzerimde gezindi.

Yine boğazım düğümlendi ama bu soruları sormak için başka ne zaman fırsatım olabilirdi ki?

Bu yüzden kelimeleri zorladım, "Yanlış birine aşık oldun ve sonra-"

"Hayır." Korkunç düşünceyi dağıtmak istercesine ellerini önünde salladı.

"Hayır, hayır, hayır. Bunu asla yapmam. Bu asla olmayacak, çünkü asla aşık olmayacağım. Nokta."

Ona baktım, inanamıyordum ve biraz da kızgındım; daha önce hiç birine aşık olmamıştı, ne kadar harika olduğunu, ne kadar zeki, komik, güçlü, nazik ve hayatta bir kez karşılaşılabilir birini olduğunu fark eden biriyle tanışmamıştı. Ona layık birini hiç bulamadığını. Biri ona değer vermek istemeden yirmi altı yaşına kadar nasıl gelebilmişti? Bir kere bile mi?

Ona değer vermek istedin.

Acı veren bir kalınlıkla yutkunurken -ki bu akşam çok sık oluyor gibiydi- kelimeleri bulmakta bir kez daha zorlandım, "Peki ya sen? Neden kendini adamadın?" Kendi şakasına sıırttı, aptal ve muhteşem görünüyordu.

Başımı sallayarak gözlerimi ellerime indirdim ve parmaklarımı inceliyormuş gibi yaptım.

Durumun saçmalığına kıkırdadım, çünkü hiçbir şey değişmemişti. Kimseyi istemiyordu, en azından beni. Kendime artık ona aşık olmadığımı söylemişim ama aşık olduğumda nasıl hissettiğimi kusursuz ve kesin bir şekilde hatırladığımda bunun pek bir önemi kalmıyordu.

Yalan söylemek ya da yarım bir gerçek uydurmak istemediğim için başımı kaldırdım ve onun sorusuna kendi sorumla karşılık verdim: "Neden buradasın?"

Simone bana doğru döndü ve başının yan tarafını kamyonetin arka camına dayadı. "Bana neden Yeşil Vadi'de olduğumu mu soruyorsun? Yoksa neden şimdi burada, Hawk's Field'da olduğumu mu soruyorsun? Çünkü ikincisini zaten konuştuk ve dürüst olmak gerekirse ilkinin tartışmak istemiyorum."

Kaypak cevabı karşısında bir kaşımı kaldırdım. "Hayır. İkincisini konuşmadık."

Bana aşık olma fikrinden ne kadar nefret ettiği dışında önemli bir şey tartışmak istemiyormuş gibi geldi.

"Evet, onu ele aldık." Gözleri kalkık kaşlarımdaydı ve dudakları sanki bir sırtışla mücadele ediyormuş gibi birbirine bastırılmıştı.

"Hayır, yapmadık. 'Burada ne yapıyorsun Simone?' diye sordum. Sen de dedin ki-" Sesimi yükseltmek ve onunkini taklit etmek için burada durakladım, Yanki aksanı falan, "Ah, şey, bilirsin işte. Shelly ve Beau senin haftada bir gece kamp yapmaktan hoşlandığından bahsetti."

"Roscoe." Güldü ve elinin tersiyle omzuma hafifçe vurdu. "Sesim öyle *çıkıyor*."

Bana bir daha vuramasın diye bileğini yakaladım, çifte vuruş yapıyordu. "Sonra 'Beni mi arıyordun?' diye sordum. Sen de 'Evet' dedin. Sonra da konuyu değiştirmek için yüzlerce soru sordun-"

"Konuyu değiştirmeye çalışmıyordum," diye bağırdı.

Az önceki tedirginlik ve gergin hava dağılmıştı ve ben de derin bir nefes alarak gözlerimi büyük bir abartıyla devirmiştım. "Dediğim gibi, konuyu değiştirmek ve asıl soruma cevap vermediğin gerçeğinden beni uzaklaştırmak için."

"Özür dilerim" -kafası karışmış gibi bir maske taktı, yüz hatlarından silmeye çalıştığı sevimli ve muzip gülümseme bu etkiyi büyük ölçüde yok etti-"asıl soru neydi?"

Tekrar sormayacaktım ama sormama da gerek yoktu. Daha önce de ima ettiği gibi, ondan cevap almanın başka yolları, denenmiş ve doğru yöntemleri vardı.

Gözlerim boynuna kaydı. Kendimi ve yaptığım şeyin bilgeliğini sorguladığım anlamlı bir sessizlik geçti - onunla alay etmek, onu gıdıklamakla tehdit etmek, ki bu ellerimi üzerine koymamı gerektirecekti, kontrol edemeyeceğim yeni anılar yaratmaktan kaçınmak için aramızdaki temel bariyeri korumak için aldığım akli başında önlemleri hiçe saymak - ama aktif olarak bilgeliği ve sağduyuyu görmezden gelmeye karar verdim.

*Sadece bir
dakikalığına.*

*Sadece bir
dakikalığına.*

Sadece onunla tekrar birlikte olmak için, böyle.

Simone'un nefesi kesildi, sessizliği bozdu ve elini çekti. "Buna cesaret edemezsin."

Sırttım, gözlerim hâlâ en çok gıdıklandığı yerde, boynundaydı.

Önleyici bir savunma stratejisi olarak elleriyle boğazının her iki yanını kapattı ama kıkırdıyordu.

Kaşlarını kaldırarak başını yana eğdim ve ellerimi iki yanımda birleştirerek gerekirse kendimi fırlatmaya hazırlandım. "Soruya cevap ver."

Şimdi yine gülüyor, cesaret edip edemeyeceğimi görmek istercesine beni izliyordu.

Kendimi yukarı ittim ve ellerini göğsüme dayayarak ciyaktı. Bir elimle bileklerini kolayca yakaladım, diğer kolumu gövdesine doladım ve onu tekrar yatağa yatırdım. Uyluklarına basıp dizlerinin üzerine oturarak kollarını başının üzerine kaldırdım, o da savunma çabalarını çenesini göğsüne bastırmaya odaklandı.

Soluk soluğa kahkahalar arasında, "Balıkçı yaka giymeliydim" dedi.

"Kötü planlama, prenses." Güldüm, parmaklarımı kollarının altına sokmaya çalıştım.

Çenesinden tuttum ve yerimde kalmak için çabalamak zorunda kaldım çünkü şimdi kalçalarını sallıyor ve dizlerini bükmeye çalışıyordu, tahmin ettiğimden daha güçlü olduğunu kanıtlıyordu.

Önemli değil. Kollarını sağa doğru çekerek onu yan yatırdım ve boynunun arkasındaki tatlı teni buldum.

Simone tekrar kıpırdandı ama bu sefer refleksif bir tepkiydi, çünkü onun yerini bulmuştum. Onu gıdıkladığımda çığlık attı.

"Aman Tanrım, nefes alamıyorum."

Durdum. "Soruya cevap ver."

Nefes nefese kaldı, başını salladı ve bana kocaman, alaycı bir sırıtış attı. "Asla!"

Şüphesiz gözlerimi kısarak onun bükülmüş halini inceledim. Mücadele etmiyordu, ellerimdeki bilekleri gevşetti, vücudu hem rahattı hem de açıkça başka bir saldırıya hazırlanıyordu, sanki bunu bekliyordu, sanki bunu istiyordu, sanki iyi vakit geçiriyordu ve sürmesini istiyordu.

Soğuğa rağmen içim ısınmaya başlamıştı. Gözlerim onun yüzükoyun yatan formunda geziniyor, gülümsemesinden boynuna, göğüslerinin kabarıklığına, belinin girintisine, kıcının cömert kıvrımına doğru ilerliyordu. Ona, onunla, onun içinde bir şeyler yapma dürtüsü ciğerlerimi, sinirlerimi ve kaslarımı ele geçirdi, cinsel *arzunun* alevli bir parlaması omurgamdan aşağı fırladı.

Evet, bu yeni anının kontrolünü kesinlikle kaybetmişim.

Baş döndürücü içgüdüyle nefesimi keserek vücudundan tamamen ayrıldım. Gözlerimi kaçırıp aklımı toplamak için geri çekilirken bileklerini serbest bıraktım -onu serbest bıraktım-. Doğrulup bana doğru uzandı. Dönerek uzaklaştım. Kamyonetin kasası çok kalabalıktı, ben de aşağı atlamak için döndüm. Atlayamadan beni kolumdan yakaladı.

"Hey." Sıkıca kavradı ve çekiştirdi. "Neyin var?"

Başımı salladım, başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Bir şey hatırladım."

"Roscoe-"

Kolumu onun parmaklarından çekerek kamyonun kenarından atladım ve çadıra doğru yürüdüm. İlk direğe ulaştım, onun ötesine yürüdüm, yönüm amaçsızdı.

Çoğu insan için böyle olmadığından şüpheleniyordum ama geçmişime yaptığım bu ara sıra acımasız ve çoğu zaman uygunsuz zaman yolculuğu tek bildiğim şeydi. Bu nedenle, bununla bildiğim tek şekilde başa çıktım.

Geri çekildim.

Belki de arzunun beklenmedik gücünden kaynaklanıyordu ama genellikle yeni, daha iyi anıların ve yüzeye çıktıklarında dikkat dağıtma tekniklerinin altına gömebildiğim kötü anılar zihnimi doldurdu. Uyanık, düşünerek, dileyerek geçirdiğim işkence dolu geceler; onu arzuladığım yılların yarım kalmış fantezileri; ve yine her zamanki gibi reddedildiği gece.

Bu hafta ilerleme kaydetmiştim. Özellikle o anı yeniden yaşamak, onu gönüllü olarak ortaya çıkarmak. Bu, keskin kenarların bazılarını köreltmişti ama özlem, hasret ve arzu kalmıştı. Bu kombinasyon, istenmeyen hatıraların oluşturduğu çitlerle biçimlendirilmiş, istenmeyen duygulardan oluşan savunulamaz bir labirent oluşturuyordu.

Daha mutlu bir zamana odaklanmaya çalışırken içim burkuldu, çünkü daha önce ilk tercihim (Doubtful Sound, Yeni Zelanda'da kayıkla gezinti) gönüllü olarak Simone ile paylaşmışım. Şimdi o da bunun bir parçasıydı, arka planda bir gölgeydi.

Arkamda, kurumuş otların arasında çıtırdayan ayak seslerini belli belirsiz fark ettim.

Bana seslendi: "Karanlıkta görebildiğini biliyorum Roscoe Orwell Winston. Ama bazılarımız göremiyor. Lütfen geri gelir misin?"

Bu sözleri bana daha önce de -genellikle *lütfe demeden*- defalarca, bir kavgadan sonra kızgın bir şekilde tepinip gittiğimde söylemişti. Ama bu sefer sesinde bir gerginlik vardı. Korku değil, endişe vardı ve bu beni ayılttı.

Serin gece havasından birkaç nefes alarak kazağımı çıkardım -çünkü hâlâ sıcaktım- ve onun beklediği yere döndüm. Kollarını kavuşturmuştu. Çadırın yanında duruyordu. Kaşlarının düğümlenişinden endişeli olduğu anlaşıyordu.

"Az önce ne oldu?" diye sordu, öne doğru kör bir adım atarak. "Geç oluyor. Biraz uyumalıyız." Yanından geçmek için hamle yaptım. Kolumu tuttu ve ben ona bakana kadar beni yerimde tuttu.

"Konuş benimle." Sesi yalvarış ve duygu doluydu ve bana yaklaştı. Çenesini kaldırdı ve karanlıkta gözlerimi aradığını söyleyebilirim. "Neden benimle konuşmayı bıraktın?"

"Simone-"

"Ortadan kayboldun." Sesi incinmiş gibiydi ve şu andan mı yoksa on yıl önce olanlardan mı bahsettiğinden emin değildim.

Bir yanım onun da bilmediğinden şüpheleniyordu.

Parmakları gerildi, sanki şimdi kaybolacağımdan endişelenmiş gibiydi, kendi kendine konuşur gibi nefesinin altında mırıldandı, "Neden bunu atlatamıyorum?"

Bu sözler ilgimi çekti, merak beni "Neyi atlatamıyorsun?" diye sormaya itti.

"İki ay boyunca her gün evinize bisikletle geldim," dedi, hâlâ kendi kendine konuşuyordu, gözleri tekrar benimkilere döndü. "Sonra bitirdim, çok bitirdim. Seni özlemekten bıktım ve yoluma devam ettim."

Ne diyeceğimi, bu durumu nasıl kontrol altına alabileceğimi bilemeden sadece onu izleyebildim. Bisiklete bindiğini biliyordum, hatırlıyordum ve bunu düşünmek hâlâ canımı yakıyordu.

"Ama belli ki işim bitmedi, çünkü atölye dersini değiştirmiş olman beni hâlâ kızdırıyor," dedi suçlayıcı bir şekilde. "Neden? Neden yaptın bunu? Sen benim *en iyi arkadaşım*ydın."

Elini kendi elimle kapattım ve kolumdan çektim. Parmaklarımızı birbirine geçirerek onu kamyonu doğru çektim. "Bu on yıl önceydi."

Bunu ona olduğu kadar kendime de hatırlatmak için söyledim. On yılın bir kalp kırıklığını atlatmak için yeterli bir süre olması gerektiğini kendime sık sık hatırlatırdım, çünkü herkes bana böyle söylerdi.

"O zaman neden hâlâ benden kaçırıyorsun? Neyi yanlış yaptım? İstemekten vazgeçmene ne sebep oldu-"

"Yanlış bir şey yapmadın," diye homurdandım, son derece bitkin bir halde.

"Sen bir şeylere kızgınsın," dedi arkamdan. "En iyi arkadaşlar sadece hayalet arkadaş olmazlar."

"Acı çekmiyorum."

Ben onu seviyordum ve o beni sevmiyordu ama kırgın değildim. Ona kızmadım, kötülüğünü istemedim. Onun mutluluğu benim için önemliydi, her zaman da öyle oldu. Ama ne yapabilirdim ki? Onun yüzünü her gördüğümde, sesini her duyduğumda -ya da daha kötüsü kahkahasını- istediğim her şey yeniden ortaya çıkıyordu.

Hatıralar tekrar canlanıyor, beni istemsiz bir roller coaster yolculuğuna çıkarıyordu; umutların yükselişi, reddedilmenin düşüşü ve ezilmesi.

Ben sadece ... istiyorum.

Belki de onunla yeni anılar yaratmak bir hataydı. Belki de Hawk's Field'da işe yarayan şey Simone'da işe yaramayacaktı. Ya da belki, onun önemsizleşmesini istiyorsam, daha fazla yapıya ihtiyaç vardı, daha küçük artışlarla maruz kalmak. Ya da belki de daha az değil, daha fazla kaçınma çözümündü.

Cevap ne olursa olsun, hayatıma devam etmek istiyordum, buna ihtiyacım vardı. Onu asla unutmuyacaktım ama bu kadar önemli olmaktan çıkarmam gerekiyordu.

"Eğer acı çekmiyorsan, o zaman benden kaçmayı bırakacak mısın?" diye meydan okudu. "Tekrar arkadaş olacak mıyız? Salı günleri seni arayıp ençiladalarımı tarif edeceğim ve sen de telefona cevap mı vereceksin?"

Hayır. *İmkânı yok.*

Arkadaşlık asla mümkün olamazdı.

Alnımı ovuşturdum, bakışlarım yere düştü. "Benim yeterince arkadaşım var."

Simone bir ses çıkararak beni durdurdu. "Sen tam bir yalancısın." Önümde durup iki eliyle elimi tutarken sesi sinirli çıkıyordu. "Her ne ise, neden bana söyleyemiyorsun? Bana ne olduğunu söyle ve bunu düzeltelim, böylece ikimiz de bunu unutabiliriz."

"Unuttum zaten." Başının üzerinden baktım ve dikkatimi kamyonetin kasasına verdim.

"Sen bırakmadın." Gözlerini üzerimde hissettim ve bunun farkındalığını kendimden uzaklaştırdım. Ama sonra "Bana bakamıyorsun bile" dedi, sanki aynı anda hem düşünüyor hem de söylüyor gibiydi.

Gözlerimi kapattım ve nefes verdim. "Geç oldu-"

"Bunun benim için önemli olmasından nefret ediyorum ama açıklanamaz bir şekilde önemli." Sesi tedirgindi, kendisinden çok farklıydı. "Ne yazık ki ben senin gibi görmezden gelemiyorum ve kaçamıyorum. Bilmek zorundayım."

"Simone-"

"Ne yaptım ben? Lütfen, sadece söyle bana." Sözleri aceleye gelmiş, gergin ve biraz da nefessizdi, sanki sorudan ya da belki de cevabımdan korkuyordu.

Ses tonu bana pek çok başka zamanı, pek çok başka soruyu hatırlattı ve ortak anlarımızdan bir dizi sahne, hayali görüntüler, sesler ve duygulardan oluşan bir spektrum olarak kendini gösterdi.

Ona nasıl dövüşüleceğini öğretip öğretmeyeceğimi sorduğu zaman. On yaşındaydık. Kırmızı bir tişört ve mavi bir kot pantolon giymişti, saçları bir ton uzun örgü halindeydi. Ön kolu dirseğinin hemen altından morarmıştı ve bana bunu kimin yaptığını söylemedi.

Çıplak ayağına yaklaşan bir yılanı teşhis etmemi istediği zaman. On iki yaşındaydık ve ormanda son kez çıplak ayakla dolaşmıştı.

Bandit Gölü'ne çıplak yüzmeye gitmem için bana meydan okuduğu zaman. On beş yaşındaydık ve babası daha kıyafetlerimizi çıkarmadan sözümüzü kesmişti.

Benden kotilyonda ona eşlik etmemi istediği zaman. On altı yaşındaydık ve ona Gatorade'sine karşılık çikolatalı sütümü vermiştim.

Ona nasıl öpüşüleceğini öğretmemi istediği zaman. .

Ağzımın kenarı yukarı doğru çekildi, istemsiz bir tepki.

"İhtiyacım var..." diye fısıldadı ve elini yanağımda hissetmeden önce hareket ettiğini hissettim.

Gözlerimi tam zamanında açtım ve onunkilerin ardında, en yaygın olanları kafa karışıklığı ve arzu olan çarpıcı bir duygu karışımı gördüm.

Şoktan nutkum tutulmuştu, öne doğru bir adım atıp gözlerini kapatırken, vücudunun sıcak uzunluğunu benimkine bastırırken ve çenesini kaldırırken tamamen hareketsiz kaldım.

Ve sonra beni öptü.

ONUNCU BÖLÜM

"Hatırlama zevki benden alınmıştı, çünkü artık birlikte hatırlayacağım kimse yoktu. Sanki birlikte hatırladığınız kişiyi kaybetmek, hatıranın kendisini kaybetmek anlamına geliyordu; sanki yaptığımız şeyler saatler öncesine göre daha az gerçek ve önemliymiş gibi."

JOHN GREEN, YILDIZLARIMIZDAKİ HATA

Simone

ÖPTÜM.

Suçu ölümcül beyin hastalığının teşhis edilmemiş olmasına atmak bu sefer bir seçenek değildi.

Onu öptüm çünkü çok duygusal, seksi, komik, tatlı, zeki ve havalıydı ve seksi olduğunu söylemiş miydim? *Lanet olsun.*

Yani, evet, onu öptüm çünkü istedim. Çünkü görünüşe göre artık tanımadığım bu adamı özlemiştim ve bu akşam onunla birlikte olmak hem kafa karıştırıcı hem de harikaydı. Bir salın üzerinde uzanmak, yıldızların altında bir su kütesinin üzerinde yüzmek ve beni her zaman güvenle taşıyacağına güvenmek gibiydi.

Birçok, birçok soru.

Neden kendimi güvende hissetmişim? Yapmamalıydım ama yaptım. Bana bunu hissettirdi.

yol.

Kendim olmuşum, gerçekten kendim, var olduğunu unuttuğum şekillerde, şekillerde

Bunu sadece Roscoe ile birlikteyken yaşamıştım. Kendimi rahatlamış ve *tanınmış* hissediyordum. ve anladım.

Ve, kahretsin, ondan gerçekten hoşlanmıştım. Ona dokunmak istedim.

Ağzımla. Onun da bana dokunmasını istedim. *Ağzıyla da.*

Ama öpücüğüm Roscoe'yu açıkça şaşırtmıştı. Dudaklarımız buluştuğunda, sanki ona bir şok vermişim gibi irkildiğini hissettim. Kollarım boynuna dolandığında ve dudaklarımı daha ısrarlı bir şekilde dudaklarına bastırdığımda, vücudunun kaskatı kesildiğini hissettim.

Eh . . . Bu iyiye işaret değildi.

Ancak ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip vücudum hafif bir sürtünmeyle onunkine değdiğinde ve dilimle dudaklarına hafifçe dokunduğumda dünya kendi ekseninde dönmeye başladı.

Çünkü Roscoe da beni öptü.

Ve *vay vay vay vay vay*, o da beni öptü.

Güçlü kolları gövdeyi sardı ve beni kendine çekti; bir eli arka cebime girdi ve popomu kavradı; diğeri saçlarımı avuçladı ve çekiştirerek ağzımı açtı, böylece ağzımın her santimini tadabilecekti. Sıcak dili içeri girdi ve -bunun kulağa tamamen aptalca geldiğini biliyorum- beni sahiplendi.

Bu doğru. Sahiplendi.

Kendimi gerçekten çok iyi hissettiğim bir başka Neandertal gösterisi. Lisemiz Roscoe beni böyle öptüğü için moral mitingleri düzenleseymiş? Mantıklı olurdu. Bilim fuarı projem hakkında bir saniye bile hayal kurmazdım. Amigo kız çılgınlığı tamamen anlaşılabilir ve haklı olurdu. Heck, bir kez bittiğinde, tezahürat yapabilirdim.

Aman Tanrım, bu öpücük.

Ve devam etti. Devam etti ve ben buna bayıldım. Başını bir kez kaldırdı, sonra geri gelip ağzımı farklı bir açıdan yakalamak için iki kez kaldırdı. Saçlarımı serbest bırakarak elini omzumdan sırtıma, kalçama doğru okşadı, parmakları vücuduma girip yoğurdu. Roscoe başparmağını pantolonumun bel bandına sokarak karnımın çıplak tenine dokundu ve içimdeki kıvılcımları ateşledi. Eridim.

Daha yakın olmak, onu daha fazla hissetmek için çırpınıp duruyordum. Hissettiğim şey buydu, ihtiyaç ve sıcak, karnımda biriken gerilim. Dokunduğu her yerde ihtiyaç ve tüylerim diken diken oluyordu. Dudaklarının ve dilinin her geçişi, ağrıyan, zorlayan, kavurucu, akılsız, kaotik duyguların patlamaları.

Ve ihtiyaç.

Kemerinin tokasına uzandım, bir parmağımı içeri kaydırıp ve kayışın çatalını çıkardım, deriyi metal çerçevenin içinden kaydırıp. Güzel kot pantolonumu giyip giymediğim ve çimlerde diz çökmenin leke bırakıp bırakmayacağı gibi lojistikle ilgili çılgın, garip, harika düşüncelerim vardı. Ayrıca, onun iş sırasında çorap giyen adamlardan biri olup olmadığını merak ediyordum ve eğer öyleyse, umursayacağımı sanmıyordum.

Genelde aldırmazdım.

Ama Roscoe için değil.

İkinci bir çift çorap giyebilirdi ve muhtemelen bunun seksi olduğunu düşünürdüm. Tamam, tuhaf olduğunu düşünürdüm ama geri kalanı çıplak olduğu ve bana ağızıyla dokunduğu sürece bununla yaşamayı öğrenirdim.

Beklenmedik bir şekilde, aniden, korkunç bir şekilde, artık öpüşmüyorduk.

Elleri omuzlarımdaydı ve çok uzaktaydı, kafam karışmıştı, bu yüzden gözlerimi açtım ve karanlığa lanet ettim. Boynunun, çenesinin ve saçlarının çizgilerini seçebiliyordum; ancak gerçek yüz hatları büyük ölçüde bir gizemdi.

İlgisini hissediyordum; sıkıca kavradığını ama cezalandırmadığını hissediyordum; ve nefes alışını duyuyordum, sert ve yorucu. Tadı hâlâ dilimdeydi, dudaklarımı yaladım ve orada da ondan izler buldum.

Göğsünden iniltiyle başlayıp hırıltıya dönüşen bir ses yükseldi ve parmakları üzerimde esnedi. Bir an için beni içine çekeceğinden, tekrar öpeceğinden, pantolonunun düğmelerini ve fermuarını açmama izin vereceğinden, ona dokunacağımdan, başladığımız şeye devam edeceğinden emin olduğumu sandım. O kadar emindim ki, buna önsezi bile diyebilirdim.

Bunun yerine, ben daha da uzaklaştım ve o dönüp kamyonetinin arkasından dolanmaya başladı.

"Ne ..." Sözcük ağızımdan kaçtı, "*Ne yapıyorsun?*" un başlangıcıydı. Ama kendimi durdurdum çünkü çok geçmeden ne yaptığını anladım.

Tamponun üzerine atladı, yatak, battaniye ve uyku tulumu katmanlarının altına uzandı, etkileyici bir güç gösterisiyle tahtayı çıkardı ve her şeyin üzerine yerleştirdi. Aşağı atlayarak kamyonetin kasasına uzandı, yastıkları çıkardı ve sürücü tarafındaki kapıyı açtı. Yastıkları kabine doldururken tamamen hazırlıksız yakalanmış bir şekilde onu izledim. Sonra çadırına doğru ilerledi.

"Gidiyorsun."

"Sana eve kadar eşlik edeceğim," diye sert bir cevap verdi.

Dudaklarımdan kısa bir inançsızlık kahkahası döküldü ve tüm o ağrıyan, zorlayan, kavuran, akılsız, kaotik duygular (ve ihtiyaç) soğuk ve nemli bir hal aldı, midemde dönüp durdu.

Açıklanamaz bir şekilde ağlayacak gibi hissettim. Ağlamayacaktım ama ağlayacakmışım gibi hissettim, bu da beni sersemliğimden kurtarmaya yetecek bir şoktu. Ağızım açık kalmıştı, ben de kapattım. Boynumdan yanaklarıma doğru süzülen sıcak kızarmayı görmezden gelerek, daha önce oturduğum yere yakın olan kamyonetin kasasına uzandım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu çadırının etrafındaki kazıkları çekerken.

"Telefonumu ve anahtarlarımı alıyorum." *Ve silah.* "Merak etme, silahımı yatağında bir yılan." *Bu sefer.*

İç çekti. Yüksek sesle. Ve çadırı sökme işini bıraktı. "Simone-"

"Bana eve kadar eşlik etmene gerek yok. Ben yokmuşum gibi davranmayı ne kadar sevdiğini biliyorum, o yüzden ..." Gözlerimi öfkeyle kırıştıtararak arabama doğru yürüdüm, çünkü - kahretsin - canım yanıyordu. Canım yanıyordu. Ama Roscoe Winston için ağlamayacaktım.

Sürücü kapısını sonuna kadar açmayı başaramadan bana yetiştii, eliyle kapıyı iterken kollarıyla da beni içeri hapsetti. "Sinirlenme."

"Kızgın

değilim." "Sen-"

"*Kızgınlım.* Arada belirgin bir fark var." Kapımı tekrar açmaya çalıştım ama o kapıyı kapalı tuttu.

"Yapamam, seni öpemem."

Ugh. . vay canına.

"Peki. Her neyse."

"Yapamam-"

"Kafanda büyük sayıları çarp, Tanner'ın hurdalık duvarında dengede dur, Bandit Gölü dalış platformundan ters takla at, oltaya solucan tak ya da beni öp. Tamamdır. Şimdi yürü." Arkamda olduğunu hissetmeme rağmen dönmedim, vücudunun benimkinden kıl payı uzaklığı kollarımda ve ensemden çileden çıkarıcı farkındalık iğneleri oluşturdu.

Harika. Şimdi aynı anda hem üşüyor, hem nemli, hem de sıcaktım.

Tereddüt ediyordu, çok düşünüyordu, bir sonraki adımda ne yapacağına karar verememişti.

Nefes alış verişii onu ele veriyordu.

"Sadece ..." Başımı salladım, midemdeki rahatsızlık kalbime de yayılmıştı, göğsüm çok dar geliyordu. "Sorun yok," diye yalan söyledim. "Eğer karşılaşırırsak, nazik ve kibar olacağız. Böyle anlaşmıştıktık, böyle yapacağız. Şimdi, lütfen hareket edin."

Kapıyı tekrar çekiştirdim ve bu sefer -kısa bir isteksizlikten sonra- açmama izin verdi.

Koltuğuma oturup kendimi içeri kapattım ve hiç vakit kaybetmeden motoru çalıştırdım. Uzun farlarımı yakarak çakıllı yola girdim ve arabayı sürdüm.

Hızımı saatte on beş milin altında tutmaya dikkat ederek, düzensiz duygularım ve tatmin edilmemiş -hayır, *reddedilmiş- ihtiyacım* içinde bile kapıya doğru ilerledim.

Ama gerçekten, ne düşünüyordum ki? Onu öpmeyi mi? Peşinden koşmak mı?

Ondan hoşlanıyorsun.

Evet, ama bu aptal gibi davranmak için kötü bir neden ve-

Bu adamı önemsiyorsun. Derinden önemsiyorsun.

Hayal kırıklığıyla homurdandım, nefesim dişlerimin arasında tıslıyordu, çünkü ROSCOE WINSTON'I ÖNEMSEMEK İSTEMİYORDUM.

. . . çok kötü.

Lanet olsun.

Alışkanlık gereği sinyal verdim ve kapının hemen ötesinde durdum, önce sola sonra sağa bakarak yaklaşan trafiği kontrol ettim. Memur Strickland'ın gitmiş olması gerektiğini, çünkü görünürde olmadığını fark ederek, beni eve götürecek olan dolambaçlı yola doğru sola döndüm.

Tam da yatak odamı gözden geçirmeye, çocukluğumdan kalan Roscoe ile ilgili hatıralarımı bulmaya ve eve varır varmaz hepsini yakmaya karar vermiştim ki arkamda farları gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı. Aniden terleyen ellerimle direksiyonu daha sıkı kavradım ve dikiz aynamdaki arabanın Strickland'a ait olmaması için yukarıya doğru bir dua gönderdim.

Sonra aracın bir araba değil, bir kamyon olduğunu fark ettim ve rahatlama ile hayal kırıklığını bir arada yaşadım. Bir dur işareti durduğumda, kamyon da arkamda dururken dikiz aynama baktım. Kamyon hiç şüphesiz Roscoe'nun kamyonuydu.

Dişlerimi sıkarak sağa döndüm, bu sefer sinyal vermedim. O da beni takip etti.

Eve kadar bana eşlik etti.

* * *

Anneme daha önce mesaj atıp Roscoe'yla Hawk's Field'da kamp yapacağımı söylediğimden, ön kapıyı açtığımda korkup kaçma taktikleri geliştirmiyordum. Roscoe'yla öpüşmemi, onun da beni nasıl öptüğünü (sonunda) ve on beş yaşındayken birlikte deneyler yaptığımızda hiç *böyle* olmadığını düşünüyordum.

Ayrıca beni eve kadar nasıl takip ettiğini, araba yolumuzun yarısında nasıl durduğunu düşünüyordum. Merdivenlerden çıkıp eve girdiğimi görünce dönüp gitti.

Bu yüzden ön kapıyı arkamdan kapattığımda korkudan ödüm patlamıştı.

Ama bu sefer korkutan kişi anne babamdan biri değildi. Yüzünde yeşil bir güzellik maskesi ve saçında soluk sarı bir bakım maskesi olan, *Mystery Science Theater 3000* bölümünden fırlamış gibi görünen kız kardeşim Dani'ydi.

Korkudan ellerimi göğsüme götürerek nefes nefese sıçradım, ama o da sıçradı.

"Dani," diye homurdandım, öne eğilip avuçlarımı dizlerimin üzerine koydum, derin nefes alıp başımı salladım. "Ödümü kopardın. Bir uzaylının mayonezli sümüksü bir bebeği olmuş gibi görünüyorsun."

Kafamı kaldırıp baktığımda onu bir elini duvara yaslamış, omuzları sessiz kahkahalarla titrerken buldum.

Üç saniye sonra ikimiz de gülüyorduk. Ondan iki saniye sonra ikimiz de nefesimizi tutamadık.

"Yüzünü görmeliydin." Diğer eliyle karnını tutarak beni işaret etti. Yüz hatları maskenin arkasında hareket ediyor, sözde benim korkmuş yüzümü yeniden yaratmaya çalışıyordu.

"Ne? Ne yapıyorsun orada?" Gözlerimi silerek burnumu çektim. "Munch'un *Çılgılık* tablosunu mu taklit ediyorsun? Yaptığın şey bu mu?"

Başını salladı. "Hayır, güzelim. O sendin."

"Yüzünü taklit etmeye çalışırdım" - kazağımı ve kot pantolonumu sıvazlama gösterisi yaptım- "ama üzerimde uzaylı spermi yok. Üzgünüm."

Şimdi daha sert gülüyordu, bu da beni tekrar güldürdü. Hawk's Field'dan ayrıldığımdan beri içinde debelendiğim o kaotik ve sıkıntılı *duygular*, ablamla birlikte gülmekle kovalanarak köreldi.

Kıkırdama krizine girmeden tekrar kelimeler oluşturabildiğimde, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Yani, *bunun* dışında." Bileğimi onun yüzüne doğru salladım.

Dani bilek hareketime kaşlarını kaldırdı. En azından ben onun kaşını kaldırdığını düşündüm.

"Ben de tam yıkamak üzereydim aslında." Dolaptan çantasını almak için etrafımda manevra yaparak ileri atıldı, ben içeri girmeden önce de niyeti bu olmalıydı. "Sakın uyuma," diye seslendi.

Girişten koşarak çıkarken omzunu silkti. "Sana sorularım var."

Bu sözlerle beni terk etti.

Kapının yanındaki banka oturdum ve botlarımı çıkardım. Onları çantamla birlikte dolabın içine tıktırdıktan sonra ön kapıyı kilitledim ve odama doğru yürüdüm.

Roscoe'yla ilgili hatıra eşyalarımı yakma planımdan şimdilik vazgeçerek yerdeki açık bavulun yanına geçtim ve bir yandan pijamalarımı ararken bir yandan da Roscoe Winston'ın dudakları, elleri, dili ve-

"Hayır, hayır, hayır." Başımı salladım ve onu düşünmemeye karar verdim. Roscoe'nun bana aşık olup olmadığı gibi bilinmeyenleri atlıyordum,

Neden beni öpmek istemedi? Ve ben onu neden bu kadar çok öpmek istiyordum? Ve neden on yıl önce bana olan ani ilgisizliğini çevreleyen bilinmeyenleri bir kenara bırakamıyordum? Ve neden vücudum ve kalbim Roscoe ve ben yakınlaştığımızda karmaşık duyguların havai fişek gösterilerini düzenleyerek bana karşı komplo kuruyordu?" Bunun yerine, aklı başında eylem maddelerine yol açacak gerçeklerin kapsamlı bir listesini yapmaya karar verdim.

Babası geçen haftadan beri Roscoe'yla temas kurmamıştı ve Darrell'in hâlâ hassas bir konu olduğu açıktı, bu tamamen anlaşılabilir bir durumdu. Bu nedenle Roscoe'yla daha fazla iletişim kurarak ya da güvenini kazanmaya çalışarak fazla bilgi edineceğim şüpheliydi. En iyisi onu gizlice takip etmek, Wraithlerin harekete geçmesini beklemek ve aynı anda kaçırılmama/alınmama izin vermektir.

Bu iki amaca ulaşmamı sağlayacaktı: Roscoe'yu güvende tutmak ve onun yanında geçirdiğim zamanı en aza indirmek. Benden kaçmak mı istiyordu? Güzel.

"İyi, iyi, iyi, iyi, iyi." Bana uyar.

Yeni liste. Tüm bunlar bittiğinde, DC'ye geri döneceğim, sevişeceğim, kek yapacağım ve Roscoe'nun duygusallığını, boynunu ya da ona dokunmayı asla düşünmediğim bir varoluşa geri döneceğim. Ağzımla.

"Burada ne yapıyorsun? Hâlâ bavulunu boşaltmadın mı?"

Dani'nin sorularıyla omzumun üzerinden döndüm ve pijamalarımı göğsümde tutarak bavulumdan doğruldum.

Kapının girişinde durmuş, hâlâ bakım maskesiyle ıslanmış olan saçlarının üzerine plastik bir market poşeti geçirmişti. Ama yeşil balçık

Yüzü yıkanmış, muhteşem, pürüzsüz, parlak bir cilt ortaya çıkmıştı.

Kız kardeşim gerçekten çok güzeldi. Kendimi bildim bileli görünüşüyle ilgili iltifatlar *alırdı, öyle çok güzelsin* gibi iltifatlar değil. Daha çok "*Manken misin?*" gibi. *Hayır mı? Olmak istiyor musun?* "Neden burada olmayayım ki?"

Etrafıma bir göz attım. "Burası benim oda." İkinci sorusuna bilerek cevap vermedim. Gerçek şu ki, bavullarımı boşaltmak istemiyordum çünkü Yeşil Vadi'de kalmak istemiyordum. Dava biter bitmez eve gitmeye hazır olmak istiyordum, *ki umarım yakında olur.*

"Hayır. Yani" -eşiği geçti, şifonyerimin yanında durdu
-"Neden mutfakta değilsin?"

"Uh . . ." Gözlerimi bir o yana bir bu yana kaydurdum. "Mutfakta uyumadığım için mi?" Gerçi bir karyola ile bu kolayca düzeltilebilirdi *ve rahatlığı bir düşünün.*

"İyi misin?"

"Evet," diye yanıtladım hemen.

Çoğunlukla.

Sonunda.

"Emin misin?" Tam önümde durmak için geldi. "Evet, neden?"

"Çünkü eve geç geldiğinde hep mutfığa gidip yemek artığı arıyorsun."
Bunun üzerine yüzümü buruşturdum.

"Hayır, yapmıyorum." "Evet, yapıyorsun."

Tekrar itiraz etmek üzereyken ağzımı kapattım, çünkü onun ifadesini düşündüm ve tamamen haksız olmadığını fark ettim. Aslında, doğrudu.

Bu keşif karşısında hafifçe kıkırdayarak omuz silktim. "Haklısın. Sanırım ben yap."

"Ve babam bu gece karides yaptı, bu yüzden kaçırmak istemezsin O kadar."

"Akşam yemeği için evde miydin?"

"Ah, evet." İpek pijamasının kolunda var olmayan bir tiftik parçasını kopardı. "Evdeydim."

"Şehirde ne kadar kalacaksın?"

"Pazar gününe kadar." Masama doğru birkaç adım attı ve kenarına oturdu.

"Billy'yi görmeye mi geldin?"

Dani'nin cevap verme konusundaki isteksizliği belliydi. Cevap verdiğinde de, "Hayır" diye geçiştirdi.

"O ..." Onu inceledim, yüzündeki ifadeyi nasıl temizlediğine dikkat ettim. "Kasabada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Fabrikada meşgul. Ayrıca, hükümet bu hafta oturumda.

- "Bölmek istemedim." Sesi bu konuda çok rahattı, sanki bu gayet yeterli bir bahaneymiş gibi.

"Bölmek mi?" Homurdandım. "Dani, o adamla evleniyorsun."

Şifonyerime doğru ilerledi ve mücevher kutumun kapağını açtı. "Bu gece evde ne yapıyorsun? Annem Roscoe ile kampa gittiğini söyledi." Sonra daha sessiz, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi, eğlenerek ekledi: "Babam öğrendiğinde neredeyse kalp krizi geçirecekti, çok mutlu oldu."

Artık bir rahatsızlık hissi göğsümü sıktı, uygunsuz düşünce ve duygulardan oluş an sanal bir potpuri. Evet, beni reddettiğinde utanmıştım ama açıkçası bu en önemsiz şeydi.

Ben ...

Çok ...

Sadece istedim.

"Simone?"

İçimi ektim. "Eve gelmeye karar verdim."

Beni izliyor, o esrarengiz tarzıyla beni inceliyordu. Ablam insanları çoğu insanın gazete okuduğu gibi okuyabilirdi. Ne zaman harekete geçeceğini, ne zaman sakinleşeceğini ve doğru zamanda nasıl manevra yapacağını bilirdi. Hayat benim için büyük bir ipucu oyunuysa, onun için hem vezir hem de şah olduğu bir satranç oyunuydu.

Sessizce beni incelemeye devam ettiğinde, nefesimi topladım ve onun delici bakışlarıyla karşılaştım.

Yüzünde kurnaz bir ifade vardı, başını hafifçe yana eğdi. "Lütfen bana Roscoe ile birlikte olduğunuzu söyleme-"

"Ne? Hayır!" "*Hayır!*" der gibi bir protesto sesi çıkardım ve başımı salladım. "Bu *asla* olmayacak."

Düşüncemin geri kalanını eklemedim, *Yine de, eğer gerçekleşirse, tamamen ateşli ve harika olurdu.* Bir şekilde bunu biliyordum. Hayatımı değiştirecekti. Bu yüzden asla gerçekleşemezdi. Hayatımı değiştirmek istemiyordum.

Şimdi iki kat daha şüpheli görünüyordu. "Ondan hoşlanıyorsun."

Boğazımdaki ani kuruluğa karşı yutkunmam gerektiğini fark ettim. "Ondan hoşlanmıyorum." *İstemediğim halde ondan gerçekten hoşlanıyorum. Arada büyük fark var.*

"Yalan söylüyorsun."

"Değilim-" Ellerimle yüzümü kapattım ve kısa bir nefes verdim. "Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

"Simone, ne düşünüyorsun? Seni hayalete çevirdi. Birbirinizden ayrılamazdınız ve o öylece" -parmaklarını şıklattığını duydum- "seni bıraktı, yokmuşsun gibi davrandı. Ona zaman bile ayırmamalısın. Ayrıca, Roscoe Winston'dan çok daha iyisini yapabilirsin." Tiradını bitirirken yüzünü buruşturdu, sanki Roscoe kirli çorap gibi kokuyormuş gibi.

Ellerimi bırakarak gözlerimi devirdim, "*Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?*" demeyi bekliyordum. Ama yanlışlıkla onun yerine "Roscoe'nun nesi var? Yani, on yıl önce beni hayalet gibi terk etmesi dışında."

"Her şeyden önce, o bir çapkın ve *büyük* bir oyuncu."

İlk içgüdüm Roscoe'yu savunmak, ona neden bahsettiğini bilmediğini söylemekti. Ama yüzüne baktığımda bunun doğru olduğuna inandığını gördüm. Şimdi resmen meraklanmışım.

"Bunu sana söyleten ne?"

Kız kardeşim bir kaşını kaldırdı. "Onu şehir dışında gördün mü? Bu çok saçma. Herkesle flört ediyor, *benimle* de flört etti ve ben onun ağabeyi ile evleniyorum."

"Evet, ama-"

"Hayır. Aması yok. Daha geçen ay annem için market alışverişine gittiğimde şarküteri reyonunun arkasında kendisinden en az otuz yaş büyük ve tekerlekli sandalyede olan Bayan Townsen ile flört ediyordu. Sonra kasadaki kızlardan biriyle flört etti -adını unuttum, Patterson'lardan biriydi, diş telleri olan garip biriydi- ve *sonra da* kasadaki Kimmy Jones ile flört etti. Kız telaşlı ve kıkır kıkır gülüyordu." Dani ekşi bir kahkaha attı ve sanki onun davranışını utanç verici buluyormuş gibi başını salladı.

Bu arada ben de Dani'nin anlattıklarına tanık olduğum için hayıflanmaya devam ediyordum. Roscoe geçen hafta Genie'nin evinde Charlotte'la fırtına gibi flört etmişti ama benimle flört etmemişti.

Doğru, isteğim dışında hoşlandığım adam benimle hiç flört etmediği için kendimi huysuz hissediyordum. Duyguların başarısızlığının bir başka güzel örneği.

"Roscoe tıpkı Jethro gibi, Jethro o yaşlardayken." Dani dudaklarını birbirine bastırarak bana ne dediğimi biliyorsun bakışını fırlattı. "Dikkatsiz, düşüncesiz. Sana nasıl davrandığına bir bak."

Yine onu savunmak, ona yanıldığını, bana kötü davranmadığını söylemek istedim.

Ama yapamadım. Çünkü o haklıydı.

Düşünceli bir yanıt veremeyeceğim için pijamalarımı yatağın üzerine koydum ve tişörtümü çıkardım. Yatmak için giyinirken daha önce atladığım o bilinmeyenler yeniden ortaya çıktı.

Roscoe Winston hakkında bildiklerim, bu gece yaşadıklarım ve kız kardeşimin onun utanmaz bir flörtçü ve çapkın olduğuna dair doğru olduğundan şüphelendiği şeyler birbirini tutmuyordu. Simone sezgilerim onda bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu ve bunun sadece hüsnükuruntu olduğuna inanmayı reddediyorum.

"Keşke..." Dani başladı, yarım kalan düşüncesi dikkatimi çekti.

Bana şefkat ve endişeyle bakıyordu ve bu kombinasyon beni her zaman tedirgin etmiştir. Seni baştan yaratmak istiyorum bakışıydı bu ve kız kardeşimin bir kez daha baştan yaratmasını kaldıramazdım. Yapamazdım işte. Kaşlarım geçen seferkinden sonra hala iyileşmemişti ve -eğer bu TMI ise özür dilerim- son makyaj günü bittikten sonra kürklü olmayan kürklü kadın dolabım da iyileşmemişti.

"Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum, kelimenin içine ihtiyat karışmıştı.

Dani yumuşak, nazik ve sempati dolu bir sesle, "Seni *görüyorum*," dedi.

"Ben de kendimi görebiliyorum. Şurada bir ayna var." Aynayı işaret ettim.

masamın üzerindeki aynaya baktım.

"Hayır, yani *seni* görüyorum Simone." Daha da yaklaştı, yüz hatlarını sempati kaplamıştı ve fısıldadı, "Nasıl görüldüğünle ilgili değer sorunların olduğunu biliyorum. Ama bunu yapmamalısın. Kendini benim seni gördüğüm gibi görseydin, Roscoe Winston gibi birine asla yüz vermezdin."

Yüce Tanrım. Yine mi bu?

"Hayır. Benim 'değer sorunum' yok." Yemek artıklarının kulağa harika bir fikir gibi geldiğine karar vererek ondan uzaklaşırken sesimdeki sert tonu engelleyemedim.

"Tamam. Çıkmayacaksın." Odamdan çıkarken beni takip etti ve neredeyse gözlerini devirdiğini duyabiliyordum.

"Doğru, yok. Benim kendime verdiğim değer nasıl görüldüğüme bağlı değil."

Kız kardeşimle hayatta sadece üç konuda temelde aynı fikirde değilmışız gibi görünüyordu: patates salatasının nasıl yapılması gerektiği, dünyada olumlu bir değişim yaratmak için en iyi yöntem (ben kolları sıvayıp işe koyulun diyordum, o ise güç ve nüfuzun kolları sıvamaya gerek olmadığı anlamına geldiğini söylüyordu) ve dış görünüşüme dikkat etmememin kendime değer verme sorunum olduğu anlamına gelip gelmediği.

Dani arkamdan diliyle yumuşak bir ses çıkardı. "Ne kadar güzel olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Keşke ne kadar muhteşem olduğunu görebilseydin ve-"

"Belki de umurumda değil," diye fısıldadım sertçe buzdolabının kapısını açarken.

"Hadi," diye o da fısıldadı, çünkü anne babamız koridorun sonunda uyuyorlardı. "Herkesin umurunda."

Sinirli bir şekilde buzdolabını kapattım ve kız kardeşime dönerek yüksek sesle fısıldadım, "Hayır. *Herkesin* umurunda değil. Gerçekten umurumda değil. Bunu kavramak insanlar için neden bu kadar zor? Etrafta dolaşıp, 'Dani, kelime aramada ve yapbozda ne kadar iyi olduğun hakkında hiçbir fikrin olmadığı için belli ki kendine değer verme sorunun var' demiyorum. Eğer bulmacalarda ne kadar iyi olduğunu bilseydin, sana büyümlü bir fırsatlar ve özgüven dünyası açılırdı!"

Bakışları kapüşonlu bir hal alırken kollarını kavuşturdu. "Aynı şey değil, içinde yaşadığımız dünya kelime aramalarına ve yapbozlara aynı şekilde odaklanmıyor ve bunu sen de biliyorsun. Roscoe'dan neden hoşlandığını sanıyorsun? O senin için yeterince iyi değil. En çarpıcı çocuklardan biri olduğunu bir görsen-"

"O zaman belki de toplum insanları DNA'ları için yargılamayı bırakmalı ve onları mantık temelli, kombinatoryal sayı yerleştirme bulmacalarını çözmedeki yetersizlikleri için yargılamaya başlamalı."

Gözlerini kırıştırdı, alını kırıştı. "Ne?"

"Sudoku!"

Ellerimi havaya kaldırarak mutfaktan çıktım ve odama geri döndüm, kapıyı arkamdan sıkıca ama sessizce kapattım ve kilidi çevirmeye özen gösterdim.

Teorik düzeyde, neden bu konuyu açmaya devam ettiğini anlıyordum. Kendisinin nasıl görüldüğü, başkalarının nasıl görüldüğü ablam için önemliydi. Dış görünüşüne büyük özen göstermeye önem verirdi. Bu onun için temel düzeyde *önemliydi*. Kendine verdiği değerin en az yarısının dış görünüşüne dayandığını tahmin ediyorum.

Bu nedenle, dış görünüşün benim için çok önemli olmaması kafa karıştırıcı olmalı. Tıpkı insanların dış görünüşü temel almamasının benim için kafa karıştırıcı olduğu gibi.

Kendilerine verdikleri değerin çoğunu beyinlerinin yeteneklerine borçlular.

Roscoe'yu sevmenin, Roscoe'yu önemsemenin, Roscoe'yu *istemenin* kendimi nasıl gördüğümle ya da sözde değersizlik veya özgüven eksikliğiyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey ... onunla ilgiliydi.

Lanet olsun.

Annem bana (çoğu) insanın bolca sahip olduklarına ve bolca sahip olmadıklarına değer verdiğini söylerdi. Eğer bir insan sahip olduğu güçlü yönlere ve ilgi alanlarına değer vermiyorsa, o zaman hiçbir öz değeri olmazdı. Benim güçlü yönlerim ve ilgi alanlarım kitap ve beyinle ilgiliydi.

Tersine, eğer bir kişi eksikliklerine değer vermezse, asla daha iyi olmak için çaba göstermez. Bende -diğer şeylerin yanı sıra- kolay arkadaş edinme becerisi eksikti. Bu nedenle, iyi bir arkadaş edindiğimde, o arkadaşlığı sürdürmek için büyük bir enerji harcadım.

Diğer her şey, nasıl göründüğüm de dahil olmak üzere ortada kalan ve ne bir güç ne bir zayıflık ne de bir ilgi alanı olan tüm o şeyler düşüncelerimi işgal etmiyor ya da öz-değer raflarında yer kaplamıyordu.

Nedense bu konu bana yine Roscoe'yu ve öpüşmemizi düşündürdü. Önümüzdeki haftalarda düşüncelerimin bumerang gibi sık sık bu konuya döneceğini hissediyordum. Bu zor olacaktı ama sorun değildi. Hatıralar solup gidecekti.

Bu arada, bu karmaşık duyguları görmezden gelmem gerekecekti.

Gerçek: Roscoe Winston'ı her zaman önemseyecektim. Bunu kabul ettim. Ne kadar sinir bozucu olsa da bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu.

Ayrıca gerçek: Birini önemsemek, o kişinin beni incitmeye devam etmesine izin vermem gerektiği anlamına gelmiyordu.

Beni dışlamak mı istiyordu? Öyle olsun. Öyle olsun. Onu takip etmek, hareketlerini izlemek onunla etkileşime girmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Olaya karışmadan, uzaktan onunla ilgilenmek tamamen mümkündü. Onunla konuşmadan da onu Demir Hayaletlerden koruyabilirdim.

Ben de öyle yapmaya karar

verdim. Basit, değil mi?

Değil mi?

... *Doğru.*

ONBİRİNCİ BÖLÜM

"Geçmişinizin anılarının geleceğinizin potansiyelini sınırlamasına izin vermeyin. Hayat yolculuğunuzda başarabileceklerinizin zihniniz dışında hiçbir sınırı yoktur."

ROY T. BENNETT, KALPTEKİ IŞIK

Roscoe

SIMONE PAYTON beni takip ediyordu.

Amacı gizlilikse bu konuda berbattı, amacı göze çarpmaksa bu konuda muazzamdı.

Onu ilk kez Cuma sabahı gördüm. Maryville'de Target'ın yakınındaki Lamar Alexander Parkway'de bulunan Starbucks'ın önündeki otoparkta arabasında oturuyordu. Park yerine geri geri girmiş ve kucağında bir şeyler okuyormuş gibi başını eğmişti.

Bir gece önce aramızda geçenlerden sonra ne yapacağımı bilemiyordum.

Bir yandan, birbirimize rastlarsak etkileşimde bulunacağımıza, arkadaşça ve kibar davranacağımıza söz vermiştik.

Diğer yandan, beni fark etmiş gibi görünmüyordu. Ve ben o öpücüğün etkisinden kurtulamamıştım. O öpücüğü unutup unutamayacağımı da bilmiyordum. O öpücükle ve dün gece onunla birlikte olmakla ilgili her şey beynime kazınmıştı. Günün geri kalanında başka bir şeye konsantre olmak zor olacaktı, bu yüzden bu sabah erkenden evden çıkmış ve iyi bir kahve içmek için Maryville'e kadar gitmiştim.

Ayrıca, uyuyamamıştım. Aramızdaki şeyleri, onu kollarımda tutmanın nasıl bir şey olduğu gerçeğini düşünmeden edemiyordum.

Onunla zaman geçirmeye, birlikte yeni anılar biriktirmeye, onun daha az önemli olacağını umarak açtım. Ama şimdi tam tersi olmuştu. Sorun şu ki, kendimi umursamaya ikna edemiyordum.

İstiyordum.

Onu tekrar görmek istiyordum.

Onunla konuşmak, ona dokunmak, onu öpmek, daha fazlasını istiyordum. Ona doğru olan çekim dayanılmazdı ve bu yüzden bahaneler uydurdum, Starbucks otoparkında beni fark ederse, şimdi beni görürse ve yine ondan kaçtığımı düşünürse, bunun beni yalancı yapacağını düşündüm.

Ne de olsa arkadaşça davranacağıma söz vermiştim. Annem bize asla sözümüzden dönmemeyi öğretmişti.

Kalbim boğazıma düğümlenmişti - sanki orada kalıcı olarak ikamet ediyordu - arabasına doğru yürüdüm. Otoparkı geçerken şaşırtıcı bir gerçeği fark ettim. Az önce onu gördüğümde yüzeye çıkan ilk anı (ve ona eşlik eden duyguların zaman makinesi) onu reddetmesi değildi. Ortaya çıkan ilk anı dün geceki öpüşmemizdi.

Aslında, hantal bir anıyı diğeriyle takas etmiştim, ama en azından bu yeni anı benim onun kışını avuçlamamı ve onun kemerimi çözmesini içeriyordu.

Ben birkaç adım uzaktayken Simone başını kaldırıp baktı. Kucağındaki her şeyi bir kenara bırakarak iki kez baktı. Kapıyı açıp arabasından inerken yüz hatları dikkatle donuk görünüyordu ve benim yaklaşmamı izliyordu.

Arabasının kaputunun önünde durdum, bakışlarım güneş gözlüklerimin arkasından onun üzerinde gezindi. Dün gece kot pantolon ve kazak giymişti. Bu sabah farklı bir kot pantolon ve farklı bir kazak giymişti. Dün geceki kıyafetleri bol gelmişti. Bugünkü kıyafeti çok daha iyi oturuyor, şeklini görmezden gelinmesi zor bir şekilde ortaya koyuyordu.

Bu yüzden
görmezden
gelmedim. Takdir
ettim.

"Günaydın," dedi sakın bir sesle. Ama elleri iki yanında yumruk olmuştu. Sonra kollarını kavuşturdu, durakladı ve sonra kollarını tekrar indirip parmaklarını ceplerine soktu.

"Günaydın." Durumun gerektirdiğinden daha resmi göründüğümü bilerek başımı salladım. Ama - kahretsin - vücudunun benimkine sürtünme hissi, ağzının sıcaklığı, çıkardığı yumuşak seslerin hepsi zihnimde tekrarlanıyordu.

Şikayet ettiğimden değil, hiç de değil. Ama otoparkta onu hırpalamamı istemiyorsa, işleri resmi tutmak iyi bir fikirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, hemen yüzünü buruşturdu ve elimdeki kahveyi işaret etti. "Yani, belli ki kahve alıyorsun. Ama burada, bu park yerinde, arabamın park edildiği yerde ne yapıyorsun? Bir şeye mi ihtiyacın var?"

Dudaklarımı yalayıp tekrar tadına bakmaya çalışmamak için ona sıkı bir gülümseme verdim. "Geçen hafta Genie's'te seni görürsem kibar davranacağıma dair söz vermiştim." Arkamdaki Starbucks'ı işaret ettim. "Çıkarken seni gördüm. İşte buradayım, kibarlık yapıyorum."

Bu yarı gerçek bile değildi. Onu aramak için kendime söylediğim bir yalandı. Ama bu da umurumda değilmiş gibi görünüyordu.

Simone cevap olarak kaşlarını
çattı. Hayır. Boş ver onu.

Simone *kaşlarını çattı*.

Ama kızgın ifadesi kısa süre sonra yerini alaycı bir ifadeye bıraktı. "Aman Tanrım." Sesi hafif ve soluk soluğa, tatlı bir güneyli ağzı takındı ve bir çift parmağını göğsüne bastırdı. "Bu centilmence nezaketin altından nasıl kalkacağımı bilmiyorum."

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Buraya gelmeye tenezzül ettiğiniz ve nezaketinizi bana miras bıraktığınız için teşekkür ederim bayım."

Çenemi yana kaydırarak öne doğru bir adım attım. "Simone-"

"Hayır, hayır." Ellerini önünde çırttı. "Sizi şövalyelik ve yiğitlikle ilgili yoğun programınızdan bir an bile alıkoymayacağım, kesinlikle mest olmuş bir şekilde bekleyen bir sürü genç kızınız var."

"Verisimilitude?"

Omuz silkti ve gerçek sesine döndü. "Biliyorum, yanlış kelime ve cümleye uymuyor. Ama söylemesi eğlenceli ve aklıma başka bir şey gelmedi. Bu şekilde konuşmak çok yorucu ama bunu kullanmaya kararlıyım. Bu ve *miras bırakma*."

Güldüm.

O da güldü ama sesi isteksiz geliyordu.

Hedefe doğru bakarak kollarını kavuşturdu. "Pekala, tamam..." "Eee?"

Devam etmeyince ben sordum, belki de

Birlikte kahve içmeyi ya da kahvaltı etmeyi önerirdi.

Bakışlarını benimkilere çevirdiğinde yüzündeki soğukkanlı ifade geri gelmişti. "Kahvenizin tadını çıkarın."

Ona bakarken, kovulmasının yarattığı hayal kırıklığını görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve benimle kahvaltıya gelmesini teklif etmeyi düşündüm. Ben düşündükçe bakışları daha da uzaklaştı.

Yine de, o benimle bir yere gelmeyecekse, gitmeye hazır olmadığımı fark ettim.

"Bugün bana sormak istediğin bir şey var mı?" Umutlu bir şekilde sordum. Başını salladı. "Hayır."

Birbirimize baktık ve ben şansımı denemeye karar verdim. "Aç mısın?" Yüzündeki soğuk ifade değişmedi ama "Ben her zaman açım, biliyorsun" dedi.

Biraz gülümsedim. "Kahvaltıya gitmek ister misin? Benimle?"

Gözlerinin arkasındaki buzların bir kısmı çözüldü ama çok değil. "Hayır, Roscoe.

İstemiyorum."

Taş gibi hissettiğim şeyi yutarak başımı salladım, gözlerim ve midem yere düştü. İçgüdülerim bana zorlamamı, ikna etmemi, onu kazanmamı, sevgisi için savaşımamı, o yumuşayana kadar sormamı söylüyordu. Ama annem ve kız kardeşim bana her zaman bir hanımefendi hayır dediğinde, bir beyefendinin onu dinlediğini ve ilk seferinde ona inandığını söylerdi.

Simone beni görmek istiyorsa, nerede yaşadığını biliyordu. Eğer beni görmek istemiyorsa, buna saygı duyardım.

Gözlerimi kaldırmadan önce ayakkabılarıma "Pekâlâ o zaman," dedim. "Sanırım görüşürüz."

Onu tekrar görmeyi beklemiyordum, bir süre için değil, bu yüzden dönüp kamyonetime doğru yürümeden önce güneş gözlüklerimin arkasından kendime bir kez daha bakmama izin verdim.

Sabahın geri kalanını dikkatim dağınık ve depresif bir halde, onu tekrar bırakma fikrine alışmaya çalışarak, sözlükten daha fazla okuyarak ve boğazımdaki inatçı taşları yutarak geçirdim.

Ondan bir kez kaçmışım. Oldukça iyi bir şekilde yoluma devam etmişim. Bunu tekrar yapabilirdim.

Bu nedenle, o öğleden sonra Cletus'la Knoxville'de ayak işlerini yaptıktan sonra Big Ben'in santur dükkanına giderken arabasını gördüğümde yaşadığım şaşkınlığı hayal edin.

Bir kez daha, park yerinde arabasında oturmuş, kucağına bakıyordu. Bu kez, sabahki soğuk karşılaşmasına dayanarak, yolunu kesmek ya da nazik bir sohbet yapmak için hiçbir girişimde bulunmadım. Onun yerine, Cletus ve yeni müzik kitabıyla birlikte oradan ayrıldım.

Kamyonetime geri döndüğümüzde çenesini arabasına doğru kaldırarak "Hey," dedi. "Bu Simone Payton değil mi?"

Başımı salladım, dişlerimi gıcırdattım ve kamyoneti vitesine taktım. "Evet."

Otoparktan çıkarken kardeşim profilime baktı. Bakışlarını görmezden geldim. Cletus'un bana baktığını her zaman anlayabilirdim çünkü bakışları belli bir ağırlık taşırdı ve hayal kırıklığı ya da ima ile güçlendirilmişti.

"O kadına çıkma teklif etmelisin," dedi aklındaki söyleyerek.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözlerimi devirmedim çünkü devirseymdim muhtemelen küçük bir intikam alırdı. Cletus'un göz devirmekten daha çok nefret ettiği çok az şey vardı.

"Hayır. Öyle olduğunu biliyorum." Dikkatini yolcu tarafındaki aynaya çevirdi. "Peki başka ne bildiğimi bilmek ister misin?"

"Seçme şansım var mı?"

"Peki, asık suratlı herif" - burnunu çekti - "Sana söylemeyeceğim."

Piggly Wiggly'ye kadar arabayı sessizce sürdük, market alışverişimizi aramızda mümkün olduğunca az kelime geçerek tamamladık ve marketten çıktığımızda arabayı asfaltta *çok yüksek sesle ittiğim* için o itmekte ısrar etti.

Dükkândan henüz üç adım atmıştım ki Simone'un arabasını tekrar gördüm ve ayaklarım yavaşlayarak durdum.

"Ne oluyor be?"

"Arabada da bunu paylaşıyordum ama sen bana sataşmakla meşguldün." Cletus yanımda durmuştu ve benim baktığım yere bakıyordu. "Bütün gün bizi takip etti."

Boğazımdan küçük bir şaşkınlık sesi kaçtı. "Neyin peşinde?" "Seni takip ediyor."

Kardeşıme düz bir bakış attım. "Evet, çok teşekkürler Sherlock. Bunu anladım."

Öfkelendi. "O zaman neden sordun?"

"Buna retorik soru denir, Cletus."

"O zaman bu, İngiliz dilinin kaba bir suiistimaliydi, Roscoe. Retorik bir soruyu sadece bir etki yaratmak ya da bir açıklama yapmak için kullanırsın. Bir noktayı daha ileri götürmek, ikna etmek ya da edebi bir etki yaratmak için sorulan bir sorudur ki bu durumda bunların hiçbirisi gerekli ya da ilgili değildir."

Göğsümden derin ve sinirli bir hırıltı yükseldi. "Çok sinir bozucusun."

"Haklı olduğum için mi? Yoksa sen hatalı olduğun için mi?"

"Sadece arabaya gidelim." Benden çok daha sessiz bir şekilde el arabasını iterek peşimden gelirken, ben de ona eşlik etmekten sıkılmış bir şekilde kardeşimden uzaklaştım.

Eve vardığımızda, yiyeceklerin boşaltılmasına ve eşyaların yerleştirilmesine yardım ettim, ancak mümkün olan ilk fırsatta arka kapıdan çıktım, ailemle akşam yemeğinden önce sessizliğe, boşluğa ve zamana ihtiyacım vardı.

Kilometrelerce yürüdüm, çocukken geçtiğim yollardan geçtim, genellikle Simone yanımdaydı. Yıllar önce terk etmeye çalıştığım ve birçoğu annemle ilgili olan anılarımı ziyaret ettim.

Simone neden beni takip ediyordu ki? Bu sabah nezaketimin bile hoş karşılanmadığını açıkça belirtmişti. O zaman neden sabahtan beri gittiğim her yerde karşıma çıkmaya çalışıyordu?

Eve vardığımda yorgundum, beyin ve kemik yorgunuydum ve Simone'un neden bütün gün beni takip ettiğine dair hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Bir önceki geceki kötü uykudan sonra yatmaya hazırdım.

Ama Ashley, Drew ve Beth ben yürürken gelmişlerdi, Beau, Shelly ve Jenn de gelmişti. Bu yüzden ailemle birlikte yemek yedim ve çaba gösterdim.

Yemekten sonra mutfakta Beau'ya bulaşıkları yıkamasında yardım ederken ve bu yaz ailece çıkacağımız İtalya gezisinin planlarını konuşurken Cletus içeri girdi.

Elleri kalçalarında mutfağın ortasında durdu ve "Neden hâlâ peşinde?" diye sordu. Sonra bana anlamlı bir bakış atarak hemen gitti. Ama omzunun üzerinden seslenmeden önce değil, "Kayıtlara geçsin, bu retorik bir sorunun uygun bir uygulamasıydı."

Beau benimle Cletus'un az önce ortadan kaybolduğu oturma odasının kapısı arasına baktı. "Neden bahsediyor bu?"

Beau'ya cevap vermedim çünkü Cletus'un az önce söylediklerine ve bunun ne anlama geldiğine odaklanmıştım. Tezgâhın etrafından dolanıp koşarak mutfaktan çıktım ve entrikacı kardeşime tam merdivenlerin üstündeki sahanlığa ulaştığı sırada yetiştim.

"Bu taraftan." Cletus takip etmemi işaret etti, ben de koridorda ilerleyip annemin odasına girerken onu takip ettim.

Işık kapalıydı. Açmak için hiçbir hamle yapmadı, onun yerine doğruca resimli pencereye yürüdü. Pencere, Moth Run Yolu'ndan eve giden uzun araba yoluna bakıyordu.

"İşte orada." Uzakta, yolun diğer tarafında, ağaç gövdeleri ve kırmızı kırmızı çiçek açmaya yeni başlayan bir ayva fidanı tarafından kısmen gizlenmiş bir noktayı işaret etti. Evimizden yola bakan dikkatli biri arabayı görebilirdi.

"Huh." Kollarımı kavuşturdum, önümdeki görüntüye inanamayarak başımı salladım.

"Ona biraz kahve götürmek ister misin? Ya da Jenn'in tartlarından birini? Simone kesinlikle tarta layık."

Simone'un arabasını görünce kaşlarımı çatarak derin bir iç çektim. "Herhalde onu göremeyeceğimizi sanıyor."

Cletus gür sakalının arasından boynunu kaşdı. "Bilemiyorum. O akıllı biri. Görülmek istemeseydi, kendini görünmez yapardı herhalde."

Başımı salladım, çünkü haklıydı. Bu da şu soruyu akla getiriyordu - retorik değil - ne haltlar karıştırıyordu?

"Ona içeride sormak ister misin? Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun."

"Yapılacak en kibar şey kesinlikle bu olurdu..." Simone Payton'ın gizemine bakarak nefesimin altında mırıldandım.

* * *

Cumartesi sabahı beni Cades Cove'a kadar takip etti. Drew'le tuzakları kontrol ettiğimiz arka patika bölgesine kadar beni takip edemedi ama öğleden sonra eve gitmek üzere ayrıldığımda hâlâ oradaydı, arabası benimkinin üç sıra aşağısına park etmişti. Arabasının içinde değil, birkaç metre ötedeki piknik masasında oturuyordu.

Ayrıca, Cletus haklıydı. Beni takip ettiği gerçeğini kesinlikle saklamaya çalışmıyordu. Onu piknik masasında gördüğümde başını kaldırdı, bana ilgisiz bir bakış attı ve dikkatini önündeki masada oturan dergiye geri verdi.

Şaşkın bir
şekilde oradan
ayrıldım.

Arabayla eve
gittim.

Aceleyle yıkandım.

Büyük pencereden dışarı bakmak için annemin odasına döndüm.

Simone'un arabası dün gece olduğu yerde duruyordu. İnanılmaz bir nefes verdim, onun tuhaf davranışları karşısında başımı salladım ama aynı zamanda bu yüzden daha hafif hissediyordum ve nedenini bilmiyordum.

Rasyonel olarak, hareketlerinin tuhaf olduğunu biliyordum. Beni bu şekilde takip eden başka biri olsaydı, en hafif tabirle endişe verici bulurdum. Ama Simone başka biri değildi ve başkaları için endişe verici olabilecek şey ...

...

...

Bunu ondan duymak neredeyse romantikti.

Belli ki bir şey anlatmaya çalışıyordu ama neydi o? Bu sefer hayatından kaybolmama izin vermeyeceğini mi söylemeye çalışıyordu? Öpüşmemizi unutmama izin vermeyeceğini mi? Onun için bir şey ifade ettiğimi mi? Benimle birlikte olmak istediğini mi?

Ama bu doğru olamazdı. Madem benimle olmak istiyordu, o zaman neden Cuma günü kahvaltı teklifimi kabul etmedi?

İyimserlik ve şaşkınlık arasında gidip gelirken, mesajına göre ofisten eve dönecek olan Billy ve kendim için hızlı bir akşam yemeği hazırladım ve Simone için üçüncü bir tabak hazırladım. Buzdolabını açtım, biraları atladım ve ona bir şişe su aldım.

Sonra garaj yolundan aşağı yürüdüm.

Moth Run Yolu hiç kalabalık olmazdı. İki yönde de araba geçmeden bir saat ya da daha fazla zaman geçebilirdi. Yine de sağa sola bakarak ona karşıya geçmeden önce beni fark etmesi için bolca zaman tanıdım. Geldiğimi görmüş olmalı, çünkü yola adımımı atar atmaz arabasının kapısını açtı, tıpkı dün sabah olduğu gibi.

Bu kez kapalı olan sürücü kapısına yaslanmış, benim gelişimi izliyordu.

Bugün üzerinde Converse, siyah taytlı siyah bir etek ve fermuarlı bordo bir polar vardı. Gözlerimi ondan ayırmadan, ona tabağı ve suyu uzatacak kadar yaklaşıp kadar durmadım.

"Hey," dedim, kalbim hızla atıyordu. "Aç mısın?"

Simone bana ve ikramlarıma baktı, bakışları güvensizdi. "Ben her zaman açımdır. Ne var?"

"Tacos."

Hemen tabağı aldı. "Teşekkür ederim."

Sırıtarak folyoyu kaldırıp içindekileri koklamasını izledim.

"Biliyor musun, istersen bana evin içinde de katılabilirsin" -başparmağımı omzumun üzerinden attım- "eğer istersen."

Bir kaşını kaldırdı, dudakları bir tarafa doğru büküldü. "Ne hakkında konuşacağız?"

Şimdi kalbim heyecanla dört nala atıyordu. "Ne istersen."

"Herhangi bir şey mi?" Gözleri kısıldı.

"Her şeyi," diye onayladım, *lütfen içeri gel, diye düşündüm.*

Simone "Lisedeyken beni neden terk ettiğini söyleyecek misin?" diye sormadan önce bu bilgiyi düşünmüş gibiydi.

Yüzümü buruşturmamak için çenemi sıkarak ona baktım ve düşünmeden konuştum: "Demek mesele bu?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece bakışlarıma karşılık verdi, bakışları boğazımı tıkayan taşlar kadar sertti.

Bir adım geri çekilerek acı bir kahkaha attım. İnanılmazdı.

"İki gündür beni takip ediyorsun çünkü sana on altı yaşındayken neden ortadan kaybolduğumu söylememi istiyorsun, öyle mi?"

Yine de hiçbir şey söylemedi, sadece beni her zaman çıldırtan o inatçı ve sabırlı bakışlarından birini attı.

Ellerimi ceplerime sokarak döndüm ve onu yolun kenarında bıraktım, eve doğru yürüdüm ve -sırf canı cehennem- o korkunç anı yeniden yaşadım.

Biraz sallandı, güldü ve başını salladı. "Neden bu kadar çok içmeme izin verdin?"

"İzin vermek mi?" Ben de güldüm. "Kimse Simone Payton'ın bir şey yapmasına izin vermez." "Aynen öyle." Dümdüz kelimesini geveledi ve çimenlerin üzerine oturdu.

bir yığın.

Bir an tereddüt ettim, yanına oturdum, kolumu omuzlarına dolamak, ona destek olmak, onu yakın tutmak istedim ama buna nasıl tepki vereceğini bilmiyordum.

Gittikçe daha fazla ona dokunmak istiyordum. O da bana izin veriyordu. Her zaman kucaklaşırdık ama artık el ele tutuşmak alışılmadık bir şey değildi ve -kendime hatırlattım- sırtımı ilk sıvazlayan da o olmuştu.

"Simone."

"Evet?" Gözleri kapalıydı, koyu renk kirpikleri yanaklarına değiyordu, başı yana eğikti, uzun saç örgüleri omzuna dökülüyordu.

Çok güzeldi.

Yarın bunu hatırlayıp hatırlamayacağını merak ediyordum. Ben hatırlayacağımı biliyordum.

"Sana seni sevdiğimi söylesem ne derdin?" Çok gergindim. Sarhoş olsam bile gergindim. Ama içkinin yardımı oldu.

Bir kahkaha, geniş bir sırıtma, yüzümde gezinen enfes kehribar rengi irisler. "Ben de seni seviyorum. Tabii ki seviyorum."

"Demek istediğim"-uzandım, parmaklarım bileğinin üzerinde hafifçe kapandı ve elimi teninde görmek içimde bir heyecan yarattı-"ya sana aşık olduğumu söyleseydim?" Son üç kelimedede sesim biraz çatallaştı.

Gözlerinin ardındaki anlayış keskinleşirken gülümsemesi düştü, hayal kırıklığı, dehşet.

Elimi kendi eliyle kapatıp parmaklarımı uzaklaştırdı.

"Roscoe ..." Adımı daha önce hiç böyle söylememişti, sanki aramıza mesafe koyacak bir kelimemiş gibi. Sanki bana odaklanmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırptırdı. "Hayır, hayır, hayır, hayır."

Nefesimi tutarak onu inceledim, hayatım ve kalbim bir bıçağın ucundaymış gibi hissediyordum.

"Neden hayır?" Fısıldadım.

Başı hafifçe sallandı, gözlerini kırptırdı ve gerçekten sarhoş olduğunu gördüm. Lanet ettim. Suçluluk duygusuyla dişlerimi sıktım ve başımı kendime doğru salladım. Ben de sarhoştum. Ama onun kadar sarhoş değildim.

"Bunu sonra konuşuruz."

"Hâlâ hayır."

Boğazımdaki yumruyu yuttum, sözleri mideme inen bir yumruk gibiydi. "Hadi seni eve götürelim. Billy'yi arayacağım. O bizi götürür." Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım.

"Hayır. Asla." Benimle değil de kafasının içindeki bir konuşmayla konuşuyor gibiydi.

"Hadi gel." Elim salladım, tutması için işaret ettim. "Yarın, ayıldığın zaman konuşuruz." Romantik bir açıklama yapacaktım, korkak ve ödlelele bir yol seçip sarhoşken ondan cevaplar koparmaya çalışmayacaktım.

"Cevabım yine de hayır olacak," dedi yüksek sesle. Yüzümü buruşturdum ve elimi indirdim.

"Kimseyi asla bu şekilde sevmeyeceğim." Simone önce bana, sonra da yanımdaki elime bakarak kaşlarını çatı. "Özellikle de seni."

Bilmek mi istiyordu?

Güzel.

Yolun benim tarafımdaki kapısına ulaştığımda döndüm ve "Hey" diye seslendim.

Kapısını yeni açmıştı, bu yüzden arabadan başını kaldırdı, bağırışımla gözleri büyüdü ve beklenti içine girdi.

"Bu gece Genie'ye gidiyorum."

Sanki devam etmemi bekliyormuş gibi bakarak bekledi. Devam etmeyince, "Uyardığın için teşekkürler" diye karşılık verdi.

"Seninle bir anlaşma yapalım. Eğer benimle dans edersen - tek bir dans, hangi şarkıyı istersem - sana nedenini söyleyeceğim."

Simone'un gözleri kısıldı. Sözlerimde gizli hileler ve tuzaklar arıyor gibiydi. "Bana neden ortadan kaybolduğunu söyleyeceksin," diye açıklığa kavuşturdu bakışlarını. "Söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

"Anlaştık," diye karşılık verdi hemen, ama bana attığı bakış güvensizlik doluydu. "Ama takip eden tüm sorularıma da cevap vermek zorundasın."

Bunun üzerine omuz silktim, ifadem düzleşti ve eve geri döndüm.

"Ciddiyim Roscoe," diye bağırdı arkamdan. "Tüm sorularıma cevap vermek zorundasın."

Dönmedim ve cevap vermedim, sadece yürümeye devam ettim çünkü başka bir soru gelme ihtimali yoktu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Anılar sizi içten içe ısıtır. Ama aynı zamanda sizi parçalara ayırırlar."

HARUKI MURAKAMI, SAHİLDE KAFKA

Roscoe

Genie'de CUMARTESİ GECESİ genellikle haftanın en yoğun gecesi idi, çoğu insan akşam 10:00 civarında gelir ve gece 1:00 civarında giderdi.

Evimden saat 12:30'da çıktım ve Simone'un yirmi dakikalık yol boyunca beni takip ettiğinden emindim. Kamyonetimi park edip çıktım ve onu otoparkın ön tarafına yakın bir yere çekerken gördüm. Cesaretimi toplayarak ve bütün akşam üzerinde çalıştığım mecazi zırhımı kuşanarak arabasına doğru yürüdüm ve tam motoru kapattığı sırada sürücü tarafındaki kapıyı açtım.

Kafasını kaldırmadan yolcu koltuğundaki telefonuna uzandı ve kilidi açtı. "Hey, seninle içeride buluşuruz. Sadece çok hızlı bir mesaj göndermem gerekiyor."

İçimdeki öfke patlamasını bastırarak, "Peki," dedim ve kapısını kapattım.

Sonra dişlerimi sıkarak barın ön kapısına doğru yürüdüm ve o mesajlarını göndermekle meşgulken geri dönüp kamyonetime binmek ve eve gitmek için içimdeki küçük dürtüyle savaştım.

Yani, bu da neydi? Bütün gün arabasında oturmuştu ve şimdi - biz buradayken - bir mesaj mı göndermesi gerekiyordu?

Her neyse.

Bu hıçkırığın planımı bozmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde Genie's'e girdim ve gecenin bu saatinde normalden daha az palto kaldığını fark ederek paltomu girişteki rafların olduğu duvara astım. İyi olmuş. Gece 12:50'yi bilerek seçmişim.

Genie'nin yazılı olmayan bir politikası vardı. Tüm sıra dansları ve hızlı şarkılar 12:30'a kadar çalınırdı. Ondan sonra, kapanış saati olan 13:30'a kadar sadece yavaş danslar ve baladlar çalınırdı. Bana bir keresinde hızlı müziğin içki sattırdığını, yavaş müziğin ise insanların rahatlamasına ve eşleşmesine yardımcı olduğunu söylemişti.

Bu bilgi o zaman yüzümü kızartmıştı. Yirmi bir yaşına yeni girmiştım ve toplam iki kızı öpmüştüm: Simone ve üniversitede tanıştığım Elaine adında bir kız. O zamandan beri iki kızı daha öpmüştüm.

Ama deneyimsizliğime rağmen, Genie'nin kaba konuşmaları artık yüzümü kızartmıyordu. Bunun nedeni, çoğu insan gibi Genie'nin de aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatmasıydı ve ben sadece ilk anlatışında utanmıştım.

Bara doğru adım atarak Patty'ye -Genie'nin kızı ve görünüşe göre bu akşamın barmeni- bana bir bira getirmesini işaret ettim. Bu akşamki ilk biramdı ve bir tane daha içmeyecektim, ama Genie'nin dans pistini önce patronluk sağlamadan kullanmayı doğru bulmuyordum.

"Roscoe?"

Adımın sesiyle döndüm ve Hannah Townsen'in solumda durduğunu fark ettim.

"Selam Hannah." Ona rahat bir gülümseme verdim ve Patty bana Heineken'imi uzatırken başımı sallayarak hızlıca *teşekkür ettim*. Patty cevap olarak göz kırptı ve susamış başka bir müşteriye doğru ilerledi.

"Bu gece herkes burada," dedi Hannah neşeyle, gözleri üzerimde gezinirken sırtarak. "Cumartesi günleri buraya daha sık gelmeliyim."

"Gelmelisin," diye katıldım, biramı onunkine doğru eğip tokuşturdum. "Lafı açılmışken, burada ne işin var? Genelde Cumartesi geceleri çalışmıyor musun?"

Liseye Hannah Townsen ile birlikte gitmiştim. Herkes onun şimdiye kadar doktor, avukat ya da başka bir yüksek mevkide olacağını düşünüyordu. Ama annesi şanssız bir dönem geçirmiş ve Hannah sadece bir yıl sonra üniversiteyi bırakmıştı.

Şimdi iki işi vardı: Perşembe'den Cumartesi'ye kadar Pink Pony'de striptizcilik, haftanın geri kalanında da kasabadaki tek biftek restoranı olan Front Porch'ta konsomatrislik. Onu burada ya da başka bir yerde hiç görmedim, çünkü ne zaman şehirde olsam geceleri hiç izin yapmıyor ve gündüzleri uyuyordu.

Aslında, şimdi düşününce, onu en son iki buçuk yıl önce Front Porch'ta görmüştüm, Billy beni rastgele yemeğe çıkarmıştı, sadece ikimiz.

Hannah'nın sırtışı biraz duraksadı ama hemen yeniden canlandı. "Hank bu gece bana izin verdi, biraz dinlenmem gerektiğini söyledi."

"Sen de buraya geldin." Sırtışım genişledi.

"Evet"-kesinlikle başını salladı-"Buraya geldim. Çünkü dinlenmekten çok eğlenmeye ihtiyacım var."

"Peki bu gece eğlendin mi?" Merakla sordum, çünkü Hannah eline boktan bir el tutuşturulmuş iyi bir insandı.

Bana düşünceli düşünceli baktı, bakışları uzadıkça yüz hatları kararlı bir hal alıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir adım öne çıkıp sadece benim duyabileceğim şekilde alçak sesle, "Beni dansa kaldırırsan eğlenirim," dedi.

Oh

Tanrım.

Tamam.

Bu durum bazı süslü kaçamaklar gerektirecekti. Dediğim gibi, Hannah iyi bir insandı, biraz eğlenmeyi hak ediyordu ve yapmak istediğim son şey, reddedilmiş hissetmesine neden olarak sonsuza dek geçireceği ilk gecesini mahvetmekti.

Yavaşça sırtarak ağzımı kapattım ve pişmanmış gibi görünmeye çalışarak iç çektim. "Aslında bu gece biriyle buluşacağım."

Dudakları aralandı ve gözleri şaşkınlıkla yuvarlandı. "Ah. Özür dilerim." Hannah'nın bakışları bara kaydı ve geri geri gitmeye başladı, "Çok üzgünüm-"

Elini yakaladım, geri çekilmesini durdurdum, bu da onun elini kaldırmasına neden oldu.

Çene.

Gözlerinin derinliklerine bakarak içtenlikle dedim ki, "Sana bir şey verdiğim için asla özür dileme. dans teklif etme şerefine nail oldum."

Bana sıkı bir gülümseme verdi ve başını salladı; utancının bir kısmı hafıflemiş gibiydi ama hepsi değil.

"Sadece önce sevimsiz bir tavlama cümlesi kullanırsan özür dilerim, mesela"-Kaşlarını çatarak bir şey arıyormuş gibi gömleğimin önünü yokladım - "Bekle, telefon numaramı kaybettim galiba. Seninkini alabilir miyim?"

Hannah burnunu kırıştırdı ama aynı zamanda güldü. "Bu çok klişe."

Onun gülümsediğini görmek beni de gülümsetti, ben de ona bir tane daha verdim. "Park cezası mı aldın? Çünkü her yerinde ceza yazıyor."

"Aman Tanrım, bu daha da kötü!" Parmaklarının arasından bakarak yüzünü kapattı.

"Tennessee'den misin? Çünkü gördüğüm tek on kişi sensin."

Kıkırdayarak inledi. "Olamaz."

"Evet, bu oldukça kötü." Başımı salladım. "Şuna ne dersin: Gömleğimin neyden yapıldığını biliyor musun?" Üzerimdeki fanilayı işaret ettim.

Ellerini bırakıp benimle g ö m l e ğ i m i n arasına baktı. "Pamuk mu?" Kaşlarımı kaldırdım, ona sivri bir bakış attım ve gösterişli bir şekilde "Erkek arkadaş malzemesi" dedim.

Bu onu güldürdü. "Başka yok!"

"Bir tane daha." Ben de güldüm. "Sadece bir tane daha. Bundan çok nefret ediyorum ve aslında yaz boyunca bir adamın bunu kullanmaya çalıştığını duydum. Çok acımasızdı."

"Peki, tamam." Başını salladı, sırtışı muazzamdı. "Ver onu bana."

"Kolumu tutar mısın" -dirseğimi uzattım- "böylece arkadaşlarıma bir melek tarafından dokunulduğumu söyleyebilirim?"

Kolumu savurdu, tekrar gülmeye başladı, tüm gariplikler unutulmuştu ve ben de onunla birlikte güldüm.

Arkamdan gelen çöl gibi kuru bir ses, "Sana kesinlikle bir şey dokunmuş" dedi.

Simone.

Kaskatı kesildim, gülümsemem daha çok yüz buruşturmaya dönüştü. Sesini duyunca aklıma gelen ilk anı, Cuma sabahı onu kahvaltıya davet ettiğimde beni soğuk bir tavırla reddetmesiydi.

Hannah arkamdan bakmak için yana doğru eğildi ve gözleri şaşkınlıkla tekrar büyüdü. "Simone Payton?"

Bara doğru döndüm ve iki kadının birbirini görebilmesi için bir adım geri çekildim.

"Hey, Hannah." Simone eski sınıf arkadaşımıza küçük bir el salladı ve içten bir gülümseme verdi.

"Seni uzun zamandır görmemiştim!" Hannah hem şaşırmış hem de heyecanlanmış görünüyordu. "Nasılsın?" Öne doğru uzandı, Simone'a hızlıca sarıldı ve geri çekildi. "Ne kadar süreliğine buradasın? Şehirde ne yapıyorsun?"

Simone'a tam zamanında baktım ve onun bakışlarının üzerimde gezindiğini gördüm. İkimiz de Hannah'ya baktık ve sarışının yüz hatlarında bir anlayış -daha doğrusu yanlış anlayış- belirdi.

Hannah bana ve Simone'a şaşkın şaşkın bakarken, "Aman Tanrım. Siz ikiniz birlikte misiniz?"

Dikkatimi tezgâhın altındaki bar taburesine verdim ve Simone'un Hannah'nın durumu yanlış anlamasını düzeltmesini bekledim. Bunu yapmayacaktım. Benden bunu yapmamı bekleseydi bütün gece burada beklerdik.

Sonra bir baktım, Simone elini dirseğimin kıvrımına atmış, bana yaklaşmış ve parlak bir sesle, "Evet, birlikteyiz," demişti.

Şok olmuş bir halde ona bakmak için başımı çevirdim. Gülümsemesi bana dönüktü. Hayır. Gülümseme değil. *Sırıtiyordu.*

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye devam etti Simone, dikkatini tekrar Hannah'ya vererek, "Zamanı gelmişti, değil mi?"

Hannah heyecanla başını salladı. "Yani, sonunda gerçekleştiğine inanamıyorum. Bu çok harika, çok harika."

"Sanırım ben de inanamıyorum," dedim çenemi ovuşturarak ve kaburgalarımın bir dirsek yedim. Dirsek acıtmadı ama nedense sırtımın neden oldu.

Simone sanki bir şey dikkatini çekmiş gibi dans pistine doğru döndü ve bana "Sanırım bu bizim şarkımız" dedi.

Hoparlörden Thomas Rhett'in "Marry Me" şarkısının açılış notaları çalarken dinledim, hüzünlü ama ironik olarak uygun şarkıya bir kaşımı kaldırdım.

"Ah, evet." Hannah bizi diğer çiftlerin çoktan sallanmaya başladığı yere doğru kışkırttı. "Siz ikiniz dansa gidin." Simone'a, "Sana nasıl ulaşabilirim? Evini arayayım mı?"

"Lokantaya uğrayın." Simone dirseğimden çekiştirerek beni bardan uzaklaştırdı. "Bugünlerde genellikle pazartesiden perşembeye ve pazar sabahlarına kadar çalışıyorum. Beni görmeye gel."

"Tamam, geleceğim." Hannah el salladı ve Simone sırtıttı.

Bu arada, artık birine çarpmadan geri geri yürüyemediğim için döndüm ve Simone'un kolumdaki elini kendi elimle kapatıp önden giderek onu dans pistinin boş bir köşesine yönlendirdim.

Bakışları omzumun ötesine odaklanmıştı, ifadesi donuktu. Beline sarıldım ve kolları otomatik pilotta kalkarak boynuma dolandı. Çok geçmeden müzik eşliğinde sallanmaya başladık ve ben ona bu şekilde sarılmanın ne kadar doğal olduğuna hayret ettim, sanki bu resmi olarak ilk dansımız olmasına rağmen yüzlerce kez birlikte dans etmişiz gibi.

Ya da belki de sadece ciddi bir hüsnükuruntu vakasından muzdariptim.

Ama sonra bana dosdoğru baktı ve onun vurdumduymaz cephesinde bir çatlak oluştuğunu gördüm.

Simone boğazını temizleyerek, "Tabii ki iyi bir dansçı olmalısın. Elbette," dedi, sanki bu onu hem sinirlendirmiş hem de telaşlandırmıştı.

Avucumu sırtının ortasına götürerek onu daha da yaklaştırdım. Bıraktı
Be

n. "Hatırlarsan annem hepimize dans etmeyi öğretmişti."

Başını salladığını, şakağının çeneme değdiğini ve kollarının gevşediğini hissettim.

Ellerinden biri boynumdan omzuma doğru kaydı. "Hatırlıyorum. Birbirinizle sırayla dans etmenizi isterdi."

"Ve Cletus başkasının liderlik etmesine izin vermezdi," dedim kuru bir sesle, anıdan hâlâ rahatsız olmuştum.

Simone sadece başını yana eğerek gözlerimi yakaladı. "Sen de öyle."

Omuz silktim, biraz sııttım, çünkü haklıydı.

Aramızda bir sessizlik oldu, bu sırada birbirimizin yüzüne baktık, sadece baktık. Maske takıyor ya da herhangi bir ifade takıyor gibi görünmüyordu. Şu anda olduğu gibi yüzünü tamamen ezberleme şansı bulduğum için minnettardım. Özellikle de onu yakınımda tutarken.

Anlaşmayı bu yüzden yapmıştım. Tüm sorularını yanıtlamadan ve muhtemelen onu bir daha hiç görmeden önce bu anıyı -onunla dans etmeyi, ona bakmayı, vücudunun benimkine karşı hareket ettiğini hissetmeyi- istiyordum. Simone neden onun hayatından kaybolmak zorunda kaldığını anlamayacaktı.

Ama sorun değildi, çoğu insan anlamazdı. Çünkü çoğu insanın hafızası benimki gibi çalışmıyordu.

Aniden kaşları çatıldı ve göğsünün kocaman bir iç çekişle inip kalktığını hissettim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Kaşları daha da çatıldı, kaşları birbirine yaklaştı. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Harika. İşte başlıyoruz.

Başımı salladım. Hazır değildim. Dans etmek istiyordum, sadece bir dans. Sonrasında, tüm sorularını sorma şansı olacaktı. "Hayır,

Simone. Bizden sonra-"

"Az önce sana bir soru sorduğumu biliyorum. Ama ben başka bir soru sormak istiyorum."

"Anlaşma şu-"

"Aslında, ilk soruya cevap verme. Sıradaki soruya cevap ver." "Simone, bana dans sözü vermiştin ve-"

"Nasıl olur da benimle hiç flört etmezsın?"

Gözlerimi kırıştırarak kollarımdaki bu muhteşem kadına baktım. Kaşlarımın şaşkınlıkla aşağıya inmesini ya da ağzımın kıvrılmasını engellemeye çalışmadım, çünkü soruya o kadar şaşırmıştım ki, ortaya çıkardığı ifade hakkında bir şey yapamadım.

Hiç değişmemiş, diye düşündüm kalkık yüzünün, elmacık kemiğinden çenesine, dudaklarına uzanan çizgisini izlerken. Öpüşmemizin anısı, aradan geçen iki gün içinde yüzüncü kez yeniden canlanırken bakışlarım orada durdu; kollarımda nasıl hissettiğini; ağzının ne kadar aç olduğunu; bana karşı nasıl kamburlaştığını ve sallandığını; tatlı vücudunu avuçlamamın arzumu doyurmak yerine nasıl daha da ateşlediğini.

Bu anımsama daha önceki düşüncemi değiştirmeme neden oldu: *Belki de biraz değişmiştir.*

"Soruma cevap verecek misin?" Simone'un dengesiz ses tonu gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. Bana ihtiyatlı bir merakla baktı. "Yoksa şu anda benimle flört mü ediyorsun?"

Müzik, Claire McClure'un yeniden düzenlediği ve şu sıralar listeleri alt üst eden "How Do I Live" a döndü.

"Seninle flört eden ben değilim," diye dürüstçe cevap verdim, sesim amaçladığımdan daha sertti.

Elimden bir şey gelmezdi. Onu burada, şimdi tutmak -alaycı, sallanan dokunuşlar, kalçalarının ellerimin altında hareket ettiğini hissetmek, birleşmek ama istediğim gibi dokunmamak, tenimin ve vücudumun arzuladığı gibi- beni çıldırtıyordu.

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?" Soruyu aceleyle sormuştum ve sesim gergindi. Yine o sest, sanki bana cevap istediğinden emin olmadığı şeyler soruyordu.

Ama artık çok geçti. Soruyu sormuştu. Geri alamazdı. "Çünkü ben sana böyle bakıyorum."

Simone'un zeki gözleri uzun bir süre benimkileri süzdü, beyni çalışıyordu. Sonra büyük bir şeyin farkına varmış gibi gözlerini kırıştırdı. Nefes alış veriş değişti, sığlaştı, endişelendi. Bakışları boynuma düştü. Gözle görülür bir çabayla yutkundu.

"Benden hoşlandın," dedi, sanki biz dans ederken bir gizemi yüksek sesle çözüyormuş gibi, elleri gövdemde aşağıya ve etrafıma kayıyordu. "Benden hoşlandın ve sana karşılık vermeyeceğimi anlayacak kadar beni iyi tanıyordun.

. duygularına karşılık *veremeyeceğimi* anlayacak kadar iyi tanıyordun. Bu yüzden beni bıraktın."

"Hayır." Başımı salladım, dudaklarım alaycı bir sırıtişla kıvrıldı, elim sırtında aşağı doğru kaydı. Bu ona sarılmama izin verdiği son sefer olacaktı.

"Olan bu değildi."

Gözleri benimkilere kaydı. "O zaman ne oldu?"

"Seni sevdim." Derin bir nefes aldım, göğüs kafesimin ortasındaki acıyı görmezden geldim, açıkça konuşmaya kararlıydım. "Seni sevdim ve sana söyledim."

"Hayır, yapmadın. Bunu hatırlamam gerekirdi."

"Hatırladım."

"Öyle mi? Ne zaman?"

"Kelly Winters'ın partisinde sarhoş olduğun gece."

Gözleri büyürken dudaklarını birbirine bastırarak irkildi. Orada inkârı gördüm ve zihninin işleyişini, oluşan argümanları neredeyse duyabiliyordum. "Böyle bir şey olduğunu hatırlamıyorum."

Bakışlarını daha fazla tutamayarak başının üzerinden baktım. "O geceden bir şey hatırlıyor musun?"

"Hayır. Hannah Townsen'la mutfakta shot yaptıktan sonra olmaz. Ama-"

"Bana bu kadar büyük duygulara sahip olmak için çok genç olduğumu söyleme. Beni tanıyordun, beni herkesten daha iyi tanıyordun."

Konuşmadan önce başını salladığını hissettim ve konuştuğunda sesi kısıktı. "Tanıyordum. Seni tanıyordum. Sen . . ." Tekrar boğazını temizledi ve ben de ona baktım. Dikkati benim dışımda bir noktaya yöneldi. "Aşırı derecede hassastın."

Bunu söyleme şekli, sanki benim hassas olmam onun için büyük bir hayal kırıklığı kaynağıymış gibi, gülmek istememe neden oldu, çünkü kesinlikle öyleydi. Benim fazla hassas olmam ve onun fazla pragmatik olması tüm anlaşmazlıklarımızın kaynağıydı.

"Ama beni de tanıyordun," diye devam etti, bakışlarını benimkilere çevirirken sesi artık sert bir fısıltıya dönüşmüştü. "Ve bu kadar büyük duygular beslemek için çok genç olduğumu biliyordun."

Arkasındaki hareket dikkatimi çekti ve Grady ile Pamela'nın bize meraklı bakışlar attığını gördüm, aramızdaki bazı ağır titreşimleri açıkça algılamışlardı.

Grady ve Pamela bakışlarını kaçırana kadar onlara ters ters baktım. Yine de şu anın bu konuşmayı yapmak için berbat bir yer ve zaman olduğunu hatırlatan iyi bir hatırlatmaydı.

Simone'u daha da yakın tutarak dudaklarımı boynuna götürdüm ve titrediğini hissettim, ama o da bana daha sıkı sarıldı.

Tüm dans pistinin dikkatini üzerimize çekmeden önce aramızdaki gerginliği dağıtmayı umarak kulağına usulca fısıldadım, "Önemli değil, öyleydi-"

"Bu önemli."

"Simone-"

"Benim için önemli." Parmakları sırtımda sıkılaştı, gömleğimi avuçladı. "Önemli olmadığını söyleme."

İçimi çektim, hayal kırıklığına uğramıştım. Eğer bunu şimdi yapacaksak, o zaman sanırım şimdi yapıyorduk.

"Beni ne kadar iyi tanıdığını düşünürsek, sanırım neden ortadan kaybolduğumu anlıyorsundur."

"Hayır, anlamıyorum. Anlamıyorum." Başını arkaya yasladı ve bakışlarını yakaladı. Vicdan azabıyla onunkinin de cam gibi olduğunu fark ettim. "Bunu bana neden yaptığını, neden hayatımdan bu şekilde çıktığını anlamıyorum, eğer sen-eğer sen-"

Çenesi titredi ve ciğerlerim sıcak bir pişmanlıkla tutuştu.

"Simone."

Başını salladı, bunalmış görünüyordu, gözleri her yere dalmıştı.

Sallanmayı bıraktım ve yanağını avuçlayarak çenesini yukarı kaldırdım ve bana bakmaya zorladım. "Lütfen."

"Lütfen ne?" diye mırıldandı ve sonra dudaklarını inatçı bir çizgiyle birbirine bastırdı.

Lütfen beni affet.

Kelimeler dilimin ucundaydı ama söyleyemiyordum. Gerçek şu ki, şimdi bildiklerimi bilseydim, farklı yapacağım tek şey onu daha önce, tamamen düşmeden önce terk etmek olurdu.

Kendimi daha iyi korurdum, ona daha az teklifte bulunurdum ve kalbimi onu isteyen biri için saklardım.

Hayır. Bunu yapmazdın. Bunu yapamazdın, çünkü sadece bir tane o var.

Beklerken gözleri benimkiler arasında gezindi. Ben bir şey söylemeyince başını salladı, bakışları başka yöne kaydı.

"Tamam," dedi, beni bıraktı ve elini alnına götürerek kollarımdan çekildi.

Bana bir kez daha bakmadan dönen Simone, çiftlerin arasından manevra yaparak geçti. Çıkışa doğru bir çizgi çizdi. Beni dans pistinde ayakta bıraktı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Eğer bir şeyi unutmak istiyorsanız, bu şeyin hatırlanması gerektiğini not edin."

EDGAR ALLAN POE

Roscoe

Biramın parasını ödedikten sonra Genie'den ayrıldığımda arabası park yerinde değildi.

Ertesi sabah annemin odasındaki büyük pencereden Moth Run Yolu'nu kontrol ettim ve Simone'un arabasının hiçbir yerde görünmemesine şaşırmadım. Artık gerçeği biliyordu, şimdi benim ondan kaçtığım gibi o da benden kaçacaktı.

Onu bir daha görmeyecektim.

Kardeşim Cletus'un düşünmek istemediği şeylere takılıp kalma alışkanlığı vardı ve Beau'nun son beş yıldır kız arkadaşı olan Shelly Sullivan'ın da obsesif-kompulsif teşhisi vardı. Her ikisinin de istilacı düşüncelerle başa çıkmak için farklı bir başa çıkma mekanizması vardı.

Cletus, tekrar net bir şekilde düşünebilene kadar o anda dikkatini dağıtmak için listeler, listeler ve listeler yaptı.

Shelly ise takıntılarıyla o anda mantığını kullanarak yüzleşiyor, takıntıların gücünü etkisiz hale getirmek için onları tamamen rasyonel bir bakış açısıyla düşünmeye çalışıyordu, böylece takıntılar kompulsiyonlara yol açmıyordu.

Ailemi izleyerek ve gözlemleyerek, istilacı anılarla başa çıkmama yardımcı olması için bu stratejileri benimsedim, anıların temelde sadece düşünceler olduğunu ve bu nedenle duruma ve anıya bağlı olarak bir veya diğer başa çıkma mekanizmasının - dikkat dağıtma veya yüzleşme - işe yaraması gerektiğini düşündüm.

Şimdiki zamana ve kiliseye hazırlanmak gibi sıradan bir göreve odaklanmaya çalıştım. Yapamadım, zihnim kaos içindeydi. Dün geceye dair anılar, Hawk's Field'da öpüşmemize dair anılara, babamın beni terk etmesine dair anılara, annemin ölümüne dair anılara ve Simone ile çocukluğumuza dair anılara karışıyordu.

Sözlüğü ezberden okuyarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım. Hatta raftan çekip yüksek sesle okudum. Ama işe yaramadı. Hiçbir şey yardımcı olmadı. Hiçbir zaman

Son birkaç gündür aramızda geçenlerden sonra Simone'u tekrar görmek, beynimde onunla ilgili her anıyı gözden geçirme ve hepsini yeniden yaşama isteği uyandırdı. Geri kalan kısmımın bunu kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordum, özellikle de ailemle çevrili bir kilise sırasına otururken.

Faydası yoktu. Dikkatimi dağıtmak işe yaramıyordu, bu da bir günlüğüne inzivaya çekilmem ve zihnimi düzene sokmam gerektiği anlamına geliyordu.

Pazar kıyafetlerimi çıkarıp yürüyüş kıyafetlerimi giydikten sonra Green Valley ailesinin üyelerine - Ash ve Drew, Billy, Cletus ve Jenn, Beau ve Shelly - bu sabah kiliseyi ve sonrasındaki kahvaltıyı kaçıracağıma dair bir grup mesajı gönderdim.

Cletus hemen cevap verdi,

Cletus: Bir e-posta yeterli olurdu. Hepimiz kendimizinkini kontrol ediyoruz.

Ash'in de katılmasıyla,

*Roscoe'yu rahat bırak, Cletus.
Umarım daha iyi hissedersin, Roscoe.
<3*

Cooper Road Trail'deki kamp alanları yılın bu zamanlarında genellikle boş olurdu; bunun nedeni kısmen havanın hâlâ soğuk olması, kısmen de yerel halk dışında kimsenin patika başını bulamamasıydı. Korucu istasyonuna çıkan yokuşun dibindeki küçük alana park ettim ve zihnimin dün geceki olayları gözden geçirmesine izin verdim.

Hoşgörülü bir şekilde, duraklat tuşuna bastım ve birbirimize baktığımız anı, elinin omzumda nasıl durduğunu, gömleğimin altındaki tene sızan sıcaklığını, yüz ifadesinin ve gözlerinin açık ve net niteliğini birkaç kez tekrarladım.

Ne yazık ki anı devam etti ve bir sonraki bölüm o kadar da iyi değildi. Kamyonetimden çıkarken göğsümü ovuşturdum, oradaki acıdan irkildim ve morarmış ve parçalanmış organım dikkatimi dağıttı. İleride yeni anılar yaratma konusunda daha dikkatli olacağıma dair kendime söz verdim.

Yine de, Simone'a karşı pervasız davranmış olsam ve şimdi bunun bedelini bir ömür boyu ödeyecek olsam da, keşke farklı bir şey yapsaydım diyemiyordum.

Çünkü şimdi Daisy's'in önündeki o ilk kucaklaşma, bir hafta sonra Hawk's Field'daki sohbet, kahkaha ve öpücük ve dün geceki dans vardı. Eğer ondan kaçmaya devam etseydim, kadına tek kelimelik cevaplar verip soğuk davransaydım

omuzlarım, kalbim daha iyi olabilirdi ama hayatımın genel olarak daha iyi olacağından şüpheliydim.

Bunlar benim yansımalarımdı, geçmişî ziyaret ettiğim mercekti, ağır bir elin omzumu sıktığını ve ardından sert bir şekilde "Arkanı dön dedim" dediğini hissettim.

İrkilerek ele ve ona bağı olan kola baktığımda ikisinin de deri kaplı olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak tamamen arkamı döndüğümde el inmiş ve sahibi kollarını kavuşturarak bir adım geri çekilmişti.

Twilight -yani Isaac Sylvester, Jennifer'ın kardeşi, Iron Wraiths üyesiydi- kollarını kavuşturmuş bana bakıyordu. Birkaç park yeri ötede, arka yolcu kapısı açık siyah bir cipin yanında, Demir Haydutlar MC'sinin en yüksek rütbeli teğmeni Kedi Balığı duruyordu. Ya da onu yıllar önce tanıdığım adıyla Curtis Hickson. Karabalık da bana bakıyordu. Ama dik dik bakmıyordu. Yüz hatları saldırgan olmaktan çok temkinli ve düşünceliydi.

"Beni duydun mu?" Alacakaranlık sordu, morumsu mavi gözleri sanki beni yeniden değerlendiriyormuş gibi önce aşağı sonra yukarı bakıyordu. "Sağır mısın? Yoksa sadece aptal mısın?"

"Onu rahat bırak," dedi Kedi Balığı, hâlâ bakışlarımı üzerinde tutarak. Sonra bana, "Gitme zamanı."

Gitme zamanı mı?

"Nereye gidiyoruz?" Duraksayarak kollarımı kavuşturdum ve Twilight'a yumruk atıp kaçmaya karar verirsem, Kedi Balığı'nın cipten benim durduğum yere koşmasının ne kadar süreceğini hızlıca hesapladım.

Alacakaranlık'ı alt etmek sorun olmazdı, ama Karabalık... bu farklı bir hikâyeydi. Adam kocaman, zeki ve güçlüydü. Şansımı pek beğenmedim.

Karabalık-Curtis'in beni ne kadar hatırladığını bilmiyordum ama ben onunla ilgili *her şeyi* hatırlıyordum. Özellikle de Simone'un ablasıyla iki ay beş gün önce kaçtıktan sonra onu ailesine teslim ettiği geceyi.

Yirmi yaşındaydı, çoktan Wraith'lere katılmıştı. Kız on sekiz yaşındaydı ve lise son sınıftaydı. Genel kanı Curtis Hickson'ın Daniella Payton gibi biriyle işi olmadığı yönündeydi. Eski, prestijli bir aileden gelen akıllı, tatlı bir kız bir dolandırıcıya aşık oluyor. İnsanlar bunun benim ailemin -Darrell Winston ve Bethany Oliver- tekrarı gibi olduğunu söylüyordu.

Şahsen ben Curtis'in Darrell'a benzediğini düşünmüyordum. Her şey olduğunda çocuktum, belki de yanılmışımdır, ama durumun böyle olduğunu düşünmüyordum.

Darrell annemi hiç sevmemişti, kimseyi sevebileceğini de sanmıyordum.

Curtis Hickson'ın Daniella'ya sırılsıklam aşık olduğunu biliyordum. Yoksa neden çekip gitsin ki?

Kalbiniz ne isterse onu ister.

Simone'un Perşembe günü sözleri zihnimde tekrarlandı ve onu yıldız ışığı altında kamyonetimin kasasında yanımda otururken gördüm.

Derin bir nefes almak için durakladı ve dikkati dağılmış gibi bir sesle ekledi: "Ve eğer yanlış kişiye aşık olursan, ne yapabilirsin ki? Zaten aşıksın ve kalbin ne istiyorsa onu istiyor ve her şey karmakarışık."

Bu son bölümle ilgili olarak Simone'un belirli birinden bahsettiğine dair bir şüphem vardı.

"Bu sana da oldu mu?"

"Bana ne oldu?" Bakışları üzerimde gezindi.

Yine boğazım düğümlendi ama bu soruları sormak için başka ne zaman fırsatım olabilirdi ki?

Bu yüzden kelimeleri zorladım, "Yanlış birine mi aşık oldun ve sonra-"

"Hayır." Korkunç düşünceyi dağıtmak istercesine ellerini önünde salladı.

"Hayır, hayır, hayır. Bunu asla yapmam. Bu asla olmayacak, çünkü asla aşık olmayacağım. Nokta."

Bu anıyı düşünmek için fazla zamanım olmadı çünkü Twilight yine benimle konuşuyordu.

"Baban konuşmak istiyor." Twilight'ın sesi sıkılmış gibiydi. Sıkılmış ve sabırsız.

İki adamın arasına bakarak duruşumu genişlettim ve Twilight'ın kaçınılmaz hamlesine hazırlandım. "Darrell ne istiyor?"

"Bir kelime," diye tekrarladı Twilight, fazla telaffuz ederek. "Ve bilmen gereken tek şey bu."

Bana doğru tekrar ilerledi ve ben de hazır olmak için sağ kolumu gerdim. Twilight durmadan önce sadece bir adım attı, yaklaşan bir arabanın sesi hepimizin kulaklarını doldururken omzunun üzerinden döndü.

Aslında Audi sadece yaklaşmıyordu. Çakıllı yolda hızla ilerliyor, amortisörleri darbe alırken ardında bir miktar taş ve toz bırakıyordu.

Simone.

Midem bulandı.

Bu da neydi böyle? Beni nerede bulacağını nasıl bilebilirdi ki?

Bu arada, geçen hafta Genie'nin yerinde beni nasıl bulmuştu? Ve Perşembe günü Hawk's Field'da olacağım yeri nereden biliyordu? Ve Cuma günü Starbucks'ta?

Kamyonetime baktım, içimi bir şüphe kapladı.

. . . *Hayır, bilemezdi.*

Yapmazdı.

Evet. Yapar.

Kardeşim Cletus bir keresinde birinin arabasına reçetesiz satılan bir araba takip cihazı y e r l e ş t i r m i ş t i (bildiğim kadarıyla bir kez) ve o sadece sinsi bir piçti.

Oysa Simone'un ceza adaleti alanında lisansı ve adli kimya alanında yüksek lisansı vardı. Kadın kendi alanında işsiz olabilirdi ama o modern zamanların Sherlock'uydu. Kamyonetimi takip ediyor olma ihtimalinin şimdiye kadar aklıma gelmemiş olmasına inanamıyordum.

"Orospu çocuğu-" Twilight kendini durdurdu, yoğun bir hayal kırıklığı ifadesi yüz hatlarını kaplarken dudakları kıstı.

Yarım kalan düşüncesi tam olarak benim düşüncemdi.

"Tamam, pekâlâ." Kamyonetimi kilitledim ve dikkati dağılmış Twilight'ın yanından geçerek Curtis'in cipin yanında durduğu yere doğru yürüdüm. "Hadi gidelim."

Ama yeterince hızlı değildim. Simone arabasını -eklemeliyim ki dikkatsizce- benim kamyonetimle onların cipinin arasına çekerek yolumu kesti. Yılmadım, çenemi tuttum ve tam o arabadan atlarken arabasının etrafından dolaştım.

"Tanrıya şükür henüz gitmemişsin," dedi, sesi nefes nefese ve gülünç derecede neşeliydi, eli kolumu kavradı ve beni durdurdu.

Ona doğru döndüm ve uyarıcı bir bakış atarak onu silkeledim. "Evine git."

"Daha yeni geldim," dedi, sesi sert ve kararlıydı, tıpkı muhteşem gözleri gibi.

"Simone, yemin ederim-"

"Roscoe'yu dinle, Simone." Curtis'in botları çakılların üzerinde gıcırdayordu, iri adam bize doğru yürüyor ve Simone'un dikkatini çekiyordu.

Muhtemelen onu tanıdığı için iki kez bakmasını izledim. Gözlerinin arkasında bir korku ya da şaşkınlık belirtisi belirdi ve yarım adım geri çekildi. Hemen ardından omurgasını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve yüz hatlarını yeniden bir meydan okuma kapladı.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye tükürdü iri adama, parmağını kaldırarak.

Ses tonundaki sertlikten etkilenmemiş gibiydi ama adımları yavaşladı, sanki bir sonraki adımda ne yapacağını yeniden hesaplıyor gibiydi.

Parmağı hâlâ havada, Twilight'a doğru döndü. "Sen de öyle, Küçük Midillim. Ve"-bana döndü, gözlerindeki altın rengi parlıyordu, dudakları acımasız bir çizgiydi-"sen de öyle."

"İyi." Öfkelen dim. "Güle güle."

Tekrar kolumu yakaladı, bakışları Curtis'in ağır çekim yaklaşımı ile benim aramda gidip geliyordu. "Onlarla gitme. Burada kal. Benimle kal. Planladığımız gibi yürüyüşe çıkacağız."

Başımı salladım, ağzından dökülen kelimeler -yalanlar- karşısında kafam karışmıştı. "Ne diyorsun sen-"

"İkimizi birden alamazlar," dedi aceleyle, kaşlarını anlamlı bir şekilde kaldırarak. "Bu adam kaçırmak olur."

"Evet. Alabiliriz." Curtis'in derin sesi artık daha yakındı ama hâlâ salyangoz hızıyla ilerliyordu. "Ve yapacağız da."

"Kaçırmak yerine *alıkoymak* kelimesini tercih ederim," dedi Twilight. Alaycı bir yorum olduğu belliydi ama sesi pek de mutlu gelmiyordu. "Bebek Winston bizimle kendi isteğiyle geliyor."

"Doğru," dedim sıkılmış dişlerimin arasından, "geliyorum. Sen de burada kalacaksın."

"Hayır." Eli ön kolumdan aşağı kayarak parmaklarımızı birbirine doladı. "Lütfen." Ellerimizi göğsüne götürdü, endişeden gözleri parlıyordu. "Lütfen gitme. Geri döneceğinize, gitmenize izin vereceklerine dair hiçbir güvenceniz yok."

Bu sözler üzerine Curtis hareket etmeyi bıraktı.

Ama Twilight bir adım öne çıkarak yaklaştı. "Babanın tek istediği seninle konuşmak, hepsi bu. Darrell'in işi biter bitmez gidebileceğine dair söz veriyorum."

Simone bakışlarımı bırakmadan başını salladı.

Yalvarışı ve gözlerinde gördüğüm benim için duyduğu endişe karşısında göğsüm daraldı. Ama ne yapabilirdim ki? Aniden ortaya çıkması elimi kolumu bağlamıştı.

Wraithler insan çöpleri ve kurtarılabılır ruhlardan oluşan karışık bir torbaydı.

Darrell Winston ve Razor Dennings -sırasıyla kulüp başkan yardımcısı ve başkanı- insan çöplüğüydü.

Curtis'e güvendim. Belki güvenmemeliydim ama güvendim.

Twilight'ı kimse tahmin edemezdi. Kız kardeşine, annesine nasıl davrandığı, yaptığı seçimler, yıllardır hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Orada birkaç acemi asker daha vardı - özellikle liseye birlikte gittiğim iki çocuk ve bazen Beau ve benimle Bandit Gölü'nde balık tutmaya giden iri kel bir adam olan Drill - insan çöpu olmayan. Başım sıkıştığında kaçmama yardım eder ve bunu gerçekmiş gibi gösterirlerdi. Ancak aynı şeyin Simone'a yardım etmek için de söylenip söylenemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bunlar MC erkekleri, kıdemli üyeler tarafından kadınları farklı görmeleri için teşvik edilmişlerdir. Onlar için kadınlar maldı, kullanılır ve elden çıkarılırdı, fiziksel dürtüleri karşılamak için etrafta tutulan insan altı itaatkârlardı.

Belki Darrell söyleyeceklerini söyledikten sonra gitmeme izin verirdi, belki de vermezdi. Kesin olarak bildiğim bir şey vardı, Simone potansiyel bir koz olarak buradayken, savaşıarak kurtulma ya da bu karmaşadan kaçma şansım ortadan kalkmıştı. Curtis ve Twilight öyle ya da böyle beni de yanlarında götüreceklerdi ve onu da götürürlerse kendimi asla affetmeyecektim.

Bu yüzden dişlerimi gıcırdatarak ve başımı sallayarak ondan kurtuldum. "Güle güle."

Endişe yerini öfkeye bıraktı ve bana ters ters baktı. Aklından geçen küfürlerin geçit törenini neredeyse duyabiliyordum.

Curtis'e dönerek başımı salladım ve yanından geçerek cipin açık kapısına doğru yürüdüm. İçeri girdim. Emniyet kemerimi bağladım. Bekledim. Curtis ve Twilight birkaç saniye oldukları yerde oyalandılar ama sonunda siyah araca doğru ilerlediler.

"Eğer bir tehlike yoksa ben de gelebilirim," dedi onların geri çekilen sırtlarına.

"Simone. Sen gelmiyorsun." Ona bir bakış daha attım.

O da Curtis'in ayak izlerini takip ederek bana bir tane daha attı.

"Geliyorum." "Gelmiyorsun." Curtis dönerek onun yolunu kesti.

Çenesini kaldırarak Curtis'in yüksek bakışlarına karşılık verdi ve kollarını kavuşturdu. "Eğer beni getirmezsən polisi arar ve Roscoe'nun uyutulduğunu söylerim."

"O zaman geldiklerinde" -Curtis de kollarını kavuşturdu- "Roscoe durumu açıklayacak ve onlar da gidecekler."

Sırıttı. "O zaman polisi atlayıp Kongre Üyesi William Winston'ı arayacağım. Ya da daha iyisi, Cletus Winston'ı."

Curtis son derece hareketsiz durmuş, Simone'a bakıyor, belli ki onun tehdidinin değerini düşünüyordu. Bu büyük bir tehditti, belki de yapabileceği en etkili tehditti. Sanırım kararının ne olması gerektiğini ondan önce biliyordum çünkü nefesimin altında küfrettim ve görüşüm kırmızıyla bulandı.

"Simone," diye tısladım ama artık çok geçti.

"Tamam." Curtis döndü, ağzı öfkeli ve sinirli bir şekilde eğilmiş halde cipe doğru yürüdü. "Onu da getiriyoruz."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Dokunmanın bir hafızası vardır."

JOHN KEATS

Simone

ISANG "IT'S a Small World After All" ve Roscoe hızlandı.

Volta, volta, volta. İleri geri, ileri geri. Bırakıldığımız ve kilitlendiğimiz orta büyüklükteki odayı arşınılıyordu.

Odada neredeyse hiç mobilya yoktu. Pencere yok, dışarıdan iki kilitli bir kapı, resimsiz beton duvarlar; gri metal bir masa ve sandalye, beyaz yatak örtüsü ve gri metal çerçeveli, özenle yapılmış bir ikiz yatağın yanındaki bir duvara yaslanmıştı; işlemeli minderli ahşap bir tabure alanın ortasına yakın bir yerde tek başına duruyordu; üç katlanır sandalye kapının yanındaki duvara yaslanmıştı. Zemini kırmızı, lacivert ve açık yeşil renklerden oluşan devasa bir şark halısı kaplıyordu ve ayaklarımın altında yumuşak ve temiz bir his uyandırıyor.

Evet, ayakkabılarımızı ve çoraplarımızı almışlardı. Ayrıca Roscoe'nun kazağını da almışlardı, oysa benim ceketimin kalmasına izin verilmişti. Bu da odada çıplak ayakla dolaştığı anlamına geliyordu.

Bu -yalnızca siyah bir tişört ve ten rengi yürüyüş pantolonu giymiş çıplak ayaklar- onun kafese kapatılmış bir çita olduğu izlenimimi pekiştirdi. Bir aslan, bir kaplan ya da bir jaguar değil. Bir çita.

Zayıf, güçlü, huzursuz ve son derece sinirli bir çita.

Kızgınlığının Cooper Yolu Patikası'na varır varmaz başladığını tahmin ediyordum. İddiaya göre, üç katlıydı:

1. Demir Wraithler tarafından kaçırılmıştık.
2. Onunla birlikte kaçırılmak için ısrar etmişim.
3. Şu anda onun evrendeki en sevmediği şarkıyı söylüyorum.

Onun sinirli çita halinden memnundum çünkü şu anda hissettiğim hiçbir şey sinirli olmak kadar temiz ve düzenli değildi. Kızgındım. Aynı zamanda kızgın da değildim, ki bu kafa karıştırıcıydı. Ayrıca Roscoe, ben, geçmiş ve gelecek hakkında tuhaf düşünceler içindeydim.

Perşembe gecesi onu öptüğünden, o da beni öptüğünden ve sonra beni ittiğinden beri kızgınlık kaynıyordu. Ancak, dün gece dans pistindeki olay sırasında, kızgınlık kaynamayı bırakmış ve öfkeye dönüşmüştü. Kırmızı, sıcak, kaynayan bir öfke.

Şimdi dikkatinizi verin, çünkü işler burada ilginçleşiyor.

Roscoe'yu Genie'nin yerinde bıraktıktan sonra öfkeyle eve döndüm ve ailemin evinin önüne park edip ağladım. Ağladım, ağladım ve o sırada neden ağladığımı bilmiyordum. Sadece gözyaşları değil, ruhumu parçalayan hıçkırıklar da vardı. Çok fazla hıçkırık. Ve acı. Göğsümde, karnımda, gözlerimin arkasında ve tekrar göğsümde.

Gözyaşlarımın kemiklerimin içinden geldiğini hayal ettim, iliklerime kadar, çünkü kemiklerim bile acıyordu.

Gözyaşlarım diner dinmez eve girdim; bir hayalet saldırısına maruz kalmamak için anneme önceden haber verdiğim için minnettardım -Ve oturma odasındaki kanepeye yığıldım. Orada rüyasız bir uykuya daldım ve planladığımdan çok daha geç bir saatte şaşkın bir şekilde uyandım.

Uyandığımda, yatağımda değil de kanepede olduğumu fark etmeden önce aklıma gelen ilk şey Roscoe oldu.

Beni seviyordu, diye düşündü beynim hayretle, şaşkınlıkla ama hoşnutsuzlukla değil.

Kalbim cevap verdi, *seni aptal, harika, zeki aptal. Sen de onu seviyordun.*

İşte bayanlar ve baylar, arabada ağlamamın nedeni buydu.

Yavaş yavaş kanepede, hâlâ bir gün önceki siyah eteğim, tozluğum ve siyah gömleğimle olduğumu fark ettim. Ayakkabılarım hâlâ ayağımdaydı. Saatime bakınca uyuyakaldığımı fark ettim ve paniğe kapıldım. Telaşla çantama uzandım ve Roscoe'nun kamyoneti Winston'ların evinden ayrılırken takip ekranını çıkardım. Hızlı bir banyo ziyareti yaptım ve tekrar yola koyuldum.

Ayrıca, saçım tam bir felaketti. Yani, şu anda başımın üstünde bir succubus varken bile yapamam.

Ama Çita Roscoe'ya, orta halli odaya ve üstün şarkı söyleyişime geri dönelim.

Kayıtlara geçsin, avazım çıktığı kadar şarkı söylemiyordum.

Hayır.

Onun en nefret ettiği şarkıyı opera tarzında söylüyordum. Daha önce Beyoncé, Adele, Gloria Estefan, James Brown, Weird Al ve

Pasta. Operadan sonra Kanye'ye geçerdim - ki doğru yapmak için ayna gerekirdi - Alicia Keys, Broadway, Britney Spears, Snoop Dogg, Sammy Davis Jr. veya Frank Sinatra - ruh halime bağlı olarak - ve sonra kişisel favorim Elvis.

Yaşlı, iğrenç Las Vegas Elvis'i. Genç Elvis'i ise pek çekici bulmam. Genç Elvis çok fazla gülümser ve kalçalarını, belimi incitmeden taklit edebileceğimden emin olmadığım şekillerde hareket ettirirdi.

Opera yorumumu henüz bitirmiştim ve metal masada bir ayna arıyordum - Kanye'ye gideceksen, kendini adamalısın - Roscoe, "Bitirdin mi?" diye hırladığında.

"Bir ayna arıyorum."

İçinden hırıltı gibi derin ama homurtu gibi kısa bir ses çıktı. "Kanye değil."

"Evet, Kanye."

Parmakları kalın, siyah saçlarını çekerken bu sefer daha uzun bir hırıltı daha. Daha fazla volta attı.

Onu sinsice izlerken, elimi kalçama koydum. "Eğer benimle konuşursan, sana serenat yapmak zorunda kalmam."

"Seninle konuşmamı istemiyorsun." Roscoe kesik gözlerle bana baktı.

"Neden?"

"Çünkü şu anda çok kızgıyım, bağırmaya başlayabilirim."

Omuz silktim. "O zaman bağır."

"Delirdin mi sen?" diye patladı sonunda. "Neyin var senin, seni de getirmelerini mi istiyorsun?" Kapıyı işaret etti. "Bunlar kötü adamlar Simone. Tehlikeli, şeytani, lanet olası bir kabus, çöplük ateşi, insan müsveddesi pislikler."

Gülümsememi ve "*Bana gerçekten ne hissettiğini söyle*" deme isteğimi bastırdım,

Yani. . . Noel kartı listesinden mi çıkarayım?

Bunun yerine ona doğru üç adım attım. "İşte tam da bu yüzden geldim. Birlikten kuvvet doğar."

Ayrıca, olacağından şüphelendiğim gibi, kimse üstümü aramayı akıl etmemiştii.

Roscoe'nun üstünü aramışlardı ama benimkini değil. Dolayısıyla silahım hâlâ bendeydi.

Roscoe alaycı bir tavırla başını salladı ve işlemeli tabureyi tekmeleyerek odanın öbür ucundaki duvara fırlattı.

"Tekmelemek konuşmak değildir."

Gerçi . . . Rastgele mobilyaları tekmelemenin nasıl haz verici olabileceğini anlayabiliyordum.

"Peki. Konuşmamı mı istiyorsun?" Roscoe artık bağırıyordu ama sesinin kalitesine bakılırsa öfkesinin azalmadığı anlaşıyordu. Sadece öfkesini kontrol etme konusunda daha iyi bir iş çıkarıyordu.

Düşündüğümde, Roscoe'nun öfkesini kaybettiğini hiç görmemiştim. Bu nedenle, son yarım saat bir keşif olmuştu. Biz daha küçükken, ne zaman sinirlense, suratını asıp somurtmaya başlasa, tepinip yalnız kalmaya giderdi. Şimdi bunu yapamazdı.

"Beni neden takip ettiğini söyle," diye sordu, mavi gözleri kızgındı, duruşu ve başının açısı saldırmaya hazır bir kedi izlenimi veriyordu.

Oldukça korkutucu görünüyordu ama beni korkutmak gibi bir niyeti olduğuna inanmıyordum. Aksine, Roscoe açıkça aklının sonuna gelmişti ve inanılmaz derecede öfkeliydi. Ne talepkâr ses tonu ne de öfke kontrolü beni korkuttu. Her ikisini de kolayca kabullenebilirdim.

Belki de onu sevdiğin içindir.

Bir önsezi değil, bir hipotez değil, bir teori
değil. Bir kanun.

Onu sevmiştim.

Ama dün gece dans pistinde Roscoe'ya söylediğim şey de doğruduydu. Bu kadar büyük duygularla başa çıkmak için çok genç, çok toydum. On altı, on sekiz, hatta yirmi iki yaşında bile hazır değildim. Şu anda da hazır olmama ihtimalim vardı.

Demek istediğim, birini sevmek büyük bir sorumluluk. Dışarıdan yemek siparişi verirken Çin yemeği mi yoksa Tayland yemeği mi yiyeceğime bile karar veremezken birini nasıl sevebilirdim ki?

Ailemi seviyordum. Kendimi sevdim. Komşuları mı sevdim -özellikle de Nancy'yi- ama bu ilişkilerin doğası, gereklilikleri ve talepleri onun benden istediklerinden farklıydı. Roscoe gibi olağanüstü birini ve onun tüm duygusallığını hak ettiği gibi sevebilir miydim, gerçekten sevebilir miydim? Hazır mıydım? Yapabilir miydim?

Ve bunu istiyor muydum?

Bir kenara, bunu kendi başıma çözemeyeceğimi varsayarak, anneme endişelerimin normal olup olmadığını sormak için bir not aldım - bir insanın başka bir insanı hak ettiği gibi sevip seveyemeyeceği konusunda endişelenmek normal miydi?

Eğer bu durumu aydınlayabilecek, incelememe ve tatmin edici bir sonuca ulaşmama yardımcı olabilecek biri varsa, o da annem olurdu.

Cevap vermem çok uzun sürmüş olmalı, çünkü Roscoe bir kez daha sinirli bir hırıltı çıkardı ve tekrar sordu: "Neden beni takip ediyorsun? Bu sefer gerçek sebebi söyle."

Sıkılmış görünmeye çalışarak omuz silktim. "Nereye gittiğim ve ne yaptığım seni ilgilendirmez."

Roscoe'nun yüz hatları karardı. Cevabımı kabul etmemişti.

Bir an sonra kararlı ve tehditkâr bir şekilde yavaş adımlarla ilerledi. Kişisel alanıma girdiğinde bile durmadı ve beni sırtım tam anlamıyla duvara dayanana kadar geriye doğru itmeye zorladı.

Sesini fısıltıya indirerek bana dik dik baktı. "Wraith'lerin beni alacağını biliyordun. Nereden biliyordun?"

"Lokantada bazı şeylere kulak misafiri oluyorum," diye fısıldadım, kulağa mantıklı gelen bu yarı-gerçekten etkilenmişim ve kesinlikle ne kadar uzun olduğunu tekrar fark etmemiştim.

Roscoe'nun uzun boylu olduğundan bahsetmiş miydim? Çünkü gerçekten uzun boyluydu.

Ayrıca, kızgın olsa bile gözleri hâlâ duygusaldı. *Bunu nasıl yapabiliyor?*

"Ne duydun?"

Tavana baktım. "Wraith'lerden birinin Darrell'ın seninle konuşmak istediğinden bahsettiğini duydum."

"Neden bana söylemedin? Beni uyarmadın?"

Başımı sallayarak, kulağa mantıklı gelen bir yalan ararken dikkatimi boynuna yönelttim. "Emin olamadım."

Gözlerini üzerimde hissettim, değerlendiriyordu. "Yalan söylüyorsun."

Bakışlarımı onunkilere kaldırarak sabırsızmış gibi yaptım. "Ne hakkında?"

"Bilmiyorum." Bir adım geri çekilip beni incelemeye başladı. "Neden yalan söylüyorsun?"

"Belki de sana güvenmiyorum."

Bu onu duraksattı, bakışları bulanıklaştı. "Bana güvenmiyor musun?"

Dudaklarımı yana bükerek durakladım ve itiraf etmeden önce birkaç saniye onu inceledim: "Sana güveniyorum ama bana güvenmediğin için kızgınım."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Neden bahsediyorsun sen?" "Seni güvende tutmak için buraya gelmeme izin vermedin."

Kafa karışıklığı kızgınlığa dönüştü ve bıraktığı adımı geri aldı. "Neyin var senin? Benim seni burada istemememin

Sana güvenmemekle ve *her şeyin* senin güvende olmanı istemekle, hayır, sana *ihtiyaç duymakla ilgisi var*. Yapamam-"

Roscoe döndü, başını salladı ve saçlarını avuçlayarak uzaklaştı. "İnanılmaz" diye mırıldandığını duyduğumu sandım.

Onu takip ettim. "Tamam, belki bana güveniyorsun. Ama belli ki beni hafife alıyorsun."

Başını daha hızlı salladı, bakışları önce kapıya sonra da bana yöneldi. "Simone, bu çocukken yaşadığımız maceralardan biri değil. Bu Blithe Tanner'ın kedisini bulmak değil. Bu adamlar *katil*, uyuşturucu satıcısı, hırsız."

"Biliyorum." Tanrım, biliyordum. Burada olmayı en az onun kadar ben de istemiyordum. Korkuyordum. Yine de Roscoe'nun tek başına götürülmesine izin vermek bir seçenek değildi. "Kendimi idare edebilirim ve ihtiyacın olursa sana destek sağlayabilirim."

Roscoe omuzlarımı kavradı. "Sana hiçbir şey olmayacak, anlıyor musun?" Sözleri kesin, bakışları şaşkın, ıssız ve çılgıncaydı. "Eğer sana bir şey olursa, ben ..." Yutkundum, görünüşe göre cümlesini bitirememişti.

Onu böyle görmek kalbimi burktu. Ona neler yapabileceğimi, neler yapabileceğimi göstermenin bir yolu olmasını diledim, böylece beni bir yük olarak görmekten vazgeçecekti.

Peki, neden yapamıyorsun?

"Huh."

İşte şimdi aklıma bir fikir geldi.

Onun elinden kurtularak odanın diğer tarafına doğru geri geri yürüdüm ve derin bir nefes aldım. "Tamam. Bana doğru gel."

Gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Bana doğru gelmeni istiyorum."

"Simone," diye bağırdı.

"Gel bana, kardeşim." Parmaklarımla o küçük hareketi yaptım, avucum yukarı dönüktü. "Bana gel yoksa yine şarkı söylemeye başlarım."

"Bunu yapmayacağım."

"İyi." *Sinir bozucu*. "Üzerine geleceğim."

Orada öylece durdu, yüz hatları sabitti, ham görünüyordu.

Hızla ilerledim, ayaklarımın üzerinde hafifçe durarak sağa ve sonra sola döndüm, onu bacağının arkasından kancaladım, kolunu yakaladım ve

arkasından bktm ve onu bir gümbürtüyle yüz üstü yere yolladım.

Homurdandığında ırkıldım, dizim omurgasının dibindeydi, kolu arkasından tutulmuştu. "zr dilerim! Ama beni dinlemedin." ne doğru eğilerek kulağına fısıldadım, "İyi misin? Seni incittim mi?"

Roscoe'nun sırtı ve omuzları, cevap verecekmiş gibi geniş bir nefesle yükselip alçaldı, ama bir sonraki anda bacaklarını sağa döndürdü, beni dengemden uzaklaştırmak için dizimi sırtına yasladı ve bileğini tutuşımdan kurtardı.

Kendimi savunmam gerekirse, kasıtlı olarak onu *tutmamaya* alıştığım için tutuşımdan gevşekti. onu yaralamak için.

Bildiğim bir sonraki şey, Roscoe'nun beni yere yapıştırdığı, havamın kesildiğı, onun yukarıda asılı durduğu ve silahımın gömleğimin altından kaburgalarımaya saplandığı. Muhtemelen taşaklarım morarmasın diye bacaklarımı bastırmaya dikkat etmişti.

Bakışları kızgınlıktan çok araştırmaya yönelikti -ki bunu iyiye işaret olarak kabul ettim- "Bunu sana ben öğretmedim. Bunu nereden öğrendin?"

Hâlâ öksürüyor olmama rağmen gülümsedim ve "niversiteden beri judo yapıyorum" diye geveledim.

Başını hafifçe salladı, gözleri benimkiler arasında geziniyor, endişeli görünüyordu. "İyi misin? Seni incittim mi?"

"Hayır." Nefesimi tutmaya çalışarak, "Sana karşı ağırdan aldım çünkü ben de seni incitmek istemedim ama ben bir varlığım, yükümlülük değil." dedim.

"Kesinlikle bir varlıksın." Roscoe kaşlarını çattı, bakışları ağızıma kaydı. "Ve bir dikkat dağıtıcı," dedi, sesi sertti.

"Ben dikkat dağıtıcı mıyım?" Dedim, kelimelerim hâlâ nefes nefese. Kıpırdandım ama o beni sıkıca tuttu.

"Evet. ." Bakışları ie döndü. "Sen kesinlikle dikkat dağıtıcısın."

Kendime gelmek için bolca zamanım olmasına ve bir dakikaya yakın bir süredir hareketsiz durmamıza rağmen hâlâ zor nefes alıyordum. Bunun nedeni devam eden kızgınlığım olabilir. Ya da belki de Roscoe'nun zayıf vücudunun benimkinin üzerinde uzanmasından kaynaklanıyordu. Ellerimi başımın iki yanında tutuyordu, yzlerimiz eşıtti, ağızı sadece birkaç santim uzaktaydı.

Beni pmesini ummam delilik miydi?

Evet mi?

Hayır mı?

Hayır diyelim.

Bana tekrar gözlerini çevirdi ve orada bir şey gördüm, bir savaş. Kararsız görünüyordu, kendisiyle savaşıyordu, göremediğim bir şeye karşı zorlanıyordu.

"Roscoe?" diye fısıldadım.

Roscoe gözlerini kapattı ve beni bırakacağını sandım ama bir saniye sonra dudakları aşağı indi ve şefkatli bir öpücükle ağzımı yakaladı.

İnledim.

Ben de onu öptüm.

Roscoe Winston birini öptüğünde insan böyle yapar. İnle ve öp. Tekrarla. Çünkü bunu yapmamak bir rezalet olurdu.

Ellerimi tutuşu gevşedi, parmakları benimkileri arıyor ve birbirine geçiriyordu. Kalçalarını bacaklarımdan arasına yerleştirdi, vücudu gevşedi. Ağırlığı artık farklıydı, bir şekilde daha sıcaktı. En azından ben sıcak hissediyordum. Dili yine şefkatle benimkini ararken, okşarken, karnımın lezzetli düğümler halinde bükülmesine ve sıkılaşmasına neden olurken de el üstünde tutulduğumu hissettim.

Öpüşmeyi kesti ve ağzı çenemden boynumun hassas derisine doğru ilerleyip beni emerken, yalarken, tadıma bakarken dudaklarımdan bir itiraz döküldü. Sıcak ve sevecen hissettiren şey ısındı ve hızla büyüyen ereksiyonunu kucaklayarak kulağımı kemirirken kalçalarım refleks olarak eğildi.

Kalçaları cevap niteliğinde ama beceriksiz bir hareketle sallanırken ikimizin de nefesi kesildi. O anda mükemmel ve gerekli hissettirdi.

"Oh Tanrım." Sıcak nefesi çeneme çarptı, düzensiz bir iç çekişti. "Ne yapıyoruz biz?"

"Bilmiyorum ama durma."

Kalçalarımı tekrar eğdim çünkü buna ihtiyacım vardı, çünkü benim için sertleşmesine ihtiyacım vardı. Onun sıcaklığına, dokunuşuna ve tadına ihtiyacım vardı. Vücudum bunu talep ediyordu, tenimin altında ipek ve zımpara kağıdı gibi hissettiren yükselen bir çılgınlık. Başka hiç kimseyle deneyimlemediğim bir şekilde onu arzuluyor, özlüyor, onu, onun hissini istiyordum.

Bunun ne olduğunu bilmiyordum ama her şeyi tüketiyordu, özel bir tür delilikti, mantığın ve aklın terk edilmesi, zihnimin bedenim tarafından ele geçirilmesiydi.

Kalçaları tekrar sallanırken ağzı boynumdaki gıdıklanan yerleri yalayıp yutmaya devam etti, bu sefer ritmik bir sürtünmeydi, yukarı aşağı, aşağı yukarı ve ben de karşılık olarak inledim çünkü çok doğru hissettiriyordu, çok iyi hissettiriyordu ve ben ... istiyordum. İstiyordum.

"Lütfen." Nefesim kesildi ve ellerimi tuttuğu yerden çekiştirdim, vücudunun avuçlarımla ve parmaklarımla altındaki hareketlerine, çıplak tenine ihtiyaç duyuyordum.

Tam o sırada uzaktan yaklaşan ayak sesleri gibi bir gürültü duydum. İlk başta sesi duymazdan gelmeyi düşündüm. Bu odada kilitli kaldığımızdan beri iki kez ayak seslerinin yaklaştığını ve kapının önünden geçtiğini fark etmiştim. O halde mecbur kalmadığım halde bu müthiş anı neden durduracaktım?

Ama sonra kaskatı kesildim, kulaklarımı zorladım. Yaklaşan ayak sesleri geçip gitmemişti. Roscoe bendeki değişikliği hissetmiş olmalıydı çünkü boynumu sevmekten ve vücudunu hareket ettirmekten aniden vazgeçti, sadece başını kaldırıp bana baktı.

"Sen iyi misin? Bir şey mi yaptım-"

"Kapının dışında biri var," diye mırıldandım, gözlerimin genişliğinin alarmımı ileteceğini biliyordum.

İlk kilidin dönüş sesi bir top patlaması gibiydi. Roscoe irkildi ve hemen beni iterek üzerimden kalktı, ışık hızıyla ayağa kalktı. Bana yardım etmek için elini uzattı ama ben çoktan ayağa kalkmışım.

Tam ikinci kilit dönerken önümde durdu, eli beni yerimde tutmak istercesine kalçamdaydı. Birkaç nedenden dolayı onunla bu konuda tartışmadım, ama en çok da periyodik tabloda olmasa bile sürpriz elementi en sevdiğim element olduğu için.

İkinci favorim potasyumdu, çoğunlukla da suya karşı verdiği garip tepki yüzünden.

Ama konunun dışına çıkıyorum.

Kol döndü, kapı açıldı ve Isaac Sylvester ortaya çıktı. Sağa, katlanır sandalyelere doğru adım attı. Rahatlamış bir nefes verdim, bizi nelerin beklediği konusunda uyarmak ya da kaçmamıza yardım etmek için burada olduğunu umuyordum.

Belki de değildir.

Darrell Winston kapıda belirdi ve onu görünce şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. Sadece bir çift adım duymuştum. En azından ben tek bir adım duyduğumu sanıyordum ama şimdi emin olamıyordum. Yanında bir Roscoe Winston olması -öpüşmek, sevmek ve lezzetli şeyler yapmak- ayrıntılara dikkat etme konusunda bir fark yaratıyordu.

Yüzünde memnun bir sırıtişla kapıdan içeri giren Darrell, Roscoe'nun bakışlarını üzerinde tutuyor gibiydi.

"Oğlum," dedi, sesinde bir gülümseme vardı, *bilmiş* bir gülümseme.

Bu beni duraksattı. Darrell ne yaptığımızı nasıl bilebilirdi ki? Odaya girdiğimde yaptığım ilk şey kamera ve mikrofon olup olmadığını kontrol etmek olmuştu. Bulabildiğim kadarıyla hiçbiri yoktu.

Dikkatim kapı aralığına kaydı. Tanımadığım bir Wraith kollarını kavuşturmuş, ileriye bakıyor, agresif görünüyordu. . ly kabız. Adam orada öylece durmaya devam edince Isaac odanın içinde dolaşarak katlanır sandalyeleri yerleştirdi.

"Ne istiyorsunuz?" Roscoe konuya girerek sordu.

Ellerimi beline koydum ve arkasını kolladığımı sessizce belli ederek kendimi ona daha da yaklaştırdım. Kalçamdaki eli küçük bir sıkışma yaptı.

"Sohbet etmek için. Otur." Darrell, Isaac'ın az önce (Roscoe tekmelemeden önce) taburenin olduğu yere yerleştirdiği katlanır sandalyelerden birini işaret etti.

"Buradan gayet iyi dinleyebiliriz." Roscoe'nun sesi düz ve kayıtsızdı; ayakta kalmayı planlıyormuş gibi ayaklarını iki yana açarak ağırlığını kaydırdı. Bu akıllıca bir hareketti. Otursak daha savunmasız olurduk ve bizi bölmek daha kolay olurdu. Oysa olduğumuz gibi bir arada durursak -savunma ve hücum pozisyonları çok daha iyiydi.

Darrell ağzıyla öyle bir şey yaptı ki, dudaklarını yarı gülümseyerek, yarı düşünerek büzüştürmesi bana Billy Winston'ı ve onun kardeşlerine bakışını hatırlattı. Aslında Darrell'in o anki yüz ifadesiyle ilgili her şey, giysileri dışında her şey Billy'ye çok benziyordu. Şaşkınlık içinde bakakaldım. Babası değil de Winston'ın en büyük ikinci kardeşi olabilirdi.

"Peki. Ayağa kalk," dedi Darrell sonunda, kendine bir koltuk çekerek. Omzunun üzerinden hafifçe dönerek Isaac'e ve kabız Wraith'e profilini gösterdi. "Bizi yalnız bırakın," diye emretti.

Onlar da emri yerine getirdiler. On saniye geçmeden Roscoe ve ben Winston'la baş başa kaldık. Buna inanamıyordum. Büro iki yılı aşkın bir süredir bu adamı ele geçirmeye çalışıyordu ve işte buradaydı. Benimle birlikteydi.

Bundan en iyi şekilde yararlanmalıyım. Ama bunu Roscoe ya da babasının şüphesini uyandırmadan yapmalıyım.

Şu anda iki adam birbirlerini ölçüp biçiyor gibiydi. Roscoe'nun yüz ifadesini göremiyordum, ama onunkinin bakıştan çok dik dik baktığını hayal ettim. Winston'ınki ise hesaplı ve umutlu arasında bir şeydi.

"Ne istiyorsun?" Sessizliği bozan Roscoe oldu, sözleri öfkeliydi.

Winston birkaç saniye daha oğlunu düşündü, sonra usulca, "Nasılsın?" diye sordu.

Roscoe başını salladı. "Hayır. Bunu yapmayacağız."

"Neyi yapmıyoruz?"

"Arayı kapatmaya çalışıyormuş gibi yapıyorum, beni umursuyormuşsun gibi davranıyorum." Daha fazla kızgınlık, ama aynı zamanda biraz da düşmanlık.

"Şimdi Roscoe-"

"Ne istiyorsun?" Roscoe bu sözleri dişlerini sıkarak, biraz daha yüksek sesle ve çok daha öfkeli bir şekilde söylemiş gibiydi.

Şimdi, müdahale etmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

Bir önseziyle Roscoe'nun omzunun arkasından baktım ve sessizce, "Nasılsınız Bay Winston?" diye sordum.

Bakışları benimkilere kaydı ve içeri girdiğinden beri takındığı ısrarlı, çekici sırıtış azaldı. Bakışları ayıldı. Yutkundu.

"Her zaman anlayışlı biriydiniz, Bayan Simone." Yüzündeki gülümseme artık yorgun görünüyordu. "Akıllı kız."

Küçükken bu isimden hep nefret etmiş olmama rağmen *Bayan Simone*'dan çekinmemiştim. Gerçi Bay Winston bana ne dese nefret ederdim, diye düşündüm. O kötü bir adamdı ve bunu bilmek için zeki ya da anlayışlı olmama gerek yoktu. Tek yapmam gereken Bethany Winston'ın yüzündeki morluklara bakmaktı.

Yaşlı adam içini çekti, gözleri bir bacağının dizden bükülmüş ve diğerinin üzerine çaprazlanmış olduğu yere indi. "Gerçek şu ki Bayan Simone, ben ölüyorum."

Winston uzun bir süre bakışlarımı tuttu. Başını kaldırıp oğluna baktı. Bekledi.

Ölüyor muydun?

Roscoe'nun soluğu değişti, hızlandı. Bu haberle mücadele ediyordu.

"Ne?" diye sordu sonunda, tek kelimeyi kırparak, sabırsızca. "Ölüyorum da ne demek? Sen ne-"

"Ben kanserim. Kanımda kanser var."

Roscoe doğruldu, sonra sanki bu haberi sindiriyormuş gibi topuklarının üzerinde hafifçe geriye doğru sallandı.

Winston derin bir soluk aldı, bacak bacak üstüne attı ve dirseklerini dizlerine dayadı. Ellerini, bana dindarların dua edişini anımsatan bir biçimde birbirine kavuşturmuştu.

"Bilmiyorsan söyleyeyim, bu hastalık benim ailemde de var. Babam çok genç yaşta bu hastalıktan öldü. Yardımına ihtiyacım var," dedi sesi titreyerek. "Oğlum, eğer bana yardım etmezsen, öleceğim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Diğer insanlar tarafından size nasıl davranıldığını kabul edebilir veya reddedebilirsiniz, ancak geçmişinizin yaralarını iyileştirene kadar kanamaya devam edeceksiniz."

İYANLA VANZANT, DÜN, AĞLADIM

SIMONE

ROScoe KOnuşMADI. Hareket etmedi. Onu bunaldığını, konuşamadığını, hareket edemediğini bilecek kadar iyi tanıyordum.

Yaşlı adam sandalyesinde arkasına yaslanmış, dikkatle Roscoe'yu izliyordu. Kıpırdanıyor, çenesini, kolunu kaşıyor, parmaklarını oynatıyor, gözleri kararıyor, kederli bir ifadeye bürünüyor. Roscoe bir şey söylemedikçe Darrell'in ruh hali daha da ekşi ve sabırsız bir hal alıyordu.

"Beni duydun mu?" Winston ayağa kalktı, bağırarak sorduğu soru gergin ve duygu yüklüydü. "Ben ölüyorum ve senin söyleyecek hiçbir şeyin yok mu?"

Durumla ilgili hızlı değerlendirmem şöyleydi: Roscoe şoktaydı, bunalmıştı ve yanıt veremiyordu. Winston oğluyla ilgili bu durumu umursamaz ya da anlamazdı. Ama yaşlı adamın gözlerindeki vahşi bakışa bakılırsa, eğer biri empati kurmaz ya da ilgi göstermezse -hem de hemen- durum muhtemelen çirkinleşecekti.

"O şokta, Bay Winston." İki adamın arasında durmak amacıyla Roscoe'nun etrafından dolandım. Roscoe elimi tutarak ilerlememi engelledi.

Winston bakışlarını benden Roscoe'ya çevirdi ve sözlerimdeki gerçeği görmüş olmalı ki yüz hatları gevşedi.

Nefes verdi. "Evet, anlıyorum. Elbette öyle." Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Babası için endişeleniyor."

Evet, hayır. O kadar da değil.

"Ne kadar zamanın var?" Parmaklarımı Roscoe'nunkilerle birleştirip sıkarak sordum.

"Eğer ilik nakli yapılmazsa, çok uzun değil. Bir, belki iki yıl." Winston'ın bakışları Roscoe'ya kaydı. "İşte bu yüzden konuşmam gerekiyordu."

seninle evlat."

Roscoe'ya baktım. Sanki sürekli mide ekşimesi yaşıyormuş gibi acı çekiyor gibiydi.

"Test yaptırmasını mı istiyorsun?" Tahmin ettim. "HLA uyumlu olup olmadığını görmek için mi?"

"HLA MI?" Winston'ın kafası karışmış görünüyordu.

"İliğinin sana yardım edip edemeyeceğini mi görmek istiyorsun?" Basitleştirdim.

"Hayır, test edilmesine gerek yok. Doktor bana onun zaten test edildiğini söyledi, bir mucize eseri tüm çocuklar test edilmiş. Roscoe uyumlu. O ve Billy, ikisi de öyle. Ama Billy'nin yardım etmesine imkan yok." Roscoe'nun babası omuz silkti ve bana dertleşir gibi bir bakış attı. "O bana yardım etmek için parmağını kıpırdatacağına mezarımı kazar."

Bu konuda tartışacak bir şey yoktu. Billy Winston sadece babasının mezarını kazmakla kalmaz, adamı zevkle mezarına iterdi (salamura olanından söz etmiyorum).

Roscoe'ya yaklaştım ve iki elimle onun elini tuttum. "Roscoe yardım ederse ya da ettiğinde, nasıl ve nerede? Çünkü eğer ondan karanlık bir arka oda doktoruna gitmesini istiyorsan, bu işe yaramayacak. Prosedür şu haliyle bile son derece tehlikeli."

Roscoe garip bir nefes aldı, sanki bu soruyu sorduğuma inanamıyormuş gibiydi. Onu görmezden geldim. Her ne kadar birkaç dakika önce yerde ateşli bir şekilde öpüşüyor olsak da ve ben onunla bir an önce *başka bir yerde* ateşli bir şekilde öpüşmek istiyor olsam da, hâlâ yapmam gereken bir iş vardı.

Bu durum kucağıma düşmüştü ve ben de bundan en iyi şekilde yararlanacaktım. bunun.

"Hayır, hayır. Arka oda doktoru yok. Gerçekten iyi bir doktorum var. kan kanserleri üzerine çalışıyor ve benimkinin ilginç olduğunu düşünüyorlar. Teksas'ta büyük bir hastanede yardım etmeye hazırlar. MD Anderson ya da onun gibi bir şey."

"Debbie Downer gibi davranmak istemem ama" - zaten gergin olan bir durumu daha da gerginleştirmek istemediğim için ses tonumu nazik tutmaya çalıştım - "kolluk kuvvetlerinin dikkatini çekmeden nasıl tedavi olacaksın? Alınma ama tutuklanmayacak mısın? Roscoe da sana yardım ettiği için tutuklanacak."

İçini çekti, sorumu ya da belki de en iyi nasıl cevap vereceğini düşünüyor gibiydi. Bir süre sonra arkasından kapıya baktı ve öne doğru yarım adım atarak yaklaştı.

"Bunun için bir planım var." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu.

"Kolluk kuvvetlerinden nasıl kaçılır?" Karşılığında ben de fısıldadım.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Her şeyi ayarladım. Teslim olacağım."

"Saçmalık." Roscoe sonunda konuştu. "Sen bunu asla yapmazsın." "Eğer bana yardım edersen yaparım."

"Bu bir yalan." Roscoe başını sertçe salladı. "Yapmazdın."

"Uzun süre kilitli kalmayacağımı bilseydim ve çıkmak için bir planım olsaydı yapardım," dedi savunmacı bir tavırla, gözleri kısılmıştı.

"Planın kaçmak mı?" Sözcüklerinin karmaşasını çözmeye çalışarak sordum. "Tedaviden sonra mı? Tekrar iyileştiğinde mi?"

"Hapisten kurtulmanın kaçmayı içermeyen başka yolları da var Bayan Simone."

Hapisten kurtulma kartı almanın diğer yolları. Kaçmayı çoktan reddetmişti. Suçsuz olduğuna dair bir karar çıkmayacaktı; Darrell şartlı tahliyeyi atlamıştı; duruşma ya da karar olmayacaktı.

Geriye ne kalıyordu? Af mı? Anlaşma mı?

Güçlü bir önseziyle Winston'ı yeniden incelemeye başladım.

Ben onu incelerken Winston'ın gözleri kaygılandı, muhtemelen kaygılandı ve boynunu kaşdı, arkasından tekrar kapıya baktı. Gördüklerimle boğuşuyordum. Darrell Winston gergin miydi? Korkmuş muydu? Ne zamandan beri?

İstihbaratımıza ve Demir Haydutlar'ın dinamikleri hakkındaki kendi anlayışına göre, Winston'ın saygı duyduğu ya da korktuğu tek kişi Demir Haydutlar'ın başkanı Razor Dennings'ti. Bunun nedeni Razor'ın gerçekten kötü bir adam olmasıydı. Ayrıca Razor, nakit akışını kontrol ettiği ve herkesin kaderini belirlediği gibi Winston'ın örgüt içindeki kaderini de belirlediği içindi.

Başkan unvanı yanlış bir isimlendirmeydi. Despot daha uygun olurdu.

Bir anlaşma.

Anlaşma yapmak istiyordu.

"Hasta olduğunu başka kim biliyor?" Kendimden geçmiş gibi değil de sempatik görünmeye çalışarak sordum. Tahminimce burada kimse bilmiyordu ve bu yüzden bizimle yalnız konuşmak istiyordu.

Winston'ın kaşları birbirine yaklaştı ve bakışları üzerimde gezindi, şaşkınlık ve bir parça kuşku -sadece en ufak bir kuşku- mavi gözlerini

gözleri puslu. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Demek istediğim" -ayaklarımın üzerinde düşünerek ve içimden yalan söyleyerek aceleyle ekledim- "eğer hastaysan, sana bakacak biri var mı? Bu zor zamanda sana kim yardım ediyor?"

Roscoe'nun bakışlarını profilimde hissettim ve boynum ısındı. Roscoe yalan söylediğimi anlayacaktı, çünkü beni çok iyi tanıyordu ve ben de iyi bir yalancı değildim. Winston'ın oğlu kadar anlayışlı olmadığını umuyordum.

Roscoe'nun babası başını salladı, hâlâ biraz şaşkın ve niyetimden kuşkulu görünüyordu. "Teksas'taki doktorlarım ve buradaki Roscoe dışında kimsenin bilmesine gerek yok."

"Kardeşlerinin önünde zayıf görünmekten korkuyorsun," diye mırıldandı Roscoe, yaşlı adamın dikkatini benden uzaklaştırarak. "Burada işler böyle yürür. Eğer suda kan kokusu alırlarsa, senin için her şey biter."

Roscoe'nun sözleri karşısında yüzümü buruşturmamaya çalıştım, çünkü bana bile bir tehdit gibi gelmişti. Penceresiz ve ayakkabısız bir odada mahsur kaldığımız düşünülürse, bizi esir alan kişiye kendimizi sevdirmek için pek de iyi bir yol değildi bu.

Endişemi doğrulayan Darrell Winston, tam boyuna doğru doğruldu -Roscoe kadar uzun değil, gözleri parlıyor. "Bu bir tehdit mi?"

Roscoe sırttı. "Hayır, efendim. Sadece hanımefendi için bir açıklama. Buranın pisliği ona dokunmadı, sizin aptal saçmalıklarınızın nasıl işlediğini bilmiyor."

Roscoe'nun kasıtlı olarak dikkatleri benden ve kötü zamanlanmış sorumdan uzaklaştırmaya çalıştığından hemen emin oldum. Yine de sorduğum için memnundum.

Darrell Roscoe'yu itecekmiş gibi yaptı ve ben de kalan elimi uzatıp göğsüne bastırdım. "Hey, dur. Dur. Roscoe sana yardım edecek, unuttun mu?"

Roscoe alaycı bir ses çıkardı. "Evet. Bu yüzden buradayız. Yardım etmek için."

"Babana yardım ediyorsun," dedi Winston kararlı bir sesle, Roscoe'yu yumruklamakla gerçekten yardım etmesini ummak arasında gidip geliyordu.

Roscoe önce bir şey söylemedi, babasına ters ters baktı ve o da kararsız görünüyordu. Onun adına konuşamaz ya da Winston'ın dikkatini başka sorularla dağıtamazdım. Roscoe kendi adına yanıt vermek zorundaydı.

Lütfen, lütfen, lütfen, ona duymak istediği şeyi söyle de gidelim.

Roscoe sonunda acı bir kahkaha attı, başını salladı, sonra bakışları Darrell'in ötesine, arkasındaki kapıya kaydı.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," dedi, sesi duygusallıktan pürüzlüydü. Gerildim, kendimi babasından gelecek bir tirada hazırladım.

Ama gelmedi.

Winston başını salladı, gözleri oğlunun yüz hatlarında gezinirken cam gibiydi. "Sanırım biraz zamana ihtiyacın olduğunu anlayabiliyorum. Ben-" Burada kendini durdurdu, sesi kırıldı. Sanki kendini dengelemek istermiş gibi titrek bir nefes aldı. "İstediğim gibi senin yanında olamadım. Annen bizi ayırdı ve -kararın ne olursa olsun- bilmeni isterim ki senin büyümeni kaçırmak her zaman en büyük pişmanlığım olmuştur."

Vay canına.

Yani, vay canına. Neredeyse alkışlayacaktım, Darrell o kadar iyi bir performans sergiliyordu. Oldukça ağır konuşuyordu. Ama yine de neredeyse ona inanacaktım.

Roscoe elini benimkinden çekip belime doladı ve beni kendine çekti. "Bunu bana söylediğin için teşekkür ederim. Bunun anlamı . . ." Burada durakladı, önce ayakkabılarına sonra da babasına baktı. "Bunun bir anlamı var." Sesinde sessiz bir ciddiyet vardı ve ağzımı açmamak için kendimi zor tuttum.

Yine içimde yoğun bir alkışlama isteği vardı. Bir saçmalayıcının başka bir saçmalayıcıyı bu seviyede saçmalamasını görme şansım olacağını hiç düşünmemiştim. Bu ailenin saçmalıkları çok güçlüydü. Saçmalama Olimpiyatları'ndan bahsediyoruz ve ikisi de birincilik için berabere kalmışlardı.

Ama sonra Winston'ın oğlunun yüzüne bakmasını izledim ve işte o zaman altını kazananın Roscoe olduğunu anladım. Yaşlı adamın yüz hatlarındaki umuttan şaşmak mümkün değildi.

O anda ilginç bir şeyin farkına vardım: İki palavracı arasındaki bir savaşta, sonucu önemseyen kişi her zaman hiç önemsemeyen kişiye karşı kaybedecektir.

* * *

Bu garip durumu sizin için açıklayayım.

Roscoe ve ben Wraith'lerin yerleşkesinden çıkarıldık ve arabalarımıza geri döndük: a) Gizli görevde çalışan, bir pislik gibi davranan ve Jennifer Sylvester'ın Cletus Winston'la evliliğinden dolayı teknik olarak Roscoe'nun kayınbiraderi olan Isaac Sylvester ve b) kız kardeşimi lisedeyken ailesinden uzaklaştıran ve ailemin kalbini (ve benim de kalbimi) kıran gerçek bir pislik olan Curtis Hickson.

Yeşil Vadi tamamen çok küçüktü.

Yolculuğun sonuna doğru Isaac, Roscoe'nun kamyonetinin yanına çekip SUV'u park edene kadar bize eşlik edilirken ya da şoförlük yaparken hiçbir şey konuşulmadı.

Kapımı açtım, sahte pislikten ve gerçek pislikten mümkün olduğunca uzaklaşmaya hazırdım. Isaac'ın yıllardır her gün bunu nasıl başardığını bilmiyordum. Tüm bunlar sona erdiğinde adam bir madalyayı hak ediyordu, hatta belki de bir palavracı altın madalyasını.

Roscoe elini kapının koluna koydu ama açmadı, onun yerine dikiz aynasında Isaac'ın yansımına, "Kız kardeşin seni özlüyor," dedi. I bakışlı arasında Roscoe ve Isaac, her ikisi de erkekler Yani İnanılmaz derecede onurlu, ama bunu tamamen saklamak zorunda olan biri. Isaac'ın kız kardeşini özleyip özlemediğini, onu hiç düşünüp düşünmediğini, her şeyin eskisi gibi olmasını dileyip dilemediğini merak ettim. farklıydı ve boğazımdaki ani kalınlaşmanın etkisiyle yutkundum.

"Benim bir kız kardeşim yok," dedi sonunda, sesi duygusuzdu. "Şimdi dışarı

1." *İç çekti.*

Roscoe başını iki yana salladı ve araçtan inerek bana doğru yürüdü. yan tarafa geçtim ve cipten çıkar çıkmaz kapıyı kapattım.

Isaac çakıllı alandan geri geri çıktı ve toprak yolda uzaklaştı. Onun gidişini izlerken gizli görevin asla bana göre olmadığını -hiç kuşku duymadan-anladım. İnsanlara yalan söylemek, olmadığım biri gibi davranmak bana imkânsız geliyordu.

Roscoe, "Beş yıl önce hepimiz test yaptırarak," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Pardon?"

Gözlerini ayaklarımızın dibindeki çakıllara indirmeden önce bir anlığına bana dikti. "Darrell'in bir oğlu daha vardı. Teksas'ta yaşıyordu. Cletus bunu o öldükten sonra öğrendi."

İçimde bir his vardı ama yine de sordum, "Nasıl öldü?"

"Kanserden." Roscoe başını salladı ve esprisiz bir kahkaha attı. "Muhtemelen Darrell'in yakalandığı kanser türünün aynısı."

Gözlerimi kapadım, bu bilgiyi özümstedim. Kardeşlerinden haberleri olsaydı, Winston onlara söyleseydi, onu kurtarabilirlerdi.

"Özür dilerim." Gözlerimi açarak, yanımda hâlâ yere bakan adamı inceledim. Birçok yönden çok güzeldi ve tanımadığı bir kardeş için duyduğu acı onu bana daha da sevdirdi.

Sevdirmek mi? Biz buna böyle mi diyoruz?

"Evet, ona çok *değer veriyorum*," diye mırıldandım kendi kendime, belli ki zor bir dönemden geçerken onun güzel ruhuna, yüzüne, beynine, bedenine ve kişiliğine baktığım için utanıyordum.

Ona destek olmaya kararlı bir şekilde elimi omzuna koydum. Hareketsizleşti.

Elimi omzundan parmaklarına doğru kaydurdım ve sıktım; bugün birbirimizi çok sıkıydık. Nefes verdi.

"Roscoe, ihtiyacın varsa-"

"Olanları kimseye anlatamazsın," dedi başını sallayarak.

"Neyi?"

Gözlerini bana çevirdi; inatçı bir kararlılıkla bana bakıyordu. "Kimsenin Darrell hakkında bir şey bilmesini istemiyorum. Ailem yeterince şey yaşadı."

"Onlara söylemeyecek misin?"

"Hayır."

İnanamayarak, "Ona kemik iliğini vereceksin ve onlara söylemeyeceksin, öyle mi?" diye sordum.

Şimdi ifadesi sertleşmişti. "O adama bir şey vereceğimi sana düşündüren nedir?"

"Anlamıyorum."

Yüzünü bana döndü, elimi bıraktı ve ellerini omuzlarıma koydu. "Kimseye söylemeyeceğine söz ver. Söz ver."

Ağzım açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı, çünkü ona yalan olmayan bir cevap vermekte zorlanıyordum - yalan söyleyemezdim - ama aynı zamanda onu kızdırmayacaktım.

"Üzgünüm, bu sözü veremem."

Roscoe'nun gözleri kısıldı. "Simone."

"Hayır." Ellerini sıkıp bir adım uzaklaştım. "Hayır, buna söz veremem. Ya seni tekrar alırsa? Benden ne yapmamı istiyorsun? Olanları aileme anlatmamamı mı?"

"Bu farklı bir şey. Acil bir tehlike altında değilim." Çenem düştü.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"O-"

"Evet. Yapacak. Kesinlikle gelecek. Senin için tekrar gelecek. O adam çaresiz ve hayatta kalmak için tek şansının sen olduğuna inanıyor."

"O zaman bana zarar vermek aptalca bir hareket olur."

Tanrı aşkına!

İnatçı, aptal adam.

"Roscoe." Sakinleşmek için nefes almam gerektiğini fark ettim, çünkü kan basıncım az önce atmosfere fırlamıştı. "Az önce olanları düşünmek için bir dakikanı ayır. Gerçek şu ki, Darrell eğer ona kemik iliğini vermezsen öleceğine inanıyor. Ayrıca umutsuz bir Darrell Winston, tehlikeli bir Darrell Winston'dır. Öyle ya da böyle sizi kaçırp hücrelerinizi emmekten çekinmeyecektir."

Başını iki yana salladı. "Tek yapmam gereken Catfish'e, Drill'e ya da diğer adamlardan birine Darrell'in hasta olduğunu, ölmek üzere olduğunu söylemek. Dediğim gibi, birazcık kan gördüler mi üşüşürler."

Dudaklarımı yaladım, kalbim hızla çarpıyordu çünkü Roscoe'nun bunu yapmasına izin veremezdim. Roscoe bunu yaparsa Winston teslim olmaz, anlaşma istemezdi. Simone hislerim bana Darrell Winston'ın büyük bir şey bildiğini söylüyordu, bu davayı çözmemize, cinayetleri durdurmamıza, belki de tüm örgütü alaşağı etmemize yardımcı olacak bir şey.

Ve sonra Isaac kız kardeşini görebilecekti. Ve Nelson G-Spot'tan kurtulacaktı. Ve ben de herkese yalan söylemeyi bırakabilirdim. Ama en önemlisi, adalet yerini bulacaktı.

"Yapma bunu. Catfish ya da Drill'e hiçbir şey söyleme. Sakın."

"Neden?" diye sordu, kelimelerinden öfke damlıyordu. "Bırak değerli Wraithleri onu alaşağı etsin. Hak ettiği bu."

"Bana bekleyeceğine söz ver."

Dişlerini sıkkan Roscoe başını salladı. "Az önce olanları aileme anlatmayacağına söz vereceğin gibi mi?"

Kahretsin.

Kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin.

Bok.

"Peki." Kollarımı kavuşturdum, çenemi kaldırdım. "Sen babanın hasta olduğunu kimseye söylemeyeceğine söz ver, ben de az önce olanları aileme anlatmayacağıma söz vereyim."

O da kollarını kavuşturdu. "Senin ailenden de kimseye söylemeyeceğim. Ya da benim aileme söyleyebilecek birine."

"Anlaştık."

Elimi uzattım. Elim
sıktı.

Elimi düşürdü.

Döndü ve tepinerek uzaklaştı.

Kaşlarımı çatarak arkasından baktım. "Nereye gidiyorsun?"

"Nashville'e." Kamyonetinin kapısını açtı. "Yarın işim var. Erkenden."

"Peki, tamam o zaman," diye bağırdım
arkasından. "Beni takip etme," diye hırladı
cevap olarak. Homurdandım. "Takip
etmeyeceğim."

İhtiyacım olmayacak. Bwahaha-

"Umarım kamyonetime taktığın takip cihazına fazla bağlı değilsindir" - döndü, gözleri mavi ışıklar saçarak parladı, sözleri beni tamamen hazırlıksız yakaladı- "Çünkü onu bulduğumda, bir siyah ayıya yedireceğim."

ON ALTINCI BÖLÜM

"Değerini bilmediğim halde attığım şeylerin hatırasını kendimden uzak tuttuğum uzun ve zor zamanlar oldu."

CHARLES DICKENS, BÜYÜK BEKLENTİLER

Simone

"Nashville'e gitmek zorundasın."

Nelson'a baktım, hiçbir şey söylemedim. Lundqvist bana sempatik bir bakış atıyordu. Onun sempatisini çöreklerle satın aldığımdan şüpheleniyordum.

Nelson'ın bakışları üzerimde gezindi ve homurdandı; sabırsız, mutsuz bir sestti. "Payton, zaman tükeniyor."

"Biliyorum."

Bakışlarıma kendi bakışlarıyla karşılık verdi, belli ki konuşmaya devam etmemi bekliyordu. Bunun yerine sessizliğimi sürdürdüğümde Nelson ayağa kalktı ve huzursuz hareketlerle küçük mutfığı boydan boya arşınladı. "Pekâlâ, şöyle açıklayayım. Kentucky Derbisi önümüzdeki hafta sonu. Wraith'lerdeki bağlantınıza göre, Razor Dennings orada olacak, bilinmeyen nedenlerle."

"Doğru."

"Lundqvist'in Black Demons'tan aldığı istihbarat ve benim G-Spot'tan aldığım bilgiler fail olarak Razor Dennings'i işaret ediyor. Tüm yerel kulüpler cinayetlerin arkasındaki kişinin o olduğuna inanıyor. Elimizde ikinci derece kanıtlar var ama kesin bir delil yok."

Ya da bıçak. Razor bıçak taşıyordu, bulduğumuz tüm cesetler bıçaklanarak öldürülmüştü ama cinayet silahı bulamamıştık.

"Üç hafta önce Winston'ın bir anlaşma yapmak istediğine, elinde -sizin de söylediğiniz gibi- 'büyük bir şey' hakkında bilgi olduğuna ve görüşmeniz sırasında gergin görüldüğüne inandınız. Bir takas arıyordu, kanser tedavisi için bir takas."

"Ve hapisten çıkış kartı," diye ekledim, bir uyarı niteliğindeydi bu hatırlatma.

Yorumumu elinin tersiyle itti. "Bize Razor hakkında kesin kanıt verirse, çıkış biletini alır."

"Doğru." Yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

"Ama Winston'ın oğlunun -Roscoe'nun- kemik iliğine ihtiyacı var." Kalbim burkuldu. "Doğru."

"Ve üç haftadır Roscoe'yla temas kurmadın. Muhtemelen Winston'ın bir anlaşma yapmak için bizimle temasa geçmemesinin nedeni de bu."

İçimi çektim, dirseğimi mutfak masasına dayadım ve alnımı ovuşturarak bir sürü duyguyla savaştım. Roscoe henüz takip cihazımı bulamamıştı, bu yüzden hâlâ hareketlerini izliyordum. Son birkaç hafta boyunca, onu izlediğim ilk haftaya benzer bir program izlemişti, ancak büyük bir istisna vardı. Perşembe gecesinden Pazar gününe kadar Yeşil Vadi'deki evine gelmek yerine Nashville'de kalmıştı.

Başlangıçta yokluğu beni rahatlatmıştı. Nashville, her ne kadar çok uzak olmasa da, Darrell Winston'ın başka bir kaçırma olayı ayarlaması için muhtemelen çok uzaktı, özellikle de Darrell Wraithler içinde düşük bir profil çizmeye çalışıyorsa.

Ama sonra, bir hafta iki hafta oldu-BAM! Duygular.

Her zaman duygularla.

Bu seferki özlem di. Onu özlemiştim. Gittiğinin ertesi günü onu özlemeye başlamıştım ama yabancı düşüncelerle mantık yürütebiliyordum. Roscoe'yu düşünmeden yıllar geçirmiştim, şimdi neden onu düşünecektim ki?

Peki ya öpüşseydik? (iki kez, iki ayrı olayda)

Peki ya öpüşseydik? (Dragon Biker Bar'ın bodrumundaki bir hücrenin zemininde)

Peki ya hayranlık uyandırıcı olsaydı? (Öyle ki, geriye dönüp baktığımda Iron Wraith'ler tarafından kaçırılmak en iyi on randevu/romantik deneyimim arasında yer alıyordu. . kimi kandırıyorum, Genie'nin barında Roscoe ile dans ettikten hemen sonra ve Hawk's Field'da onu öpmenin hemen üstünde ikinci sıradaydı)

Üç hafta sonra onu özlüyor, onu düşünüyor, sürekli onu *arzuluyordum*. Kendimi hayal kurarken buluyordum, gülümsemesini, sesinin temposunu, bana bakışını, bedenini bedenimin üzerinde tutuşunu, ellerimizin birbirine dokunuşunu, boynumu yiyip bitirliğini, çıkardığı derin hırıltılı iniltileri, şefkatli -Ve o kadar da şefkatli olmayan öpücükler.

Kafamı toparlayacağını umduğum zaman ve mesafe, tam tersini yapmıştı.

"Ajan Payton."

Nelson'a baktım.

Gözleri kocaman açılmış, kaşları alnında asılı duruyordu. "Nashville'e gitmen gerekiyor."

Talimatlarının geri kalanı imaydı: Nashville'e gitmeli ve Roscoe'yu Darrell Winston'a kemik iliğini vermeye ikna etmelisin, böylece Darrell Kentucky Derby'sinden önce teslim olur, böylece Razor'ı Kentucky Derby'sinde tutuklayabiliriz.

Roscoe'nun Darrell'a yardım etmesini önerme düşüncesi bile midemi bulandırdı.

Dön.

Yüz hatlarım hoşnutsuzluğumu belli etmiş olmalı çünkü gözleri, avuç içi kalçasına çarptı. "Ne oldu? Ne oldu?"

Lundqvist kocaman bir lokma çörek yerken konuştu. "Nashville'e gitmiştim. Güzel bir yerdir."

"Ben giderim," dedim Lundqvist ve Nelson arasında bakışarak. "Sorun Nashville değil. Ama Roscoe. Haftalar önce söylediğim gibi, babasına kemik iliği bağışında bulunmayacak ve ne söylesem ne yapsam onu ikna edemeyeceğim."

Nelson kollarını kavuşturdu. "O zaman onu kim ikna edebilir? Kimi dinleyecek?"

Başımı salladım. "Kardeşi Billy ama o da işe yaramaz. Billy de Darrell'a yardım etmez. Belki Ashley."

Nelson, Lundqvist için "Kız kardeşi," diye açıkladı.

Lundqvist bir çörek daha aldı, bu onun üçüncü çöreğiydi. "Evet. Onu gördüm.

Etkili ve yetkin bir hemşire."

Lundqvist'e iki kez baktım, çünkü çoğu erkek Ashley'nin çarpıcı görünüşü hakkında yorum yapıyordu, ama sonra Roscoe'nun kız kardeşinin zamanını Knoxville'deki ücretsiz bir kliniğe bağışladığını hatırladım, bu da Black Demons motorcu kulübünün çoğunun sağlık hizmetleri için gittiği yerd.

"Başka kimse var mı?" Nelson zorladı. "Dinleyeceği başka biri var mı?"

Babam.

Başımı tekrar salladım, hayal kırıklığı içinde oflayıp pufladım. Bu konuşma anlamsızdı. Billy'ye, Ashley'e ve hatta babama bile söyleyemezdim çünkü Roscoe'ya bir söz vermiştim.

Nelson beni düşündü, çenesi titriyordu. "Payton, burada beni öldürüyorsun. Bir şeyler yapmalısın. Lundqvist ve ben hiçbir şey yapamayız. Elimizde kanıt var ama somut bir şey yok ve sadece söylentiler var. Bunu gerçekleştirmek zorundasın. Winston'ın sonsuza kadar vakti yok, bizim de yok. Derby-"

"Gelecek hafta sonu," diye bitirdim, göğüs kafesimi ovuşturarak ve arkasından mutfak duvarına bakarak.

"Yarın gideceksin."

Kalbim beklentiyle ani bir sıçrama yaptı ve sonra hemen korkuyla söndü. Gözlerimi kapatarak başımı salladım. Gidecektim. Roscoe'yu görecektim. Midemi bulandırsa bile onu Darrell'a yardım etmeye nasıl ikna edeceğimi bulacaktım, çünkü kötü adamları yakalamak benim işimdi.

Bir şeyler düşünecektim.

* * *

Yeşil Vadi'deki evimdeyken uzak durduğum birkaç yer vardı. Baş kütüphaneci Bayan Julianne MacIntyre beni kütüphanenin masaüstü bilgisayarlarından birini porno izlemek için kullanmakla suçladığından beri kütüphane bu listede bir numaraydı.

Pornoya bakmıyordum, tamam mı? Bir suç mahalli fotoğrafıydı. Adamın biri aletini bir arabanın susturucusuna sıkıştırmıştı, çaldığından şüphelendiğim bir arabaydı ve plakayı doğrulamak için gözlerimi kısarak ekrana bakıyordum. Ama tek gördüğü adamın kaslı sırtı, poposu ve kalçalarıydı. Sanki Şeytan'ın kendisini kütüphanede serbest bırakmışım.

Her neyse, kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bir köşe yazısının haber olarak kabul edilip edilmeyeceği ve dolayısıyla süreli yayınlara ait olup olmadığı konusunda bağırıp çağırmaya başladığımızdan beri beni dışarı atmak için bir neden aradığından şüpheleniyorum.

Ben öyle olmadığını savundum. Belli ki öyle.

Memleketimde uzak durduğum ikinci yer Donner Lodge and Bakery idi, çünkü pastayı çok severdim. Annemin çöreklerinin ve turtalarının yanında kendimi kontrol edebiliyordum ama Donner Pastanesi'nin pastasıyla arama girmeye çalışan zavallıya Tanrı yardım etsin. Bunun nedeni Jennifer Winston'ın

-Daha önce Jennifer Sylvester dünyanın en iyi pastalarını yapıyordu.

Ne yazık ki sıkı egzersiz programım yüzünden şu anda Donner Lodge and Bakery'ye gidiyordum.

Bir gece süren iç tartışmalardan sonra, Nashville'de Roscoe'nun izini sürmemde bana yardımcı olacak en iyi kişinin Jennifer Winston olduğuna karar verdim. Kongre toplantı halinde olduğu için Billy şehirde değildi. Jethro da şehirde değildi, Sienna son filmini çekerken o ve Sienna çocuklarıyla birlikte bir yerlere gitmişlerdi. Ayrıca, Billy ve Jethro'yu o kadar iyi tanıımıyordum, bu yüzden her halükarda dışarıdaydılar. Beau ve Ashley çok fazla soru sorarlardı, Shelly ve Cletus ise hiç soru sormadan bir hileyi anlamak gibi esrarengiz bir yeteneğe sahiptiler.

Bu nedenle, ihtiyacım olan şey için tek seçenek Jennifer Winston'dı ve bu da önümüzdeki iki hafta boyunca her gün kardiyo yapacağım anlamına geliyordu. Kardiyodan ne kadar nefret etsem ve büronun PFT'sini geçmeye ne kadar ihtiyacım olsa da Jennifer'ın pastalarını daha çok seviyordum.

Donner Lodge ve Bakery, ana vadiye ve ötesindeki hafif eğimli dağlara bakan muhteşem bir arazide yer alıyordu. İlkbahar nihayet gelmişti, bu da yeşilliklerin canlı bir zümrüt rengine büründüğü ve milli parka "dumanlı" sıfatını kazandıran mavi pusun, özellikle sabahın erken saatlerinde uzaktaki manzaranın üzerinde narin, tül gibi bir örtü gibi asılı durduğu anlamına geliyordu.

Arabamdan indiğimde sabahın serin havası bahar yağmuru, çam iğneleri ve yeni kesilmiş çimen kokuyordu, belimi bükerek gerindim ve çevreyi inceledim. Ağaçların arasından süzülen güneş ışıkları, bakımlı otoparkı ve çevresindeki çiçeklerle kaplı patikaları aniden aydınlatıyordu. Erkenci kuşlar tepemde şarkılarını söylüyordu; tatlı tınılar ve gürültülü ciyaklamalardan oluşan bir kakofoni bana bir orkestranın performans öncesi ısınmasını hatırlattı.

Yıllar önce, ben çocukken, kulübe bakımsızlığa terk edilmişti. Ama sonra Jennifer on beş yaşındayken yaptığı şekerleme ile eyalet fuarında mavi kurdele kazanarak Muzlu Pasta Kraliçesi olmuştu.

Jennifer'ın annesi Bayan Diane Donner-Sylvester'ın genç kızının başarısından faydalanmasıyla Donner Fırını bir gecede bir yenilik haline gelmişti. Kısa süre içinde bu yenilik bir sansasyon haline geldi ve Jenn'in tek bir pasta harikası olmadığı keşfedilince bu haber tüm vadiye yayıldı.

Yıllar geçtikçe, birkaç yıl önce yarışmaya katılmayı bırakana kadar eyalet fuarında tekrar tekrar mavi kurdele kazandı. Buna gerek yoktu. Jennifer'ın pastaları artık ulusal ve uluslararası dergilerde ve TV programlarında yer alarak ünlenmişti.

Donner Lodge artık Jennifer'ın uzaktan bir akrabası tarafından işletiliyordu. Günlük yönetimle ilgilenmediğini duymuştum. Ama yine de mülkün tamamı ona aitti. Fırın artık bölgenin gözde mekanlarından biri olduğu için pansiyon da öyle. Bir süre önce modern standartlara göre yenilenmişti ve fırın kuyruğu genellikle kapıdan çıkıp binanın etrafını sarıyordu.

Bu yüzden sabah erkenden gelmişim.

Sokakta konuşulanlara göre Jennifer hâlâ tüm pastaları -her birini- kendisi yapıyormuş. Yerel halk, Donner Pastanesi'nden bir şey almak istediğinizde en az iki gün öncesinden e-posta göndermeniz ve mesai saatinden önce gelip almanız gerektiğini biliyordu. İstedğim şeyin Jennifer'ın şefkat pastalarından biri olduğunu söylemişim - bitter çikolatalı ve hindistan cevizi kremalı- ama asıl istediğim Jennifer'ın birkaç dakikasını ayırması ve Jennifer'ın şefkat pastalarından biriydi.

Pastaneye yaklaşırken tereddüt ettim. Hiçbir ışık yanmıyordu ve hiçbir hareket algılamadım. Yavaşça kapıyı kontrol ettim ve kilitli olmadığını görünce şaşırdım. Kapıyı açtım.

Tepede bir zil çalıyordu, loş mekândaki tek ses buydu. Günlerden pazartesiydi, bu da fırının sadece yarım gün açık olduğu anlamına geliyordu ve çok erken geldiğim için endişelenmeye başladım.

"Simone."

Adımın duyulması beni sıçrattı ve fırının en sol köşesini aradım. Bir ışık yandı, küçük bir ışıktı ama arkadaşımı aydınlatmaya yetti. Jennifer, muhtemelen fırının mutfağına açılan kavisli bir girişte duruyordu. Saçının üzerine siyah bir beyzbol şapkası, üzerine Smash-Girl süper kahraman önlüğü, altına da tişört ve kot pantolon gibi görünen bir şey giymişti. Önlüğün ön kısmı un lekeleriyle kaplıydı. Ayrıca çenesinde ve sağ gözünün hemen altında biraz un tozu vardı.

Durduğum yerden ayakkabılarını göremiyordum ama tahminim Converse oldukları yönündeydi.

"Hey, Jennifer." Ona gülümsedim. "Çok mu erken geldim?"

"Hiç de değil. Sadece pastan için hindistan cevizi kızartıyorum. İçeri gel ve bana eşlik et." Bana el salladı, ben de onu takip ettim.

Kavisli giriş yolu gerçekten de mutfağa açılıyordu. Kapıyı arkamdan kapattığımda, bir an için mekânı inceledim. Üç endüstriyel lavabonun bulunduğu duvar boyunca paslanmaz çelikten büyük bir tezgâh uzanıyordu. Alanın ortasında iki büyük kasap blok adası vardı. Adalardan birinin üzerinde altı litrelik KitchenAid mikser, bir sürü malzeme ve üç kat yüksekliğinde çikolatalı bir kek duruyordu. Oda kakao tozu, vanilya ve hafifçe hindistan cevizi kokuyordu.

Ağzım sulandı.

"Annen nasıl? Onu bir asırdır görmedim." Jennifer konuşurken bir fırın eldiveni taktı ve benden yan duvardaki dört büyük fırından birine doğru döndü. İçine uzanarak bir kurabiye tepsisi çıkardı ve başını sallayarak biraz karıştırdı. "Tam kıvamında," diye mırıldandı kendi kendine.

Kurabiye tepsisini yere bırakırken yoluna çıkmak istemediğimden, dağınıklığın çoğunun yayıldığı adanın diğer tarafındaki bir tabureye oturdum, kızarmış hindistan cevizinin lezzetli aroması şimdi yüzüme çarpıyordu. Haklıydı, traşlanmış hindistan cevizi tepsisi muhteşem bir altın kahverengiydi. Tam kıvamında.

"Annem iyi." Onu izlerken bir an duraksadım, çünkü burada yapılacak en doğru şey Jennifer'ın annesinin hatırlarını sormak olurdu. Jennifer'ın annesi Diane Donner-Sylvester (birçok kişi ona *Ejderha Kadın* lakabını takmıştı) yıllardır kayıptı ve Jennifer'ın babasını (müsrif ve hilekâr ahmak Kip Sylvester) öldürdüğü için kanundan kaçıyordu.

Bu nedenle annesini sormadım. Onun yerine,

"Aranız nasıl?" diye sordum.

"Yağmur gibi, sanırım," dedi dalgınca, kızarmış hindistan cevizini çikolatalı pastaya bastırmaya konsantre olurken dilinin ucunu dışarı çıkardı.

Gerçek bir ustayı iş başında izlediğimi bilerek onu izledim, işlemden büyüledim. Ağzım sulanmaya devam etti ve salyalarımın akmadığından emin olmak için gömleğimin önüne hızlıca bir göz atmam gerekti.

Eğer bu pasta Nashville'e kadar dayanırsa, bu bir mucize olurdu. Elbette süt alabilmek için bakkal açılana kadar beklemem gerekecekti. Sütsüz pasta, düzensiz sarhoşluk gibidir. Bunun neresi eğlenceli?

"Peki, neden buradasın?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı.

"Pardon?"

Gözlerini işinden kaldırdı. "Sen neden buradasın?"

Sorusu karşısında kafam karışmış bir halde tabureme daha dik oturdum.
"Pasta için."

Besbelli.

Jennifer bana küçük bir gülümseme verdi, dikkatini tekrar hindistan cevizine çevirirken yontulmuş kaşlarından biri diğerinden biraz daha yukarı kalktı. "Hayatım boyunca senden bir kez bile pasta siparişi almadım. Babandan mı? Bazen. Annenden? Yılda iki kez. Yargıç Payton, ayda bir. Kardeşin bile şehirdeyken sipariş veriyor. Peki, burada gerçekten ne yapıyorsun?"

"Sanırım havamdaydım-"

"Hayır." Jennifer bana tekrar baktı, bakışları beklediğimden daha keskin ve sivri bir şekilde, "Bu Roscoe'yla ilgili," dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Geleceğimizi beklerken geçmişin parçalarına tutunmamız çok tuhaf."

ALLY CONDIE, EŞLEŞTİ

Simone

IFLINCHED. "Hayır. Hayır, hiç de değil. Ben- yani-"

"Neden eve gelmediğini bilmek istiyorsun."

"Ne?" Mırıldandım.

Sırıttı. Sonra hafifçe güldü, başını bana doğru salladı ve içini çekti.

"Sorununuzun ne olduğunu bilmek mi istiyorsunuz?"

"Sorun mu?"

"Fırını önceden ısıtmadan kek pişirmeye çalışıyorsun." Ona soran gözlerle baktım. "Anlayamadım."

Bir an beni düşündü, hâlâ eğlenmiş görünüyordu. "Sen kimyacısın, değil mi? Bir laboratuvarda mı çalışıyorsun?"

Gözlerim bir o yana bir bu yana kaydı. "Evet . . ."

"Elektroforezini tersten yapıyorsun."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı ve Jennifer'a gözlerimi kırıştıtarak baktım.

Yani, birini tanıdığınızı düşünürsünüz ve sonra bir gün aniden sizi elektroforezinizi tersten yapmakla suçlar. Bunun ne anlama geldiğini nereden biliyordu ki?

Jennifer, Roscoe ve ben aynı yaşlardaydık ama o son derece korunaklı bir hayat yaşamıştı. Anaokulundan on ikinci sınıfa kadar evde eğitim görmüş, oyun arkadaşlarına ya da arkadaşlarına hiç izin verilmemişti, onu sadece Roscoe'nun ortaokuldaki kilise korosu gösterileri sırasında görmüştüm.

Annem, Roscoe'nun annesi Bethany Winston'a birden fazla kez Jennifer için endişelendiğini söylemişti. Diane Donner-Sylvester kızını çok küçük yaşta çocuk güzellik yarışmalarına katılmaya zorlamış, ancak Jenn'in fırıncı olarak gelecek vaat ettiğini görünce bundan vazgeçmişti.

"Huh." Jenn'i incelerken kollarımı kavuşturdum, sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi hissediyordum. Ve işte ona geldim çünkü onun

gizli niyetimi anlaması en az muhtemel olan kişiydi.

Ergenlik ve genç yetişkinlik dönemlerinde Jennifer şehirde stiletolar ve 1950'lerin ev elbiseleriyle dolaşırdı. Kıyafetleri her zaman sarıydı ve saçları da ona göre boyanmıştı. Ancak, beş yıl kadar önce Cletus Winston'a bulaştığından beri saçlarını her renge boyuyor (en son kırmızı) ama genellikle kot pantolon ve tişört giyiyordu.

Önceki süslü kıyafetlerinin suçlusunun annesi olduğunu varsayıyordum ama Jenn'i bu kuşkuyu doğrulamak ya da reddetmek için hiç sorgulamamıştım. Çünkü onunla kibarca sohbet etmek dışında hiç konuşmamıştım. Her zaman onunla çok az ortak yönümüz olduğunu düşünmüştümdür. Doğrusu, Cletus ve Jennifer'ın evlendiğini duyduğumda, bu birliktelik kafamı karıştırmıştı. İkisi daha farklı olamazdı.

Ama yıllar önce bir Pazar sabahı annemin lokantasında Cletus'un karısı hakkında söylediklerine kulak misafiri olduğum bir şey aklıma geldi.

"*Zeki kadın zeki olur.*" demişti. Bu Cletus Winston'ın bir insanın zeki olduğunu söylemek için kullandığı bir ifadeydi.

O anda ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Roscoe üç hafta önce Cletus'a baharın geri kalanında Nashville'de kalacağını, sadece Haziran'ın ilk hafta sonu döneceğini söyledi."

Boğazımdan çıkan yarı alarm, yarı protesto şeklindeki küçük sese engel olamadım. "Haziran'ın ilk hafta sonu mu? Ama bu daha beş hafta demek."

"Ciddi bir tedirginlik içinde görünüyordu," diye ekledi ve pastaya geri döndü.

Kalbim acıyordu.

Roscoe'yu görmeden beş hafta daha mı? *Kabul edilemez!*

Haziran ayının ilk hafta sonunun çok geç olacağından bahsetmiyorum bile, sadece Haziran ayından itibaren kurban alan bir seri katilin serbest kalması gibi -biliyorsunuz- küçük bir sorunu unutmamalıydım.

Buzlu pastaya biraz daha hindistancevizi bastırdı ve iç geçirdi. "Ve sadece Haziran'da geri gelecek çünkü Jess ve Duane bebeklerini doğurduktan sonra hepimiz İtalya'ya gideceğiz. Roscoe eve dönecek, böylece Knoxville'den hep birlikte uçabileceğiz."

"Roscoe gidiyor mu? Haziran'da mı?" Sesimdeki çatlağı gizlemeye bile çalışmadım. Ondan bir şey saklamanın ne anlamı vardı ki? Belli ki zeki kadın zekiydi.

Gözlerimi Jennifer'ın ötesindeki bir noktaya diktim ve ağzımın sulanmasının durduğunu fark ettim. Aslında artık hiçbir şeye aç değildim, bu çökmüş, tekil pastaya bile.

Yine benden kaçıyor.

Bunun farkına varmak kalbimi yeniden acıttı. İşte buradaydım, onu özlüyordum, o pisliği arzuluyordum, onunla ilgili hayaller kuruyordum ve o Nashville'deydi, benden kaçıyordu.

TEKRAR!

"Ama eğer Nashville'e giden birini tanıyorsan . ." diye başladı, başını yana eğip bakışlarını hindistan cevizine odakladığında dikkatimi yeniden topladı. "Köpeğimiz Pavlov'un yıllık aşılarının yapılması ve kontrolden geçmesi gerekiyor."

Jennifer Winston'a bakarken, ne diyeceğimi bilemeden küçük bir kahkaha attım. Buraya Roscoe hakkında bilgi almak için gelmiştim, Jennifer'dan bu bilgiyi o fark etmeden nasıl alacağıma dair büyük bir plan yapmışım ve o bilmem gereken her şeyi gönüllü olarak söyledi, ayrıca köpeğini görmem için bana bir bahane sundu.

Pastasından geri adım atarak ellerinin tozunu havluya aldı. "İşte," dedi, bir rafa döndü ve beyaz bir kart stoğu dikdörtgen çıkardı. Beş saniyeden kısa bir sürede onu bir pasta kutusuna dönüştürdü. Beş saniye içinde de pastayı içine yerleştirip ağzını kapattı.

Sonra ve ancak o zaman bakışlarını benimkilere dikti. "Beze yerine karamel, hindistan cevizi, çikolatalı ceviz kreması kullandım çünkü Roscoe'nun en sevdiği krema bu. Dün babana senin için sakıncası olup olmadığını sordum ve ceviz sevdiğini söyledi."

"Babama ceviz sevip sevmediğimi sormuşsun," dedim ve Jennifer Winston'ın yaptığı ya da söylediği hiçbir şeye bir daha asla şaşırmamaya karar vererek başımı salladım.

Belli ki tıpkı Cletus Winston gibiydi, sadece sakalları daha azdı ve daha tatlı bir mizacı vardı.

"İşte böyle." Ben tabureden kalkarken kutuyu bana uzattı, döndü ve arka kapıya doğru yürüdü. Kapıyı açtı. "Bu taraftan çık. Ön taraftaki otoparkta biri varsa, henüz burada olduğumu bilmelerini istemiyorum."

İsteksizce peşinden yürüdüm, kaşlarımı çatarak arkasından baktım, çünkü kafamı karıştırıyordu. "Ama kutuyu taşıdığımı görmeyecekler mi? Peki ya pasta? Sana ödeme yapmam gerekiyor mu?"

"Pasta için para almayacağız," dedi, ben yanından geçip arka tarafa doğru yürüdükten sonra kapıda durarak. "Köpeğimi veterinerine götürüyorsun, değil mi? Yani ödeştik diyebilirim. Cletus'a mesaj atıp Pavlov'u almaya geleceğini söyleyeceğim. Ve annenin bazen baharda benim tartlarımı stokladığını biliyorsun. Umarım insanlar senin bir kutu için geldiğini düşünürler. Her halükarda, biri seni çıkarken görüp sorarsa anlatacağın hikâye bu olursa çok memnun olurum."

Ona bakakaldım. "Yalan söylememi mi istiyorsun?"

Bana gözlerini kırptırdı, gözleri geniş ve masumdu (görünüyordu). "İstersen sana biraz turta paketleyebilirim."

Tekrar güldüm. "Aman Tanrım."

Sırıttı ve bana tek koluyla sarılmak için aceleyle öne doğru adım attı. "Kendine karşı nazik ol, Simone. Bu Winston oğlanları bir azizin sabrını zorlayabilir." Geri çekilirken eli kolumda kaldı ve parmaklarını sıktı. "Ona, sana vermesini beklediğinden daha fazla şans verme, bu sayı ister iki, ister on, ister yüz olsun."

İç çekerek önce elimdeki kutuya, sonra da ona baktım. "O zaman sanırım ona yüz bir şans veriyorum."

Jennifer bana eğlenen bir bakış attı. "Ve hepsini kullandıktan sonra, bir yüz bir daha olacak. Seni anlıyorum."

Buna gülerek başımı salladım. Tanrım, Jennifer Winston bomba gibiydi (Dolly Teyzemin deyimiyse). Bu kadını tanıyan herkes çıldırırdı-

Zavallı Isaac.

İçimi hafif bir hüznün kapladı ve yutkundum, ani melankoliyi gizlemek için yere baktım. Yani, bu onun için ne kadar kötü olmalı? Harika kız kardeşinin aynı kasabada olması, nedenini hiç bilmeden ya da anlamadan ondan tamamen yabancılaşması.

Ve onun için ne kadar korkunç olmalı? Onun tek ailesiydi, çok yakın ama bir o kadar da uzak. Özellikle de kasabada benim gibi uzaktan yanlış anlayan ve yakından bakmayı hiç umursamayan insanlar varken korkunç olmalı.

Tanrıya şükür Winston'ları var.

Onu daha sık aramam gerekecekti, hatta belki de beni kabul ederse arkadaşlığımı ona dayatacaktım.

Belki de ondan bana kek yapmayı öğretmesini isteyecektim.

Hayır, hayır. Bu kötü bir fikir. Fitness testini unutma.

"Cidden ama. Roscoe çok tatlı. Ciddi, ağırbaşlı ama çok tatlı biri. Onu birlikte gördüğüm ve flörtöz bir yüz ifadesi takınmadığı tek kız sensin, bu yüzden geçen ay Genie's'te size baktığımız için bizi affetmelisin. Büyük bir şoktu. Umarım ikinizin arası düzelir."

"Evet, şey ..." *Ben de öyle.* "Pasta için teşekkürler."

"Pavlov'u veterinerine götürdüğün için teşekkürler." Göz kırptı, el salladı ve kapıyı kapattı.

Nefesimi üfleyerek döndüm, midemde bir kurşun yumağı vardı. Aslında daha çok kızgın kurşun gibiydi ve bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünürken sertçe yutkundum.

Pastam vardı.

Şimdi, muhtemelen, Cletus beni Jenn ve onun evinde bekliyor olacaktı, böylece köpeklerini alıp Nashville'e gidebilecektim. Sonra ne olacaktı?

Roscoe'yu görmek istiyordum, onu görmeyi *arzuluyordum* ama belli ki o beni görmek istemiyordu. Ama neyse. Yapacak bir işim vardı. Beni görmek isteyip istememesi önemli değildi.

Eğer beni görmek istemiyorsa, o zaman bana bir şey olmaz. Daha önce de iyiydim, şimdi de iyi olacağım. Sonunda.

Fırının köşesini döndüğümde, sadece göreve odaklanmam gerektiğini düşündüm. Bir şekilde tüm bu hisleri görmezden gelecek ve Darrell Winston'a yardım etmeyi ve Roscoe'yu kemik iliğini bağışlamaya ikna etmeyi düşündüğümde mide bulantımı durdurmanın bir yolunu bulacaktım.

Durdum.

Geri adım

attım.

Gözlerimi

kırptım.

Çenem gibi midem de düştü.

Gözlerime inanamayarak tekrar kırptım.

"Ne oluyor be?" Kıpırdayamadan mırıldandım, çünkü kız kardeşim oradaydı - tam orada - elli metre ötedeki otoparkın dışında, çiçeklerle kaplı patikalardan birinin hemen içinde *duruyordu*.

Beni görmedi, *nah-ah*.

Muhtemelen aklını kaçırmıştı.

Çünkü Dani, Curtis Hickson'a sarılmış ve onu öpüyordu.

* * *

Nashville'e giderken, Pavlov'u aldıktan sonra -ki kendisi uygun bir Orta Asya çoban köpeğiydi- kız kardeşime bir mesaj gönderdim.

Simone: *Seninle ÇOK ACİL bir konu hakkında konuşmam gerekiyor.*

Yirmi dakika sonra cevap verdi ve mesajını okumak için otoyolun kenarına çıktım.

Dani: *Annem ve babam iyi mi?*

Simone: *Evet. Hepimiz iyiyiz. Asıl soru şu: SEN İYİ MİSİN?*

Dani: *Bana bağırmayı kes. Londra uçağına biniyorum, birkaç gün ulaşmam zor olacak. Eğer acil bir durum değilse, bana bir e-posta gönder kardeşim. *göz yuvarlama emoji**

Göz deviren emojiyi görünce nefesim kesildi ve hızla yeni bir mesaj yazdım. Uzun bir mesajdı. Göz devirme emojisine eşdeğer iğrençlikte emojilerle doluydu. Öfkemi dile getirdim, ona Curtis'le birlikte aileme verdikleri zararı hatırlattım, Billy Winston'la nişanlı olduğunu hatırlattım ve belki söylemeyi unutmuştur diye bu eziğin bir aydan kısa bir süre önce beni, yani kendi kız kardeşini kaçırdığını açıkladım.

Ayrıca değişik miktar ve türde noktalama işaretleriyle birkaç tane *NE DÜŞÜNÜYORSUN* ekledim.

Ama yazarken beynim başparmaklarıma yetiştii ve durdum.

Gözlerimi kapattım. Sonra açtım. İç çektim. Telefonumu kapattım ve kenara koydum. Dikiz aynamdan Pavlov'a baktım.

"Ne düşünüyor, Pavlov?"

Nefes nefese kalmıştı, dili ağzının bir tarafından dışarı sarkıyordu.

Başımı salladım. "Kesinlikle doğru, Pavlov. Düşünmüyor. Açıkçası, hiç düşünmüyor. Google Maps ya da bir Sherpa kullanmak yerine, kız kardeşim *hissediyor*. Bu onun sorunu."

Göğsümde iki tonluk bir ağırlıkla trafiğe geri dönerken radyoyu açtım ve onu ve kötü seçimlerini zihnimden uzaklaştırmaya karar verdim,

Kendi kendime mırıldandım, "Bu onun sorunu, benim değil. O yetişkin bir kadın ve bunu benim sorunum haline getiremem. Yapmayacağım. Bunu yapmayacağım."

Nashville'e gitmeye konsantre olurdum.

Bunun yerine, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, dört saat boyunca düşmanlarımla hayali versiyonlarına zihinsel olarak atıp tuttum.

Kız kardeşimle korkunç seçimleri hakkında zihinsel olarak kavga ettim. Roscoe ile benden kaçma eğilimi yüzünden zihinsel olarak kavga ettim. Hala onunla bir şeyler yapmak istediğim için kendimle (yani duygularımla) zihinsel olarak savaştım.

Roscoe'nun çalıştığı veteriner kliniğine girdiğimde çok yorgundum. Savaşmaktan yorulmuştum. Sadece her şeyin normale dönmesini istiyordum. Washington DC'deki araştırma işim, evim ve son olarak da Nancy ile Salı günü yapacağım ençiladas beni bekliyordu.

Roscoe'ya ait değildim, gizli bir ajan olarak sahaya ait olduğumdan daha fazla. Aşk bana göre değildi. İhtimaller kimsenin, en azından benim lehime değildi.

Duygulardan yoksun bir plan oluşturuldu. Pragmatik bir plan, Roscoe'ya babasının hayatını kurtarması için tüm nedenleri anlatacağım bir plan. Safralarımı yutacak ve beni dinleyeceğini varsayarak onu ikna etmeye çalışacaktım. İşimi yapardım ama sonuçta bunun ona bağlı olduğunu kabul ederdim. Sonra oradan ayrılacaktım ve onu takip etmeyi, aramayı bırakacaktım.

Roscoe Winston'ı resmen bırakıyordum.

Dev bir meşe ağacının altına park ettikten sonra koltuğumda döndüm ve tasmayı Pavlov'un tasmaına taktım. Tasmayı koltuk başlığının etrafından geçirerek büyük köpeği ön koltuğa tırmanması ve benimle birlikte sürücü tarafından çıkması için cesaretlendirdim.

Cletus'un tahmin ettiği gibi arabanın dışına çıktıktan sonra Pavlov'un iyice gerinmeye ve işemeye ihtiyacı olacaktı. Her ikisini de çabucak başardı ve beni hemen veteriner ofisinin kapısına doğru çekti. Sanki yıllık aşı ve kontrollerimi onun yerine ben yaptıracakmışım gibi isteksizce onu takip ettim.

Nefesimi tutarak kliniğin kapısını açtım, bir resepsiyonist, bir veteriner teknisyeni, bir yönetici ya da yavru köpeklerle kaplı Roscoe Winston'dan başka biriyle karşılaşmaya hazırdım.

Yavru köpeklerle kaplı Roscoe Winston'la karşılaştım.

Kapı arkamdan kapandığında olduğum yerde kalakaldım, içimi bir tür çaresizlik kapladı, çünkü gördüğüm manzara, bu dünyada geçirdiğim yirmi altı yıl boyunca tanık olduğum en sevimli şeydi.

Üzerinde soluk yeşilimsi mavimsi bir önlük vardı, uzun bedeniyle yerde yatıyordu ve en az on iki mutlu, pofuduk yavru köpeğin üzerinde gezinmesine, pofuduk kuyruklarını sallamasına, yüzünü ve kollarını yalamasına izin veriyordu. Gözleri kapalıydı ama en az kıpır kıpır olana uzandı ve onu göğsüne yatırdı, başından öptü, kulaklarını kaşdı ve sakalıyla burnuna soktu.

Aman Tanrım!

Dişlerimi sıktım, kalbimin ılık, yapışkan, şok dalgaları halinde kalpler, çiçekler ve yıldızlarla patlamamasını istedim.

. . . Çok geç kalmıştım.

Patladı.

Patlama beni ele geçirirken topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, hissettiklerimin etkisiyle gözlerimi kapattım ve garip bir şekilde gözyaşlarımı ısırdım.

"Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?" diye sordu biri, muhtemelen resepsiyonist, veteriner teknisyeni ya da hazırlandığım yönetici.

Başımı salladım, önce yavaşça, sonra daha hızlı salladım çünkü çenem titriyordu.

Neden? Neden ağlayacak gibi hissediyordum? Neden bütün bu duygular?

Neden mi?

Neden? Neden? NEDEN?

Daha da önemlisi, Roscoe neden veteriner olmak zorundaydı? Neden bir ... bir ... bir cenaze levazımatçısı olamadı? Cesetlerle kaplansa bu kadar çarpıcı ve çekici görünmezdi, değil mi?

Bunu yapamam.

Sözümü sakınmadan döndüm ve az önce girdiğimiz kapıyı açtım, Pavlov'un tasmaını kısaltarak onu içeri çektim.

Tamamen dışarı çıkmıştım ve Pavlov isteksizce beni takip ediyordu ki Roscoe'nun "Simone?" dediğini duydum.

Nefesimi içime çekerken, yeni bir şok dalgası beni yakaladı ve daha hızlı koşmaya itti. Arabama doğru koştum, tasmamı ve anahtarlarımı karıştırdım, zamanı ve mekânı yavaşlatmaya ve Roscoe kendini köpek tugayından kurtarmadan önce oradan ayrılmaya kararlıyım.

Ne yazık ki zaman ve mekân benim kontrolümde değildi ve arabama sadece üç adım kala bir el kolumu yakalayarak beni döndürdü.

Çenemi kaldırarak döndüm, çünkü bir kavgaya hazırdım. Nashville'e yaptığım yolculuğun üçte birini hayali bir Roscoe ile tartışarak geçirmiştim. Hazırdım.

"Bu köpeği nereden buldun?" diye sordu, kaşları birbirine yapışmış, gözlerinden kaos okunuyordu.

"Ödünç aldım," diye bağırdım, böylece gözyaşlarına boğulmayacaktım. "Pavlov'u ödünç mü aldın?"

"Evet?" Sesimin neden bu kadar emin olmadığından emin olarak cevap verdim. Kafası iyice karışmış görünüyordu. "Neden buradasın?"

"Seni görmek istedim," dedim düşünmeden, çünkü bu doğruyd.

"Neden?" Roscoe biraz daha yaklaştı; bu tek kelimeyi nefes nefese kalmış gibi söylemişti.

"Çünkü ..." Öpüşmek!

Böyle söyleme!!

"Çünkü benden kaçırıyorsun-" Bir parmağımı kaldırdım. "İnkâr etmeye çalışma

ink

ar "Bunu inkâr etmeyeceğim. Senden kaçıyorum."

et "Neden?"

me Roscoe yutkundu ve bunu çaba harcayarak yapıyor gibiydi, gözleri

yec

eği

m."

yüzümün üzerinde. Aniden bir şeye karar vermiş gibi, bir elini çeneme doğru kaydırды, diğeri belime geldi.

Beni kendine çekti.

Beni öptü.

Dudaklarımız buluştu. Yumuşak, sıcak, teslimiyetçi, ani, acil, tatlı. Ben inledim ya da o. Her neyse. Ve görünüşe göre Roscoe uzayı, zamanı ve sesi kontrol ediyordu çünkü her şey durdu ve kayboldu. Sadece o ve dudaklarının dudaklarıma değmesi vardı.

Beni arabama yasladığının farkına vardım çünkü bana yaslanmıştı, dişleri alt dudağımı ısıırıyordu, hemen ardından şehvetli bir yalama yaptı, dilini ağzımın içine soktu ve nefesimi çaldı.

Yıldızlar, çiçekler, kalpler, yavru köpekler, havai fişekler, Roscoe. Sarhoştum, kollarında, kucağında, güçlü elleri beni yeniden biçimlendiriyor, içimi çözüleceğimden emin olana kadar büküyordu, şekilsiz bir *duygu* birikintisi.

Belki saatler, belki de dakikalar sonra dudakları boynuma gelip beni öperken, sakalları beni gıdıklarken sertçe nefes alarak çekildi.

Nefes nefese kalmıştım, zihnim bulanıktı, kollarında titriyordum.

Bu doğru, titriyordum. Bedenim tahrik olmuş ve özlem dolu bir jölenin fiziksel tezahürü gibiydi. Aklınızı başınıza toplayın! Çünkü ben kesinlikle yapamadım.

"Seni özledim," dedi, kolları şimdi daha sıkıydı. "Tanrım, seni o kadar çok özledim ki."

Göz kapaklarımın arkasındaki batmaya karşı gözlerimi kırıştıtararak -bu sefer iyi bir batma- göğsüne sokuldum, kalbinin ağır ve hızlı atışını yanağımda hissettim ve onu kokladım. Roscoe gibi kokuyordu. Ve köpek. Ve antiseptik.

Umurumda değildi.

Düşünmeden, bu adama öfke duymamın tüm nedenlerini unutarak, "Ben de seni özledim," diye itiraf ettim.

Bir kahkaha attı ve sesi rahatlamış gibiydi.

"Gitme," dedi, önce alnımı sonra yanağıma daha ateşli bir ısrarla öperek. "Gitme."

Başımı salladım, *gitmeyeceğim* demeye *hazırdım*.

Ama tekrar konuştu: "İzin ver seni dışarı çıkarayım. Bu gece. Bir yer biliyorum, harika bir restoran. Kal ve bunu yapalım. İzin ver gideyim."

"Evet." Çenemi kaldırdım ve dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum, ağzının şaşkınlıkla açıldığını ve gözlerinin umutla genişlediğini görmek için tam zamanında eğildim.

"Evet mi?"

Başımı salladım. Çok yabancı ve yeni hissettirdiği için adını koyamadığım bir duygu dalgası daha üzerime çöktü. "Evet."

İçinde barındıramayacağı kadar büyük görünen mutluluk gözlerini aydınlattı. Sırıtmama engel olamadım.

Peki ya Roscoe? Roscoe beni tekrar öptü. Tekrar ve tekrar, bir veteriner otoparkı için yüzde yüz uygunsuz öpücükler. Harikaydı. Açgözlü ağzı ve açgözlü elleri, beni ele geçiren bu çok yabancı ve yeni duyguları yerleştirmek ve adlandırmak için gerekli zamanı verdi.

Sevinç.

Coşku.

Coşku.

Üç E.

Google Maps ve Sherpa'ları unutun.

Kazanmak için duygular!

Çok kötü durumdaydım ve bu umurumda bile değildi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Masumiyetimi tekrarlamak istemiyorum. Onu tekrar kaybetmenin zevkini yaşamak istiyorum."

F. SCOTT FITZGERALD, CENNETİN BU YAKASI

Roscoe

Roscoe: *Pavlov bu akşam yavru köpek bahçesinde biraz vakit geçirecek.*

Cletus: *Ne kadar?*

Roscoe: *Henüz bilmiyorum. Birkaç saat.*

Cletus: *Gece boyunca mı?*

Roscoe: *Bilmiyorum.*

Cep telefonumu lavabonun tezgahına bırakarak dikkatimi gömleğimin yakasına verdim. Aynadaki görüntümü görünce kaşlarımı çattım ve Simone'la ilk randevumda giymek istediğim şeyin bu olup olmadığını onuncu kez düşündüm.

Kıyafet seçmek benim için bir sorundu. Her seferinde ne giydiğimi hatırladığımdan, kıyafetlerin yanlış seçim olarak olayı tanımlamasını istemezdim -çok rahat ya da çok süslü, modası geçmiş bir stil ya da renk, daha önce görülmemiş bir yırtık ya da delik- bu yüzden satın aldığım kıyafetlere ve toplum içinde olduğumda görünüşüme dikkat ederdim.

Telefonum çaldı ve düşüncelerimi açık mavi gömleğimle ilgili endişelerden uzaklaştırıp cep telefonumun ekranına yöneltti.

Arayan Cletus'tu.

Burada olmadığı için cevap verirken gözlerimi devirdim. "Alo?"

Bir duraksama oldu, sonra derin bir nefes aldım. "Bana gözlerini devirmesen iyi edersin."

"Ne?"

"Roscoe."

"Yuvarlamadım." Yalan söyledim, gülerek. Doğruyu söyleyip söylemediğimi asla bilemeyecek olmasını çok seviyordum.

Cletus homurdandı. "Gözlerini devirmesine rağmen, bakalım doğru anlamış mıyım? Hayırlı ağabeyine mesaj atıp onun gurur ve neşe kaynağını bir kafese terk ettiğini bildiriyorsun ve gurur ve neşe kaynağının orada ne kadar kalacağını bile söyleyemiyorsun. Utanç verici."

Tekrar gözlerimi devirdim. "Orası kafes değil. Yavru köpek bahçesi. Bolca alanı var ve yavrularla oynamayı sevdiğini biliyorsun. Onu ne zaman aşağı indirsen, mümkün olduğunca uzun süre yavru köpek bahçesinde bırakıyorsun."

"Mesele bu değil. Bir insanın çok sevdiği hayvanını bilinmeyen bir süre için bırakıp bir mesajla takip edemezsiniz. Orada ne kadar kalacak?"

Dairemin ön kapısının açılıp kapanma sesi kalbimin yerinden fırlamasına neden oldu. Banyodan çıkarken cep telefonumu sağ elimden sol elime geçirdim.

Bu öğleden sonra Simone'u ilk gördüğümde aklıma gelen ilk anı Genie'de dans ettiğimiz, ona sarıldığım ve gözlerinin acıyla parladığı an olmuştu. Onu incitmek istememiştim, bunu asla yapmak istememiştim. Bu yüzden, o geceki aptalca hareketsizliğimin aksine, bu sefer onu kapıya kadar kovaladım.

Belki de şimdiye kadar verdiğim en iyi karardı.

"Sana söyledim, bilmiyorum." Kafamı yatak odamdan dışarı çıkardığımda, mutfak tezgahının üzerine bir alışveriş poşeti koyan Simone'la göz göze geldim.

Bana kolayca gülümsediği için nefesim kesildi, çünkü o buradaydı, gerçektir ve muhteşemdi. Onu daha önce otoparkta gördüğümde ve şimdi, son üç haftadır onu umutsuzca özledikten sonra, şimdi ya da asla olduğunu biliyordum. Denemek zorundaydım. Aramızdaki bu şeye sahip olduğum her şeyi vermeliydim. Bunu yapmazsam, sürekli bir pişmanlık ve ne olabilirdi sorusuyla yaşayacaktım.

Bu gece ya da asla.

Ben varım.

"Bana hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?" Cletus sinirli bir of çekti. "Günler mi? Haftalar mı? Ölmeden önce Pavlov'u tekrar görmeyi bekleyebilir miyim?"

Başımı sallayarak tavana baktım. "Saçmalıyorsun ve bunu sen de biliyorsun."

Görüş alanımdaki bir hareket dikkatimi çekti. Simone yaklaşıyordu, büyüleyici gözlerinin ardında bir soru vardı. Gözlerinin ne kadar güzel olduğundan bahsetmiş miydim? Çünkü öyleydiler. *Tam ona göreydiler.*

Parlak ve ilgi çekiciydi, yıkıcı zekâsını ve kıvrak zekâsını yalanlıyordu. Onun gözlerini seviyordum.

"Harika görünüyorsun," diye mırıldandı. Çenesini telefonuma doğru kaldırarak, "Kim o?" diye fısıldadı.

"Cletus," dedim, karşılığında fısıldama zahmetine girmeden. "Pavlov'a kafayı takmış durumda."

"Kim var orada?" Cletus'un sesi yüksek alarmdaymış gibi geliyordu. "Simone mu o? Simone orada mı? Telefonu ona ver."

"Seninle konuşmak istemiyor," diye homurdandım. "Dışarı çıkmaya hazırlanıyoruz."

"Telefonu bayana ver," diye ısrar etti.

"Ben onunla konuşurum." Simone elini uzattı, telefonu ona uzattığımda dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu. "Tek ihtiyacım olan on dakika, sonra hazır olacağım. Git işini bitir," diye yatıştırıcı bir şekilde fısıldadı ve telefonu kulağına götürürken çenesiyle odamı işaret etti. "Heya Cletus."

Geri çekildi ve telaşsızca mutfak tezgahına doğru yürüdü, gözlerim onun şekli üzerinde gezinirken bir elini tezgaha yasladı. Simone'un üzerinde kot pantolon ve ustalıkla solmuş düğmeli bir gömlek vardı, kolları ön kollarına kadar kıvrılmıştı, ayağında spor ayakkabılar, bileğinde birkaç bilezik vardı. Kayrak grisi pantolonuma ve mavi takım gömleğime baktım ve fazla şık olduğuma karar verdim.

"Hı-hı," dedi başını sallayarak, Cletus'un saçmalıklarını takdire şayan bir sabırla dinlediği belliydi. Tezgâhın üzerine koyduğu çantayı karıştırdı ve onun söylediği bir şey üzerine başını salladı. "Doğru."

"Gidip üstümü değiştireceğim," diye fısıldadım. Gözleri benimkilerle kesişti ve başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Daha rahat bir şeyler giyeceğim." Süslenip püslenerek ne düşündüğümü bilmiyordum.

Kaşlarını çattı, başını salladı ve parmaklarıyla ahizeyi kapattı. "Hayır. Bunu giy. Bu rengi sende çok seviyorum."

Tereddüt ederek kıyafetlerime tekrar baktım ve ayakkabılarımın parlaklığına dikkat ettim. Kesinlikle fazla giyinmiştim.

Öğleden sonra o geldikten ve onu haftalardır, hatta yıllardır hayalini kurduğum şekilde öptükten sonra hem Simone'u hem de Pavlov'u bekleme odasına geri getirdim. Tanışma faslı yapıldı ve resepsiyon görevlimiz, iki veteriner teknisyeni ve tüm bu telaşın nedenini görmek için kayıt alanından çıkan meslektaşım Dr. Yi'nin bana doğru gönderdiği bilmiş gülümsemeleri görmezden gelmek için elimden geleni yaptım.

Pavlov'un muayenesi tamamlandıktan ve yavru köpek bahçesine güvenli ve mutlu bir şekilde yerleştirildikten sonra Simone beni arabasıyla daireme kadar takip etmişti. Ama oraya varır varmaz bana içeri girip hazırlanmamı, önce birkaç işi halletmesi gerektiğini söyledi.

Bu noktada huzursuz olabilirdim, ancak benden dairemin anahtarını da istemişti, ben de verdim. Daha sonra önlüğümün önünden çekştirerek daha fazla öpücük için beni penceresine doğru çekti ve ben de hevesle bunu yerine getirdim. Doğrulduğumda bana bir Donner Pastanesi kutusu uzattı ve bunun daha sonrası için bir pasta olduğunu söyledi.

Bakışları biraz puslu, son derece mutlu görünüyordu, gözleri geri döneceğine dair bir sözle benimkilere dikilmişti.

Bu yüzden tedirgin olmadım. Döneceğine güveniyordum, özellikle de Donner Pastanesi'nin pastasını geride bıraktığı için.

Duş aldım, sakalımı kestim, boynumu tıraş ettim, tıraş losyonu ve kolonya sürdüm ve giyindim.

Annem her zaman -bir randevudayken- kadının görevinin resim gibi, erkeğin görevinin de çerçeve gibi giyinmek olduğunu söylerdi. Annemin kimi saçma, kimi dokunaklı, kimi de kesinlikle modası geçmiş sözleri vardı ama ben genellikle hepsinde bir doğruluk payı bulurdum.

Yine de Simone giydiğim şeyi giymemi istiyorsa, ben kim oluyordum da karşı çıkıyordum? Harika göründüğümü söylemişti, değil mi? Ayrıca, bana kalırsa kimse Simone'u gölgede bırakamazdı.

Cletus'a "En az on sekiz, belki kırk sekiz, muhtemelen altmış, ama onu yarın sabah buraya getireceğim" derken parmaklarımı gömleğimin düğmelerine götürdüm.

Kulaklarımı dikerek sustum, bakışlarım onun profiline kaydı.

On sekiz, kırk sekiz, altmış? Saatleri mi kastediyordu? Günlerce burada benimle kalmayı mı planlıyordu?

Ben bu konuda daha fazla düşünmeden, tezgahın üzerindeki çantadan mor bir kumaş parçası çıkardı. Yavaşça, bunun bir elbise olduğunu fark ettim. Sonra dalgınlıkla birkaç şey daha çıkardı ve ben anlamlarını kavrayamadan beynim onları katalogladı: diş fırçası, iç çamaşırı, sütyen, saten bir eşarp, losyon, bir ayakkabı kutusu, siyah dantelli bir şey.

Vay anasını. . .

Ve

EVET.

Ve

Vay anasını.

O anda bakışları döndü ve benimkilerle birleşti. Yüz ifademdeki bir şey kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmasına neden oldu. Tezgâhın üzerindeki eşya yığınınca baktı ve gözlerini tekrar kaldırdığında mahcup bir telaşla ama aynı zamanda eğlenerek açılmıştı.

"Kışt!" dedi, gülümsemeye karşı koyarak bileğini salladı ve başını bana doğru salladı. "Bu kadar meraklı olmayı bırak ve git giyin."

"Peki, hanımefendi." Sırıttım, kendimi iki arada bir derede hissediyordum, çok gergindim ve bana söyleneni yapmaktan çok mutluydum.

Bu gece o geceydi ve ben de hazırdım.

* * *

İki tür elbise vardı: elbiseler *ve elbiseler*.

Simone ikincisini giyiyordu - hayal gücüne hiçbir şey ve her şeyi bırakmayan ince askılı koyu mor bir şey - bu da yakamın ve pantolonumun çok sıkı hissettirdiği ve boynumun sıcak olduğu anlamına geliyordu.

On sekiz, kırk sekiz, altmış.

Benim ona dokunmama izin verirken o da bana dokunuyordu. Kamyonuma giderken elini tuttum, kamyonda elini tuttum, Rene's Bistro'ya giden kısa yolda kolumu beline doladım, o da yanıma sokuldu. Harika kokuyordu, *gece yasemini gibi*.

Hatıralarımı bastırmaya çalışırken kelimeler bulmakta zorlandım. Onunla bu şekilde, gerçek bir randevuda, aynı sayfada, sadece o ve ben, ama karşılıksız duygular taşıyan bir ergenin belirsiz ve kaotik gücüyle birlikte olmak istediğim tüm zamanlar.

Zorlandım çünkü bu anının mükemmel olmasını, düşüncesiz veya anlamsız konuşmalarla bozulmamasını istiyordum. Her şeyin anlamlı olmasını istiyordum.

"Rahatla," dedi, şef garsonu takip ederken kolu belimi sıkıyordu. "Sadece ben varım."

"Asla *sadece* bir şey olmayacaksın," diye mırıldandım.

Masamızda durduğumuzda eli göğsüme geldi ve çenemin alt tarafına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Rahatla yoksa yemek boyunca 'It's a Small World After All' şarkısını mırıldanırım," diye fısıldadı.

Ben daha cevap veremedim, kolu belimden düştü - ardından sırtıma hızlı ve sinsi bir şaplak attı - ve şef garsonun ona uzattığı sandalyeye oturarak uzaklaştı.

Kahretsin, diye hayıflandım, onun *sandalyesini* çekmeliydim, gizli gizli sırtımı sıvazlamasına içten içe sırıtırken bile, bu iyiliğe karşılık vermek için planlar yapıyordum.

Onunkinin yanındaki koltuğuma otururken, bir noktada ayağa kalkmak zorunda kalacağı ihtimaliyle kendimi teselli ettim, belki de tuvaleti kullanmak için, o zaman sandalyesini çektim. Bir dahaki sefere hazır olurdum. . .

Adam peçetelerimizi kucağımıza koyarken Fransızca olarak spesiyalleri sıraladı. Sonra yine Fransızca olarak bize iyi akşamlar dileyerek ayrıldı. O gider gitmez Simone menüsünü aldı ve en sevmediğim şarkıyı mırıldanmaya başladı.

Onun bu saçmalığına sırtarak sinirlerimin bir kısmını dışarı attım. "Yapmayın, lütfen."

"Ne?" Gülümsemek için savaşıyor gibi görünürken bana geniş gözlü, kurnaz olmayan bir bakış attı.

"Biliyor musun," diye cevap verdim, alçak sesle ve derinden, dikkatim onun tatlı ağzına kaydı ve bugün o ağzı daha önce öptüğümü canlı bir şekilde hatırladım. Yutkundum. "Yemeğe geldiğin için teşekkür ederim."

Biraz daha dik oturdu. "Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Sen-" Boğazımı temizleyip tekrar denemek zorunda kaldım, gözlerimi tekrar onunkilere diktim. "Çok güzelsin."

Bana bakarken yavaş bir sırıtış yüz hatlarını kapladı ve hatamı anlamam birkaç saniye sürdü.

"Yani"-kendime gözlerimi devirdim-"çok güzel *görünüyorsun*. Bu gece."

Simone dirseğini masaya yasladı, bakışları üzerimde geziniyordu.

"Neden ikisi birden olamıyor? Neden güzel olamıyorum ve güzel görünemiyorum?"

Ben de ona sırtarak karşılık verdim. "Elbette her ikisi de. Ama bu elbiseye olan hayranlığımı özellikle belirtmek istedim."

"Öyle mi? Nedenmiş o?" İşaret parmağı yakasının düşük kesimine indi ve kumaşın kenarını göğüslerinin kabarıklığı üzerinde gezdirdi.

Yemi yutmadım ama yutmak istedim.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadan bir santim öne eğildim. "Çünkü bunu tekrar giydiğini görmek istiyorum. Başka bir randevuda. Benimle."

"Hmm . . ." Simone başını yana eğerek beni düşündü ama gözleri onu ele verdi. Sözlerim onu mutlu etmişti. "Akşam yemeğine kalmak istediğini sanıyordum."

Kafam karışmıştı, yavaşça başımı salladım. "İstiyorum."

Sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini menüsüne çevirdi. "Flört oyunun çok güçlü, genç Winston."

"Seninle flört etmiyorum." Etmiyordum. Flört etmek anlamsız bir eğlenceydi. Simone'la geçireceğim bu gecenin hiçbir bölümü benim için anlamsız olmayacaktı.

"Bu kadar seksi ve çekici olmaya devam edersen, bu gecenin yemek kısmını kısa kesmek ve seni kamyonetine baştan çıkarmak zorunda kalacağım."

İyi ki bir şey içmiyordum, çünkü nefes boruma kaçabilirdi.

Zaten hiçbir şey içmeden boğuldum. "Affedersiniz?"

"Burada ne var?" Menüye kaşlarını çatarak baktı. "Benim için kelimenin tam anlamıyla Fransızca."

Bileğini kapattım ve gözlerini bana çevirene kadar tuttum. "Seninle flört etmiyorum." Bazı nedenlerden dolayı Simone'un bunu anlaması benim için önemliydi.

Bana inanmıyormuş gibi bir bakış attı ama yine de beni Şirin

"Simone-"

"Flört etmekte yanlış bir şey yok Roscoe." Elimi kapattı gözleri yumuşak gülümsemesiyle doluydu. "Ve bence belki de bunu farkında olmadan yapıyorsun, sadece ikinci doğa. Ayrıca, Fransızca biliyor musunuz? Eğer öyleyse, benim için sipariş verebilir misiniz? Fromage'ın ne olduğunu biliyorum ama diğer her şey nesli tükenmekte olan kaplumbağa çorbası olabilir ve hiçbir fikrim yok."

Kaşlarımı çattım, flört konusunu kapatmaya hazır değildim ama garson geldi ve sözümüzü kesti.

"Şarap sever misiniz? Ya da kokteyl?" Ona sordum. "Şarap. Kırmızı."

Güzel.

Bir şişe kırmızı şarap etrafında bir yemek planlamak kolaydı.

Garsona dönerek ikimiz için de sipariş verdim. "Merhaba, teşekkür ederim. Escargots de Bourgogne ile başlayacağız, ardından iki küçük bucherondin de chèvre gelecek. Hanımefendi ana yemek olarak ördek confit istiyor, ben de tartare de boeuf alacağım. İçki olarak da ev yapımı Bordeaux şarabınızdan alalım."

Garson selam verdi, menülerimizi topladı ve gitti.

Dikkatimi Simone'a yönelttim ve onun kısık gözlerle beni izlediğini gördüm.

"Ne?"

"Fransızca biliyor musun?"

Omuz silktim, beyaz bir yalan söyledim. "Çok az."

"Ama bütün o kelimeleri söyledin, *kasap-rodan* ve *bord-doh* gibi, sanki Fransızca konuşmayı biliyormuşsun gibi." Bakışları keskinleşti. "Tamamen Fransızca sipariş verebilir miydin? Eğer isteseydin?"

"Evet." Suyumdan bir yudum aldım ve masanın üzerindeki yerine koydum.

"O zaman neden söylemedin?"

"Çünkü az önce Fransızca bilmediğinizi söylediniz."

"Bu da bir neden. Ne kadar etkilenebileceğimi bir düşünsene."

Başımı salladım ve yüzümü ona döndüm. "Ah, hayır. Etkilenmezdin. Sinirlenirdin."

Gözlerinin arkasında küçük bir gülümseme dans etti. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Beni gösterişçi bulur ve bütün gece benimle dalga geçerdiniz. Hayır, teşekkür ederim. Ayrıca" -çatalımı tabağa tam paralel olacak şekilde düzelttim- "bir insanı dışarıda bırakmanın nesi etkileyici? Eğer birisi bir dili bilmiyorsa ve siz o kişinin önünde bilerek o dili konuşuyorsanız, bence bu oldukça kaba bir davranış."

"Evet. Teşekkür ederim. Katılıyorum," dedi, sanki bu onun için önemli bir meseleymiş gibi bana doğru eğilerek. "Başka bir dil konuştuğun için senin adına mutluyum. Ama ne dediğim hakkında hiçbir fikrin olmayacağını bile bile adli bilim araştırmalarına özgü bir sürü terim kullanarak bir söylev çeksem ne hissederdin?"

O daha konuşmasını bitirmeden ben başımı salladım. "Evet. Bu beni deli ediyor. Neden buradayım ki? Birinin bana anlamadığım şeyler hakkında konuşmasını dinlemek için. Bunu isteseydim Cletus'la takılır ve ona traktör motorları hakkında sorular sorardım."

Simone kıkırdadı. "Aman Tanrım, hâlâ eski traktörleri mi tamir ediyor?"

"Elbette. Çiftliğin yakınında bir arazi satın aldı, eski Coleman'ın yerini biliyor musun? O karavanı kaldırdı, temelini yıktı."

"Vay canına, Coleman'ın karavanı gitmiş mi?"

Garsonumuz geri döndü ve dikkat çekmeden şarabımızı açtı, ben Simone'a Cletus'un son entrikalarını anlatırken tadına bakmam için şarabımızı doldurdu, bu da kardeşinin Kaliforniya'da astrofizik öğretme ve gözlemesinde çalışma maceraları hakkında bir hikayeye dönüştü, bu da kendi üniversite yıllarımız ve final haftasının dehşeti hakkında hikayelerimizi değiş tokuş etmeye dönüştü.

Salyangozlarımızı, salatalarımızı bitirdik ve garsonumuz Simone'un ördeğini ve benim dana tartarımı getirdiğinde son şarabımızı da yeni doldurmuştuk, sohbet hiç yavaşlamadı, zaman istikrarlı, kolay bir tempoda geçti. Aramızdaki her şey çok kolaydı ve kendimi o zamandan beri hiç gülmediğim kadar gülerken buldum.

. Yirmi yaşımdan beri, annem ölmeden hemen önce.

Simone kızarmış patatesi ağzına atıp çiğnerken memnun bir ses çıkarırken garsona bir şişe daha Bordeaux'ya ihtiyacımız olduğunu belirttim.

"Bu gerçekten çok iyi."

"Burayı sevdim," dedim içeriye göz gezdirerek. "Hiç gitme fırsatım olmuyor, sadece Dr. Yi bir müşteriyi götürmemi istediğinde ya da ofisteki Noel partisi için."

"Noel partinizi burada mı veriyorsunuz?"

"Evet. Dr. Yi Fransız, ya da ailesi öyleydi, o yüzden yemekleri tercih ediyor."

"Hah." Simone bir ısırik daha patates yedi, bakışları üzerimde geziniyordu. "Yani müşteriler derken evcil hayvan sahiplerini mi kastediyorsun?"

"Uh, hayır." İçimi çektim, tabağımdaki biftek parçalarını hareket ettirdim. "Dr. Yi bir at uzmanı. Muayenehanede üç kişiyiz. Dr. Tucker patron, muayenehane onun ama kendisi emekli sayılır. Yine de vakti olursa zor veya ilginç bir ameliyat için geliyor. Ben daha çok evcil hayvanlara, kedilere, köpeklerle, kuşlara, kaplumbağalara ve benzerlerine odaklanıyorum. Dr. Yi çok seyahat ediyor, sahada yetiştiricilerle buluşuyor, Tennessee'deki bazı büyük at dostlarına ev ziyaretleri yapıyor. Bu at dostlarını bazen yemeğe çıkarmak, şarap içirmek ve yemek yedirmek zorunda kalıyoruz."

"Bu ilginç. Atlarla çalışmaya hiç ilgi duydunuz mu?"

"Hayır. Tam zamanlı değil. Çok güzel hayvanlar ama-hey, yeri gelmişken-" Aklıma bir fikir gelince daha dik oturdum. "Bu hafta sonu benimle Kentucky Derbisi'ne gelmek ister misin?"

Gözleri büyüdü ve yaklaşan bir kamyonun önündeki şaşkın bir dişi geyik gibi bana baktı. "Kentucky Derbisi mi?"

"Evet, doğru." Onu dikkatle inceledim, tavrındaki tuhaf değişikliği açıklayabilecek herhangi bir şey var mı diye önceki sözlerimi araştırdım. "Atlardan korkmuyor musun?"

"Hayır." Başını hızla salladı ve peçetesini alıp dudaklarına götürdü. "Hayır. Atlardan korkmuyorum. Ve, evet," diye kekeledi. "I

Yani, gerçekten gitmek istiyorum. Seninle birlikte."

Telaşlanmış görünüyordu.

"Emin misin?"

"M-hmm." Simone bir eliyle şarap kadehine uzandı, diğer eliyle boynunu kaşıdı ve bir yudum alırken bana baktı.

Ona bir tane daha vermeyi ya da bir sonraki hafta sonu başka bir şey yapmamızı önermeyi düşündüm. Konuşmayı yönlendirmek için bir yol düşünemedim, "Peki neden atlarla tam zamanlı çalışmak istemiyorsun?" dedi.

"Ah, şey." Daha önceki düşünce tarzımı devam ettirdim. "Yetiştiricilerle iletişim kurmak çok fazla geyik yapmayı gerektiriyor."

Simone tabağına bakıp sırtıttı, şarap bardağını masaya koydu ve gözlerini benimkilere çevirdiğinde gözleri muziplikle doluydu. "Gevezelik etmekten hoşlanacağını düşünmüştüm."

"Ne? Neden?"

"Çünkü bu işte çok iyisin."

Gülümsedim ama ciddi değildim ve brokolimden bir ısırık aldım.

"Hey." Elini koluma koydu, başparmağı bileğimin iç kısmını okşadı.

"Neyin var?"

Bifteğimi keserken başımı salladım. "Yok bir şey."

"Yalancı."

Tekrar gülümsedim ama bu seferki samimiydi.

"Söyle bana," dedi elini benimkine doğru kaydırarak. "Söylememem gereken bir şey söyledim. Bana ne olduğunu söyle ki hatamı tekrarlamayayım."

Omuz silktim ve gözlerimi ona çevirdim. "Bir şeyde iyi olman, onu yapmayı sevdiğin anlamına gelmez ve kesinlikle seni tanımladığı anlamına da gelmez."

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Seni bir geveze olarak görmüyorum."

"Düşünmüyor musun?" Sesimi yumuşak tuttum, çünkü kızgın değildim. Dürüstçe merak ediyordum. "Eğer öyle olmasaydı, sadece sen olurdun. Ama bu konuda kırgın değilim, her ne kadar insanlar bana daha önce gelenlerin gözünden bakıyor olsalar da. Jethro, Beau, hatta bazen Billy ve Cletus, hepsi tıpkı babamız gibi büyüleyici insanlar."

"Ama Duane değil?" Bana sinsi bir gülümseme verdi ve sorusuyla birlikte beni güldürdü.

"Tanrım, hayır. Duane değil. Sanki babamız tüm somurtkanlığını biriktirmiş ve Duane'in içine dökmüş gibi."

Simone kıkırdadı, parmaklarını parmaklarımın üzerinde sıktı ve sonra beni bıraktı. "Kendini hafife alma. Sen de kendi payına düşen somurtkanlığa sahipsin."

"Peki, teşekkürler."

Daha sert güldü ve gülümsemesi beni büyüledi, o anın içinde asılı kalmamı sağladı. İçimi çektim.

Gülümsemesi

azaldı.

Bakışlarımızı

değiştirdik.

Restoranın bir yerinde birisi yüksek sesle kahkaha atarak aramızdaki anı bozdu. Simone tabağına baktı, sanki şimdiki zamana geri dönmeye ya da zihnini toparlamaya çalışıyormuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Ah, ne hakkında konuşuyorduk?" diye sordu biraz gülerek.

"Bana huysuz diyordun." Yemeğimden büyük bir ısırık aldım ve konuşmadaki yerini bulmaya çalışırken onu izledim.

"Dur, hayır." Başını salladı, çatalını tabağına yerleştirdi ve ikisini de ileri itti. "Senin hakkında konuşuyorduk ve Genie's'teki tüm kadınları ayartmana rağmen nasıl da ayartıcı biri olmadığın hakkında."

Bu ona bir bakış kazandırdı ve yemeğimi çiğnemeyi bitirdiğimde "Neden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Charlotte? Hannah mı? Bir şey çağırırdı mı?"

"Charlotte Mitchell?"

"Evet."

Alnımın daha da kırıştığını hissettim. "Beni Charlotte Mitchell'a kur yapmakla mı suçluyorsun?"

"Suçluyorum. Ya da"-bir parmağını kaldırdı-"daha doğrusu, onunla utanmadan flört etmekle."

"Ahhh." Kollarımı kavuşturarak sandalyemde arkama yaslandım. Simone'u incelerken, onun da beni incelediğini fark ettim.

-Kıskançlık değil, öfke değil, daha ziyade yanlış bir inanç. "Haklısınız. Charlotte Mitchell ile utanmadan flört ediyorum. Ama ona hiç şaka yapmadım."

Simone şarap kadehini kaldırdı -garsonumuzun yeni şişeyle döndüğünü fark etmemiş olsam da kadeh yine doluydu- ve beni inceledi. "Lütfen flört etmekle gevezelik etmek arasındaki farkı açıklar mısınız?"

"Bir şey istediğin zaman birine kur yaparsın. Tıpkı babam gibi, o da her zaman üçkâğıt peşinde koşan bir gevezedir. Ama flört etmek" -başımı salladım- "bu sadece anlamsız bir eğlence. Birinin kendini iyi hissetmesini sağlamak, yüzüne bir gülümseme yerleştirmek, ona kendisi hakkında sıcak bir his vermek için flört edersin."

Simone bardağının üzerinden beni incelemeye devam etti. "Yani - bakalım doğru anlamış mıyım- kadınlarla onlardan bir şey istediğin için değil, kendilerini iyi hissetmelerini sağlamak için flört ediyorsun."

Bir kez başımı salladım. "Kesinlikle."

Kaşlarının arasındaki kırışıklık geri gelmişti. "O zaman neden daha önce -restorana ilk geldiğimizde- benimle flört etmediğin konusunda bu kadar ısrarcıydın?"

"Çünkü flört etmiyordum."

Şimdi burnu kırışmıştı. "Yani benden bir şey istediğini mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle istiyorum," dedim karanlık bir sesle, bakışlarım dudaklarında, çenesinde, boynunda ve göğsünde geziniyordu. Belki de üç kadeh şarabın etkisiydi ama bu sözleri, bu konuda hissettiğim tüm inançla söyledim.

Ağzı açık kaldı ve gözlerimi tekrar onunkilere dikti. "Bana kur mu yapıyordun?" diye sordu sessizce.

"Hayır."

Simone bardağını masaya geri koydu ve dirseklerini masanın kenarına dayadı. "O zaman az önceki neydi? Benim güzelliğim ve elbisem hakkındaki tüm o konuşmalar."

"Samimiyet."

Yüzündeki tüm mizah izleri kaybolurken bakışlarımızı tekrar değiştirdik. Ama bu kez düşündüğünü, zihninin olasılıklar üzerinde çalıştığını, bana çözülmesi gereken bulmacalarından biri olduğumu hissettirdiğini söyleyebilirdim.

Ben de tabağımı öne ittim ve onun duruşunu taklit ederek dirseklerimi masanın kenarına dayadım ve bizi yakınlaştırdım.

"Simone," dedim fısıltının biraz üzerinde bir sesle. "Senden ne istediğimi biliyor musun?"

Başını salladı ama gözleri bana bir önsezisi olduğunu söylüyordu.

Simone ve önsezileri. Bu düşünce beni gülümsetti ve gülümsememle ilgili bir şey kirpiklerinin titremesine, nefes alışının değişmesine neden oldu.

"Roscoe," diye kısık sesle fısıldadı ve sonra boğazını temizledi. "Bazı sorularım var."

Gülümsememin derinleştğini hissettim.

Simone ve onun soruları.

"Bana her şeyi sorabilirsin." Çok yakınımda olduğu için kendimi durduramadım ve parmak uçlarımı kolunun pürüzsüz derisinde gezdirdim. Ama elbisesinin askısının köprücük kemiğine dayandığı yere ısıracı bir öpücük kondurmaktan da geri durmadım.

Belki daha sonra.

Boğazını temizledi ve bir santim daha yaklaştı. "Bunlar standart ilk ya da ikinci buluşma soruları, tuhaf bir şey yok, ama henüz değinmediğimiz konular, o yüzden ..."

"Tamam." Gülümsemem devam etti. Bu akşam ilk kez biraz gergin görünüyordu. Kendimi bu soruları dört gözle beklerken buldum.

Gözleri benimkiler arasında gezindi ve tereddüt ettiğini hissedebildim. "Mesele şu ki, genellikle büyük bir ustalıkla gündeme getirilirler. Ama bildiğin gibi ben incelikte berbatım."

Bir kez başımı salladım. "Evet, öyle."

Dudaklarını birbirine bastırdı, burnu hafifçe kırıştı. "Peki, teşekkürler."

"Hey." Sırıttım. "Adli tıpta berbatım. Sınırlarını bilmek önemlidir."

Simone gözlerini devirdi ve sıırıttı ama restoranın rahat ışığında bile yanaklarında hafif bir pembelik sezdim. "Benimle alay ettiğin için seni pişman edeceğim, Roscoe Winston."

Omzunu omzumla iterek, "Denediğini görmek isterim," diye fısıldadım.

"Peki." Bana dosdoğru baktı, çenesini kaldırdı, artık fısıldamıyordu. "Kaç tane ilişkiniz oldu?"

Ağzım açık kaldı ama sözünü bitirmemişti.

"Ve her zaman prezervatif kullandın mı? Öyle olsa bile, en son ne zaman cinsel yolla bulaşan hastalıklara karşı kontrolden geçtin? Temiz misin? Ve şu anda başka biriyle görüşüyor musun?"

"Ne? Hayır!" Başımı şiddetle salladım. Son sorusu beni o kadar şaşırtmıştı ki odaklanabildiğim tek soru buydu.

"Çocuğunuz var

mi?" "Simone-"

"Çocukları severim, bence harikalar. Sadece çocuk olup olmadığını önceden bilmek isterim, çünkü bu genellikle doğum günü partileri anlamına gelir, bu da palyaçolar anlamına gelebilir ve çocukları ne kadar sevsem de-"

"Palyaçolardan hoşlanmıyorsun," diye sözünü bitirdim, ona yan gözle bakarak. "Tüm bu soruları gerçekten ilk ya da ikinci buluşmada mı soruyorsun? İnsanlar böyle mi yapar?"

"Sorarım," diye iç geçirdi. "Ya da eskiden çıkarken sorardım."

Bu beni daha dik oturttu. "Çıktığın zamanlar mı? Artık çıkmıyor musun?"

"Yakın zamanda değil, üniversiteden beri değil."

Kafamda hesaplardım. "Bu ne demek, üç yıl mı?"

"Evet ama son 'ilişkim' üniversite birinci sınıftaydı. Yani son erkek arkadaşımın bu yana dört yıl geçti ama" -şimdi kafasında hesap yapıyor gibiydi- "son ilişkimden bu yana altı ay geçti."

Bir ara başımı eğip kollarımı kavuşturmuştum. Şimdi onu kısık gözlerle izliyor, geçmişinin bu kısmı hakkında daha fazla şey bilmek isteyip istemediğimi tartışıyordum. Sorularını düşündüm.

Kaç tane ilişkiniz oldu?

Kaç tane ilişkisi olduğunu bilmek istiyor muydum?

Hayır. Önemli değildi.

Her zaman prezervatif kullanır mıydınız? Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için en son ne zaman kontrol edildin? Temiz misin?

Bu üçü kulağa önemli geliyordu ama sadece sonuncusu gerçekten önemliydi.

Ben de "Temiz misin?" diye sordum.

Başını salladı, görünüşe göre sorumdan rahatsız olmamıştı.

"Evet." "Ben de öyle," diye mırıldandım, avuçlarım aniden kaşınmaya başlamıştı.

"Şu anda başka biriyle görüşmüyorsun," dedi. "Ve tahminimce hiç çocuğun yok."

"Her iki konuda da doğru." Cevabım dikkatimi dağıtmıştı.

"Benim için de öyle. Ve doğum kontrol hapı kullanıyorum," dedi sessizce, dikkati göğsümün üzerinde çapraz duran kollarımdan omuzlarımdan duruşuna kaymıştı. "Bu sorular seni neden rahatsız ediyor?" Soru nazıkçe sorulmuştu.

Çünkü benim senin hakkında hissettiklerimle alakasızlar, demek istedim ve çünkü senin benim hakkımda hissettiklerinle alakasız olmamalılar.

Ama gerçeğin tamamı bu değildi ve Simone gerçeği hak ediyordu.

Ben de nefesimi verdim, gözlerim yarısı yenmiş yemeğime kaydı. Artık aç değildim.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var."

Sandalyesinde kaydığını, ilgisinin arttığını hissettim.

"Evet?" "Son ilişkim-"

"Evet?" Öne doğru eğildi.

Başımı salladım ve kendime güldüm. Hayatının her anısını bir yük gibi yanında taşıyan biri olarak, o anda pek de yaşamadığımı fark ettim.

Eli koluma geldi, şefkatli bir dokunuşla gözlerimi onunkilere çekti. "Her neyse, bana söyleyebilirsin. Seni yargılamayacağım.

Geçmişinizde yaptığınız seçimler." Sözleri ciddi ve samimiydi.

Elini kendi elimle kapattım, kolumdan çekip aldım ve avuçlarımın arasında tuttum. "Gördün mü, işte bu." Gülümsemem alaycı ve ihtiyatlıydı. "I . . . Geçmişimde pek fazla seçim yapmadım. Hep aynı şeyi yaptım."

Bakışları üzerimde gezindi. "Anlamıyorum."

Yüzümü buruşturdum. Bunun bu kadar zor ya da büyük bir mesele olacağını hesaba katmamıştım.

Sadece

söyle.

Söyle ona.

Önemli olmamalıydı.

Öne doğru eğildim, hâlâ elini iki elimin arasında tutuyordum, derin bir nefes aldım ve itiraf ettim, "Simone, kimse yoktu."

Beni izledi, bakışları sabırlıydı, bekliyordu. Ben devam etmeyince gözlerini kırıştırdı, başı bir santim geriye gitti, parlak gözlerini şaşkınlık kapladı.

"Nesin sen? . ." Tekrar gözlerini kırıştırdı, isteksiz bir sonuç yüz ifadesini keskinleştirdi. "Ne diyorsun sen-" diye sözünü kesti ve elini çekerek öne doğru eğildi. Gözleri benimkiler arasında gidip geldi.

"Bakire misin?" diye fısıldadı aceleyle, tıpkı cevabını gerçekten bilmek istemediği bir soru sorduğunda her zaman yaptığı gibi.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu geceyi hatırla... çünkü bu her zamanın başlangıcıdır."

DANTE ALIGHIERI

Simone

Ondan kısa bir süre sonra restorandan ayrıldık.

Neredeyse sessizlik içinde evine döndük.

Dairesine girdik, Roscoe kapıyla her karşılaştığımızda yaptığı gibi kapıyı benim için tuttu ve anahtarlarını içerideki kancaya astı.

İçeride hareket ederken, şurada bir ışığı yakarken, burada postalarına bakarken sırtını izledim. Onu izledim, hareketlerinin zarif güvenini. Yüz hatlarını maskeleyen o soğukkanlı, tedirgin olmayan ifadeyi izledim.

O bir bakire.

Şok olduğumu söylemek hafif kalırdı ama merak ettiğimi söylemek kadar da hafif kalmazdı.

Adamım oh adamım oh adamım, çok meraklıydım. Ve gergindim. Ve bu yüzden dilim tutulmuştu. Demek istediğim, ateşli, iş sahibi, süper zeki ve nazik, eğitilmiş, iyi bir ailesi olan, ailesiyle yaşamayan, World of Warcraft bağımlısı olmayan, yirmi altı yaşında sabıka kaydı olmayan bir bakireye ne söylenir?

Affedersiniz ama birkaç sorum var. Siz, Ruhlu Sör Roscoe'nun bakire olması nasıl mümkün olabilir?

Kafamı salladım, zihnim karmakarışık. Kafam çok karışık. Aynı zamanda utanıyordum, çünkü şaşkınlık, gerginlik, şok ve merakın yanı sıra merak da ediyordum, *onun nesi var?*

Gözlerim, fildişi kulesinde kilitli duran bakire penisinin bulunduğu pantolonunun ön tarafına kaydı.

Bir dakika. Bakirenin erkeklerdeki karşılığı neydi?

Bir kelime ya da deyim bulmaya çalışarak beynimi zorladım. Denenmemiş bir gençlik mi? Bu pek uymadı. Sonunda arayışımı bıraktım ve

bir deyim bulmaya karar verdim.

Roscoe bir erkek bakireydi. İşte buydu. Sakalları kapkara, gözleri masmavi, uzun boylu, erkeksi bir yeşilliğin örneği, masum ve el değmemiş, güzel bir erkek bakireydi.

Bir bakire.

Anasını sikmediğim bir bakire.

Bu nasıl işe yarayacaktı ki?

Yani. bir erkek bakireyle ne yapılır? Yani, daha önce tarihi aşk romanları okumuştum (Beverly Jenkins ve Lisa Kleypas benim ev kızlarımdı), bu yüzden bir bakirenin nasıl ahlaksızlaştırıldığı ya da kızlığının nasıl bozulduğu ya da her ne deniyorsa o konuda biraz fikrim vardı. Temel olarak, büyük bir sayvanlı yatak, bir örtü, bir dük, kalçalar ve pürüzsüz, bakire bir tenin genişliğini ortaya çıkarmak için geri soyulan bir kombinezon söz konusuydu.

Gecenin bu saatinde nereden kombinezon bulabileceğimizi bilmiyordum, o yüzden tişörtü yeterli olacaktı.

Ayrıca, zamparanın durumu kontrol altına alması ve zamparanın (yani bekareti bozulmuş olanın) tatmin olmasını sağlaması gerekiyordu. Genellikle penetrasyon iki kez gerçekleşirdi -ilkinde bakireyi yavaş ve nazik bir şekilde istilaya alıştırmak için, ikincisinde ise bakirenin zevki için yine yavaş ve nazik bir şekilde- çünkü bakireyi tatmin etmek son derece önemliydi.

Ayrıca, bekareti bozulan bakire genellikle daha sonra yeni, öngörülemeyen yerlerde ağrı ve "ikiz" hissedirdi.

Art arda iki penetrasyon sorun olmazdı. İlk turda onu sırt üstü yatırırsam, zevk almaktan başka bir şey düşünmek zorunda kalmazdı. Belki de ikinci turda taç yapraklarını koparmak (yani bekaretini bozmak) için cowgirl pozisyonuna geçer, üçüncü ve beşinci turlarda da doggy stiline geçerdik. Belki ben yatağın üzerine uzanırken onun da yatağın kenarında durmasını sağlayabilirdim - eğer yatağı yeterince uzunsa - yedi ve onuncu zamanlarda ona kademeli bir kontrol hissi vermek için. Biraz talimat verdikten sonra, sonunda yüz yüze oturmaya geçebileceğimizden emindim.

"Kahve ister misin?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı, sesi mesafeliydi. "Eğer yakın zamanda gitmeyi planlıyorsan, gecenin bu saatinde kahve olmadan eve dönüş yolu iki kat daha uzun geliyor."

Kaşlarım havaya kalktı, soğukkanlı ve imalı bir şekilde kovması beni hazırlıksız yakaladı ve bir an için düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Tavrı beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama aynı zamanda ne bekliyordum ki? Bir utanç patlaması üzerime çöktü ve beni yaşadığım şoktan ayılttı. Ona geçmişindeki seçimlerinden dolayı onu yargılamayacağımı söylemişim ve işte tam da bunu yapıyordum.

Nefes alarak dairenin etrafına bakındım, şaşkınlığımdan uyandım.

Evet. Roscoe bakire.

Roscoe bir bakire. Ne

olmuş yani?

O hala Roscoe. Ve sen de hâlâ Simone'sun.

Boğazımı temizleyerek, çünkü kalbim aniden orada, gırtlığıma doğru çarpıyordu, ona doğru iki adım attım, onun kademeli sefahat planlarımın beklemesi gerektiğine karar verdim. Önce düşünmem gereken duygularım vardı.

Jenn'in de dediği gibi, fırını önceden ısıtmadan kek pişirmeye çalışıyordum. *Akıllı kadın.*

"Sorularım var."

Alaycı bir ses çıkardı, başını mektubundan kaldırmadı ve "Tabii ki var" gibi bir şey mırıldandı.

Tuzlu ses tonunun beni caydırmasına izin vermedim, çünkü bir önsezim vardı. Ve bu önsezi onun sözde soğukluğu karşısında cesaretimi artırdı.

Bu yüzden cesaretimi toplayarak, "Benimle birlikte olmak istiyor musun?" diye sordum.

Üzerine bir durgunluk çöktü, gözleri ileriye bakıyordu. Göğsünün genişlemesini izledim ve önsezim bana Roscoe'nun da cesaretle nefes aldığını söyledi.

Gözlerini kırıştırdı. Bana baktı, gözleri ve ifadesi donuktu.

"Seninle olmak istiyorum. Her zaman." Sesi üzgün ve teslim olmuş gibiydi.

Gülümsedim, çünkü elimde değildi ve cevabı önsezilerimle örtüşüyordu. Haklı çıkmaktan asla bıkmam.

Üç Es geri döndü ve yanlarında kelebekleri de getirdiler, Rhopalocera'ları karnımın alt kısmına bıraktılar, kanatları çırpındı ve beni içten dışa ısıttı.

Aramızdaki mesafenin geri kalanını kapatarak postayı tutan elini kapattım ve zarfları alıp sehpaye fırlattım. Parmaklarımızı birbirine dolayarak ona, muhteşem erkek hizmetçime baktım ve duygularım ısındı, açıldı, çiçek açtı.

Belki de o ana kadar ben de yeşil bir tomurcuktum, onun sert itirafı altında çiçek açıyordum, çünkü nefesim çalınırken bile kalbim şişti.

Her şey açıklığa kavuştu ve her şeyin canı cehenneme,
onu sevdim. Onu sevmiştim.

Bu adamı sevmiştim.

Onu istiyordum, her zaman onunla olmak istiyordum.

Bu oydu. Bana dokunması, bana bakması, beni tutması, beni *tanıması*, beni kabul etmesi. Kibarlığı, vahşiliği, tatlılığı, hatta temkinliliği. İsteksizliğini, her duruma ciddiyetle ve içtenlikle, akli ve maddeden çok kalbi ve ruhuyla yaklaşmasını sevdim.

Onu sevdim.

"Ben de seninle olmak istiyorum," dedim, bakışlarım dudaklarına kaydı, sesim kararsızdı, çünkü bu hem korkutucu hem de harikaydı. "Her zaman seninle olmak istiyorum. Ve Roscoe, ben-"

Tüm söyleyebildiğim buydu, çünkü kelimeleri yakaladı, ağzını benimkiyle birleştirdi, tıpkı mantığımı, duygularımı ve kalbimi hapsettiği gibi bedenimi de hapsetti.

Ellerim -akıllı, kullanışlı ellerim- o gömleğinin düğmelerini açarken gömleğini çözüyordu. Bitirmemi beklemeden gömleğini başından aşağıya çekti, atleti de onu takip etti, çıplak göğüslü, eskisinden daha uzun ve muhteşemdi.

Yani,

bayanlar.

Kutsal inek.

Sana bir Winston bulalım, hemen!

Elleri belime geldi, ağzı açlıkla benimkini yutarken yanlarımda esnedi. Parmakları kaburgalarımın saplandı ve bana -Tecrübe eksikliği artık ortaya çıktığı için daha fazlasını istiyordu. Bana dokunmak istiyordu ama istediğini nasıl alacağını bilmiyordu.

Elini uzatıp göğsüme doğru kaydırardım, parmak uçlarını yakamın kenarına getirdim ve elini içeri sokması için onu cesaretlendirdim. Yaptı, ikimizi de çevirip öne doğru fırlarken bile titreyerek beni üç büyük adımda duvara yasladı.

Bana masaj yaparken başım geriye eğildi, ciğerlerinden hırıltılı bir nefes koptu, ereksiyonunun kaya gibi sert boyu karnıma baskı yapıyordu.

Evet. Evet. Evet, evet.

Şimdiye kadar erkeklerin uyarılmasını doğal karşılamıştım. Verilmiş bir şey. Gitmem gereken yere ulaşmak için bir gereklilik. Ama Roscoe ile değil. Şimdi onu izlerken, akılsızlığı ve kontrol kaybı, kafa karışıklığı ve belirsizliği, bu bir

güzel, saf bir şeydi. Onun hamlığundan ve kendi kıskançlığımdan dolayı bir sızı hissettim.

Onun benim ilkim olmasını o kadar çok diledim ki. Bu tatlı, seksi adam ve ben bu yolculuğa birlikte çıkabilseydik, tökezleseydik, başarısız olsaydık, düşseydik, yükselseydik ve birbirimizden bir şeyler öğrenseydik. Ama geçmişini değiştiremezdim ve değiştirmek de istemezdim, çünkü daha önce gelen her şey beni -bizi- şu ana getirmişti.

Onu seviyorum.

Kalçalarını salladı, düşüncesiz bir hareketle gıcırdattı, saf içgüdü ve ihtiyaçtan kaynaklanan, bir şekilde hem masum hem de cinsel bir hareketti.

Tırnaklarımı göğsünün ve karnının yağsız kaslarına geçirerek pantolonunun üzerinden kavradım, okşadım ve hareketsiz kalışını, nefesini tutmuş gibi görünmesini büyülenmiş bir şekilde izledim. Gözleri kapanmış, huzursuz enerjisi tsunami büyüklüğünde dalgalar halinde akıyordu. Daha iyisini bilmesem, acı çektiğini düşünürdüm.

Belki de

öyleydi.

"Roscoe."

Anlaşılmaz bir ses çıkardı ve göğsüm genişledi, sıkı, ağırlı bir alevlenme oldu. Onu tekrar okşadım ve elleri iki yanıma geldi, ağır bir şekilde duvara yaslanırken beni içine hapsetti.

"Yapma," dedi başını sallayarak. "Çok yakınlım."

Dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım, çünkü şu anda gülmeme ihtiyacı yoktu ve elimi pantolonundan çektim, bunun yerine sırtımı eğdim ve sütyenimin kancasını açtım. Gözleri açıldı, bir askıyı omzumdan, sonra diğerini sıyırıp elbisemi aşağı doğru çekerken benimkilerle çarpıştı. Gözleri büyülenmiş gibi alçaldı, genişledi ve göğsüme odaklandı ve elbisemin düşmesine izin verdim, sütyenim de yanına düştü.

Titrek bir nefes aldı, gözleri dalgalanıyordu ama kırpıyordu.

"Öp beni," dedim, kendi sesimi tanıyamadan.

Göğsüme doğru eğildiğinde içimden bir heyecan, bir şok geçti. Sıcak nefesini hissettim, daha da sıcak olan ağız tepemin üzerine kapandı ve beni dudaklarımdan ustalıkla öptüğü gibi oradan da öptü.

İnledim, parmaklarımı onun koyu renk saçlarına geçirdim ve tırnaklarımı ensesindeki kısa tüylere geçirdim. Zevk sesim içinde bir şeyleri serbest bırakmış olmalıydı, çünkü hareketleri daha kesin, daha talepkâr hale geldi. Diğer göğsümü avuçladı, ortasını başparmağı ve işaret parmağı arasında bükerek sertçe çekti.

Nefesim
kesildi.

Sustu.

"Durma," diye nefes aldım, onu daha sıkı bir şekilde yerinde tutarak.
"Sadece ... sadece yaptığın her şeyi yapmaya devam et."

O da öyle yaptı. Ben onu izlerken tenimle ziyafet çekti, ta ki ben huzursuzlanana, karnımda bir gerginlik hissedene kadar. Ta ki bana daha aşağıdan, daha derinden dokunmasını *isteyene* kadar.

"Roscoe," diye nefes nefese kaldım, bileğini tutup aşağı doğru yönlendirdim. "Orta parmağını kullan, Tanrım."

Eli iç çamaşırımın içindeydi, sıcak avucu karnıma dayanmıştı, orta parmağı beni ayırıyor, klitorisimin kabarıklığını izliyordu. Bu sefer hep birlikte nefes aldık.

"Çok ateşlisin ... ve yumuşaksın," diye inledi, göğsümden boynuma doğru ıslak, ısırmacı öpücükler gönderdi, dilini hassas tenimde gezdirdi.

Tanrım.

Bunu *başka bir yerde* yapsa, aynen böyle, kendimi kaybederdim.

Bu düşünce beni bir ürperti kapladı. Parmaklarıyla beni keşfederken, nazıkçe yoklarken, okşarken, okşarken tekrar inledim. Daha aşağıları keşfetti, girişimi buldu, diğer eli omzumdan sırtıma doğru inerek külotumun içine daldı ve arka tarafımı avuçladı.

"Seni ısırmak istiyorum," diye fısıldadı kabaca boynuma doğru, kulak mememi dudaklarının arasına alarak. "Her yerini tatmak istiyorum. Seni her yerde istiyorum."

Sözleri beni sarhoş etti, beni mantığın yüzeyinin altına çekti, akıl sağlığına giden hava kaynağını kesti ve ciğerlerimi pervasız bir arzuyla doldurdu.

Aramızdaki şeylerin bu şekilde ilerleyeceğini hayal etmemiştim.

Kontrolümü kaybediyordum. Bundan sonra ne yapacağımı, ilk seferinin tatmin edici olmasını nasıl sağlayacağımı hatırlayamıyordum. Bir kombinezon, sonra ten ve çifte penetrasyonla ilgili bir şey ...

Hayır.

Yüzümü buruşturdum.

Bu doğru değil.

Ama düşünemiyordum. Keşfedici parmakları beni mükemmel bir şekilde okşuyor ve alay ediyordu; ağzı boynumdaydı ve sınırlarım boyunca her yöne yayılan gıdıklanma hissinin sarsıntılarını ve sivri uçlarını gönderiyordu; ve uzun, zayıf vücudu beni duvara doğru bastırıyordu. *O* her yerdeydi.

Birdenbire baştan çıkarılan ben oldum.

"İzin ver ..."

Birden parmakları bedenimden ayrıldı ve onları iç çamaşırlarımın beline geçirdiğini fark ettim. Parmakları bacaklarımın arkasını sıyırarak çıplak kalçalarımın altına doğru çekiyordu. Beni duvardan uzaklaştırarak tekrar ağzımı yakaladı, elleri kalçalarımı ve sırtımı sararak beni yerden kaldırdı. Hareketleri daha cesur, daha kesindi.

Hareket ediyorduk. Belli belirsiz, beni başka bir odaya götürdüğünün farkındaydım. Onun yatak odasına. Işık kapalıydı ama sonra düğmeyi çevirdi ve her şey aydınlandı. Ama ben sadece onu gördüm.

Roscoe beni yatağa yatırdı ve bırakarak uzaklaştı. Ona doğru uzandım, ayrılışından dolayı mantıksız bir şekilde kalp hastasıydım. Ama sonra pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. Çıplak bedenimin üzerinden onu izledim. Pantolonunu indirdi, gözleri tenimde sıcak, ateşli ve sersemlemişti.

Işığı açtığı için son derece minnettardım. *Akıllı adam.*

Bana geri döndü, ellerini başımın iki yanına koydu, saçlarımdan uzak durmaya dikkat etti. Beni öptü, vücudu beni yatağa bastırırken bedenlerimiz yavaş, işkence edici bir ritimle birbirine sürtündü.

Ama bu doğru değildi. Boxeri hâlâ üzerindeydi.

"Ne yapıyorsun?" Nefes alamıyordum, onu o kadar çok istiyordum ki. Çıldırmıştım. Titreyen elleriyle aramızda kalan tek bariyere uzandığında, nefesini içine çektiğini hissettim.

"Bekle. Bekle, bekle. Henüz değil." Başını salladı, yüzünü boynuma gömdü. "İzin ver, Tanrım, bunu çok uzun zamandır istiyorum."

Sıcak nefesi tenimi gıcıklaırken, vücudumu ısırdı, yaladı ve ısırdı, omzumla karnım arasındaki her şeyi boğucu öpücüklerle cömertçe öptü, beni ağzıyla ve elleriyle keşfederken inledi. Kalçaları alışılmadık hareketlerle sallanıyor, önce kalçama, sonra uyluğuma çarpıyordu. Bacaklarıma ulaşır onları araladığında terden sıırılsıklam olmuşum ve vücudum titriyordu.

"Roscoe, ne-ne-"

Ve sonra o oradaydı. Tam *oradaydı*.

Ellerim yüzüme doğru uçtu ve ilk zapt edilemez zevk-acı dalgasının dışı doğru yayıldığını, uzuvlarımı yakaladığını, ayak parmaklarımı kıvırdığını hissettim.

Dudakları ve diliyle beni ayırdı, kaygan bir sürtünme ve his vardı. Bir *Mmm* sesi çıkardı ve bana karşı gürledi, kolları

Kalçalarımın etrafını sarıyor ve bir oyuncak bebekmişim gibi bedenimi yatağın üzerinden ona doğru çekiyordu.

Yaptığı şeyle ilgili hiçbir şey ustaca ya da prova edilmiş değildi, ama her şey dürüsttü ve bu tüm farkı yaratıyordu. Bunu sevdiğine *inanıyordum*, beni yavaşça yalamayı seviyordu, dilinin ve dudaklarının vuruşlarının tadını çıkarıyordu, benim tadımı seviyordu. Açgözlü ama şefkatliydi -tamamen fazla şefkatliydi- ve ağzının her geçişinde deliliğin daha da derinlerine batıyordum.

"Elin." Son kelimeyi yuttum, kuşatılmışım ama arzularıma ses vermek istiyordum.

Gözleri benimkilere dikildi, mavi alevden bir şoktu bu. Güvensiz ve açgözlü, ona durmasını söylemem için bana meydan okuyorlardı. Sanki en sevdiği oyuncağını ya da en sevdiği pastadan bir dilimi bulmuş ve ben de onu bırakmasını önermişim gibi, oradaki vahşilik karşısında irkilerek güldüm.

"Bana elini ver," dedim, sonunda sesimi bulmuştum. Sesi titriyordu.

İsteksizce kalçamı bıraktı, dili hâlâ çok yavaş ilerliyordu ve karnımdan göğsüme uzanan bir yolu okşadı, sonunda elini uzattı.

Elini tuttum, dirseğimi kaldırdım ve orta parmağını dudaklarıma götürdüm. Onu içime çekerek boynumu önce yavaşça, sonra daha hızlı salladım, ona bir tempo belirledim, tempoyu nasıl artıracığını öğrettim, o da bunu yaptı. Onun hızı benimkini yansıtıyordu, ta ki ben daha fazla dayanamayıp yatağa geri düşene kadar... Sessiz bir çığlık yankılanıp dalgalanırken vücudum kontrolsüzce kamburlaştı, bir şok dalgası gibi... Yorgana tutunarak düştüm.

Henüz kendime gelememiştim, titremelerim aralıklarla devam ediyordu ki Roscoe'nun kalçamın iç kısmındaki hassas ete öpücükler kondurduğunu fark ettim. Buna dayanamadım. İkiye bölünecekmişim gibi hissediyordum.

"Lütfen," dedim düşünmeden.

Bana baktı, hâlâ vahşiydi ama biraz da kendini beğenmiş. Bu kendini beğenmişlik beni kıkırdattı.

"Lütfen," diye tekrar denedim. "Lütfen gel, lütfen benimle uzan."

"Neden?" Sesi meraklı ve temkinli geliyordu.

"Çünkü bana sarılmanı istiyorum." Yarı doğrudu ama işe yaradı.

Bir saniye bile geçmeden uzandı, beni göğsünde topladı ve yakınımda tuttu, çenemi, yanağımı ve saçlarımı öptü. Dudaklarımdan bir memnuniyet sesi döküldü ve göğsünün gümbürdediğini hissettim.

"Az önce mırladın mı?"

Daha da sokuldum. "Belki."

Eli sırtımdan aşağı kayarak popomu okşadı. "Az önce yine yaptın." Sesi memnun olmuş gibiydi.

Ama aynı zamanda onu hissedebiliyordum, uzunluğunun kalçama yaptığı baskıyı. Büyük geliyordu ve acı verici olduğunu hayal ediyordum ve o anda rahatlamaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Bu yüzden kollarında kıpırdandım, kendimi yan tarafıma kaydurdum ve sırt üstü yatana kadar ellerimi göğsüne bastırdım. Tırnaklarımı vücudunda gezdirerek, sıcak teninin altındaki formunun açılarının ve çıkıntılarının tadını çıkararak, elimi boxerının içine soktum.

Dişlerinin arasından bir nefes çekti, başı geriye düşerken gözleri kapandı. Adem elması kalın bir yutkunmayla sallanırken, kasları her yerde gerilirken, ben onun uzunluğunu çevreleyip aşağı ve sonra yukarı okşarken hayranlıkla izledim.

"Simone." Bir yalvarış ve uyarı gibiydi. İçimden yeni bir heyecan fişkırdı.

"Şşşt," diye fısıldadım kulağının yanına, onu serbest bıraktım ve diz çökerek boxer'ını çıkardım.

Kalçalarını kaldırarak bana yardım etti, gözleri kapalı kalsa da çenesi sıkılmıştı. Dudaklarımı yaladım, onu -tümünü- görme beklentisi kalbimin hızlanmasına, dörtlüye koşmasına, uçmasına neden oldu.

Birdenbire çıplak kaldı.

Ona, bu güzel adama bakarken kalbim sıkıştı. Güzelliği, çıplaklığı bir şekilde hem savunmasız hem de otoriter görünüyordu, gözlerime ezici geliyordu. Aleti bile güzeldi, kalındı ve uzun vücudunun geri kalanıyla muhteşem bir şekilde orantılıydı, sanki bana bir davetiye çıkarıyormuş gibi dimdik duruyordu.

Ya da bir meydan okuma.

Sarkan parmaklarımdan boxer'ın düşmesine izin verdim ve yatağa geri tırmandım, kalçalarına yaslandım, sıcak tenini benimkine karşı hissetmek istedim, doldurulmak, sahiplenilmek ve karşılığında onu sahiplenmek istedim.

Gözleri iri iri açılmış, vahşi bir şeyle çevrilmişti. "Simone," diye tekrarladı, ama bu sefer farklıydı. Elleri kalçalarıma doğru kalktı, tenimi kazıyordu.

Yine de ona uzanırken beni durdurmak için hiçbir hamle yapmadı.

"Beni istiyor musun?" Utangaç görünmemeye çalışarak ama biraz da istediğimi bilerek sordum. Elimde değildi, beni çok azdırıyordu. Görünüşe göre Roscoe'nun yanında bir seks kedisine dönüşmüştüm ve -ne var biliyor musun?

Bir ses çıkardı, çaresiz, vahşı ve ilkel bir şey. Bir sonraki anda bir el belime kaydđ, beni kavradđ, sabırsızdı. Kaygan merkezimi ona doğru salladđm, yumuşaklığımı onun en sert kısmına sşrttşm.

Nefes aldı, sıkılmış dişlerinin arasından kşfretti, parmakları huzursuzca bşkşldş, gşzleri daha önce olduğu gibi yine parladı, bir sahiplenme iması. Ya da belki bir imadan daha fazlası. Ve yine, bununla gerçekten bir sorunum yoktu. Muhtemelen ben de ona sahip olma duygusuyla bakıyordum.

şnkş o benim.

Bu dşşşnce şu anda beni rahatsız etmiyordu ve daha sonra rahatsız edip etmeyeceğini gnşlsşzce merak ediyordum.

Muhteşem aletini yerleştirerek onu iime aldđm, yavaşça iime aldđm, başının arkasını yatağa bastırmasını, dudaklarını hafif bir hırıltıyla ayırmasını, kalçalarını eğmesini, bana daha fazlasını vermeye çalışmasını, beni daha hızlı iine almaya çalışmasını hayranlıkla izledim.

Hıncırca sırtttđm, dirseklerine kadar yşkselirken bir elimi dudaklarına gtşrdşm. İki parmağımı ağzına aldı ve başını aşağı yukarı sallayarak benim ona gösterdiğim gibi hızını nasıl ayarlayacağını bana gösterdi. Ben de ona uydum, kalçalarımı önce yavaşça, sonra da ağzının ritmine uyarak daha hızlı salladđm.

Tanrđm, Roscoe Winston'ın ben onu bedenime alırken parmaklarımı emmesi kadar seksi bir şeye daha önce hiç tanık olmamıřtđm. Ona bindiğim zamanki kadar mşkemmek bir şey hissetmemiřtđm ve midemin kıvrılıp břkřldřęřnř, başka bir şok dalgasına ve ona eşlik eden boşalmaya hazırlandığını hissettim.

Ama sonra bileğimi kavradđ ve yan tarafıma sabitledi, yşkselirken kollarını bana doladı, altında gerildi, nefesi dşzensiz ve zorluydu. Roscoe'nun gşzleri benimkilere takıldı, boşalıırken kaosun iinden odaklanmaya çalışıyordu.

Bir, iki ve sonra ř kez daha dşzensiz bir şekilde yukarı doğru bastırdđ, ciğerlerinden umutsuz bir ses ıktđ.

Sonra beni de yanına alarak geri çekildi, hşlş kollarına sarılıydđm. Aęzđ benimkini aradı ve ben de teslim oldum, aceleci, agzlrş pşcşklerine teslim oldum, kalbi gğsşme çarpıyordu, gök gşrşltşlş ve sert bir davul sesi, bana hala birleştiğimizi ve her santiminin harika hissettirdiğini hatırlatıyordu.

"Seni seviyorum," dedi pşcşkler arasında, saçlarını yşzşmden itti ve bizi yan çevirdi. "Tanrđm, seni nasıl da seviyorum."

"Roscoe-"

"Yapma. Hiçbir şey söyleme." Beni tekrar dudaklarımdan öptü ve sonra ağzını boynuma doğru indirdi, bu sırada çenemi ve çenemi ısırıldı.

"Ama-"

"Bunu bana bırak." Ağzı kulağımdaydı, sözleri sıcak ve acil bir şekilde iniyordu. "Bunu bana ver." Bir öpücük daha. "Bu anıyı bana ver."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Bu dünyada hepimizden önce bir aşk hikayesi olduğunu umalım."

DON J. SNYDER, ZAMAN VE HAFIZA: AİLEMİN
AŞK HİKAYESİ

Simone

ÖPÜCÜKLER BENİ UYANDIRDI.

Karnıma ve kaburgalarımın kondurulan öpücükler, ardından omzuma, göğsüme dokunan büyük ellerin okşayıcı darbeleri, sırtıma, popoma ve kalçama sürtünen parmak eklemleri.

Roscoe.

Gülümsedim. Tüm düşüncelerim bencilceydi, her biri ve gerildim, kıcıımı kasıklarına yasladım ve onun hazır olma durumuna daha geniş sırttım.

Dudakları şimdi ensemdeydi, eli bacaklarımın arasına kayarken cüretkârdı, bana dokunabilmesi için bir tanesini kaldırmam için beni cesaretlendiriyordu.

"Saat kaç?" diye sordum, sesim kısıktı.

Karanlıkta başını salladığını hissettim. "Fark etmez."

"Sabah çalışamayacak kadar yorgun olduğunda umurunda olur." Vücudumu ovup okşarken ve onunla oynarken nefesim kesildi.

Gerçekten onu bundan vazgeçirmeye mi çalışıyordum? Yüce Tanrım. Kendine gel Simone.

Arkama uzanarak parmaklarımı sikinin etrafında birleştirdim ve sertçe çektim. Tıslayarak bir nefes verdi ve bu nefesin sıcaklığı sırtım, omzum ve kolum boyunca tüylerimi diken diken etti.

"Üstte olmak istiyorum," dedi kulağımı ısırarak.

Bunu, misyonerliğe bu kadar erken geçmenin bilgeliğini düşündüm ve kaşlarımı çattım.

Daha önceki sevişmemizden sonra onu yatakta bırakmış, ikinci raunttan önce hızlı bir duş almayı tercih etmişim. Ama geri döndüğümde onu bayılmış buldum. Çıplaktı. Keyifli, lezzetli bir şekilde çıplak.

Bu nedenle, saçlarımı daha önce aldığım ipek eşarba sardım, dişlerimi fırçaladım, ışıkları kapattım ve onun yanındaki yatağa sürünerek girdim. Bakireliğimin bozulmasının -en azından bir kısmının- başarılı olmasından şimdilik memnun, hemen uykuya daldım.

Ama misyoner? İkinci kez mi? *Eh, hayır.*

Bu popüler bir görüş olmayabilir ama ben misyoner pozisyonunu doktora seviyesinde bir seks pozisyonu olarak görüyordum, mükemmelleştirilmesi en zor olanlardan biriydi, bu yüzden hiç ilgimi çekmemişti.

Yani, sadece lojistiğini düşünün.

Birincisi, en az atletik olanlardan biriydi, bu da beceri eksikliğini gizlemenin zor olduğu anlamına geliyordu. Form, açı ve ritmin doğru olması gerekiyordu. İkincisi, kadının kendi zevki üzerinde çok az kontrolü vardı. Kendine dokunamıyor, kalçalarını herhangi bir güvenilirlikle sallayamıyor, yalnızca partnerinin el becerisine ve uzmanlığına güvenmek zorunda kalıyordu. Temel olarak, tamamen savunmasızdı ve asla orgazma ulaşamama, hatta yaklaşamama tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Bu arada, erkeğin iyi vakit geçireceği garantiydi, bu da pozisyonu ikinci kez kızlık bozma olarak tehlikeli hale getiriyordu. Kötü alışkanlıklardan vazgeçmek zordur. Potansiyel tuzakları açıklamadan tam misyoner pozisyonuna geçmek Roscoe'ya kötülük olurdu.

Ayrıca zihinsel olarak hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Misyonerliği sevebileceğimden şüpheliydim. Ama -aynı zamanda- Roscoe'ya yanıldığımı kanıtlaması için bir şans vermeden bu fikri elimden tersiyle itmek de istemiyordum. Sonra yine, önce yüzdürme seçeneği sunmadan onu derinlere atlamaya teşvik ederek başarısızlığa mahkum etmek de istemiyordum.

Nefes nefese kahkahası beni şimdiki zamana geri getirdi ve omzuma şefkatli bir öpücük kondurdu. "Şu anda aklından neler geçiyor? Kesinlikle çok düşünüyorsun."

"Kızlığımın bozulması," diye mırıldandım.

Arkamda kıpırtısız durmaya başladı. "Neyimi?"

"Bir hipotezim var. Bence yetkinliği ve yetenek kazanımını en üst düzeye çıkarmak için cinsel pozisyonların ideal bir ilerlemesini belirlemeliyiz, her biri birbirini geliştiren yeni beceriler sunuyor. Bulguları karşılaştırabileceğimiz ve yaklaşımımızı değiştirebileceğimiz bir geri bildirim forumu da ikimiz için de önemlidir. Sadece yanlış bir sonuç çıkarmanızı istemiyorum.

Uygun özel hedeflerin eksikliği veya örneklem büyüklüğündeki eksiklikler nedeniyle sonuçlar."

Roscoe sustu ve sonra yatağın arkamda sallanmaya başladığını hissettim. Başımı çevirerek karanlığın içine baktım ve onu aradım. Birkaç saniye sonra farkına vardım. Gülüyordu.

Yüzümü tamamen ona dönerek elimi göğsüne, kalbinin üzerine koydum; o göremiyordu ama gülümsemem kendimi küçümsüyordu ve hafif bir utanç boynumu ve yanaklarımı ısıtıyordu. "Tamam. Pekâlâ. Bu *çok* bilimsel bir yaklaşım olabilir. Ama-

"Aman Tanrım, seni seviyorum." Kollarını bedenime dolayarak burnunu çekti.

"Beni seviyorsun ve bana gülüyorsun."

"Evet." Dudaklarımı öptü. "Lütfen, bilimsel yaklaşımı benimsemekten asla vazgeçme. Kendinle ilgili bu özelliğini asla değiştirme."

"Oh? Neyi değiştirmeliyim?"

"Na-ah," dedi, sesinde kahkaha vardı. "Bu bir tuzak."

Eğildim, yüzünü anlamaya çalıştım ama sadece gölgesini deşifre edebildim. "Bu bir tuzak değil."

"Öyle mi? İyi o zaman. O zaman benimle ilgili neyi değiştireceğini söyle. O zaman belki ben de senin hakkında neyi değiştireceğimi söylerim."

Alay ettim, çünkü bu çok kolaydı. "Her şeyden önce-"

"Her şeyden önce mi?" Sesi çatallaştı. "Yani ikincisi de mi var?" "Ve üçüncüsü de var ama sırayla sayayım."

Tekrar güldü, hızlı bir öpücük için dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapattı ve sonra sırt üstü yatarak beni göğsüne çekti. "Tamam, hadi benim eksiklik listemi dinleyelim."

Başımı salladım, yüksek sesle iç geçirdim. "Onlar eksiklik değil. Değişmesini istediğim şeyler."

"Peki. Dinleyelim bakalım."

"Dediğim gibi, her şeyden önce posta kodunuzun benimkine yakın olmasını istedim."

Roscoe'nun göğsü geniş bir nefesle inip kalktı. "Yani Yeşil Vadi'ye daha yakın olmamı mı istiyorsun? Çünkü Drew ile birlikte Park'ta bir pozisyona başvurabilirim."

Oh . . . doğru.

Kahretsin.

Yüzümü buruşturdum, midem bulandı, çünkü Washington DC'yi, rahat dairemi, Nancy'mi ve büronun adli tıp araştırma laboratuvarındaki işimi kastetmiştim.

İşimi.

Yüzümdeki buruşukluk derinleşti. Nefesimi verdim, ciğerlerim pişmanlık ve ateşli bir hayal kırıklığıyla doldu. Nashville'e neden geldiğimi tam olarak unutmamıştım ama Nelson'ın emirlerinin ve davanın ikinci planda kalmasına izin vermiştim. Ben böyle biri değildim, hem de hiç. İş önce gelirdi, görev önce gelirdi, kötü adamları yakalamak önce gelirdi, çünkü hayat kurtarmak önce gelirdi.

Yine de Roscoe'yla Darrell hakkında konuşmam gerekiyordu. Duygularımın beni yönlendirmesine izin vermek görevimi ihmal ettiğim anlamına geliyordu ve bu kabul edilemezdi.

Ama göreviniz kusura isteği uyandırıyor.

"Simone?"

Boğazımı temizledim, düşüncelerimi toparlarken göz kırptım. "Biraz uyumalıyız ve ..."

Kulaklarımı zorlayarak gerildim. Telefonum çalıyordu. Ama herhangi bir zil sesi değil, annemin zil sesiydi.

"Kahretsin!" Yataktan fırladım ve banyo kapısının yanındaki çantamı kaptım. Telefonumu buldum ve büyük bir korkuyla hepsi de annemden gelen on mesajı kaçırdığımı fark ettim.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin-" Yerimde dans ettim ve telefonumu cevaplamak için kaydırdım. "Alo? Anne?"

Tehlikeli bir duraklama ve ardından,

"Neredesin?" "Çok ama çok özür dilerim. I-"

"Neredesin sen?" Sesi kırağı gibiydi.

Alnımı sıktım, boğazım bir mengene gibiydi. Yatak odasında volta attım.

"Hâlâ Nashville'deyim."

"İş için mi?" diye sordu, sinirlenerek ve ben gerildim.

Annem bana hiçbir zaman gerçekten kızmamıştı. Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Evet.

Sinirlenmiş miydi? Kesinlikle. Ama kızgın? Asla.

Nasıl bu kadar düşüncesiz olabildim?

"Evet, yani, hayır. Bunun için değil." Tanrım. Bu en kötüsüydü.

Roscoe da yataktan kalkmıştı. Lambayı yakmıştı ve şimdi elleri kalçalarında, yüz hatlarına endişe kazınmış bir halde yakınlarda duruyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye mırıldandı. Ona sadece çaresizce bakabildim.

"Simone Payton." Derin bir nefes alışını dinledim ve gerçekten başıma gelecekleri biliyordum.

Ben de ağzımdan kaçırdım, "Roscoe'yla birlikteyim!" Yüzümü buruşturdum, yüzlerce mil uzakta olmama rağmen sözlerinin etkisine fiziksel olarak hazırlandım. "Roscoe'yla birlikteyim. Bir randevuya çıktık ve sonra onun evine döndük ve-anne, çok üzgünüm. Onu seviyorum. Onu çok seviyorum ve mantıklı düşünmüyordum, sadece onunla birlikte olmak istediğimi düşünüyordum ve bu isteğin ötesini göremedim ve çok, çok üzgünüm."

Hiçbir şey söylemedi. Nefes alışını bile duyamıyordum ama bunun nedeni kalbimin kulaklarımın arasında küt küt atması olabilirdi.

Kendimi sakinleştirici bir nefes almaya zorlayarak tekrar "Özür dilerim" dedim. "Roscoe mu? Roscoe'yla *birlikte* misin?"

Tek gözümü açıp ona baktım ve uzaklaştığını fark ettim. Şimdi yatağın üzerinde oturmuş, ağzı açık bir şekilde bana bakıyordu.

"Evet," dedim.

Annemin ne düşündüğünü neredeyse görebiliyordum. "Roscoe Winston? Siz ikiniz

...

"Uh ..." Yutkundum, dikkatim yüzümdeki şaşkın ifadeye takılmıştı. Roscoe'nun yüzüne bakıp az önce anneme ne söylediğimi hatırlamaya çalışıyordum.

Ama sonra nefesi kesildi. Sonra güldü. Sonra da "Aman Tanrım!" dedi.

"Anne."

"Trevor!" "Simone *Nashville*'de" diye heyecanla bağırdığını duydum. Ve sonra babamın sesi, "İyi olsa iyi olur-"

"Roscoe ile!"

Gözlerimi devirmiştim. Yanaklarım yandı, çünkü Roscoe'nun yatak odasında soyunmuş bir şekilde duruyor, aileme az önce birlikte uyuduğumuzu söylüyordum, o ise yatakta oturmuş, sanki kafamdan bir bacak çıkmış gibi bana bakıyordu.

Çok güzeldi.

Avucumu çeneme bastırdım.

"Roscoe ile mi?" diye sordu babam. Annemin çok ilginç el hareketleri yaptığından emin olduğum bir duraklama daha oldu, çünkü babam sonra "İsa'ya şükürler olsun!" dedi.

Avuç içim gözlerime gitti. "Anne."

"Ona Payton soyadını alması gerektiğini söyle. Bunu baban yaptı."

"Aman Tanrım!"

"İstediğin kadar kal ve Roscoe'ya sevgilerimizi ilet." Sesi beni telefondan uzaklaştırmak ister gibiydi. "İyi eğlenceler," diye şarkı söyledi annem benim utancımından.

Telefonu kapatmadan hemen önce arka planda babamın şöyle dediğini duydum: "İşte *bu* güzel bir düğün olacak. Sonbaharda, yapraklar değiştiğinde yaparız ve Poe da-"

"Ahh!" Telefonumu yakar gibi düşürdüm ve uzak köşeye doğru yürüyüp saklandım. Yani aslında saklanmıyordum çünkü çırılçıplaktım ve odaya çıplak kıcımlı gösteriyordum ama yüzümü saklıyordum.

Bir dakika geçti, belki daha fazla, belki daha az ve tek yapabildiğim nabzımı sakinleştirmeye çalışmak ve vücudumun her santimini yakan sıcak utancı soğutmaya çalışmaktı.

Omzumda bir el hissettim ve yaklaştığını duymadığım için küçük bir gıcırta çıkararak sıçradım. Ama henüz onunla yüzleşmeye hazır değildim, bu yüzden kendimi köşeye daha fazla bastırdım ve inledim.

"Bırak da burada öleyim."

Bir duraklama. "Neden burada ölmek istiyorsun?"

"Utancu nedeniyle solunum fonksiyonlarının geri döndürülemez şekilde durması."

Sıcak, gürültülü kahkahası yıpranmış hislerime beklenmedik bir merhem oldu ve beni duvardan çekip kollarına sarmasına izin verdim.

Roscoe alnımdan öptü, elleri sırtımdan aşağıya iniyor, biri omzumdan popoma doğru okşuyordu.

"Seni seviyorum Simone Payton," dedi sessizce ve daha önceki sertliğin bu sefer olmadığını fark ettim. Kelimeler aynı derecede kesin ama aynı zamanda daha sıcak, daha yumuşak geliyordu.

Bu fark hoşuma gitmişti.

"Sana bir şey söylemem gerek," dedim, daha da yakınımaya sokularak. İçimi çektim, sıcak utancımın geri kalanını onun sıcak, rahatlatıcı kucaklaması lehine serbest bıraktım.

"Neymiş o?" Elleri beni okşamaya devam etti ve avuçlarına doğru kıvrılıp bükülme isteği uyandırdı. Ya da ona tırmanmak. Biri ya da diğeri.

Ama söylemem gereken sözler, yapmam gereken bir itiraf vardı ve bunu yaparken ona bakmak istiyordum.

Bu yüzden biraz geri çekildim ve çenemi kaldırarak eski erkek hizmetçinin gözlerinin içine baktım. "Sana daha önce, akşam yemeğinden eve döndüğümüzde söylemek istedim ama işler ... meşguldü."

Kaşlarından biri gibi ağzının köşesi de kasıldı ve yüz hatlarına kendini beğenmiş ama yine de heyecan verici derecede seksi bir görünüm verdi.

"Mesele şu ki, gerçek şu ki ..." Bocaladım, nefes alışım hızlandı. Biraz korkmuştum ama nasıl hissettiğimden emin olmadığım için değil. Aksine, son derece emindim. Roscoe'yu sevmek bir önsezi, bir hipotez ya da bir teori değildi.

Roscoe'yu seviyordum ve bu bir yasaydı.

Sırtışı azaldı, sabırla beklerken gözleri yüzümde sevecen bir yoğunlukla geziniyor, bana gerekirse sonsuza kadar bekleyeceği hissini veriyordu.

Dudaklarımı yaladım, derin bir nefes aldım ve "Seni seviyorum Roscoe Winston" dedim. Birdenbire çenem sebepsiz yere titredi ve gözlerim acıdı, bu yüzden tekrar konuştuğumda sesim kararsızdı, "Seni seviyorum."

Küçük bir gülümseme ağzını kavislendirdi ve kısa bir süre için gözlerini kapadı, nefes aldı, sanki kabulümü içine çeker gibi, onu derinlerine aldı.

Gözlerini açtığı anda pırıl pırıl ve berraktı, mutluydu, çok mutluydu, her ne kadar bana kaşlarını çatarak gülümsüyor olsa da.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu nazikçe, yüzümü avuçladı ve başparmaklarıyla gözyaşlarımı sildi. Roscoe yanaklarımdaki ıslak izleri öptü ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirerek "Ağlama" diye fısıldadı.

"Ben sadece-" diye burnumu çektim, gözlerimi elimin tersiyle silmek için uzaklaşmadan önce onu tekrar öptüm. "Şu anda çok fazla şey hissediyorum."

Kıkırdadı, kocaman bir gülümseme yaydı, ben de öyle.

Bana tekrar sarıldı, başımı kalbinin attığı göğsüne bastırdı ve ben de ona sarıldım. İçimde pek çok duygu dönüp duruyordu ama kırılganlık en güçlüsü olarak göze çarpıyordu. Bu tuhaf bir kırılganlıktı, daha önce yaşadığımı hiç hatırlamadığım bir kırılganlık.

Çünkü beni zayıf hissettirmek yerine, güçlü hissettiriyordu.

* * *

İkimizin de tekrar uykuya daldığını sanmıyorum. Ama ikimiz de birbirimize karşı bir harekette bulunmadık, birlikte yatmaktan, seyrek konuşmaktan memnunduk. Bazen öpüştük, ama çoğunlukla sadece hareketsiz kaldık.

Güneşin ilk ışıkları panjurlarından süzülüyor ve yalnız bir kuş sabahın gelişini müjdeliyordu. Tek başına cıvıl cıvıl öten iyimser kuş, sanki bir yanıt bekliyormuş gibi aralıklarla duraklıyordu.

Roscoe kımıldadı, iç çekti ve ben de ona bakmak için başımı kaldırdım. Hareketlerinde ve iç çekişinde bir saat öncesinden bile farklı bir şeyler vardı. Önsezim, Roscoe'nun gün için kalkmak üzere olduğuydu ve aniden bir sıkıntı hissettim.

Gecemizin bitmesine hazır değildim. Gün ışığına ve sorumluluklara hazır değildim. Onun gitmesine hazır değildim.

"Kalkma," dedim, dudaklarımı usulca onunkilerin üzerinde gezdirerek.

"Bugün gün değil henüz."

Başını eğdi, gözleri yüzümü okşuyordu. "Bunu duymuyorsun Kuş mu? Bu bir boynuzlu toygaz."

"O duyduğun ses bülbülün sesiydi," dedim güvenle ve ona tatlı bir gülümseme verdim. "Tarlakuşu sabahları öter, bülbül ise geceleri."

Roscoe yüzünü buruşturdu, güldü ve neşeyle konuştu: "O tarlakuşuydu, şafakta öten kuş, bülbül değil. Bak aşkım" -yanağımı okşadı, sesi artık şefkatliydi- "doğuda parçalanan bulutlardaki şu ışık çizgileri de ne?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çatarak ona göz kırptım, çünkü şimdi sanki bir şeyden alıntı yapıyor gibiydi.

"Pardon?"

"Gece bitti ve gündüz geliyor." Beni öptü. "Eğer yaşamak istiyorsam, gitmeliyim. Kalırsam öleceğim."

"Ne?" Doğrudum. "Ölecek misin? Ne?"

Roscoe hâlâ sırtıyordu, ifadesi sıcaktı. "*Romeo ve Juliet*'ten," diye cevap verdi. Avuç içi kolumda aşağı, yukarı, aşağı hareket etti, yavaşça dokundu. "O oyundan nefret ettiğini sanıyordum."

"Evet." Hoşnutsuzlukla burnumu kırıştırdım. "Neden bana alıntı yaptın?"

"Çünkü az önce bana alıntı yaptın."

Bu beni daha da gerdi. "Yaptım mı?"

Başını salladı. "Evet. Hatırlamıyor musun? Ertesi sabah uyandıklarında? Evlendikten ve birlikte olduktan sonra Juliet, Romeo'ya pencerelerinin dışındaki kuşun nar ağacında oturan bir bülbül olduğunu ve şafağın henüz sökmediğini söyler."

Şaşkınlıkla ona göz kırptım, çünkü haklıydı.

Bana neler oluyordu?

Alnımı tuttum ve esprisiz bir kahkaha attım. "Az önce bunu yaptığımı inanamıyorum."

Doğrulduğunda parmakları elimi sardı, yüzümden uzaklaştırdı ve bileğimin iç kısmına bir öpücük kondurdu. "Hafıza garip bir şey." Ön kolumun iç kısmındaki yumuşak deriye bir öpücük daha kondurdu. "Geçmişin sonsuz bir hatırlatıcısı, kendini -bir top patlaması ya da bir fısıltı olarak- en hazır olmadığın anda ortaya çıkarır."

Onu incelerken karnıma garip, rahatsız edici bir his yerleşti. "Bu da bir alıntı mıydı?"

"Ne?" Bana göz kırptı.

"Az önce hafıza hakkında söylediğin şey. Birinden alıntı mı yaptın?"

Başını salladı, duygulu gözlerini koluma indirdi ve bir kez daha tatmak için ağzına götürdü. "Hayır. Sadece ben söyledim."

Onu izledim, bu güzel adamla ve sözlerinin ağırlığıyla nasıl başa çıkacağımdan emin olamayarak endişeyle iç çektim. Yani, sadece ben miydim? Yoksa çoğu zaman şair gibi mi konuşuyordu? Ve işte ben, yeryüzündeki en az romantik insanlardan biriydim.

Değil mi?

Değil mi?

"Sorun ne?" diye sordu, bakışları dikkatle inceliyordu.

İşte o zaman kaşlarımı çattığımı fark ettim. "Ben ... değilim." "Ne?"

"Duygusal değilim."

Roscoe dün gece yaptığı gibi sırtı ve ben de ona ters ters baktım. Onun sırtışlarını severdim. Kendini beğenmiş olsalar bile seksiydiler.

"Neden sırtıyorsun?"

"Unuttun mu?"-kolumdan tutarak beni kendine yaklaştırdı.

-"Seni çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

"Yani?"

"Yani, sen duygusalsın."

"Oh, gerçekten mi?" Bunun üzerine bir kaşımı kaldırdım. "Peki, lütfen bana kendimden bahset."

"Pekâlâ o zaman." Roscoe bir kez başını salladı ve boğazını temizledi.

"Sekiz yaşındayken köpeğin öldüğünde, seninkilere bir cenaze töreni düzenlettin."

"Bu beni duygusal yapmaz."

"Ve sen de bir methiye
yazdın." "Bu beni-"

"Ve bir şiir."

Başımı salladım ama gözlerimi devirmedi.

"Aynı yıl, arazimizin arka tarafındaki peri yemeği bırakma noktasının
yakınındaki çimenlikte dört yapraklı bir yonca bulmuştun."

Gözlerim kamaştı. Bütün bunları nasıl hatırlayabilirdi ki?
Bu mu?

"Yoncayı iki yağlı kağıdın arasına sıkıştırdınız ve
kutusunu alıp köpeğinizin mezarının üstüne gömdüm, 'Köpek cennetinde ona
şans getirsin diye."

"Sekiz yaşındaydım. Yas tutuyordum. Ölülere biraz saygı göster."

"Dokuz yaşındayken büyükbaban için bir şiir yazmıştın ve annene bunu
ona verirken bir fotoğrafını çektiymiştin. Sanırım o fotoğraf hâlâ
komodininde duruyor?"

"Şüpheni ne doğrulayacağım ne de reddedeceğim." Kolumu tuttuğu
yerden çekip göğsümün üzerinden geçirdim.

"Demek ki hâlâ orada duruyor." Sesi sanki bu gerçeği kendisi de
doğruluyormuş gibi çıkıyordu. "İki ay sonra, tepedeki daha büyük eve
taşındığınızda, haftada bir kez eski evinizi ziyarete giderdik - genellikle Cuma
günleri okuldan sonra - yeni sahiplerinin doğru davrandığından emin olmak
için."

Çenemi kaldırdım. "Şu Wilkerson'lar beni hep terslemiştir ve ev
projelerini acil durum haline gelene kadar ihmal ederler. Çatıyı üç yıl önce
değiştirmiş olsalardı, şimdi küf sorunu olmazdı."

"Biz on yaşındayken sen-"

"Ben bir çocuktum. Bütün çocuklar duygusaldır."

"Yatağında hâlâ Dinozor Eugene mi var?" diye sordu, kaşları havaya
kalkmıştı.

Bir bahane aradım ve aceleyle "Doldurulmuş hayvanlar harika sırt destek
yastıkları oluyor." dedim.

"Tüm konser biletlerini hâlâ saklıyor
musun?" "Kanıtları severim."

Bunun üzerine biraz kıkırdadı, sevimli olduğumu düşünmüş gibi başını
salladı.

Ama konuştuğunda sesinde endişe verici bir tını vardı. "Duygusalsın. Kocaman bir kalbin var. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun."

"Neden itiraf etmek istemeyeyim ki? Eğer büyük bir kalbim olsaydı, itiraf ederdim.

"

Gözleri benden öteye kaydı ve odağını kaybetti, sanki bir film izliyormuş gibi

sahne omzumun ötesinde ortaya çıkıyor. "En iyi tahminim ..." Bakmaya devam etti ve şimdi kristal bir küreye bakıyor ya da bir işaret kartından cevabı okuyor gibi görünüyordu. "Benim teorim, biz çocukken Dani'yle olanları izlediğin ve bunun bir parçası olmak istemediğine karar verdiğin yönünde."

Gözlerimi kırıştırdım, gerçekten afallamıştım. "Bir teorin mi var?"

Roscoe'nun bakışları tekrar benimkilere döndü ve öylece kaldı. "Catfish'le - pardon, Curtis'le - onlar gençken oldukça kötü kararlar verdi, aşk ve duygusallık hakkındaki fikirlerini şekillendiren kararlar. Bunu anlıyorum."

"*Anlıyor* musun?" Sertleştım, yatakta hareketsiz otururken gereğinden fazla nefes alıyordum. Çarşafı göğsüme çektim, kendimi garip bir şekilde çiğ ve savunmasız hissediyordum.

"Beş ağabeyim ve bir ablam var." Sesi yumuşadı ve iç çekti. "Onların aptalca seçimler yapmalarını, etraflarındaki insanlara zarar vermelerini izlemek bir etki yarattı. Onların hayatlarının seyri benimkinin seyrini değiştirdi. Ben asla Jet gibi insanları kullanmayacağım ya da Billy gibi hırslı ve azimli olmayacağım. Bu hırs ona ne kazandırdı?"

O ailesinden bahsederken benim aceleci savunmacılığımın çoğu azaldı ve Billy'nin hırslarından bahsederken birbirimize acıyan bakışlar attık. Ama ikimiz de aklımızdan geçenleri söylemedik. Onun hoşgörüsünü takdir ettim. Donner Lodge'da Dani ve Curtis arasında tanık olduğum şeyi kimseye anlatmaya hazır değildim, önce onunla konuşmam gerekiyordu.

Bakışları çarşafı tuttuğum yere kayarak devam etti: "Ben asla Cletus gibi entrikacı olmayacağım. O adam hepimizden daha çok endişeleniyor ve planları onu huzursuz ediyor, huzur getirmiyor. Ash gibi ailemden yıllarca haber almadan da ayrılmayacağım. Onun yokluğunun ailemi nasıl etkilediğini gördüm. Onu affediyorum ve bunu neden yaptığını biliyorum ama bunu onlara asla yapmam. Bak Duane." Roscoe yüzünü buruşturdu. "İnsanların ona olan sevgisini hafife alıyor. Jet gibi, Ash'in bizi terk ettiğinde olduğu gibi dikkatsiz ve düşüncesiz olabiliyor. Duane'in yapısı böyle, ama ben asla böyle bir şey yapmam. Şimdi Beau. . ."

Durakladı, derin bir nefes aldı ve yatak başlığına yaslandı, gözleri bir kez daha odağını kaybetti. "Beau işlerin nasıl doğru yapılacağı, nasıl vicdanlı ve onurlu olunacağı konusunda iyi bir örnek oluşturdu. İnsanlara -herkese- nezaket ve saygıyla davranır. Bu yüzden bu kadar seviliyor, yakışıklı olduğu ya da insanlara her zaman iyilik yaptığı için değil. Tanıştığı herkese kendini özel hissettirdiği için."

Bu konuşmadan ve bu açıklamalardan etkilenerek başımı salladım. Çünkü Roscoe haklıydı.

Kardeşlerinin her biri hakkında tamamen haklıydı. Onların seçimlerinin onu nasıl etkilediğini görmek, Dani ve Poe'nun seçimlerinin beni nasıl etkilediğini sorgulamama neden oldu, muhtemelen ben farkına bile varmadan.

Roscoe çenesini kaşıyarak küçük bir kahkaha attı. "Bana bir kadın hakkında ne zaman emin olabileceğimi söyledi."

"Kim? Beau mu?"

Başını salladı, gözlerinde ihtiyatlı bir ifade vardı.

Ben de bakışlarımı ona diktim. "Aydınlat beni, bir kadın hakkında nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Roscoe bir süre bakışlarımı üzerinde tuttu ve sonra açıkça, "Seni önceliği yapıyor," dedi.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

"Anılar tehlikeli şeylerdir. Onları tekrar tekrar çevirirsiniz, her dokunuşunu ve köşesini bilene kadar, ama yine de sizi kesecek bir kenar bulursunuz."

MARK LAWRENCE, DİKENLER PRENSİ

Roscoe

SIMONE ayağa kalktı ve odadan çıktı, ama yüz ifadesindeki tedirginliğin gölgesini yakalamadan önce değil.

Bekledim, ona ulaşana kadar saniyeleri saydım. Bir yandan da neden bu kadar ani gittiğini düşünmemeye çalışarak durdum. Kendince sebepleri olduğuna inanmak zorundaydım.

Seni seviyor, diye kendime hatırlattım ve hemen sonuca varmayacaktım. Hemen sonuca varmayı sevmezdim. Gerçek şu ki, elimden gelse hemen sonuca varmayı göze alamazdım. Aşırı tepki deneyimleri bulanıklaştırıyor, aksi takdirde güneşli bir anı olabilecek şeyleri bulanıklaştırıyordu.

Bu yüzden bekledim, zihnimi temizledim ve iyi şeylere odaklandım, önceki geceye, sabah erkenden yaptığı açıklamaya, gün doğana kadar onunla yatmaya. Bitirdiğimde her şeyi yeniden hatırladım, çıplak bir Simone'u içeren hatıraların beni kızdırıp rahatsız edeceğinin bilincindeydim.

Gelecekte, bu anıların uygunsuz anlarda ortaya çıkmasına izin vermeme konusunda dikkatli olmam gerekecekti - gerçek ve mecazi olarak.

Boxerımı çekiştirirken, onun odaya yeniden girme sesiyle iki büküm oldum.

Doğruca bana doğru yürüdü, kehribar rengi gözleri endişeyle nemlenmişti.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Dirseğimin dibinde durdu ve giyindiğini gördüm, bir kez daha kot pantolonunu giymişti ama düğmeli yerine sütyensiz beyaz bir atlet giymişti.

Komodininin üzerindeki saate baktım, işe zamanında yetişmek istiyorsam duş almam için yirmi dakikamız olduğunu fark ettim, ki bu da tartışılabilirdi.

"Ah?" diye sordum. Ona tekrar bakarak sordum.

Kollarını kavuşturdu. "Önemli bir şey itiraf etmeye çalışırken bana öyle bakma."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Beni istiyormuşsun gibi. Kahvaltı için."

"Elden bir şey gelmez." Omuz silktim. "Öğle yemeği için kendini sunmuyorsan tabii? Belki akşam yemeği?"

İsteksiz bir gülümseme gözlerini aydınlatırken bile dudaklarını dişlerinin arasında döndürdü. "Gece yarısı atıştırmasına ne dersin?"

"Anlaştık." Elimini uzattım ve o da elimi tuttu, sıktı ve beni bırakmak istedi. İzin vermedim, onun yerine parmak eklemlerini öpebilmem için dudaklarına götürdüm. "Peki bana ne söylemen gerekiyor?"

Şimdi eli elimde sıkılaştı, sanki beni bırakmak istemiyordu.

-Ve ağırlığını ayaklarının üzerinde ileri geri kaydırды. "Öncelikle bazı sorularım var."

"Tamam."

"Gerçekten, sadece bir soru."

Gözlerinin arasına ve elimi tuttuğu yere baktım. "Ateş et."

"Neden?" Yüzündeki tüm mizah ifadesi kayboldu ve bakışları araştırmaya yöneldi. "Neden bakireydin? Neden kimseyle birlikte olmadın?"

En iyi nasıl cevap vereceğimi tartıştım, çünkü birçok cevap vardı, ama sonunda en kesin cevapta karar kıldım, bu aynı zamanda ikimizi de garipliğe sürüklenme olasılığı en düşük olanıydı. "Gerçekten iyi bir hafızam var."

"Ne? Hepsi bu mu? Gerçekten iyi bir hafızan olduğu için mi bakire kaldın?"

"Bu doğru."

"Hayır." Bana yan gözle bakıyordu, ses tonunda şüphe vardı. "Bu hiç mantıklı değil. Aksine, bunun *daha fazla* seks yapmak istemene neden olması gerekmez mi? Daha seksi anıların olsun diye mi?"

"Eğer düşünürsen mantıklı geliyor."

Burada durakladım, çünkü zihnimde bir sahne canlandı, ilk öpüştüğümüz anın tamamı. Simone'u tekrar ve tekrar öpmeyi ne kadar çok istediğimi nefes kesici bir elle tutulurlukla hissettim. İçgüdüsel, açlık hissi. Etrafta dolaştığımız, dokunmanın onun için bir merak olduğu, ama benim içimde bir özlemin olduğu, kabardığı, çoğaldığı zamanları.

Ama bunu ona suçluluk hissettirme riski olmadan nasıl anlatabilirdim? Hissetmediği duygular ya da istemediği aşk ilgileri için zerre kadar suçluluk hissetmemeliydi.

Annemin dediği gibi, "*Bazen acı kimsenin suçu değildir. Sadece öyle.*"

"Burada ne kadar iyi bir hafızadan bahsediyoruz?" Simone sordu, beni hatıralarımdan çekip çıkardı.

"Gerçekten, gerçekten çok iyi."

İnternette yaptığım araştırmalardan ve okuduğum kitaplardan sıra dışı olduğumu biliyordum. Zamanda yolculuk yapmanın ya da anıları kontrol etmenin -bir sel gibi- zor olduğu dönemler yaşamının normal olmadığını biliyordum.

Zaman-uzay sinestezisi olan insanlar hakkında okumuştum ve bende böyle bir şey olduğunu düşünmüyordum. Zamanı önümde ve arkamda uzanan, kendimi Möbius şeridinin merkezinde bulduğum bir ızgara olarak görmüyordum. Gelecekteki bir takvimde tarihleri işaretleme konusunda ortalama bir insandan daha iyi ya da daha kötü değildim.

Okuduğum her şeye göre, sadece duruma odaklanmış bir hafızam varmış gibi görünüyordu. Bununla birlikte, bir teşhis aramak için hiç zaman ayırmamıştım. Annem de öyle. Bir teşhis hatıralarımı değiştirmez ya da azaltmazdı. Bana bir etiket verebilirdi, ama ne olmuş yani?

Ayrıca, belki de bencilce bir davranıştı ama kimsenin bilmesini istemiyordum. İnsanların hikayelerini düzeltmek onları rahatsız ediyor, tutarsızlıklara işaret etmek bana arkadaş kazandırmıyordu. Belki durumsal hafıza becerilerim bir salon numarası olarak kullanılabilirdi ama bu beni hiç ilgilendirmiyordu. Ne ilgiyi ne de onunla birlikte gelen hafızayı istiyordum.

Belki de bu beni tuhaf yapıyordu ama bir araştırma konusu olmak istemiyordum, zihnimin nasıl çalıştığı ya da neden bu şekilde çalıştığı hakkında daha fazla bilgi edinmek istemiyordum. Olduğum kişiden memnun, sadece hayatımı yaşamak istiyordum.

Simone kaşlarını çattı, gözleri benimkiler arasında gezinirken bile dikkati dağılmış görünüyordu. Birden titreyerek yatağın yanındaki saate baktı, huzursuzdu. Cevabım onu tatmin etmemişti, bunu görebiliyordum ama dikkati daha acil bir konuya takılmış gibiydi.

"Bu konuyla ilgili başka sorularım da var," dedi bir uyarı gibi, bana tekrar sertçe bakarak. "Ama işe gitmen gerektiğini biliyorum, bu yüzden beklemek zorunda kalacaksın."

"Peki." Umursamaz bir tavırla çenemi kaşıdım. Ama gerçek şuydu ki, er ya da geç Simone'u oturtup tüm derinliğini açıklamam gerekecekti.

Meselenin genişliği. Eğer dün gece söylediği gibi gerçekten her zaman benimle birlikte olmak istiyorsa, bunun ne anlama geldiğini anlaması adil olurdu.

Bana sıkı bir gülümseme verdi, ben de ona karşılık verdim.

Ama sonra hiçbir şey yokken ağzından kaçırdı: "Dün geldiğimden beri sana söylediğim her şey doğrudu."

Kaşlarım havaya kalktı ve hemen bir sonuca varma isteğimi dizginledim.
"Tamam..."

"Ama ben de buraya bir görev için geldim." Sesi kederli bir hal almıştı. "Bir görev mi?"

"Evet. Roscoe." Şimdi elimi iki elinin arasında tutuyordu ve gözlerimin içine derin derin, araştırarak bakıyordu. "Üzülme."

Gözlerimi kırptım. "Neden üzüleyim ki?"

"Çünkü seninle baban hakkında konuşmam gerekiyor."

İrkildim, topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım ve çenemi kaldırdım, otomatik bir savunma duruşu, beni geride bıraktığı, annemizin cenazesinden sonra Ashley ve Billy'yi almaya çalıştığı, hangisinin önce oynayacağından emin olmadığım anıya hazırlandım. Bunun yerine ortaya çıkan anı, Darrell'in şimdiki haliydi, ona kemik iliğimi vermemi istiyordu ve bu isteğinin ardındaki çaresizlikti.

"Bu onun kanseriyle mi ilgili?" Boğazımdaki taşların arasından sorarak tahmin ettim. "Çünkü fikrimi değiştirmedim."

"Sana söyleyeceğim şeyi kimseye söyleyemezsin. Söz mü?" Simone dudaklarını yaladı ve geniş bir nefes aldı, bana büyük bir şey söyleyeceği zaman hep yaptığı gibi, bu sabah beni sevdiğini itiraf etmeden önce yaptığı gibi.

"Söz veriyorum." Bir kez daha korkularıyla boğuştu, onları bastırdı, açıklamasına izin vermeye kararlıydım.

"Büroda çalışan bir arkadaşım var ve son iki yılda bazı cinayetler işlendi, motorcular ya da motorcuların ortakları. Onların aile üyeleri. Ama sadece Haziran ayında."

"Büro mu?"

"FBI."

"Ah." Başımı salladım. "Evet, bunu biliyorum, cinayetleri." "Bunu okudun mu? Gazetede?"

"Hayır, gazetelerde bununla ilgili bir şey görmedim. Geçen yılki konserde bir şeyler duymuştum."

Şerif James, Simone'un kuzeni Memur Boone ile konuşuyordu. Benim hemen arkamdaki bluegrass salonunun en arka sırasındaydılar ve ölü sayısının yirmiyi aştığından bahsetmişlerdi. Cletus derme çatma sahnenin sağ tarafında banjo çalıyor, seyirciler arasındaki Beau'ya lahana salatasını bitirdiği için ters ters bakıyordu ve ben de yeşil bir flanel gömlek giyiyordum. Beau o Cumartesi Cletus'a daha fazla lahana salatası yaptı ve her şey affedildi.

"Mesele şu ki, arkadaşım babanızın kanser tedavisi karşılığında muhtemelen katilin yakalanıp mahkum edilmesini sağlayacak bilgiler bildiğine inanıyor."

Gözleri yalvarır gibiydi, neredeyse çılgıncaydı ve söylediklerine inandığı belliydi. Söylemediği çok şey olduğunu da söyleyebilirdim; bu da ayrıntıları saklamak için nedenleri olduğu anlamına geliyordu; bu da tahmin etmem gereken çok şey olduğu anlamına geliyordu.

"Arkadaşını tehlikeye atmak istemezsin," dedim onu yakından inceleyerek.

Teorimi ne doğruladı ne de reddetti, sadece beni izliyordu. "Bu DC'de tanıdığın biri mi?"

Simone hareketsiz kaldı, gözleri sadece bana cevap verememekten nefret ettiğini anlatıyordu.

İçimi çektim. "Tehlikede misin?"

Dikkati yere düştü ve panik beni tam kalbimden vurdu.

"Simone-"

"Lütfen bana bunu sorma."

Nereye bakacağımı bilemiyordum, zorlukla nefes alabiliyordum ama sinirli bir kahkaha attım. Birbirimizi daha yeni bulmuştuk, ortak bir hayat yaşamaya yeni başlamıştık, daha yakına taşınmaktan bahsediyorduk, ailesi muhtemelen şimdiden bir düğün planlıyordu - ki ben bunu teşvik ederdim - ve şimdi bu mu?

Başka bir şey denedim, oldukça açık olduğunu düşündüğüm bir şey. "Arkadaşının Darrell'in cinayetlerle ilgili bilgilerini alabilmesi için kemik iliğimi bağışlamamı istiyorsun."

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallamaya başladı, ama sanki tüm bu konuşma midesini bulandırıyormuş gibi biraz da yeşil görünüyordu.

"Evet. Evet, bu kesinlikle doğru. Senden *asla* babana yardım etmeyi tekrar düşünmeni istemem. Hatırlıyorum, hatırlıyorum..." Şimdi nefes alıyordu. sert, gözleri sempati dolu. "Şey, sadece hatırlıyorum diyelim."

Başımı hafifçe salladım, bu bilgi üzerinde düşündüm, diğer sorularıma cevap verip vermeyeceğini merak ettim ama vermeyeceğini hemen anladım. Daha doğrusu veremezdi.

Arkadaşını güvende tutmak istiyordu ve ben de buna saygı duyuyordum. Rozetlilere, biz sıradan insanları güvende tutan iyi insanlara saygı duydum ve her zaman, eğer çağrılırsam, yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı düşündüm.

Unutmak için yorulmadan çalıştığım uzun zamandır gömülü bir anı su yüzüne çıktı, zihnimde şu anda içinde durduğum yatak odasının duvarları kadar net bir şekilde oynuyordu, annemin babamızın ziyaretinden sonra yataktan kalkmadığı bir anı. Beş yaşındaydım. O gün anaokuluna gidememiştim.

Ve Billy . . . Billy.

Yüzümü buruşturdum, yutkundum, gözlerimi kapattım ve Simone'a döndüm. Elim tutmayı bıraktı ama hemen ardından kollarını ortama doladı ve yanağını sırtıma yerleştirdi.

"Bunu sorduğum için çok üzgünüm." Sesi, sözlerinin gerçekliği ile kalındı. "Tanrım, çok üzgünüm. Keşke başka bir yolu olsaydı."

Gözlerimi kapalı tutarak başımı salladım. "Yardım edersem, daha az tehlikede olacak mısın?"

Cevap vermedi, onun yerine alnını sırtıma dayadı ve boğuk bir hıçkırığa benzeyen bir nefes aldı.

Tanrım.

"Ne kadar zamanım var?"

Simone hemen cevap vermedi, bana soruyu nasıl cevaplayacağından emin olmadığı hissini verdi, ki ihtiyacım olan tek cevap da buydu.

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi," diye tahmin ettim, ellerimi onunkilerin üzerine koyarak.

"Doğru." Sözcükler sessizdi ve kadın kasvetli bir sesle ekledi: "Haziran gelecek ay."

BÖLÜM YIRMI İKİ

"Tüm kötü anılarınızı silerseniz, tüm bilgeliğinizi de silmiş olursunuz."

MATSHONA DHLIWAYO

Simone

Onunla en az bir gece daha kalacağıma dair bana söz verdirdikten sonra -ki yakın zamanda eve dönecektim, *puh-leez!* O gitmeden önce veteriner kliniğinde öğle yemeği için buluşma planı yaptık. Bir gece önce Cletus'a söz verdiğim gibi Pavlov'u da alacak ve Roscoe'nun dairesine geri getirecektim.

Roscoe'nun ön kapısı kapanır kapanmaz, kendime hiçbir şeyi ikinci kez düşünme fırsatı vermek istemediğim için telefonumu elime aldım ve Nelson'a mesaj attım.

Payton: *R yapacağını söyledi.*

Bunu yaptıktan sonra kanepeye yığıldım, gözlerimi ileri diktim ve Roscoe'yu az önce ikna ettiğim şeyin gerçekliğine izin verdim - yani aşağılık babasına yardım etmek

-Üzerimi yıkadı. Kendimi hasta hissettim.

Ben bir laboratuvara aitim.

Telefonum çaldı, beni sefil düşüncelerimden çekip çıkardı ve Nelson'ın çoktan cevap verdiğini görünce şaşırdım.

Nelson: *Benimle 45 dakika içinde Biscuit Love Gulch'ta kahvaltıda buluş, adresi göndereceğim.*

Nelson'ın Nashville'de olduğunu öğrenince irkildim ve kahvaltı ihtimalinden dolayı midem bulandı, kendimi giyinmeyi bitirmeye, tüm eşyalarımı toplamaya ve silahımı yeniden monte etmeye zorladım. On beş dakikadan kısa bir süre sonra onunla buluşmak için yola çıkmıştım. Aynı zamanda endişeliydim ve suçluluğumu kabulleniyordum.

Yani. Çok. Suçluluk.

Dolaplar, bodrumlar ve depolar suçluluk duygusuyla dolu.

Ben bir laboratuvara aitim.

Ya Roscoe kemik iliğini benim için bağışladıysa? Tehlikede olduğuma inandığı için? Tüm gizli ajanlar gibi ben de tehlikedeydim ama dolaylı, dolambaçlı bir şekilde. Belki de benim vermediğim cevaplar onu kabul etmesi için manipüle etmişti?

Bu benim için iyi değildi.

Ayrıca Roscoe'ya "arkadaşım FBI ajanı" olduğumu da söyleyemezdim. Belirsiz bir yalandı ama yine de bir yalandı.

Sen laboratuvara aitsin.

Dilimde ekşi bir tat, park ettim, caddenin karşısındaki Biscuit Love Gulch'a yürüdüm ve Nelson'ın içeride bir kabinde oturduğunu kolayca fark ettim. Dirsekleri masanın üzerinde, gözleri muhtemelen telefonunun ekranında, tamamen siyah deri giymiş ve koyu, koyu güneş gözlükleri takmıştı. İçeride.

Yani, bilirsiniz, bir baş belası için sıradan kahvaltı kıyafetleri.

Umursamaz bir tavırla başını kaldırdı, selamlamak için çenesini kaldırmadan önce birkaç adım uzaklaşmamı bekledi. "Aç mısın?"

Başımı salladım ve karşısındaki bank koltuğuna geçtim.

Güneş gözlüklerinin arkasından bakışlarının üzerimde gezindiğini hissettim. "Hasta mısın?" "Kendimi hasta hissediyorum."

Sağ taraftaki bir şeye bakarak telefonunu cebine soktu ve güneş gözlüklerini çıkardı. "Suçlu hissediyorsun."

Bu bir soru değildi, o yüzden cevap vermedim.

Kollarını kavuşturarak bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Onu nasıl ikna ettin?"

Bu soru beni duraksattı ve oyalama stratejisi olarak derin bir nefes aldım. Roscoe'yu nasıl ikna ettiğimi ona anlatmak istemiyordum. Ona yarı doğruları söylediğimi, bunun görevin ve gizli ajanların güvenliğini tehlikeye atabileceğini (ama ben öyle düşünmüyordum) söylemek istemiyordum.

Yapmıştım.

İstedikini yaptım. O da kabul etmişti.

Bu aşşğılık Herkülvari görevi *nasıl* başardığımı neden bilmek istiyordu ki?

Bilmiyordu.

Ben de onun duruşunu taklit ederek kollarımı kavuşturdum ve "Yapmam gerekeni yaptım" dedim.

Simsiyah gözleri beni delip geçti, şüphe ve zekânın ikiz obsidyen sondaları. Zihnimi boşalttım ve bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım - tüm bunlar sona erdiğinde, Roscoe ve ben üç yatak odalı dairemiz ve Cletus Maximus adlı Alman çoban köpeğimizle Washington DC'ye yerleştiğimizde ve Salı günü Nancy ile enchiladas yediğimizde gelecekteki mutlu bir zamanı hayal ettim - kendimi bir çiğneme ya da set ya da her ne geliyorsa ona hazırladım.

Ama sonra Nelson içini çekti, omuzlarındaki sertlik hafifledi.

"Tamam." Açıkçası şaşırmıştım ve rahatlamıştım.

Her ikisini de saklamak için çılgınca çalıştım ve "Tamam" dedim.

Bana bir kez daha göz gezdirdikten sonra suyunu yudumladı. "Beni yemek yerken izlemek ister misin?"

"Olur." Su bardağıma uzandım, onu ve üzerinde durduğu kare peçeteyi kendime doğru çektim. "Sana anlatacak daha çok şeyim var, eğer şimdi yeri ve zamanı olduğunu düşünüyorsan."

"Anlat bana." Bardağını masaya geri koydu.

"Roscoe beni Kentucky Derbisi'ne davet etti."

"Hmm." Nelson beni inceledi. "Şapka var mı?"

"Henüz yok." *Kahretsin.*

Şapka konusunda ne yapacağımı, saçıma şapka takma konusunda ne yapacağımı ve bununla ilgili tüm kabus lojistiğini düşünmek için zihinsel bir not aldım. *Eminim kız kardeşim ne yapılacağını biliyordur.*

"Neden gidiyor?"

"Ofisteki veterinerlerden biri at yetiştiricileri ile çalışıyor. Kendisi bir at uzmanı ve biletlere var."

"Bağlantınız hâlâ Razor'un orada olacağına inanıyor mu?"

"Bağlantım bana bundan şüphe etmem için bir neden vermedi." Kentucky Derbisi'nde Razor'ı yakalamak için planın ne olduğunu sormaktan daha iyisini biliyordum, bu noktada kendimi aşağı yukarı bir bilgi katırı olduğum gerçeğine teslim etmiştim. Bu bilinmesi gereken bir bilgiydi ve benim bilmeme gerek yoktu.

"Roscoe ile Derby'de mi buluşacaksın? Yoksa ayrı mı gideceksin?" Ona göz ucuyla bir bakış attım. "Neden?"

"Ayrı ayrı gelmenizi tercih ederim. O zaman bizimle gelersin ve kolluk kuvvetleri girişinden geçersin, silahın ve teçhizatın yanında olur. Orada olmanı planlamamıştım ama madem olacaksın, hazırlıklı gelsen iyi olur."

Bu ona deli gözlerimi kazandırdı - yani ona deliymiş gibi bakıyordum. "Bu beni de döngüye dahil edeceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır." Nelson onun suyuna baktı. "Sen yedek olacaksın."

"Roscoe'nun yanındayken nasıl destek olabilirim ki? Kimliğim açığa çıkar."

Omuz silkti. "İşin o noktaya geleceğini sanmam. Ama eğer gidiyorsan - Razor Dennings de oradayken- hazırlıklı olmalısın. Bir seri katilden bahsediyoruz."

"Peki," dedim, bütün gün silahımı, kelepçelerimi, telefonumu, el fenerimi ve diğerlerini taşımak zorunda kalacağım gerçeğini kabullenerek. Teçhizatımı taşımak sorun değildi -iş tehlikesi- ama bir elbisenin altına saklamak sorun olabilirdi.

"Ne oldu?" Nelson bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Teçhizatını dar kıyafetlerin altına saklamak için herhangi bir numaran var mı? Ya da elbiselerin?"

Çenesini ovuşturdu. "Genellikle nerede taşırsın?"

"Arkada, sol tarafta."

"Peki ya elbise giydiğinde?"

"Genelde elbise giymem." Dün gece, akşam yemeği randevumuz için teçhizatımı Roscoe'nun evinde saklı bırakmıştım, üzerimde nereye koyacağımı bulamadığım için silahın parçaları mutfağın her tarafına dağılmıştı.

Nelson'ın ifadesi rahatlamış gibiydi ve konuşurken öne doğru eğildi. "Hani şu gizli taşıma kılıflı şortlar var ya? Hani şu SPANX'e benzeyenler var ya? Onlar elbiseler için mükemmeldir. İkinci bir uyluk kılıfı eklerseniz - jartiyerle birlikte alın, yoksa bütün gün çekiştirirsiniz - ikincisini ek teçhizatınız için kullanabilirsiniz. Ön tarafta, uyluğunuzun iç tarafında taşıyın - her iki uylukta da - böylece rahatça oturabilirsiniz. Oh, ve kesinlikle bir şapka getirin. Herhangi bir hacmi gizlemek için kucağınıza koyabilirsiniz. Daha da iyisi, altı tüllü bir elbise alın, böylece önü zaten kabarık olur."

Talimatlarının yarısına geldiğimde telefonumu çıkardım ve not almaya başladım.

"Buradaki saha ofisinde sadece gizli görev için işe yaramayan dış uyluk kılıfları var," dedi sinirli bir şekilde. "Eminim Knoxville'deki bir silah dükkanında ihtiyacın olanı bulabilirsin. Her şeyi internetten de alabilirsiniz, ama nakliye aceleye getirdiğinizden emin olun."

"Alacağım," diye cevap verdim dikkatim dağılmış bir şekilde, hâlâ yazıyordum.

Bitirdiğimde birkaç saniye hiçbir şey söylemedi ama kafamı kaldırdığımda bana sırtıyordu. "Erkek arkadaşınla iyi eğlenceler."

"Eğleneceğim," dedim tekrar, bu sefer daha kararlı bir şekilde.

Bir kaşını kaldırdı. "Yani şimdi Roscoe Winston erkek arkadaşın mı oldu?"

"Evet." Telefonumu kapattım ve çantama geri koydum.

Ajan Nelson beni inceledi, gözleri bir kez daha araştırıyordu. "Ona söyleyemeyeceğini biliyorsun. Ona ne yaptığını, neden şehirde olduğunu söyleyemezsin. Tüm bunlar sona erdiğinde bile."

"Biliyorum."

Hâlâ temkinli görünüyordu, tekrar bardağına uzandı. Ama onu almak yerine bir kenara itti çünkü bir garson elinde yemekle yaklaşıyordu. Onun memnun olduğunu ve benim de önümdeki sudan memnun olduğumu anladıktan sonra hemen gitti.

Nelson'ın tabağına baktım, ıspanaklı, dilimlenmiş domatesli ve havalı yumurta beyazı omletini görünce burnumu hafifçe kırıştırdım. Her ne kadar kahvaltı en sevdiğim yemek olsa da, onu dünyanın en tatsız kahvaltısı için yargılamazdım, ama bir striptizci olarak gizli çalışan ben olmadığım için şükranla yukarı doğru küçük bir dua gönderdim.

Ciddiyim. Kadının TNT'de kendi dizisine ihtiyacı vardı. Dinamit gibiydi.

"Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu, acı sosa uzandı ve tabağındakileri onunla ıslattı. Kaşlarım şaşkınlık ve onayla yukarı kalktı. Tabasco'nun keskin aroması aramızda dolaşıyordu.

"Evet," dedim, "yarına kadar Nashville'de kalacağım."

Eli ateşin ortasında durdu ve gözleri benimkilere kaydı. "Hayır. Roscoe'yla anlaştığına göre artık Yeşil Vadi'ye dönmen gerekiyor."

"Ne? Neden?"

"Ya bağlantının sana ulaşması gerekirse? Derby'ye bu kadar yakınken, ya o geldiğinde sen lokantada olmazsan?" Nelson daha yakına eğildi. "Bağlantına Roscoe'nun tedaviyi kabul ettiğini söylemelisin ki Winston'ı alıp ifadesini almak için plan yapabilelim. Bu döngü ne kadar çabuk kapanırsa, bu iş de o kadar çabuk biter."

Burnumdan nefes verdim ve Ajan Nelson'a dik dik baktım, beynim alternatif bir çözüm bulmak için çırpınırken bile onun haklı olduğu gerçeğinden nefret ediyordum.

Belki de beni her gece Nashville'e geri götürmesi için beyaz bir adam tutabilirdim. Deveron Stokes karanlık bir karakterdi ama her zaman daha fazla iş arardı. Ya da belki Roscoe'yla konuşup

Beni yarı yolda mı bırakacaksın? En azından bir gece için, çünkü dört gün - dört sefil gün

-Derbiden önce bizi ayırdılar ve kalbimin onu görmeden o kadar uzun süre dayanabileceğini bilmiyordum. Öpmeden.

Ve onu eğlendirmeden.

"Kahretsin," diye mırıldandım nefesimin altında, göğüs kafesim ciğerlerimi acıyla sıkıyordu. Bu kelimeyi yüksek sesle söylemek istememiştim ama bu boktan durumu mükemmel bir şekilde yansıtıyordu.

Boktan.

Kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin kahretsin.

Bok.

"Özür dilerim," dedi, üzgün görünüyordu ve bu sempati gösterisi beni hazırlıksız yakaladı. "Ama bir de şöyle düşün: Sen ve erkek arkadaşın sayesinde bu işi önümüzdeki haftaya kadar bitirebiliriz. Lundqvist duruşmaya kadar yerinde kalmak zorunda kalabilir ama geri kalanımız yeni görevlere geçebilir."

Hafifçe başımı sallayarak, onunla yarı yolda buluşma düşüncelerinden isteksizce vazgeçtim ve bunun yerine enerjimi bugün Nashville'den ayrılmanın sonuçları üzerinde çalışmaya yönelttim. Roscoe ile gerçeğin hangi versiyonunu paylaşabilirdim? Davayı gizli tutarken ve iş arkadaşlarımı güvende tutarken dürüstlüğümlü kurtarmak mümkün müydü?

"Ona ne söyleyeceksin?"

"Ben de tam bunu düşünüyordum." Parmaklarımı masanın üstüne vuruyor, zihnimde olasılıklar üzerinde çalışıyor ve Roscoe'nun her birine vereceği tepkiyi tahmin etmeye çalışıyordum.

"Gerçeği değil."

Nelson'a düz bir bakış attım. "Belli ki."

"Ailevi bir acil durum mu?"

"Hayır." Düz bakışım devam etti. "Yeşil Vadi'de herkes herkesi tanır. Ailesinden birini aradığı anda yalan söylediğini anlayacaktır." Ayrıca, yalan söylemeyi planlamamıştım.

Gerçek olmayan ama yalan da olmayan bir şey. *Tanrım, bana yardım et. Çok şey istemiyorum, sadece irksal denklik, Shonda Rhimes'in iptal edilen dönem draması Still Star-Crossed'in yeni bölümleri - evet, ironiyi anlıyorum - ve Roscoe Winston'ın sonsuz aşkı ve duygusal bağlılığı. Oh! Ve ara sıra güzel bir saç günü, ama bu sonuncusunu istemek çok fazlaysa anlarım.*

Nelson yumurta beyazı ve sebzeli acı sosunu mideye indirirken bir süre sessizce oturduk ve ben de küçük duamı ettim. Roscoe'ya gerçeğin bir versiyonunu söylemeye karar vermişim - kulağa zayıf gelse de Yeşil Vadi'deki lokantadaki işime geri dönmem gerekiyordu - düşüncelerim telefonumun uğultusuyla kesildi.

Çantamdan telefonu alıp ekrana baktım ve hemen saati kontrol ettim. Saat henüz sabah 8:30 değildi.

Sağa kaydırarak, "Roscoe?" diye cevap verdim.

"Hey," dedi her zamanki sesiyle ve kalbim beklenmedik bir şey yaptı. Kalp-göz emojisinin mecazi karşılığı haline geldi, hani şu kocaman aptal sırtışı olan emoji? Mutlu bir şekilde iç çekerek, sıcak bir harikuladeliğin içinde eridi.

Aptal gibi "Merhaba" dedim, sırtıma ve kızarmamı engelleyemedim. Ama aynı zamanda Nelson'ın gözlerinin üzerimde olduğunun da farkındaydım. Bu yüzden sırtıma ve kızarmamı güçlükle gizledim, boğazımı temizledim ve "N'aber?" diye sordum.

Onun sesi olmadan dört günü nasıl geçireceğim? İmkânsız!

"Annen sana ulaştı mı?"

İçimden bir telaş çatlağı geçti. "Hayır. Neden?"

Roscoe'nun iç çektiğini duydum. "Cletus'tan bir telefon aldım. Az önce polis merkezine gitmiş ve birinin Memur Strickland'ın bu sabah kovulduğunu söylediğini duymuş."

"Oh." Biraz daha dik oturdum, bakışlarım sebepsiz yere Nelson'a kaydı. Ona Memur Strickland'la yaşadığım olaylardan bahsetmemiştim. Bunların davayla ilgili olduğunu düşünmüyordum. "Ne oldu?"

"Cletus Jackson'la konuşmuş, Jackson da deden ve Dolly teyzenin Bitty Johnson'la birlikte şerifle konuşmak için geldiklerini söylemiş. İşleri bittiğinde Strickland çağırılmış ve kovulmuş."

Şimdi uzun, sesli ve sinirli bir şekilde iç çektim, dirseğimi masaya dayadım ve alnımı ovuşturdum. "Kahretsin."

"Tahminimce her an annenden haber alabilirsin." Sesi endişeli geliyordu.

"Ne karmaşa ama." Dudaklarımı yana doğru büktüm, Bitty Johnson'a küfretmek istiyordum ama aynı zamanda muhtemelen iyi bir şey yaptığına inandığını da fark ettim. "Uyardığın için teşekkürler."

Roscoe bir an tereddüt eder gibi oldu ve ekledi: "Eve dönmek zorunda kalırsan seni anlarım."

"Teşekkürler." Ağzımın pişmanlık dolu bir gülümsemeye dönüştüğünü hissettim, her şeyin zamanlamasına içten içe -biraz acıyla ama çoğunlukla kendimi küçümseyen bir eğlenceyle- güldüm.

Roscoe'ya yalan söylemekten, aileme neden yalan söylediğimi (ya da daha doğrusu bilgi sakladığımı) açıklamak zorunda kalarak kurtulmuştum. Şimdi Nelson'a da hikayeyi anlatmak zorundaydım, Strickland-gate sonrası göreceğim ilgi ve incelemenin davadaki yerimi tehlikeye atması ihtimaline karşı, çünkü kesinlikle ilgi ve inceleme görecektim.

İnsanlar benim hakkımda dedikodu yapmak için lokantaya gelecek ve tüm hikâyeyi öğrenmek isteyeceklerdi. Daha önceki düşük profilim artık tehlikedeydi, en azından bir süreliğine. Ama "kısa bir süre" sonsuza kadar da sürebilirdi.

Daha iyi bilmeliydim. Tanrı genellikle dualarıma cevap verirdi, ama dualarım her zaman bir eşek şakası şeklinde cevaplanırdı.

* * *

Nelson'a eski polis memuru Strickland'la ve bu sabah Şerif James ve diğerleriyle yaşadığım iddia edilen olaylar hakkında bilgi verdikten sonra ama Pavlov'u almak için Roscoe'nun iş yerine gitmeden önce annem aradı. Zil sesiyle birlikte ekranımda yanıp sönen avatarını gördüğümde sadece üç blok ötedeydim.

Kendimi hazırlayarak eller serbest bağlantısına cevap verdim. "Merhaba anne."

"Merhaba kızım," dedi ve beni kıkırdattı, çünkü benim teslim olmuş ses tonumu yankılamıştı. Hafif kahkahamdan memnun olmuş gibi görünerek, şefkat dolu sesiyle devam etti: "Tamam bebeğim. Bana neler olduğunu anlat."

Gözlerim ve burnum acıdı, bu yüzden veteriner otoparkına girerken dudaklarımı dişlerimin arasında yuvarladım ve sakın bir nefes alarak ona hikayeyi anlatmaya hazırlandım.

Ama sonra dedi ki, "Bana önemli bir şey olmadığını söyleme. Bitty Johnson silahını çıkardığını ve sana bağırdığını, ateş etmeye hazırlanmış gibi ayağını geri kaydırıldığını söyledi. Eğer Ashley Runous koşarak dışarı çıkmasaydı, şerifi aramak üzereydi."

Sesindeki endişe beni ayılttı ve sakinliğimi kolayca buldum. "Bitty'nin söylediği her şey doğru."

Annem sıkıntılı bir ses çıkardı. "Neden bize söylemedin? Peki Ashley neden kimseye söylemedi? Dolly, Ashley'nin kayınbiraderinin

Aylar önce Strickland tarafından taciz edilmiş ve Boone bana Strickland'ın geçen aya kadar bu yüzden uzaklaştırma aldığı söyledi. Neler oluyor?"

"Öncelikle, Ashley'den bunu kendine saklamasını özellikle istedim." Arabamı park ettim ama eller serbest özelliğini kullanmaya devam etmek istediğim için motoru durdurmam. "Sana, büyükbabama, Dolly'ye ya da Boone'a söylememesi için ona söz verdirdim, o yüzden Ashley'e kızma. İkincisi-"

"Bunu neden yaptın?"

"Çünkü burada çalışıyorum." "Gizli görev" ima edilmişti. "Dikkat çekmemem gerektiğini biliyorsun."

Annemin derin bir nefes alışını dinledim. Nefesini bıraktığında sesi sinirli geliyordu. "O adam senden daha fazlasını taciz ediyordu, Simone. Dolly Teyzen, Billy'yle birlikte son bir aydır değirmendeki insanlardan hikâyeler duyduklarını söyledi, Eve Templeton bile kenara çekilmiş! Hayal edebiliyor musun? Eve, Armani takım elbisesi ve BMW'siyle? Ne yapacaktı ki? Ona yüz dolarlık bir banknotla kağıt kesiği mi yapacaktı?"

Buna sııttım ama sonra hemen ayıldım, çünkü Eve Templeton benden daha küçüktü, korunaklı büyümüşü ve çok korkmuş olmalıydı.

Evet, çocukken biz koyu tenlilerin asla olumsuz dikkat çekecek ya da şüphe uyandıracak bir şey yapmamamız ya da söylemememiz gerektiğine dair "konuşma" aldığından emindim. Yeşil Vadi, Payton Mill'in bölgedeki en büyük işveren olması ve büyükbabamın federal yargıç olarak çalışması sayesinde birçok yerden çok daha fazla bir eritme potasıydı. Küçük köşemizde kendimizi güvende hissediyorduk ama ailem bizi dünyaya hazırlamak zorundaydı. Tanıdığım her siyah çocuk, özellikle polisin ve kolluk kuvvetlerinin (küçük kasabamızın dışında) yanında nasıl davranılması gerektiğiyle ilgili konuşmalar dinledi.

Asla gülümseme.

Her zaman "*Evet efendim*" ya da "*Hayır hanımefendi*" deyin.

Göz teması kurun ama tehditkâr ya da korkmuş görünmemeye çalışın. Ellerinizi her zaman görebilecekleri bir yerde tutun.

Talimat verilmedikçe hareket etmeyin ve o zaman bile çok hızlı hareket etmeyin. Sesinizi sakın, saygılı ve eşit tutun.

Gerekenden fazla bir şey söylemeyin.

Babam bize Yeşil Vadi dışındaki polis memurlarının doğaları gereği kötü insanlar olmadıklarını, ancak polisin ve hukukun

genel olarak icra -bu kurumlar- bizim çıkarlarımızı gözetmeyecekti.

Kardeşim de aynı konuşmayı almıştı ama ufak bir değişiklikle. Annem gözyaşlarını tutamayarak ona büyüdüğünde dünyanın onu büyük, korkutucu bir siyah adam olarak algılayacağını söylemişti. Yolda kalmış ya da yol kenarında duran kimseye asla yardım etmemesi gerektiğini. Kesinlikle gerekli olmadıkça arabasını asla terk etmemesi gerektiğini. Hayatı boyunca araba kullanırken ya da geceleri halka açık yerlerde bulunurken dikkatli olması gerektiğini.

"Bu senin kim olduğun değil bebeğim," demişti sesi titreyerek, "ama ne yaparsan yap, insanlar seni böyle görecek."

Öyle bile olsa, bize çok dikkatli olsak ve her zaman mükemmel davransak bile, sadece var olduğumuz için olumsuz dikkat ve şüphe çekeceğimizi söylediler. Açıklanamayan düşmanlıklara hazırlıklı olmalıyız. Her zaman sakın bir mantıkla, kınanmayacak bir şekilde davranmalı ve asla hayal kırıklığımızın veya duygularımızın mantıksız saldırganlığa vereceğimiz tepkiyi yönlendirmesine izin vermemeliyiz.

Ama en önemlisi, insanlar bizi nasıl görürse görsün, derimizin renginin bizi tanımlamadığını asla unutmamamız gerektiğini bize hatırlattılar.

Dani ergenlik çağındayken bu bilgiye karşı öfke duyuyordu ama bunu her zaman evimizin mahremiyeti içinde yapıyordu. Öfkesi tutkuya dönüştü ve hayatını kurumları yıkmaya ve bu adaletsizlikleri sürdüren insanları yok etmeye adamaya yemin etti. Seçtiği silahlar güç, para ve nüfuzdu.

"Onları değişmeye zorlamalıyız," demişti hararetle. "Onları bizi görmeye ve bize eşit davranmaya zorlamalıyız. Adalet yoksa, barış da yok."

Özetle, kız kardeşim buydu.

Poe'nun tepkisi konuyu yorulmak bilmeden sorgulamak ve araştırmak olmuştu. Araştırdıktan ve olayı anladığını hissettikten sonra, ailemin tavsiyelerine titizlikle uymuştu. Daha sonra Kaliforniya'da, ülkede en az güç kullanımı şikayetinin (kişi başına siyahlar tarafından yapılan) olduğu bir bölgeye taşındı. Liseyi bitirir bitirmez oradan ayrıldı ve nadiren ziyaret etti. Başa çıkma stratejisi kaçınmaktı.

Bir Noel'de pragmatik bir şekilde "Böcekleri sevmiyorum," demişti. "Ya da Knoxville'den Green Valley'e giderken vurulma endişesini, çünkü 1.80 boyunda ve siyahım. Daha kısa olsaydım ya da tenim daha açık olsaydı ya da doğrudan Yeşil Vadi'ye uçabilseydim, daha sık ziyaret ederdim."

Kardeşim özetle böyleydi.

Tepkim öfkelenmek ya da kaçmak değildi. Üzülmüştüm, ki bence bu normal ve doğaldı ve ben de kardeşim gibi konuyu araştırmıştım. Sonunda, olumlu değişimi en iyi nasıl zorlayabileceğime dair vardığım sonuçlar kardeşimden önemli ölçüde farklıydı.

Kuruma katıldım.

Kolluk kuvveti *oldum*, bu da beni sık sık garip bir duruma soktu.

Örnek olarak, şu an.

Annem hâlâ konuşmaya devam ediyordu. "Billy şerifle çoktan konuştu - aslında geçen hafta- ve Dolly de önümüzdeki hafta onunla görüşüp konuyu takip etmeyi planlıyordu. Şerif James memurun görevden alınması için gerekli kanallardan geçerek ilerliyordu. Kuzenin Boone adamın kötü olmadığını, sadece cahil olduğunu söyledi. Ki ne var biliyor musun? Sonuçta insanlar sadece yolda araba kullandıkları için korkudan aklını kaçıırıyorsa, kötü olup olmaması umurumda değil."

"Yani Memur Strickland'a benim yüzümden kovulduğu mu söylendi?"

"O adama ne söylendiğini bilmiyorum ama Bitty, Runous'ların güvenlik kayıtlarında her şeyin olduğunu ve Strickland denen adamın da onun anlattıklarını doğruladığını iddia ediyor. Sana olanlar onu kovma sürecini hızlandırdı ve ben buna sevindim."

Homurdandım, sinirlenmişim. "Zaten kovulacaksa, keşke Bitty çenesini kapalı tutsaydı."

"Bitty Johnson'a kızma."

"Peki neden önce Dolly Teyze ya da Büyükbaba bana gelmedi? Neden ne istediğimi sormadılar?"

"Simone Payton, seni sevdikleri ve sana göz kulak oldukları için aile üyelerini kötülemeyeceksin."

"Haklısın, kötülemeyeceğim. Ama kimsenin sorunun çözümünden bahsetmediğini de belirtmek isterim."

Öfkelendi. "O kovuldu. Çözüm bu."

"Peki nereye gidecek? Başka bir kasabaya mı? *O* insanları taciz ettiği yere mi? Onu Boone ya da Evans gibi biriyle eşleştirmek daha iyi olmaz mı? Onları ortak yapalım ve onun yerine onu eğitelim, böylece döngüyü durduralım mı? Ya Strickland'ın ailesi-"

"Bu Strickland gibi *yetişkinleri* şımartmanın ve yeniden eğitmenin *bizim* işimiz olduğunu mu söylüyorsunuz? Otuz üç yaşında *yetişkin* bir adam mı? Boone ve Evans'ın bebek bakıcılığı için zamanları olduğunu mu düşünüyorsunuz? Ya da zihinsel ve duygusal enerji? Yüce Tanrım,

Neden onların sorumluluğunda olsun ki? Değil. Sizin sorumluluğunuz da değil. Gerçek şu ki, Memur Strickland görevinde defalarca başarısız oldu ve şimdi bunun için kovuluyor."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Eğer siyahi bir memur bunu beyaz bir kadına yapmış olsaydı kıyamet kopardı ve emin olun ikinci bir şansı olmazdı. Ailesi bağınaz olabilir ya da olmayabilir diye bu kişiye şans üstüne şans vermek çözüm değil. Sorunu devam ettirir. Bu da onu zarar vermeye devam edebileceği bir otorite konumunda tutuyor."

"Düşünmek dar görüşlülüktür-"

Bunu kabul etmedi. "Hepimiz eylemlerimiz için kişisel sorumluluk almak zorundayız Simone. Siyah, beyaz, sarı, mavi. Bir erkeğin kişisel sorumluluk olarak bir yetişkin gibi davranmasını beklemek -ki öyle- gereksiz bir yük değildir. Belki de birileri bu kişiyi daha önce sorumlu tutmuş olsaydı, bu tartışmayı yapmıyor olacaktık."

"Anne-"

"Biliyor musunuz? Sadece bekleyin. Kızınız ya da oğlunuz sebepsiz yere kenara çekilene ve polis memuru elini silahına götürüp çocuğunuzu *silahla* tehdit edene kadar bekleyin. *Çocuğunuzu. Bu olana* kadar bekleyin. Beni bulun ve bana sert ve dar görüşlü olduğumu söyleyin. Onun için bahaneler üretmeyi bırak," dedi kararlı bir şekilde ve ses tonuyla bu konuşmanın artık bittiğini ifade etti.

Dişlerimi sıkarak başımı salladım ve öne doğru eğilerek alnımı direksiyona dayadım. Boynum ve göğsüm sıcaktı. Hayal kırıklığına uğramıştım. Zihnim daireler çiziyordu.

Bir yandan annemin bakış açısını tamamen anlıyor ve takdir ediyordum. Mantıklı geliyordu. Adildi.

Öte yandan, belki de cevap Memur Strickland gibi insanlara *daha* az şans vermek değil, *herkes* için *daha fazla* şans ve anlayıştı.

Burnunu çekti ve tekrar konuşmadan önce bazı kağıtların karıştırıldığını duydum. "Şimdi bana ne zaman evde olacağını söyle."

"Bu öğleden sonra." Arkama yaslandım, burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim, çünkü anneme sinirlenmeye devam etmek ya da konuyu zorlamak hiçbir işe yaramayacaktı.

"Ne?" Sesi şaşkınlık ve belki biraz da dehşetle doluydu. "Neden bu kadar erken?"

Küçük gülümsememe engel olamadım. "Eve gelmemi istemiyor musun?"

Bir kızgınlık sesi duydum, sonra şöyle dedi: "Seni evde istediğimi zaten biliyorsun, bebeklerimi her zaman evde, onları görebileceğim ve diyetlerinde yeterince demir aldıklarından emin olabileceğim bir yerde istiyorum. Şirinlik yapmayı bırak da Roscoe'ya ne olduğunu anlat."

"Roscoe'ya hiçbir şey olmadı." Veteriner kliniğinin ön kapısına baktım, acaba şu anda içeride, yine yavru köpeklerle kaplanmış, başka bir şirinlik saldırısı için pusuda bekliyor muydu?

Bir yanımda öyle umuyordu. Ama bir yanımda da onu tekrar görmekten korkuyordu çünkü ondan ayrılmak zaten imkânsız geliyordu. Kalıp ona sarılmak istedim. Onu kendi teorileri hakkında benimle konuşmaya, benimkiler hakkında benimle tartışmaya zorlamak istiyordum. Bana seyahatleriyle ilgili hikâyeler anlatmasını istiyordum.

Bana ziyaret ettiği yerlerin her birini tek tek anlatması gerekiyordu. Sonra da gideceğimiz yerlerin bir listesini yapardık. Birlikte. Yeni Zelanda'daki Doubtful Sound'a dair anılarını dinlemek, manzarayı canlı ayrıntılarla resmetme şekli, sanki tam yanındaymışım gibi, heyecan verici olduğu kadar rahatlatıcı da olmuştu.

Tabii ki, sesinin derin temposu da zarar vermedi. Evet. Sesini severdim. Aslında, *özellikle* sesini seviyordum.

İçimi çektim, duygularımın yoğunluğu karşısında biraz kafam karışmıştı. Bu normal miydi? Kendini sana çoktan vermiş bir insanı arzulamak ve ona özlem duymak? Ayrılık fikrinden nefret etmek? İnsanlar bunu nasıl yapıyordu? Böylesine ısrarlı bir özlemle günlük yaşamlarını nasıl sürdürüyorlardı?

"Simone."

Adım bir uyarı gibiydi.

"Özür dilerim." Kendimi silkeledim, düşüncelerimden sıyrıldım. "Bazı şeyler oldu -hepsi de güzel şeyler- ama Yeşil Vadi'ye dönmem gerekiyor."

"Ne? Neden? Nashville'de kal ve bir hafta boyunca evcilik oyna. Tanrım, siz ikiniz küçük bir mutluluğu hak etmiyor değilsiniz. O çok tatlı bir çocuk ve babanla ben de onun-"

"Oh hayır." Onu durdurdum. "Lütfen bana ne umduğunu söyleme. Lütfen söyleme."

Kıkırdadı, rahatsızlığımdan memnun olmuş gibiydi. "Tamam. Söylemeyeceğim. İkinizi de Noel'de göreceğimiz anlamına geliyorsa, çok üzgünmüşüz ve onaylamıyormuşuz gibi davranabilirsiniz. Büyükbabanın doğum günü gelecek ay. O zaman

Roscoe'yu getirirsen çok *kötü* olur. Lütfen onu getirme. Lütfen ona barbekü için mısır ekmeğini getirmemesini söyle."

Sırıtişım kontrolsüzce genişledi. "Ona haber veririm ve büyükbabamın doğum gününü sorarım. Ama Noel için plan yapmadan önce ne olacağını görelim."

"Tamam, tamam." Sesi umursamazdı ve bana Noel masasına onun için - zihinsel olarak- bir tabak koyduğu izlenimini verdi.

Onun tepkisi beni tuhaf bir baş dönmesiyle doldurdu. Ailemi gururlandırmak her başarıyı daha da tatlı kılardı ama Roscoe'yla birlikte olmak üstesinden geldiğim bir hedef ya da kazandığım bir mavi kurdele değildi. Biz aşık olmuştuk. Bu bir başarı değil, bir gerçektir. Roscoe ile birlikte olmak, Roscoe'yu sevmek, geleceğimizi dört gözle beklemek harikaydı. Ama annemin bizim için heyecanlanması tarif edilemez derecede muhteşimdi.

Annem hüznle iç çekti. "Sizin adınıza çok mutluyum. Bir süre endişelendim ama eninde sonunda bunun gerçekleşeceğini biliyordum."

Alay ederek, o beni göremese de burnumu kırıştırdım. "Bana Roscoe'yla birlikte olacağımızı her zaman bildiğini mi söylüyorsun?" "Hayır. Buna güvenmeye cesaret edemedim. D e m e k istediğim, eninde sonunda birini -iyi, nazik ve onurlu birini- bulacağını hep biliyordum. seni hak ettiğin gibi sevmek için. Her zaman senin için aşk istedim."

Boğazım düğümlendi ama yine de konuştum. "Her zaman birini bulmamı mı istedin? Ama bana mutluluğu bir ilişkinin içinde aramanın felakete giden bir yol olduğunu söylemiştin."

Bir kahkaha attı. "Ah, bebeğim, sanırım anneni yanlış anladın."

"Hayır. Bütün dünyayı başka bir insanın etrafında kurmanın kumun üzerine gökdelen inşa etmeye benzediğini söylemiştin."

"Ve öyle de." Kıkırdadı. "Ama aşksız bir hayat yaşamak, bir gökdelende tek başına yaşamak gibidir. Bina boşsa sağlam bir temel ne işe yarar?"

Kaşlarımı çattım. "Kafamı karıştırıyorsun anne."

Tekrar güldü. "Sen akıllısın, Simone. Eminim bunu anlayacaksın. dışarı."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Keşke kokusu gibi bir anıyı şişeleyen bir icat olabilseydi. Asla solmaz ve bayatlamazdı. Ve sonra, biri onu istediğinde, şişenin tıpası açılabilir ve o anı yeniden yaşamak gibi olurdu."

DAPHNE DU MAURIER, REBECCA

Roscoe

SIMONE bir gece daha kalmadı. Neden gitmesi gerektiğini anlıyordum ama arabasıyla uzaklaşır uzaklaşmaz onu deli gibi özledim.

Eyaletin öbür ucunda olduğunu ve onu günlerce göremeyeceğimi bilmek, yıllardır kabul etmediğim bir boşluğu daha da derinleştirdi. Ama dün gecenin bizim için sadece bir başlangıç olduğuna inandığım için, bu boşluğun her zaman Simone şeklinde bir boşluk olduğunu kabul edebilirdim.

O eve geldiğinde bana mesaj atmıştı, ben de genellikle Salı günleri ziyaret ettiğim hayvan barınağındaki işim bittiğinde ona mesaj atmıştım. Mesajlar çoğunlukla iyi huylu, hızlı durum güncellemeleriydi. Yine de, gönderdiği *seni seviyorum* yazısına bakarak çok uzun bir süre geçirdim. Bu sabah erken saatlerde bunu söylediğini hatırlıyor, o anı anımsıyor ve bu anıyı diğerlerinden daha sık ziyaret edeceğimi biliyordum.

Dokuz buçukta rutin işlerime döndüm; koşuya çıktım, duş aldım, yatmadan önce kitap okumaya çalıştım. Okuyamadım. Konsantre olamadım. Nefes alamıyordum, zaten normalde de alamıyordum.

Kalbim hızla çarpmak istiyordu, cildim aşırı hassas, bedenim huzursuzdu. Onun ve benim, bir gece önceki halimizin anısı zihnimde eşsiz bir keskinliğe sahipti. Simone'un hayaleti aklımdan çıkmıyordu. Yarı yarıya onun odaya girmesini bekliyordum ya da onu sadece doğum günü kıyafetiyle köşede saklanmaya çalışırken bulacaktım.

Kitabımı kapattım, ışığı kapattım ve yatağıma uzanıp nefes almaya çalıştım. Dakikalar geçiyor ve ben onu kovalamaya devam ediyordum. Döndüğümde

Yan yattığımda, bacaklarımın ve göğsümün çıplak tenine değen yumuşak pamuklu çarşaf, her yerdeki onun kokusuyla birleştiğinde, artık acı verici bir şekilde sertleştiğim anlamına geliyordu.

İçinde bulunduğum duruma gülerek oturdum, ayağa kalktım ve soğuk bir duş almak niyetiyle soyundum. Er ya da geç, Simone ve ben aynı şehirde yaşamak zorunda kalacaktık. Bu, onu burada hatırlamak ama onsuz olmak, deliliğe götüren türden bir işkenceydi.

Ama sonra, banyoya giden uçurumun kenarında durdum. Yarım dönerek bakışlarım telefonumu aradı ve buldu.

Burada değildi ama yine de benimleydi. Birlikteydik. Uyanık olup olmadığını merak ettim.

Yatağımın kenarına oturarak telefonumu elime aldım ve yarım saniye ekrana baktım. Önceki mesajlarımıza giderek onları taradım.

*Rekor sürede eve vardım! Pavlov'u Cletus Maximus ve Jennifer
Bakeasaurus'a bırakacağım, sonra da
Akşam yemeği vardiyası için lokantaya. Seni seviyorum.
Ben de seni seviyorum. Geldiğini haber verdiğin için teşekkürler.
Hayvan barınağından yeni geldim ama kamyonetime taktığın takip
cihazını hâlâ bulamadığım için bunu biliyorsundur.*

Mesajlaşmayı üç kez okuduktan sonra yeni bir mesaj göndermeye karar verdim.

Roscoe: *Eve geldin mi? İş nasıldı?*

Şaşırtıcı bir şekilde, dans eden üç nokta neredeyse anında belirdi, bu da onun zaten bir yanıt yazdığını gösteriyordu.

Simone: *Yirmi dakika önce eve geldim, duş almak üzereyim. On dakika içinde konuşabilir misin?*

Duş almak üzereyken... Dün gece duşta Simone'a katılmadığım için en içten pişmanlığımı. Bu düşünceyle sikim zonkladı ve onu kavradım, dişlerimi sıktım ve kalın bir şekilde yutkundum, ağrıyan bir özlem şoku nefesimi tekrar çaldı. Daha iyi düşünmeden hızlıca bir cevap yazdım.

Roscoe: *Keşke orada olsaydım.*

Simone: *Sana söz veriyorum, lokanta bu gece olmak isteyeceğin bir yer değildi. Konuşmamız mümkün olmazdı. Kasabadaki herkes *Salı* günü turla istiyor gibiydi ama turtayı içeri girip bana Strickland hakkında soru sormak için bahane olarak kullanıyorlardı. Duştan sonra seni arayayım.*

Kaşlarımı çattım, mesajını tekrar okudum, içimdeki suçluluk duygusu damarlarımdaki sıcaklığın bir kısmını soğuttu. Memur Strickland'la yaşadığı sorunu unutmamıştım ama lokantada dedikodu yapan bir grupla uğraşacağı aklıma gelmemişti. Şimdi keşke tamamen farklı nedenlerle orada olsaydım diyorum. Yani, araya girmek için.

Ayrıca, ben onu özleyerek yanıp tutuşurken, o evde ciddi sorunlarla uğraşıyordu. Biraz tatlılık ve rahatlama umarak mesaj atmamalıydım. Destek olmak için mesaj atmalıydım.

Karanlıkta yastıklarına yaslanıp onun aramasını beklemeye karar verdim, *sonra* soğuk bir duş alacak ya da kendi işimi kendim halledecektim. Tanrı biliyor ya, yeterince pratik yapmıştım.

Sözüne sadık kalan Simone on dakika sonra aradı. Mide gripi olduğum ve banyoya giderken halının üzerine kustuğum zaman gibi yatak odamla ilgili seksi olmayan anılara konsantre olmaya çalışıyordum. Telefonum hâlâ elimde olduğu için hemen cevap verdim.

"Simone?"

"Roscoe," dedi iç çekerek. "Sesini duymak çok güzel."

"Senin sesini de." Sırıttım, çünkü öyleydi. Sesini her zaman takdir etmişimdir, pürüzsüz ve derindi, bana gül yapraklarının kadifemsi dokusunu hatırlatıyordu. Kırmızı gül yaprakları.

Vücudum onun sesine tepki olarak gerildi, ama cinsel niyetlerini uzaklaştırdım. Kötü bir gün geçirmişti. Uzun bir gün. Ona destek olacaktım. Mükemmel bir centilmen olacaktım.

"Bana gününü anlat." Ereksiyonumun üzerine bir yastık attım, böylece onu görmek zorunda kalmayacaktım.

Elbette *hissediyordum* ama nedense dün gece birlikte olduğumuz yatakta, kulağımın dibinde konuşmasını dinlerken onu görmek çok fazlaydı.

"Şu anda bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Belki yarın. Yani, mesajımda söylediklerim durumu özetliyordu ve gerçekten hiçbir şey yok

Önümüzdeki birkaç haftanın lokantada her zamankinden daha yoğun geçeceğinden başka söyleyecek bir şey yok."

"Bu çok kötü," dedim ve bu özlü yanıt karşısında yüzümü buruşturup gözlerimi kapattım. Sonra hemen ekledim: "İstersen birkaç gün işten izin alabilirim, böylece insanlar seni rahatsız etmez."

Hafifçe güldüğünü duydum ve yüzünü hayal edebildim, burnu hafifçe kırışmıştı, gözleri eğlenceyle parlıyordu, muhteşem ağzı çekici bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Planın nedir? Lokantada oturup insanları korkutup kaçırarak mısın?"

Hiç tereddüt etmedim. "Evet."

Daha sert güldü ve sesi sinirlerime yeni bir sıcaklık gönderdi. Arzunun kavurucu coşkusu değil, daha çok durgun bir sıcaklık. Daha az yoğun değil, sadece daha az acil.

"Korkutucu olabilirim," dedim, kahkahasını uzatmayı umarak. İşe yaradı. "Evet. Uh-huh. Tamam."

Gözlerini devirdiğini hayal ettim.

"Üniversitedeki ilk yılımda en korkunç Cadılar Bayramı kostümü ödülünü kazanmıştım."

"Sen neydin?"

"Organik Kimya finali."

Bir kahkaha daha attı ve ben de güldüm. Kolumu alnıma dayadım, avucumu çevirdim ve karanlık tavana bakarak anın tadını çıkardım.

"Teşekkürler." Burnunu çekti ve gözlerini sildiğini hayal ettim. "Buna gerçekten ihtiyacım vardı."

"Şakalarım var, ne zaman ihtiyacın olursa."

"Söylesene, bugünlerde en sevdiğin şaka hangisi?"

Oh adamım, o kadar çok vardı ki. Hasta sahiplerimden biri bana harika bir baba olacağımı söylemişti çünkü zaten çok fazla baba şakam vardı.

"Tamam, bunu sen istedin. Kendini hazırla." "Belim kuşanmış say."

Bu beni güldürdü, bu da onu tekrar güldürdü ve başımı bize doğru salladım. Her zaman aynı mizahı paylaşmıştık ama o benden çok daha komikti. Simone'la gülmeyi özlemiştim.

"Roscoe! Bana şakanı anlat."

"Tamam, tamam. İşte burada." Gereksiz yere boğazımı temizledim. "İsviçreli olmanın en iyi yanı nedir?"

"Ne?"

"Bilmiyorum ama bayrak büyük bir artı."

"Olamaz!" Yine güldü ama acıma kahkahası gibiydi.

"Hey. Bu şaka komik." Beau'dan ilk duyduğumda komik olduğunu düşünmüştüm.

"Seni zavallı, üzgün, küçük adam."

Dramatik bir şekilde nefesim kesildi ve bu onu tekrar güldürdü.

Sonunda kahkahalarımız azaldı ve o iç çekti. "Roscoe ..." Simone durakladı, nefes aldığını ve aceleyle "Sana çıplak olduğumu söylemem gerektiğini hissediyorum" dediğini duydum.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve kendimi durduramadan inledim, aletim uyanmış, yastığa bastırıyordu.

Tekrar güldü ama bu sefer sesi daha solukluydu, biraz gergindi. "Yani ... belki de istersen üstünü değiştirmelisin, böylece aynı kıyafetleri giymiş oluruz."

Gerginliği sözlerine sızdı ve içimde yeni bir içgüdü uyandırdı. Onu, aynı kıyafetleri giymemizi istediğime, hem de çok istediğime ikna etme dürtüsü.

Ben de "Tamamdır." dedim.

Tereddüt etti ve şaşırdığını söyleyebilirim. "Çok uzun sürmedi."

"Madem dürüst davranıyoruz." Sesim kalınlaştı çünkü doğru hissettiriyordu. "Sana zaten çıplak olduğumu söylemeliyim."

"Aman Tanrım!" Heyecanı ve zevki çok açıktı. Yatağının yaylarının çöktüğünü, bir lambanın tıktığını duydum. "Bu *harika* bir haber. Yatakta mısın?"

"Yatağımda uzanıyorum,

evet." "Ve çıplaksın."

"Hem de çok."

"Sen . . ." Yine gerginlik, ama bu kez beklentiyle karıştı. "Rahat mısın?"

Uh, ne?

Rahat mıydım? Hayır.

Biraz bile değil.

Ama bunu ona söylemeyecektim.

Bu yüzden ben devraldım, çünkü karanlıkta onun kokusu etrafa yayılmışken burada yatmak beni cesur bir ruh haline sokuyordu. "Bazı sorularım var."

"Hey. Bu benim hattım." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Aynı kıyafetleri giydiğimize göre, şimdi soru sormak için iyi bir zaman gibi görünüyor."

"Ne tür sorular?" Sesi daha sessiz ve ilgiliydi. "Herhangi bir fantezin var mı?"

Ben kendi nefesimi tutarken o duyulabilir bir nefes aldı.

"Evet," dedi yumuşak bir sesle, pek deneyimlemediğim bir ses tonuyla. "Fantezilerim var."

Kırılganlık. İşte buydu.

Korumacılık alevlendi, onu rahatlatmak için bir zorunluluk. "Bana bir tane anlatır mısın?" Nazikçe sordum.

"Neden?" Sesi temkinli geliyordu.

"Kendine dokunduğunda ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Simone nefesi kesilmiş gibi yumuşak bir ses çıkardı. "Bunu daha önce de yaptın."

Beni görememesine rağmen başımı salladım. "Yapmadım."

Simone tereddüt eder gibi oldu ve "O zaman nasıl bu kadar iyi yapabiliyorsun?" diye sordu.

"Dürüst olduğum için olabilir mi?"

"Kendime dokunduğumda ne düşündüğümü gerçekten bilmek istiyor musun?" Sesi daha kalın, daha boğuktu.

"Sen de benim hakkımda aynı şeyi bilmek istemiyor musun?" Parmaklarımı sikimin etrafına doladım. Onu burada, kulağıma fısıldarken hayal etmek için gözlerimi kapatmama gerek yoktu.

"Belki." Başka bir yumuşak ses. "Beni de içerdiği sürece."

Bu beni kıkırdattı, çünkü bundan nasıl şüphe edebilirdi ki?

"Buradasın," diye başladım, kendime bir vuruş yaptım ve o buradaydı. "Ve transparan bir şey giyiyorsun."

"Rengi ne?" Soru sestten çok nefesti.

"Kırmızı." *Gül kırmızısı.* "Ve ben kitap okurken yatak odasına geliyorsun. Kitabı alıp bir yere atıyorsun -yere, masaya, her neyse- ve ellerimi tutup kıkına koyuyorsun." Burada durup yutkunmak zorunda kaldım, boğazım düğümlendi. "İç çamaşırı giymiyorsun ve bana tatlı isteyip istemediğimi soruyorsun."

"Uh, ne? Bu fantezide yemek mi pişiriyorum?"

Sorusunu duymazdan geldim, kendi hayal gücümün içinde kaybolmuştum. "Başımı sallıyorum, çünkü gerçekten istiyorum. Ben arkama yaslanıyorum ve sen yüzüme oturuyorsun-"

"Oh . . . oh!"

"-ve ben-" İnledim, dudaklarımı yaladım, onun dudakları olmasını diledim. "Tadın çok güzel. Sen kalçalarını sallayıp ağzıma ve dilime sürtünürken ellerim karnından göğüslerine doğru ilerliyor." Tekrar yutkunmak zorunda kaldım.

Şimdi daha ağır nefes alıyordu ve neredeyse telefonda kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyordum.

"Tamam, tamam. Bekle," dedi, o yeni yumuşak tonunu kullanarak. "Böyle bir fantezim var, bir süredir *var*. Ama bu çok klişe ve aptalca."

Sözlerine odaklanabilmek, kendimi kendi fantezimden çekip çıkarabilmek için birkaç kez gözlerimi kırıştırmak zorunda kaldım. "Seni tahrik ediyor mu?"

"Evet."

"O zaman aptalca değil."

Gülüşü içtendi ama yine de gergindi. "Lisedeyiz," diye söze başladı ve beni bembeyaz bir özlem şoku sardı. Kıpırdamadan durdum, vücudumdaki her kas gerildi.

Onu lisedeyken hatırlıyordum.

Lisede onu istediğimi hatırladım. Bu yüzden uykularımın kaçtığını hatırlıyordum.

"Hani sen futbol oynardın, ben de futbol oynardım ve arada bir aynı sahada antrenman yapardık ya?"

"Evet," dedim hemen, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve üzerinde sadece şort, krampon, tekmelik, çorap ve sporcu sütyeni varken futbol topunun peşinden koştuğu anıya bakıyordum. Bu sadece bir kez, Ocak ayının ortasında, mevsim normallerinin dışında sıcak bir günde olmuştu ama yine de çok etkilemişti.

"Yani şöyle olacak." Boğazını temizledi. "Erkeklerin soyunma odası kapalı. Siz kızlarınızın kullanmak zorundasınız. Takımlarımız sırayla, her neyse. Ama nedense ben oraya geç geldim, duş alıyorum. . ."

"Öyle mi?" Her şeyi öğrenmek için sabırsızlanarak sordum. Lanet olsun, diken üstünde oturuyordum.

"Sizin geldiğinizi duyunca acele etmeye başladım, bitirmeye çalışıyordum.

Ama sonra siz oradaydınız, perdeyi geri çekiyordunuz."

Bütün hava ciğerlerimi aceleyle terk etti ve orgazmımın işaretlerini hissettim. Elimi zar zor hareket ettirmiştim.

"Gözlerin üzerimde dolaşırken kendimi örtmeye çalışıyorum. Üzerinde sadece bir havlu var."

İnledim, gözlerimi kapattım, elim daha hızlı hareket ediyordu.

"Parmağını dudaklarına götürüp sessiz olmamı söyledin ve havluyu kancalardan birine astın." Simone'un sesi hayalperestleşmişti, sanki benimle gerçekten konuşmuyor gibiydi. "Çıplaktık ve sen bana uzandın, beni öptün, aramızda sıcak su vardı. Göğsümü dillemek için eğiliyorsun, elin bacaklarımın arasından kayıyor."

"Siktir." Yine nefesimin peşindeydim, göğsüm çok sıkıydı, damarlarımda ateş vardı.

"Henüz değil. O kısım sonra gelecek. Önce parmaklarınla bana dokunuyorsun ve beni özlediğini, tek düşünebildiğin şeyin ben olduğumu söylüyorsun."

"Düşünebildiğim tek şey sendin."

Şimdi inliyordu. Nefes nefese kalışını dinledim. "Roscoe."

"Simone." Adını homurdanarak söyledim. "Her gün seni düşündüm. Seni o kadar çok istedim ki."

"Beni parmaklarınla boşaltıyorsun." Sesi nefes nefese çıkıyordu. "Ve onları ağzına götürüp emiyorsun. Kulağıma eğilip bütün o pis şeyleri söylüyorsun. Mesela bana yapacağını söylüyorsun-"

"Ne? Ne diyebilirim ki?"

"O gece yatak odama geleceksin ve beni becereceksin, ama sonra seni emmek zorundayım-"

Sözlerinin geri kalanı kaybolmuştu. Başımı yatağıma yasladım, kalçalarım öne doğru çıktı ve boşaldım. Aklımdan bir sürü görüntü geçti. Simone dizlerinin üzerinde, ağzı etrafımda, gözleri benimkilerde. Gecenin bir yarısı, yatak odasında, vücudu hazır, şortunu bacaklarından aşağı çekerek onu uyandırmam.

"Roscoe," diye nefes nefese yalvardı. "Çok yaklaştım. Burada olsaydın bana ne yapardın?"

"Uh." Başımı salladım, kafamı toparlamaya çalıştım ama sonunda aklımdan geçenleri ona anlatmaya karar verdim. "Duştan sonra sözümü tutarım."

İnledi.

Kesik kesik nefes alışları dünyanın en seksi sesiydi.

"Açık bıraktığın pencereden gizlice giriyorum." Kalbim hâlâ göğsümde küt küt atıyor, ellerim salıverilmemle kaplı, beynim bulanık, onun boşalmasını duymaya ihtiyacım vardı. "Yorganını sıyrarak ve gömleğini yukarı kaydırıp göğüslerini ortaya çıkararak seni uyandırıyorum."

Simone yumuşak, boğuk bir ses çıkardı.

"Ağzım üzerinde, emiyorum. Parmaklarım i amaşının içinde hareket ediyor ve sana kendini çok ama çok iyi hissettireceğimi söylüyorum. şortunu birlikte çıkartıyoruz."

"Evet."

"Bacaklarını aıyorum-"

"Evet."

"stne tırmanıyorum ve sikimi klitorisine srtyorum."

"Yesss," diye bağırdı.

"Seni sertçe becermemi isteyip istemediğini soruyorum ya da-" Konuşmayı bıraktım, çünkü geliyordu.

Gözlerimi kapatıp başka bir şey söylemeden dinledim, her inleyişini, i çekişini ve ağlayışını ezberledim. Bir baştan çıkarma senfonisi, göğsümde havai fişekler ve ezici bir kibirli tatmin duygusu.

Ama sonra kibir ve memnuniyet hüsrana dönüştü, çünkü onun boşalmasını duymayı ve bundan sorumlu olmayı ne kadar sevsem de, sonrasında ona sarılmak istedim. Vücudunu okşamak, teninin ateşinin soğumasını hissetmek, gerilmesini ve eğilmesini izlemek istiyordum.

Onu burada istiyordum.

şimdi. Ya da orada olmak istedim.

Sessizce lanet okudum, doęrulдум, yumuşak i çekişini dinledim ve bir öpücükle onu yakalayabilmeyi diledim. Bu ayrı olma işi yrmeyecekti. Bu gece harikaydı, buna şüphe yok. Bir araya gelmiştik ama yatağa yalnız girecektik.

Er ya da geç, ne pahasına olursa olsun, aynı şehre taşınacaktık.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Eğer doğruyu söylersen, hiçbir şey hatırlamak zorunda kalmazsın."

MARK TWAIN

Roscoe

Ayrıntılarla aram pek iyi değildir, genellikle de tasarım gereği. Çok fazla ayrıntı hafızamın dağılmasına neden olur. Bu durum özellikle çok sayıda insanın katıldığı etkinliklerde geçerlidir.

Kentucky Derbisi'ne birkaç bin kişi dışında yaklaşık yüz altmış bin kişi katıldı. Bu da, Derbi Günü'nde Churchill Downs'un Lexington ve Louisville'in (buralı olmayanlar için "*Lou-ah-ville*" olarak telaffuz edilir) ardından Kentucky'nin üçüncü büyük şehri olduğu anlamına geliyordu.

Bu arada, Kentucky'nin başkentinin nasıl telaffuz edildiğini artık biliyorsunuz. Frankfurt. (Bu benim en sevdiğim şakalardan biridir).

Her neyse, bana yaklaşık seksen bin taraftarın genel giriş biletleriyle giriş yaptığı ve tüm gün sahada büyük bir parti verdiği söylendi. Üniversitede her yıl Derbi'ye katılan bir arkadaşım vardı ve bana bir kez bile at görmediğini ama vücut ağırlığının dörtte biri kadar nane likörü içtiğini söylemişti.

Simone ve ben sahada parti yapmayacaktık. Dr. Yi'nin bana verdiği biletler kulüp binasında (bitiş çizgisine bakan üstü kapalı tribünler) özel bir loca içindi ve insanların atların her yarış için hazırlanışını izleyebildiği Padok Plaza'ya tam erişim sağlıyordu.

Asıl planımız, daha önce 10 numaralı kapı olarak adlandırıldığı konusunda uyarıldığım Kulüp Binası Kapısı'nın hemen içinde, saat 14:30 civarında buluşmaktı. Ancak Simone hafta başında bana mesaj atarak, '18 Derbisi'nden bu yana her ikisi de yeni özellikler olan metal dedektörleri ve bilet tarama hatlarını geçerek buluşmamızı istedi ve buluşma saatimizi 2:45'e aldık.

Ne olursa olsun, Simone'u tekrar görmek için üç saat erken geldim. Onu çok özlemiştim ve son zamanlarda birlikte olduğumuz anılar

ve geceleri yaptığımız telefon görüşmeleri muhteşem olsa da, her gece yatağa tatmin olmaktan uzak bir şekilde giriyordum.

Onu yanımda istiyordum. Her akşam birlikte yemek yemek istiyordum. Onun dertlerini, endişelerini ve korkularını dinlemek ve hayatının büyük bir parçası olmak istiyordum. Onun da benim hayatımın büyük bir parçası olmasını istiyordum. Hayatım boyunca yeni anılar yaratmayı hiç bu kadar çok beklememiştim.

Bu, aynı zamanda günün hiçbir aksaklık veya öngörülemeyen tatsızlık olmadan harika bir gün olmasını sağlamak için endişelendiğim anlamına geliyordu. Churchill Downs'ta son zamanlarda yapılan tüm değişikliklerle - trafik akışından kapıların yeniden adlandırılmasına kadar - ona önceden mesaj göndererek park etme ve piste girme konusunda açık talimatlar vermeyi planladım. Yani, evet. Kutumuzu, oraya nasıl gideceğimizi ve bizimle paylaşacak kişileri belirlemek için çok erken geldim.

Kendimi tanıttım, onları ölçtüm ve kız arkadaşımın bana daha sonra katılacağını belirttim. Bunu, beyaz bir oğlanla siyah bir kıza birlikte bakmayacak doğru tipler olduklarından emin olmak için yaptım. Belki aşırıya kaçmışım ama herhangi bir dar görüşlünün günümüzü mahvetmesini istemiyordum.

Meğer çoğu şehir dışından gelen veterinerlermiş ve halihazırda iki melez çiftin daha orada olduğunu görünce rahatladım.

Daha rahat nefes alarak ne tür yiyeceklerin servis edildiğini kontrol ettim ve Simone'un bundan hoşlanıp hoşlanmayacağını ya da bunun yerine imtiyaz alanını ziyaret etmek isteyip istemeyeceğini tartıştım. Son tadilattan bu yana birkaç yeni bar açılmıştı ve hepsinin de zekice isimleri vardı: Kendine İyi Bak Barı, Başka Bir Barım Olacak Barı, Bir Dolar Harca Barı, Pişmanlık Barı ve benzerleri. Bar ismi durumumuza uygun olduğunda, akşam boyunca her birini ziyaret etmenin iyi bir zaman olabileceğini düşündüm.

Sonunda, bahislerin oynandığı mutuel pencerelerinin yakınındaki buluşma noktamızı belirledim ve trafiğin akışını anlamaya çalışırken yeni edindiğim naneli julep'imi yudumladım.

Kısa bir süre sonra, ya da kısa bir süre gibi hissettiren bir süre sonra, içkimin boş olduğunu ve dikkatimin etkinliğin genel havasına daldığını fark edince şaşırdım. Derby'e ilk kez katılıyordum ve insanları izlemek hiç de fena değildi. Ya da daha doğrusu kıyafetleri izlemek.

Kaç erkeğin açık renk keten takım elbise, mavi beyaz çizgili gömlek ve ipek kravat giydiğini ya da kaç bayanın süslü elbiseler ve tuhaf şapkalar taktığını fark etmek için ayrıntılara odaklanmama gerek yoktu. Her ikisi de o kadar boldu ki, sadece geleneklere uymayan insanlar dikkatimi çekiyordu.

Parlak renkli şapka kenarları, tüyler, kumaş çiçekler ve taba rengi takım elbise ceketlerinden oluşan bir okyanusta koyu lekeler gibi göze çarpıyorlardı.

Belki başka bir yerde, başka bir etkinlikte olsaydım, tamamen siyah giyinmiş üç adam -her biri farklı bir bahis çizgisinde duruyordu- gözüme çarpmazdı, ama çarptılar. İçgüdüsel olarak bakışlarım yüzlerine kaydı ve büyülenmiş bir halde onları tanıdığımı fark edince şok oldum.

Georgia'daki Talons MC kulübünden Dövmeli Mike. Onunla altı yaşımıdayken, annemin Dragon Biker Bar'daki aile pikniğine gitmemize izin verdiği son seferde tanışmıştım.

Teksas'taki Chains MC kulübünden Hawk. Onunla ayrıca anaokulundan önceki yaz Iron Wraiths aile pikniğinde tanışmıştım. Benim yaşlarımda ikiz oğulları vardı ve çok sert oynamışlardı.

Kentucky'deki Snakes MC kulübünden Gunner. Ben beş yaşımıdayken bir keresinde babamla birlikte evimize gelmişti. Quonset kulübesinde bisikletleri üzerinde çalışmışlar ve bittiğinde annemi daha fazla bira almaya göndermişlerdi.

Bunlar sadece ilk üçüydü. Sonraki birkaç dakika boyunca, ben şaşkın şaşkın bakarken, yedi tane daha gördüm. Toplam on taneden beşini tanıyabildim ama bu önemli değildi. Hepsinin bir motosiklet kulübünden olduğu gün gibi ortadaydı. İstemedenden de olsa ayrıntıları fark etmeye başladım, muhtemelen bu ayrıntılar bir model oluşturuyordu.

Her adam göğsüne bağlı büyük bir çanta taşıyordu. Adam pencereye yaklaştığında, görünüşe göre tam olarak ne söyleyeceğini bilerek hızlıca bir bahis oynadı. Ardından bir miktar nakit para uzattı - durduğum yerden ve görebildiğim kadarıyla, bahis oynayan adamların her biri için önemli bir miktar gibi görünüyordu - ve sonra biletini aldı, döndü ve gitti.

Ancak adamların hiçbiri ne çok uzağa gitti, ne bir araya toplandı, ne de az önce bahis oynadıkları yarışları izledi. Aynı MC kulübünden iki adam bile - Dövmeli Mike ve Cueball adında tanıdığım bir başka adam, o da Talons MC'den- birbirleriyle konuşmuyorlardı.

Bununla birlikte, her yarıştan sonra adamlardan biri -on kişiden sadece biri- kazançları toplamak için pencereye yaklaştı. Bu kısım rastgele görünüyordu, aynı adam iki kez değil, bana bahis kısmının organize bir şekilde yapıldığı ve kazananın gerçekten kazandığı izlenimini veriyordu.

Genelde Simone gibi önsezilerim olmazdı, ama bu olayı dört kez izledikten sonra, ayrıntıları geçiştirme eğilimimle ben bile

garip bir şeyler oluyordu.

Bu yüzden, mavi takım elbiseli ve beyaz cep mendilli uzun boylu bir adamın bana doğru yürüdüğünü fark ettiğimde, babamı gördüğüme gerektiği kadar şaşırmadım.

Ağzında bir gülümseme belirdi ve gözlerinin üzerimde gezinerek kıyafetlerimi incelemesini izledim.

"Güzel takım," dedi birkaç adım ötede durarak. Elinde de boş bir nane likörü bardağı vardı. Benimkinin aksine onun buzı erimemişti. "Açık gri ve uyumlu bir yelek. Kravat pembe mi?"

Ona ters ters bakarak yavaşça bir kez göz kırptım, midemde kaynayan saldırganlık dalgasını bastırmak için elimden geleni yaptım, yeniden yaşanmak ve yeniden deneyimlenmek için haykıran korkunç anılar geçidiyle birlikte.

Bunu istemiyordum.

Bugünkü zamanımın hiçbirini boktan anılarla savaşıyor ve onları ayıklayarak geçirmek istemiyordum.

Ve eğer bu pislik Simone ile geçireceğim günü mahvederse lanetleneceğim. Bu nedenle, "Ne istiyorsun?" diye sorarken ses tonum soğuktu.

Gülümsemesi değişmedi ama bakışları keskinleşir gibi oldu. "Seni bir aydır görmedim."

"Yani?" Saatime bir göz attığımda, neredeyse öğleden sonra 2:45 olduğunu gördüm. Simone her an gelebilirdi. O gelmeden önce gitmesi gerekiyordu.

"Roscoe." Sesindeki gerginlik beni tekrar ona baktırdı. "Oğlum," dedi ve laissez-faire maskesinin büyük bir kısmı düşmüş, gözleri korkuyla çevrelenmiş, alnındaki endişe çizgileri iyice belirginleşmişti.

Yüzündeki ifadeye kaşlarımı çatarak yarım adım öne çıktım ve sesimi alçalttım. "Dinle, bu işler nasıl yürüyor bilmiyorum ama yardım etmek için şartlarımdan biri beni rahat bırakman olmalı."

Gözlerine kum atmışım gibi irkildi ve kaşları önce şaşkınlık, sonra da rahatlamayla karışık bir şekilde düğümlendi. "Bana yardım mı ediyorsun? Babana yardım mı edeceksin? Oğlum-"

"Yapma bunu, sakın yapma," dedim dişlerimi sıkarak. "Bunu senin için yapmadığımı biliyorsun."

Darrell bana baktı ve birkaç saniye boyunca dikkatle beni izledi. "O zaman bunu kimin için yapıyorsun? Çünkü Billy'ye izin vermeye devam edersen kendine yalan söylemiş ve ikimizi de kalan zamanımızdan mahrum bırakmış olacaksın-"

Başımı sallayarak alay ettim. "Bu Billy ile ilgili değil. Bu federallerle bir anlaşma yapmanla, kritik bilgileri vermenle ilgili, ancak ve ancak kemik iliğimi bağışlarsam. Dedğim gibi, bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum ama ailemi bu işin dışında tut. Onların bilmesini istemiyorum."

"Federallerle bir anlaşma ..." Babam topukları üzerinde geriye doğru sallandı, yüz hatları şaşkınlık ve merakla karıştı. Ashley'e o kadar çok benziyordu ki - gözlerinin etkilenmemişliği, ağzının şekli - başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Boğazını temizlediğini duydum ve yaklaştığını hissettim. Elini omzuma koymadan önce sadece bir saniye tereddüt etti ve konuşmamızı odanın geri kalanından engelledi.

"Federallerle bir anlaşma yapmadım Roscoe," dedi, sesi kararsız bir fısıltı gibiydi. "Çünkü yardım etmeyi kabul ettiğini bilmiyordum."

Gerildim ama uzaklaşmadım, zihnim fazla mesai yapıyordu.

"Ama artık bildiğime göre, artık kabul ettiğine göre, benim için bağlantına bazı bilgiler vermeni istiyorum."

Başımı sallayarak, bir bağlantım olmadığını, sadece Simone'un bir arkadaşıyla gevşek bir bağlantısı olduğunu söylemek üzereydim ki, biri kolumu çekiştirerek sözümüzü kesti.

Döndüğümde Simone'un açık pembe bir elbiseyle orada durduğunu gördüm. Geniş ve endişeli gözleri ben ve Darrell arasında gidip geliyordu.

Bir hayal gibiydi.

Yakasının düşüklüğünü, kumaşın göğüslerini ve gövdesini sarışını ve belinden dizlerine kadar inen dolgun bir eteğe doğru kabarışını inceledim. Ayaklarında pembe ve beyaz kareli stiletolar vardı, başında ise bir tarafa doğru ustaca eğilmiş, kalla zambaklarıyla kaplı küçük beyaz bir şapka. Saçları yukarı doğru toplanmıştı ve kumaş çiçeklerin köpüklü karışımının altındaydı; dudakları pespembe parlıyordu.

Onları yalamak istedim.

Köprücük kemiğinin üzerindeki ipeksi kahverengi teni tatmak ve kulağına fısıldayarak ne kadar muhteşem görüldüğünü, onu ne kadar özlediğimi ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söylemek istedim.

Ama yapamadım, çünkü Darrell oradaydı ve tek söyleyebildiğim, "Özür dilerim. Burada olacağını bilmiyordum."

Özrümü elinin tersiyle itti ve sıkıca, "İyi misin?" diye sordu. Çenemi sıkarak başımı salladım ve elini kolumdan nazikçe çektim.

Parmaklarının arkasını öptüm. Sonra onları dirseğimin kıvrımına sıkıştırdım ve babamla yüzleştim.

"Biz gidiyoruz. Bizi takip etme, bizimle -ikimizle de- bir daha konuşma."

"Bekle." Omzumdaki eli sıkılaştı, sesi gergin ve çaresizdi. "Federallerdeki bağlantına benim için bir mesaj iletmelisin."

Simone'un yanımda sertleştiğini hissettim ve babama sinirlenerek homurdandım. Çok dikkatli davranmış, günün mükemmel geçmesini sağlamak için erkenden gelmişim. İşte o, her şeyi mahvediyordu.

"Federallerde bir bağlantım yok," diye fısıldadım sertçe.

Darrell'in gözleri şüpheyile kısıldı. "O zaman neden bahsediyoruz? 'Federallerle anlaşma' derken ne demek istedin?"

Onu silkeleyip atma dürtüsü beni boğdu ve sakın kalmak için mücadele ettim. "Çek şu lanet elini hemen."

"Hayır. Bana ne bildiğini söyleyene kadar olmaz." Bakışları bana dönmeden önce Simone'a kaydı. "Şu anda burada birkaç ortağım var ve bu yolu avucumun içi gibi biliyorum. Kalabalık bir yerde olabiliriz, ama Bayan Simone'un buradan şu anda olduğu gibi el değmeden ayrılmasını istiyorsanız, o zaman-"

"Ona söyledim." Simone öne çıktı ve önüme geçti, elleri beni yerimde tutmak istercesine kalçalarımın geldi, belki de kontrolümün kırıldığını ve yaşlı adamı yere sermeme saniyeler kaldığını hissediyordu

-Yakın ortağı olsun ya da olmasın.

"Ona anlaşmadan bahsettim ve bilgi karşılığında kemik iliğini vermezse işbirliği yapmayacağınızı söyledim," diye fısıldadı hızlıca, adamın tüm dikkatini ve şüphesini üzerine çekerek.

"Peki siz nereden biliyorsunuz Bayan Simone?" Ses tonu ve mavi bakışları mesafeliydi ama yine de her ikisi de açık bir tehdit içeriyordu ve her ikisi de kemikleri toz olana kadar yüzüne vurma isteği uyandırdı.

"Çünkü bir bağlantım var ve o bağlantı bana söyledi," dedi hızlıca, sesi tuhaftı.

Darrell ona bakarken çenesini kaldırdı, soğuk bakışları sanki yüzünde kelimeler varmış gibi onu okuyordu. Başını iki yana salladı.

"Hayır," diye fısıldadı karanlık bir sesle. "Hiç sanmıyorum, Bayan Simone. *Bir bağlantınız* olduğunu hiç sanmıyorum. Yalan söyleme konusunda her zaman kötü oldunuz."

Omuzlarını kavradım ve onu hareket ettirmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı.

Darrell'in gözleri benimkilere geldi, tutuldu, yüz hatları duygudan yoksundu ve "Biliyor mu?" diye sordu.

"Sen neden bahsediyorsun?" Hırladım, sabrımın sonuna gelmişim. "O kim?"

Ama sonra Simone kısık bir sesle, "Hayır, bilmiyor," dedi ve Darrell'in son sorusunun bana değil ona olduğunu anladım.

Darrell Simone'a, "Şimdi şöyle olacak: Beni tutuklayacaksın, hemen şimdi," dediğinde şaşkınlığımı atmaya yakın bile değildim.

"Ne?"

"Ne?"

O ve ben hep bir ağızdan konuştuk.

Babam beni görmezden geldi, tüm dikkati Simone'a odaklanmıştı. "Beni tutuklayacaksın, tam burada, hemen şimdi. Rozetini herkesin görebileceği şekilde göstereceksin, herkesin görebileceği şekilde ve beni geldiğin gibi dışarı çıkaracaksın."

"Buna gerek yok," diye fısıldadı. "Ayrıca yakınlarda iş ortaklarım var ve-

"Hayır, yok." Başını salladı.

Bu sırada ellerim omuzlarından indi ve bir adım geri çekilmeye çalıştım. Ama yapamadım. Parmakları pantolonumun kumaşını kavradı.

"Evet, biliyorum," diye ısrar etti. "Onlar da benimle geldi. Saatler önce hep birlikte geldik."

"Razor'ın peşindeler, değil mi?" Darrell'in ses tonu bir iş adamına dönüşmüştü. "Şu anda burada değil ama buradaydı. Kolluk kuvvetlerinde gözleri ve kulakları olmadığını mı sanıyorsun? Ve şimdi de senin *ortaklarını* boşa kürek çektiriyor. Hiçbiri Derby'de kalmadı. O gittiyse neden burada olsunlar ki? Tek başınasın Simone. Sen olmalısın."

Pantolonumdaki tutuşu azaldı ve uzaklaşabildim ama "Neden şimdi?" diye sorduğunu duydum.

Darrell'in bakışları yoğunlaştı ve sözleri kesildi, "Çünkü beni şimdi almazsan, yarın sana ihtiyacın olan bilgiyi vermek için hayatta olup olmayacağımı bilmiyorum, ortaklarımın tüm bu alışverişi izlediğini ve-" Durdu, yutkundu, gözleri kısa bir süreliğine bana kaydı ve "Razor kanseri biliyor ve Roscoe'nun bağış yapacağını da biliyor" dedi.

"Bunu nasıl bilebilir ki?" Aynı anda hem düşündüm hem de sordum.

"Çünkü ona söyledim," dedi Darrell dişlerini sıkarak. "Öğrendi ve ben de hasta olduğumu ama bunu gizlediğimi itiraf ettim."

"Sen lanet bir aptalsın," diye tısladı Simone. "Seni bağışlayacağını mı sandın? Yardım edeceğini mi? Seninle ilgileneceğini mi? Razor gibi biri için zayıflık seni bir sorumluluk haline getirir."

Yüzünü göremiyordum, sırtı bana dönüktü ama tereddüt ettiğini hissettim, seçenekleri üzerinde düşündüğünü biliyordum ve işte o zaman beynim nihayet neler olduğunu kavradı.

O FBI'dan.

Simone gizli bir FBI ajanıydı.

Anılarımı araştırdım, işaretler aradım ve her zaman ayrıntılardan kaçınmaya çalıştığım için kendime lanet ettim.

Mart ayının son Perşembe günü lokantanın dışında Darrell'la nasıl konuştuğunu, onun kendisine Bayan Simone demesini hiç umursamamış gibi görüldüğünü.

"Belki içeri gelip biraz turta yiyebilirsiniz?"

Ertesi gün eve çörek getirdiğinde konuşulan ilk konunun babam olduğu gerçeği beni arka kapıdan verandaya kadar takip etti.

"Sorularım var. Baban seni rahatsız ediyor mu?" Başımı salladım.

"Seninle ilk kez ne zaman iletişime geçti?"

Sesinin tonundaki bir şey dikkatimi çekti, sanki soru resmi bir soruymuş gibiydi ve ona hızlıca bir bakış attım.

"Darrell Winston'la neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Beni Hawk's Field'da nerede bulacağını nereden biliyordu, o geceki ilk konuşma konusu da babamdı.

"Hey, bazı sorularım var." İçimi

çekerek, "Mesela?" diye sordum.

"Babanla aranızda neler oluyor?"

Öne doğru bakarak ve konu seçimine kaşlarımı çatarak başladım.

"Babam mı?"

"Darrell."

"Evet. Babamın kim olduğunu biliyorum." Dişlerimi sıktım.

"Baban hakkında konuşmak istiyor musun?" Simone kelimelerini dikkatle seçiyor gibiydi. "Yani, geçen hafta aniden ortaya çıkmış gibi görünüyor. Onu gördüğüne sevinmemiş gibiydin."

"Değildim."

"Seninle temas kurmaya çalıştı mı? Geçen haftadan beri?"

Catfish ve Twilight beni almaya geldiklerinde nasıl ortaya çıktığını ve onları onu da almaya zorladığını. Biz odada kapana kısılmışken kullandığı silahsızlandırma hareketleri. Kamyonetime yerleştirdiği ve benim asla bulamadığım takip cihazı.

Tabii ki. *Tabii ya*. Nasıl bu kadar kör olabildim? Yoksa neden beni izlesin, kasabada takip etsin, aniden ilgilensin?

İlgilenmiyordu. Beni tanımak istemiyordu. Bana ihtiyacı vardı, babama ulaşmak için *beni kullandı*. Onunla konuşmak, iletişim kurmak ve şimdi de ona yardım etmek için beni kullandı, çünkü sahip olduğu bilgiye ihtiyacı vardı.

İçimde bir şey çatladı, ateş ve buz göğsümden yere döküldü. Nefes alamıyordum. Nefes almak yaşamak demektir ve acı... *acı*.

Babamın sesindeki aciliyet beni şimdiki zamana geri getirdi ve zihnimle savaşıyor düzenli, kesici düşünceler ve yaralayıcı anılardan oluşan tsunamiyi geri dönmeye zorladım. Buradan çıkmam gerekiyordu. İkisinden de uzaklaşmalıydım.

"Acele etmeliyiz. Bilgimi mi istiyorsun? Cinayetlerin durmasını mı istiyorsun? Beni hemen içeri alın. Roscoe bağışını yaptıktan ve tedavim için her şey ayarlandıktan sonra, Razor Dennings'i ve tüm suç ortaklarını teslim edeceğim - çünkü sizi temin ederim, bildiğinizden çok daha fazlası var -FBI'a gümüş tepside sunacağım."

"Özür dilerim Roscoe," dedi nefesinin altından, gözleri önce bana sonra da başka bir yere kaydı. Orada gördüğüm şey aklımı başımdan aldı, utanç kısa sürede esnek olmayan bir kararlılıkla gölgelendi.

Simone bu kez tereddüt etmedi. Görünüşe göre, düşünmek için bir saniyeye bile ihtiyacı yoktu. Elbisesinin ön kısmının altına uzandı ve şapkadaki tavşan çıkaran bir sihirbaz gibi birkaç eşya çıkardı, bana doğru bir şey fırlattı.

Ben de yakaladım. Kelepçe.

Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde üç adım yana sendeledim, o da geri çekilip babamın ulaşamayacağı bir yere gitti ve silahını babama doğrulttu. Çevremdeki insanların nefes nefese kaldığını, bize baktığını, ağzı açık kaldığını fark ettim. Onları görmezden geldim.

"FBI," diye bağırdı kararlı bir şekilde, tüm sertliği, yoğunluğu ve odaklanmasıyla, pembe elbisesi, zambak desenli fascinatoru ve ona uygun ince topuklu ayakkabılarıyla Lady Justice gibi duruyordu. Simone'un omuzları kasıldı, kolları dirseklerinden büküldü. Adamı görüş alanına aldı, yüzü sert bir maske gibiydi, namlu doğrudan adamın göğsüne doğrultulmuştu. Diğer elindeki siyah cüzdanı Darrell'a ve yakındakilere göstererek, "Darrell Winston, tutuklusun," dedi.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"Acıyı unutmak çok zordur ama tatlılığı hatırlamak daha da zordur. Mutluluk için gösterecek bir izimiz yok. Barıştan çok az şey öğreniyoruz."

CHUCK PALAHNIUK, GÜNLÜK

Simone

Hikayeyi anlatmak kolaylaşmadı. Aksine, her seferinde daha da hantallaştı, Roscoe'nun rolü boynumda kurşuni bir albatros oldu.

Darrell'ı Batı Kentucky FBI saha ofisine getirdiğimden beri beş kez anlatmıştım. Önce Ajan Lehey'e, saha ofisinin Sorumlu Özel Ajanı'na (SAIC) ve yardımcısına. Her ikisinin de derbiden önce Churchill Downs'daki operasyonumuz hakkında bilgilendirildiğini öğrendim. Ayrıca Lehey, kurbanlardan üçünün geçen Temmuz ayında kendi yetki alanında bulunması nedeniyle davaya yakından aşinaydı.

Ardından, Louisville'e dönerken telefonda Ajan Nelson'a hikayeyi anlattım. Nelson'dan sonra hikayeyi Knoxville'deki SAIC'imize ve onun yardımcısına bir kez daha tekrarladım.

Ve şimdi bunu Nelson ve SAIC Lehey'e tekrarlıyordum. Küçük bir ofiste oturmuş, hâlâ pembe elbisemi ve kalça kılıflarımı giymiş, bayat kahvemi yudumlarken bir kayıt cihazına konuşuyordum. Gecenin bir yarısıydı. Müthiş şapkam muhtemelen ayakkabılarımla birlikte soyunma odasındaydı.

"Louisville Polisi'nden Memur Parkland bizi tam da bu noktada buraya getirdi." Son anlatışımı alnımı ovuşturarak bitirdim.

"Neden bizi aramadınız?" Lehey beni dikkatle izleyerek sordu. "Neden seni bizim almamızı istemedin? Neden Louisville Polisi'ne güvendin?"

Bu soruyu bana daha önce de sormuştu - hikayeyi ilk anlattığımda yardımcısı da sormuştu.

"Birkaç nedenden dolayı." Nelson'a bakarak ilk cevabımı yorgun bir şekilde tekrarladım, "Öncelikle, ofisinizin bilgilendirilip bilgilendirilmediğini bilmiyordum."

"Payton, Dennings'i yakalayan ekibin bir parçası değildi," dedi Nelson y a n ı m d a oturduğu yerden; saha ofisine beş gün önce gelmişti.

saatler önce, ancak kısa bir süre önce benimle oturmasına izin verilmişti. "Ofislerimiz arasındaki bilgi trafiği hakkında hiçbir bilgisi olmadığını doğrulayabilirim."

Lehey başıyla onayladı ve devam etmemi işaret etti.

"İkincisi, Winston Churchill Downs'ta bazı ortaklarının bulunduğundan söz ettiği için izin ve araba beklemek istemedim. Herhangi bir gecikme tehlikeli olabilirdi ve Nelson bana Winston'ın yüksek profilli bir varlık olduğunu söylemişti. Louisville Polisi zaten işbirliği yapıyordu. Onlara Winston'ın arama emri numarasını verir vermez, zaten olay yerinde olan arabayı teklif ettiler. Benden sadece takviye kuvvetlerin gelmesini beklememi istediler; bunun da beş dakikadan kısa süreceğini tahmin ediyorlardı. Bunun doğru olduğu kanıtlandı."

"Yani asıl mesele zamanlamaydı."

"Uygunluk, aciliyet," diye açıkladım.

"Evet."

"Peki ya oğlu? Roscoe Winston?" Lehey sordu. "Neden onu da gözaltına almadınız? Neden Louisville Polisi'ne güvündünüz?"

Bakışlarım tekrar Nelson'a kaydı ve göğsümden dışarıya doğru yayılan, boğazımı sıktıkça sıkıran acı verici ağrılara karşı bir tampon olarak yavaş bir nefes aldım. Bıçak gibi saplanan zonklamaya karşı göğüs kafesimi ovuşturdum.

Bana bakışı, sanki ona ihanet etmişim gibi, sanki beni tanımak istemiyormuş gibi... Tanrım. Bunu asla unutamayacaktım. Roscoe lisedeyken beni görmezden geldiğinde bile bana hiç öyle bakmamıştı.

Seni asla affetmeyecek.

Onu henüz görmemiştim ama Roscoe'nun burada olduğunu, büyük ihtimalle başka bir ofiste tutulduğunu biliyordum. Lehey saatler önce bana Louisville Polisi tarafından alındığını ve güvende olduğunu söylemişti.

"Churchill Downs'ta, etrafımızdaki kalabalığın paniğe kapılmayacağını anladıktan sonra Roscoe'ya babasını kelepçelemesini söyledim. Yine Winston'ın ortaklarıyla ilgili tehditlerinin farkındaydım ve onlardan birinin kör bir noktadan üzerimize gelmesini istemiyordum."

Iron Wraiths'in başkan yardımcısı için kahraman olmaya çalışan ve Roscoe ile benden daha fazlasını tehlikeye atan bir MC acemisine ihtiyacım yoktu. Endişelenmem gereken yüz elli bin vatandaşım vardı.

Kendimi yeterli ve yetenekli görüyordum ama Nelson'ın bile Winston'ı aynı anda kelepçelebileceğinden ve tüm tehditleri karşılayabileceğinden şüpheliydim.

"Roscoe emrettiğim gibi yaptı." *Yüzü taş gibi, gözleri granit gibiydi.*

"Sonra geri çekildi ve ortadan kayboldu." "Ortadan kayboldu da ne demek?" Lehey sordu.

"Toplanan kalabalığın içinde kayboldu, kalabalığın onu yutmasına izin verdi. Onu bulamadım ve harekete geçmem gerekiyordu."

"Yani Louisville Polisi'nden devreye girmesini istediniz?"

"Evet. Söylediğim gibi, varlık güvence altına alınır alınmaz ve nakil için beklerken, Roscoe Winston'a telefonumdan ulaşmaya çalıştım." Roscoe'ya mesaj attım. Cevap vermemişti. Aradım. Açmamıştı. "Seçenekler tükenince Louisville Polisi'ne eşkalini ve resmini verdim, şüpheli kişi olduğunu belirttim."

"Ve onu Kulüp Binası Kapısı'nın dışında mı durdurdular?"

Omuz silktilim, kalbimin dayanılmaz çarpıntısının durmasını isterken sesimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bunu doğrulayamam. Roscoe'ya ne olduğunu benden daha iyi biliyorsun. Onu son gördüğümde -dediğim gibi- babasını kelepçeliyordu."

Lehey düşünceli bir şekilde başını salladı, gözleri elbisemin üzerinde geziniyordu. "Roscoe Winston ile ilişkiniz nedir?"

Çenem titredi çünkü birdenbire tüm hüznü hissettim. Tüm hüznü.

Hepsini.

Ağlamayacaktım. Ağlamazdım. Simone Payton iş yerinde ağlamaz. Simone Payton işleri halleder. Görünüşe göre, Simone Payton ayrıca üzgün olduğunda üçüncü şahıs olarak konuşuyor ve kendisi hakkında düşünüyor.

Ama konudan sapıyorum.

Derin bir nefes alarak ciğerlerimde tuttum, esnemelerini, genişlemelerini ve rahatlamalarını bekledim. Gevşemediler, ben de nefesimi verdim. Daha iyi hissetmiyordum, daha uyuşuk hissediyordum. Ama en azından konuşabiliyordum.

"Roscoe Winston ve ben çocukluk arkadaşydık ve son zamanlarda romantik bir ilişkimiz oldu," dedim, sesim bir robot gibi çıkıyordu.

"Anlıyorum." Lehey'in gözleri Nelson'a kaydı. "Bundan haberin var mıydı?" "Evet. Biliyordum," diye kesin bir dille cevap verdi Nelson.

"Peki sen onayladın mı?"

Lehey'e dik dik bakarken Nelson'ın profilini inceledim. "Bok çuvalı babasına yardım etmeyi kabul ettirdi, değil mi? Tabii ki onayladım."

Lehey'nin ağzı seğirdi ama hemen çenesini göğsüne bastırdı. Bir saniye sonra boğazını temizledi ve tekrar bana baktı. "Payton,

Babasını tutuklamadan önce Roscoe senin büroda çalıştığını biliyor muydu?"

Başımı iki yana salladım, uyuşukluğu kucakladım, çünkü bana bakışı sonsuza dek beynime kazınmıştı ve beni sonsuza dek hüzünlendirecekti.

"Hayır," dedim, sesimin içi boştu. "Tamamen gafil avlanmış gibi görünüyordu."

Hayal görmüyorsam, Lehey'in bakışları yumuşadı ve azıcık -sadece azıcık- sempatik göründü.

Ama sonra bu sempati bir anda kayboldu ve Nelson'a başıyla kısa bir selam vererek işine geri döndü.

"Başka sorunuz yoksa burada işimiz bitti."

Kıdemli ajanım uzun bir süre Lehey'e baktı ve Lehey de ona baktı. Belli ki sessizce iletişim kuruyorlardı ama aralarında ne geçtiğini bilmeme imkân olmadığı için kendimi tutmaya odaklandım.

Tek yapmam gereken Roscoe'yu benimle konuşmaya, beni affetmeye ve bana tekrar güvenmeye zorlamaktı. Basit, değil mi?

Değil mi?

Bu son, Simone. Seni asla affetmeyecek. Bırak bir Sherpa sana rehberlik etsin, duyguların değil.

"Bir sorun var," diye duraksayarak başladı Nelson, beni iç karartıcı düşüncelerimden çekip çıkararak, gözleri hâlâ Lehey'deydi. Kısa bir duraksamadan sonra sandalyesinde döndü ve beni inceledi. "Simone," dedi, ilk ismimi kullanarak beni şaşırtarak, "bana Roscoe'nun hafızasından bahset."

Kaşları birbirine çarptı. "Hafızası mı?"

Nelson bacak bacak üstüne atarak ellerini kucağında birleştirdi. "Onu uzun zamandır tanıyorsun."

"Onu tüm hayatı boyunca tanıdım," diye düzelttim ama sonra ifademi değiştirmek zorunda kaldım. "Aslında onu on altı yaşımıza kadar tanıyordum. Ama o-"

Lehey araya girdi, "Roscoe'nun hafızasında hiç olağandışı bir şey fark ettin mi?"

Başımı salladım, "Hayır" demek üzereydim ama kendimi durdurdum. Bu tam olarak doğru değildi. "Sanırım, yani, düşündüğümde, Roscoe konuşmaları hatırlama konusunda her zaman çok iyi olmuştur."

"Bize bir örnek verebilir misin?" Nelson son derece ilgili görünüyordu.

Bir ay önce Hawk's Field'da ve çocukluğumuz boyunca sayısız kez yaptığımız konuşmaları düşündüm. "Kendisine sorulan soruların bir listesini kelimesi kelimesine tekrar edebilir. Hatta ..." Gözlerimi kırdım ve konuyu gerçekten düşündüğümde Roscoe'nun örnek bir hafızaya sahip olduğunu keşfederek irkildim.

"Hatta mı?" Lehey itti.

"Uh." Boğazımı temizledim. "Ben- ben yapamam- yani, evet. Mükemmel bir hafızası var. Yıllar önce gerçekleşen konuşmaları bana kelimesi kelimesine tekrarladı." Titreyen parmaklarımla ağzımı kapattım, ani ve apaçık bir farkındalığın ardından gelen sıcak bir kafa karışıklığı dalgası üzerime hücum etti.

"Gerçekten iyi bir hafızam var," dedi, sanki bu bir gerçekmiş ve saçmalık değilmiş gibi.

Sonra onu daha fazla sorguladım ama ne konuştuğumuzu tam olarak hatırlayamadım, hafızasına inanmadığı için bakire kaldığıyla ilgili bir şeydi.

Ah, evet! Ona bunun mantıklı olmadığını söyledim.

"Düşünürsen mantıklı geliyor," dedi, bakışları benim ötemde bir noktaya odaklanmıştı. Bir süre sessizce baktı, belli ki kendi yansımalarında kaybolmuştu.

Ona birkaç saniye verdim ve sonra tekrar araya girdim, ona hafızası hakkında daha fazla şey sordum, ne kadar iyi olduğunu sordum. . Sanırım ... ya da onun gibi bir şey.

Ama sonra bana baktığında, gözlerinin ne kadar duygulu olduğunu bir kez daha fark ettim. Sonra da ne kadar yakışıklı olduğuna vuruldum. Sonra da kızlığını bozmak için beni seçmiş olmasının ne kadar harika bir şey olduğunu düşündüm. Eğer alkış gibi görünmeden kendimi beşlik çakabilseydim, çakardım.

"Gerçekten, gerçekten çok iyi," diye cevap verdi. Ama ben soruyu çoktan unutmuştum.

"Simone." Nelson tekrar konuşmaya başladı ve beni şimdiki zamana geri getirdi. "Roscoe bize derbide bahis oynayan birkaç adamı tanıdığını söyledi."

"Tamam." Aptalca başımı salladım, konuşmayı takip etmeye çalışıyordum.

Nelson beni incelerken kaşları birbirine yaklaştı. "Adamları sadece bir kez karşılaştıkları için tanıdığını söyledi. Çocukken."

"Tamam," dedim yine, hâlâ zorlanarak.

Nelson ve Lehey bir kez daha bakiştılar.

"Bu mümkün olmamalı." Lehey bariz olanı işaret etti. "Bir insanın beş yaşındayken sadece bir kez karşılaştığı bir yüzü ya da ismi hatırlaması normal değildir. Birinin yıllar sonra bir konuşmayı kelimesi kelimesine hatırlaması da kesinlikle normal değildir."

Boğazım kurumuştı, bu yüzden yutkundum. "Bu Roscoe için doğru gibi görünüyor," diye mırıldandım, Roscoe'nun ezberleme becerilerinin alışılmadık doğasını şu ana kadar fark edememiş olmamdan dolayı bunalmışım. Yani, iyi bir hafızası olduğunu biliyordum ama bunu hiç düşünmemiştim. Bu sadece onun bir parçasıydı, tıpkı gözlerinin rengi, burnunun şekli ya da oltalara solucan takma konusundaki titizliği gibi.

Bu sadece Roscoe'ydu.

"Gerçekten mi?" Nelson'ın sorusu normalden daha tizdi, ses tonu inançsızlıkla doluydu. "Simone, bu- bu çılgınlık. Süper tanıyıcıları duymuştum -büroda onlardan koca bir filo var- ama sen konuşmaları ve sadece bir kez karşılaşılan yüzleri ezberleyen birinden bahsediyorsun. Bu onun durumsal bir fotoğrafik hafızaya sahip olduğu anlamına gelir. Bunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musunuz?"

Midemin bulandığını hissettim, çünkü haklıydı. Başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki? Onu tüm hayatım boyunca tanımışım. Bu kadar bariz bir şey nasıl gözümünden kaçmış olabilirdi?

Belki de onu tüm hayatın boyunca tanıdığın içindir. ?

Roscoe ile olan en iyi çocukluk anımı hatırlamaya çalışırken, birkaç küçük parçanın canlı olduğunu fark ettim - görüntü parıltıları, bir duygu hissi -Ama genel olarak bulanıktı, bir sahneden ziyade bir izlenimdi. Daha sonra en kötü ortak anımızı, babasıyla ilgili olanını ortaya çıkarmaya çalıştım ve omurgamda soğuk, nemli ve felç edici bir dehşet duygusu belirdi.

Çocukken sadece bir kez karşılaştığı bu adamları bugün bu kadar net hatırlıyorsa, başka neler hatırlıyordu?

Belki de daha önemlisi, ne kadar net hatırlıyordu?

* * *

Roscoe'yu nihayet gördüğümde saat gece 1'i geçiyordu. Dinlenme odasındaki bir kanepede uyuyordu, ceketi yakındaki bir sandalyenin arkasına asılmıştı, pembe kravatı da üzerine atılmıştı. Onu görünce göğsüm kalbimi sıktı, sanki göğüs kafesim organıma agresif bir şekilde sarılmaya çalışıyordu.

Çok fazla duygu.

Ama garip bir şekilde, en güçlü ve en yüksek sesli olanlar benimle ilgili değildi, beni asla affetmeyeceğine dair endişem, bittiğimize dair korkum. En güçlü duygularım onunla ilgiliydi. Onun için endişeleniyordum. Onun için korkuyordum.

"Gerçekten iyi bir hafızam var."

Titredim.

Nasıl bir şeydi bu? *Her şeyi* hatırlamak?

Uzun boyunu, bacaklarının kanepeden nasıl sarktığını incelerken, boyunun bazen onun için ne kadar garip olabileceğini düşündüm. Havayolu yolculuğu, alçak tavanlı odalara girmek ya da garip kanepelerde uyumak muhtemelen bir katildi. Ancak, onun çok uzun olduğuna karar vermek yerine, dünyanın çok küçük olduğuna karar verdim.

Roscoe olduğu gibi mükemmeldi. Umarım bunu biliyordur.

Uykusunda kıpırdandı. Beklenmedik hareket beni ileri doğru itti ve bir elimi omzuna koyarak kanepenin kenarındaki kalçalarımın doğru alçaldım ve onu nazıkçe sıktım.

"Roscoe," diye fısıldadım, elimi yüzüne götürdüm, sakalının kısa tüyleri avucumu gıdıklıyordu. "Roscoe," *aşkım*, "gitme vakti geldi."

Göz kapakları kırpışarak açıldı, bakışları önce bulanıklaştı ama sonra beni tanıyınca neredeyse bir anda keskinleşti. İrkildi, doğrulup dokunuşumdan uzaklaştı, parmaklarını saçlarının arasına sokarken odaya göz gezdirdi.

Kalbim onun geri çekilmesiyle haykırdı, aramıza koyduğu mesafeyi protesto etti. Ama kalbime sakın olmasını söyledim.

Bana güvenmiyorsa, öyle olsun. Onu suçlayamazdım.

Ama, kahretsin, beni affedecekti. Eğer ben onu on yıl önce beni terk ettiği için affedebildiysem, o da beni gizli ajan olarak işimi yaptığım için affedebilirdi ve affederdi. Sebebini görecekti-Sherpa, gerçek Google Haritalar'a danışacak ve bunu atlatacaktık. Mantık rehberliğinde.

Elbette bunu asla unutmayacaktı ama beni affedecekti. "Saat kaç?" diye sordu, sesi uyku doluydu.

Aramızdaki mesafeyi korumaya dikkat ederek kanepede yanına oturdum. "Saat biri geçti."

Başını salladı. Yutkundu. Gözlerini ileri dikti.

"Gidebilir miyim?" diye sordu.

"Evet. Seni eve bırakırım."

Bana bakmadan başını salladı. "Bir taksi çağırayım."

Profilini, dudaklarının sertliğini, çenesinin gerginliğini inceleyerek ne düşündüğünü merak ettim. *Ya da ne hatırladığını.*

"Seni eve bırakmama izin vermen için gerçekten ısrar etmeliyim," dedim elimden geldiğince nazikçe.

Roscoe başını sallamaya devam etti ama sonra gözlerini kapadı, dirseklerini dizlerine dayadı ve alnının ellerine düşmesine izin verdi.

Benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. "Neydi o?" diye sordum.

Doğrulup bana döndü ve bakışlarının ardındaki sertlikten irkildim. Churchill Downs'daki kulüp binasında gizli görevde olduğumu öğrendiğinde bana attığı bakışın bir yankısıydı bu.

"Dedim ki" -sesi buz gibiydi- "Beni götürmeni istemiyorum."

Soğukkanlılığımı toplayarak omuzlarımı dikleştirdim ve bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım. "Olanlar hakkında konuşmamız gerek."

Yine başını sallıyordu ve ayağa kalkarak içeri girerken kapattığım kapıya doğru yürüdü. Ayaklarıma sıçrayarak kapıya yöneldim ve Roscoe kapı tokmağına dokunamadan kendimi onunla kapının arasına soktum.

Roscoe küfrederek ayağa kalktı, sanki ateşmişim ve onu yakmamdan korkuyormuş gibi elini aceleyle geri çekti.

"Açıklamam için bana bir şans vermen akıllıca olur," dedim, ses tonumun düzgün ve pratik olduğundan emin olarak.

Alay etti, suçlamayla olgunlaşmış bakışları üzerimde gezinirken ellerini kalçalarına götürdü ama asla yüzüme tam olarak yerleşmedi. "Açıklanacak ne var ki?"

"Belli ki çok şey var. Ses tonuna ve bana bakmaya tahammül edemeyişine bakılırsa." Sesim çatallaştı. Görmezden geldim.

Omuzları beceriksiz bir hareketle kalkıp indi ve dikkati başımın üzerinde gezindi. "Haklısın."

İçimi çektim, en azından tartışacak çok şeyimiz olduğunu kabul ettiği için rahatlamıştım, konular ürkütücü olsa bile.

Ama sonra "Bunu şu anda yapamam" dedi.

Ona doğru uzandım. "Roscoe-"

"Hayır." Gözleri yere dikilmiş bir halde, benden uzaklaştı. "Anlamıyorsun. Anlayamıyorum."

"Neyi yapamazsın?"

Gözlerini sıkarak kapattı, avuç içlerini göz çukurlarına bastırdı. "Sana bakamıyorum. Seninle konuşamıyorum. Tek gördüğüm bana yalan söylediğin ve tek hissettiğim ..."

Nefesimi tuttum, devam etmesini, cümlesini bitirmesini diledim ve hissettiği şeyin özlem, istek, hasret ya da umut gibi bir şey olmasını umdum. Çünkü ona baktığımda ben de öyle hissediyordum.

Ama o devam etmedi.

Bilmek istediğimden emin olmasam da aceleyle sordum: "Ne? Ne hissediyorsun?"

"Acı."

İrkildim, karnımı ve göğsümü tuttum, *çünkü* - lanet olsun - böbreğime bir bıçak, boğazıma bir yumruk ve ardından vaginaya bir diz gibi acıttı. Tuttuğum nefesi kaybettim ve yeni bir nefes emdim, dudaklarımı birbirine bastırdım çünkü ağlamama izin yoktu.

Yalan söylenen ben değildim. Günler sonra güvenimi kıran aynı kişi tarafından kızlığı bozulan ben değildim. Fotoğrafik durumsal hafızaya sahip olan ben değildim. Bunun gerektirdiği her şeyi tam olarak anladığımdan değil, ama ona ne zaman ve nasıl yalan söylediğimi canlı bir şekilde hatırlama yeteneği muhtemelen meselelere yardımcı olmuyordu.

Yani, hayır. Simone'un gündeminde ağlamak yoktu.

Ama benimle konuşmayı kabul edene kadar bu odayı terk etmek de gündeminde değildi.

"Peki," dedim, sesim titriyordu, hâlâ içimin -kalbimden başlayarak- dışarı fırlamasından korktuğum için midemi ve göğsümü tutuyordum. "Tamam, sana bir taksi çağıracağım. Ama bugün benimle daha sonra konuşacağına söz vermelisin."

Ellerini yüzünden çekip kalçalarına götürdü. Gözleri açıldığında yerde duruyordu. "Bu sözü veremem."

"Roscoe." Hırlamamaya, talep etmemeye ya da sesimi yükseltmemeye çalıştım. Bunun yerine üçünü de yaptım. Tekrar denemeden önce yutkunmak zorunda kaldım. "Bir zamanlar, on yıl önce, hayatımdan çıkıp gitmiştin. Bunun tekrar olmasını kabul edemem."

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Benimle konuşacağına söz ver. Ortadan kaybolmayacağına söz ver. Bana ikinci bir şans vereceğine söz ver."

"Neden?" Başını kaldırdı, bakışları acı, kafa karışıklığı ve öfkeden oluşan kaotik bir karmaşaydı. "İstediğini aldın, değil mi? Babama yardım edeceğimi söyledim. Neden beni rahat bırakmıyorsun?"

Oh, Tanrı aşkına!

"Çünkü seni seviyorum," diye bağırdım, ona doğru içgüdüsel bir adım attım, hâlâ kendime sarılıyordum. "Seni seviyorum ve benim için hiçbir şey değişmedi. Seni seviyorum ve sensiz bir gelecek göremiyorum. Seni seviyorum ve sen bana bir yabancıymışım gibi bakıyorsun ve bu bende-"

"Dur," dedi, sözcük boğazında düğümlendi, gözleri bir kez daha sıkıca kapandı. "Sadece, dur. Lütfen. Lütfen dur."

Onu, somut acısını izlerken, yanına koşup ona sarılmak ve asla gitmesine izin vermemek istedim. Ama yapmadım, çünkü bunun sorumlusu bendim.

Kalbim ayaklarının dibindeyken ve gözlerimi bulanıklaştıran yaşlarla -ki gündemde olmadıkları için öfkeyle göz kırptım- yana çekilip kapıya giden yolu açtım.

"Git," dedim sessizce, gözlerimi kapatarak çünkü gidişini izlemek istemiyordum ama acısını da uzatmak istemiyordum. "Seni durdurmayacağım."

Her şey durgunlaşmıştı.

Havanın değiştiğini hissettim. İç çektiğini duydum. Geçip gittiğini hissettim ve gerildim, gözlerimi daha sıkı kapattım, hareketsiz kalmaya, gitmesine izin vermeye -eğer ihtiyacı olan buysa- ağlamayı tekrar gündeme getirene kadar kendimi bir arada tutmaya kendimi zorladım.

Ama sonra yanaklarımda sert eller hissettim, yüzümü kaldırıp sıcak dudakları benimkilere değene kadar bastırdı, burnu burnum boyunca kaydı.

"Seni seviyorum Simone," dedi, konuşmamam için yalvardığı zamanki gibi boğuk bir sesle.

Beni öptü. Dudakları bir damga, dokunuşu bir alevdi. Çenemi yukarı doğru eğdim, zorladım, daha fazlasını istedim, ama sonra o değişti, alnını benimkine bastırdı.

Roscoe ağzıma doğru "Seni her zaman seveceğim" diye fısıldadı, tam o sırada elleri yüzümden çekildi ve vücudunun sıcaklığının geri çekildiğini hissettim, ateşin olduğu yerde don bıraktı.

Gözlerimi açtım. Gitmişti ama iz bırakmadan değil. Ceketini ve pembe kravatını sandalyenin üzerinde unutmuştu.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Hatırlamak kolaydır. Zor olan unutmaktır."

BRODI ASHTON, EVERNEATH

Roscoe

!!

CEKET NEREDE?"

Gözlerimi aslında okumadığım gazeteden kaldırdım ve en büyük ikinci ağabeyimin bakışlarıyla karşılaştım. Kollarını kavuşturmuş, gözlerini kısmış, tek kaşını beklentiyle kaldırmıştı. Ağzı düz bir çizgideydi, bu da soruyu sormadan önce cevap hakkında kararını çoktan verdiği anlamına geliyordu.

"Derbide kaybettin," dedi, tam zamanında.

Başımı salladım ve gözlerimi gazeteye çevirdim. Saat neredeyse 21:00'di ve ben ön sayfayı geçememiştim. Saatler önce Nashville'e doğru yola çıkmış olmalıydım ama bir türlü yola çıkmaya cesaret edemiyordum. Simone'un mesajlarına kayda değer bir şeyle karşılık vermeyi de kendime yediremiyordum.

Kararsızlık içindeydim.

"Kaybetmedim," dedim, sesimin Eeyore gibi çıktığını bilerek.

Billy'nin neden endişeli olduğunu anlamıştım. İtalyan, özel yapım, ipek, bu da ceketini geride bırakmanın bir risk olduğu anlamına geliyordu. Hesaplanmış bir risk, ama yine de bir risk. Ceket Simone'un elindeyse, eninde sonunda onu görmek *zorunda kalacaktım*. Ceketini kaybedersem Billy bir daha hiçbir şey ödünç almama izin vermezdi ve Billy'nin kıyafet konusunda harika bir zevki vardı.

Kravat ise benimdi.

Bunu özellikle Derbi için almıştım çünkü Simone bana Perşembe günü, gece yastık sohbetimiz sırasında elbisesinin pembe olacağını söylemişti. Uyumlu olmamızı istemiştim. Bu nedenle, geriye dönüp baktığımda, o kravatı geride bırakmak, Billy'nin takım elbisesinin ceketini terk etmekten daha büyük bir risk gibi geldi. O kravatı geri istiyordum.

Sanki kalmaya ya da gitmeye karar vermemiş gibi ayak seslerinin yaklaştığını duydum ve uzun bir iç çekişini dinledim.

"Tamam," dedi Billy, sesi teslim olmuş gibiydi. "Neler oluyor Roscoe?"

Başımı salladım -inkâr etmek için değil, temizlemem gerektiği için- ve alnımı ovuşturdum. "Karışık bir durum."

Şimdi de benimkinin karşısındaki sandalyeye oturup çevresel görüş alanıma girerek alay etti. "Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten mi?"

Gerçekten, gerçekten, gerçekten.

Zihnim beni Churchill Downs'a geri götürmek istiyordu, sonunda iki ile ikiyi bir araya getirdiğim ve "*Evleneceğin kadın o*" yerine "Dört" bulduğum ana. İki artı iki bir sayıya eşitti ve bu sayı dördtü, sonsuza dek mutlu bir yaşam değil.

O korkunç ana zaman yolculuğu yapmak yerine düşüncelerimi yönlendirdim ve daha sonra FBI saha ofisinde karşılaştığımız, bana beni sevdiğini söylediği anıyı onun yerine koymaya zorladım.

"Çünkü seni seviyorum," diye bağırdı, sesi yaklaşıyordu. "Seni seviyorum ve benim için hiçbir şey değişmedi. Seni seviyorum ve sensiz bir gelecek göremiyorum. Seni seviyorum ve sen bana bir yabancıymışım gibi bakıyorsun ..."

Simone konusunda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Ama bütün gün o anı tekrar tekrar yaşadıktan, zihnimde evirip çevirdikten, farklı açılardan inceledikten sonra ona inandığıma karar verdim.

O beni seviyordu.

Ben de onu seviyordum. Onu *her zaman* sevecektim. Ama o bana yalan söylemişti.

"Beni dene." Billy görüş alanımdaki masaya vurdu ve ben de göz kırparak onu tekrar odak noktasına getirdim. Tıpkı benimkiler gibi olan gözleri üzerimde gezinirken kaşları endişeyle çatılmıştı. "Bu kadar karmaşık olan ne?"

Belki de yorgun olduğum içindi, *çok yorgun* olduğum için.

Belki de hayatım boyunca kimi iyi, kimi kötü birçok baba figürüne sahip olduğum içindi. Ama tüm niyet ve amaçlar için, Billy temelde benim babamdı.

Tüm spor etkinliklerime o gelirdi. Ortaokulda futbol takımımın koçluğunu yapmış, lisede ise futbol takımımın yardımcı koçluğunu üstlenmişti. Okul bağışları için patlamış mısır ve şeker satabilmem için beni kapı kapı dolaştırırdı. Tüm yavrukurt kamp gezilerime katıldı. Her üç ayda bir karnemi isteyen ve imzalayan oydu. Beni yeni okul kıyafetleri için alışverişe götürdü, benimle konuştu.

ve on altı yaşına geldiğimde cüzdanıma prezervatif koydum.

Jethro, Cletus, Beau ve Duane de benzer şeyler yapmışlardı ama hiçbir zaman Billy kadar adanmış ve tutarlı olmamışlardı.

Sebeup her ne olursa olsun, dilimin çözüldüğünü ve ağzımın daha sözcükleri oluşturmaya izin vermeden konuştuğunu fark ettim. "Simone Payton'a aşığım."

Billy sırttı, bu sırtış kısa sürede bir sırtışa dönüştü ve alını açıldı. "Bunda bu kadar karmaşık olan ne?"

"Bana yalan söyledi," dedim açıkça, bıçağın bükülüşünün yenilendiğini hissederek ve artık kardeşimin bakışlarını tutamayacağımı anlayarak. "Bana yalan söyledi ve ona bir daha nasıl güvenebileceğimi bilmiyorum."

Ağabeyim uzun bir süre sessiz kaldı ama onun sabit bakışlarını bir dokunuş gibi hissettim.

Sonunda boğazını temizledi ve derin bir nefesle göğsünün genişlemesini izlemek için tam zamanında baktım. "Şey," dedi belli belirsiz başını sallayarak, bakışları düşünceli. "Bu ..."

Cümlesini nasıl bitireceğini merak ederek onu izledim ve bekledim, ağabeyim hakkında son yıllarda göz ardı ettiğim birkaç ayrıntıyı ilk kez fark ettim.

Aralık ayında otuz beş yaşına basmıştı ve artık alnında ve kaşlarının arasında kırışıklıklar, endişe çizgileri vardı. Ama hiç gülme çizgisi yoktu.

"Bu beklenmedik bir şey," diye bitirdi sonunda pragmatik bir şekilde. "Bana ne hakkında yalan söylediğini söyleyebilir misiniz?"

Simone'un foyasının iyice ortaya çıktığına ve Yeşil Vadi'dekilerin babamızı tutuklayanın o olduğunu öğrenmelerinin an meselesi olduğuna karar vererek, "FBI için gizli çalışıyormuş ve Darrell'ı Kentucky Derbisi'nde tutuklamış," dedim.

Billy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. "O- o ne?"

"FBI ile çalışıyordu, zaten bu yüzden ilk etapta bana ulaştı. Ama ben düşündüm ki-"

"Bekle. Dur." Kardeşim ellerini kaldırdı. "En baştan başlaman gerekecek."

Baştan mı? O da neydi öyle?

Şaşkınlığımı görünce, "Tamam, liseden beri Simone Payton'la vakit geçirmeye hevesli olmadığını biliyorum. Ya da en azından yakın zamana kadar. Bana neyin değiştiğini söyle. Neden ikiniz tekrar takılmaya başladınız?"

Gazeteyi katladım. "Sana hikâyeyi anlatacağım ama kızmayacağına söz vermelisin."

Bakışları şüpheyle daraldı. "Neden kızayım ki?" "Söz ver," dedim.

Bana ters ters baktı ve boğazının arkasından derin, güvensiz bir ses çıkardı. "Peki. Söz veriyorum. Şimdi bana ne olduğunu anlat."

"Darrell'la ilgili."

"Evet." Mavi gözleri nefretle parladı ve sesi sertleşti. "O kadarını çoktan anladım. Anlat bana."

Yanağımı kaşıyarak, bazen bilinçsizce yaptığım gibi, diyalogları kelimesi kelimesine yazmamam gerektiğini kendime hatırlattım. Billy'nin ihtiyacı olan tek şey olayların özüydü, bir transkript değil.

"Pekala ... Mart ayının sonunda beni aramaya başladı," diye başladım ve hikâyeyi oradan anlattım. Olayları kronolojik sırayla anlatmak kendimi durumdan uzaklaştırmamı biraz daha kolaylaştırdı ama yine de sahnelere eşlik eden duygusal iniş çıkışlar için kendimi hazırlamam gerekiyordu -Simone'un Hawk's Field'da beni öpmesi ya da Genie'de dans etmemiz gibi.

Billy, onun benim olduğum her yerde ortaya çıkmasını ve onun ve Dani'nin iyiliği için nasıl kibar olmaya karar verdiğimizizi anlatırken beni sabırla dinledi. Ama Twilight ve Catfish'in Darrell adına bizi Cooper Road Trail'den almaları konusuna geldiğinde Billy ayağa kalktı, sandalyesi yere sürtündü. Mutfakta volta atmaya başladı.

Hikâyeyi durdurdum, onun ileri geri gidişini, çenesini ovuşturmasını, parmaklarını saçlarına sokmasını izledim.

"Billy."

Başını iki yana salladı.

"Billy-"

"Onu öldüreceğim."

İrkildim. Billy boş tehditlerde bulunmazdı.

"Söz vermiştin."

"Cletus fırsatı varken bu işi halletmeliydi." Bunu daha çok kendi kendine söylüyor gibiydi.

"Hey." Bana bakmasını bekledim. "Kızmayacağını söylemiştin."

"Kızgın değilim." Volta atmayı bıraktı, gözleri öfkeden çılgına dönmüştü ama sesi son derece sakindi. "*Kızgınlık*, en küçük kardeşimin defalarca sorumlu olacağına söz vermesine rağmen Kentucky Derbisi'nde en sevdiğim takım elbise ceketimi unutmasıdır. Ben kızgın değilim." Sesine biraz histeri, biraz da delilik karışmıştı. Onu daha önce gençken de böyle görmüştüm, annemiz öldükten sonra babamız ortaya çıktığında da. Ama o zamandan beri görmemiştim.

Nedense sözleri beni gülümsetti ama yüzüm gerilmiş, derim çok incelmış gibi hissettim. "Onu öldürmene gerek olmayabilir."

"Öyle mi? Nedenmiş o?" Tekrar volta atmaya başladı. "Çünkü Darrell kanser."

Billy doğal olmayan bir şekilde durgunlaştı. O bana baktı, ben de ona ve öfke yerini şaşkınlığa bıraktı.

"Ne dedin sen?"

"Bilmiyorsan söyleyeyim, benim tarafımda aileden gelen bir hastalık. Babam çok genç yaşta bu hastalıktan öldü. Yardımına ihtiyacım var," dedi, sesi çığdı. "Oğlum, eğer bana yardım etmezsen öleceğim."

"Darrell kanser," diye tekrarladım, ellerime bakarak. "Üvey kardeşimizi de alan türden bir kanser olduğundan şüpheleniyorum. Kemik iliği nakline ihtiyacı var yoksa ölecek." Billy'ye baktım, daha fazla ayrıntı paylaşıp paylaşmamayı, özellikle de sadece onun ve benim potansiyel donör olarak uygun olduğumuzu tartışıyordum.

Yerine oturan Billy başını salladı, sonra yutkundu, sesi kısılmıştı. "Pekâlâ. Cooper Road Trail'den sonra ne oldu?"

"Twilight ve Catfish bizi hırpalamadı. İçeri girerken üstümü aramak dışında bize dokunmadılar." Burada durakladım, anıyı tekrar gözden geçirdim ve Simone'un üstünü aramadıklarını fark ettim.

Her şeye rağmen ağzım küçük bir gülümsemeye dönüştü. Muhtemelen üzerinde taşıyordu. Muhtemelen o sırada bile üzerinde rozeti ve kelepçeleri vardı ve üstünü aramamışlardı.

Annemin dediği gibi, *"Bir erkek bir kadını hafife alırsa, bu onun çöküşü olur."*

"Darrell ne istiyordu?" Billy sordu.

Kendimi silkeleyerek hikâyeye devam ettim, Simone'la nasıl kavga edip öpüştüğümüzden kısaca bahsettim. Ayrıntıların çoğunu Darrell ortaya çıktıktan sonra olanlara sakladım. Billy beni sık sık durdurup

sorular soruyor, açıklama istiyordu; ben de babamızla olan tüm sahneyi kelimesi kelimesine anlatmaya karar verdim.

"Sana inandı mı? Bunu düşüneceğini söylediğinde?" Billy sordu.

"Evet." Başımı salladım. "Bu yüzden gitmemize izin verdi."

Kardeşim sandalyesinde arkasına yaslanmış, masaya bakıyordu. "Neden bana söylemedin?" Gözlerini açtığında sinirli olmaktan çok kafası karışmış görünüyordu ama yine de sinirli görünüyordu.

"Billy," diye başladım sessizce, doğru kelimeleri arıyordum. "Ben yirmi altı yaşındayım. Beni zorluklardan, Darrell'in deliliğinden, özellikle de senden korumaya çalışarak takdire şayan bir iş yaptınız. Yaptınız-" Kardeşimin gözlerini daha fazla tutamadım. Masanın ahşap damarlarına, tencere tutacağı olmadan konulan tabakların bıraktığı ısı lekelerine ve kahve fincanlarının bıraktığı daire şeklindeki lekelerle kaşlarımı çatarak boğazımı temizledim. "Payına düşenden fazlasını yaptın."

"Bana söylemeliydin. Benim halletmeme izin vermeliydin."

Başımı salladım. "Seninle ilgili değildi."

"Benimle ilgili değil miydi?" Sesi kuşkulu geliyordu. "Seni ilgilendiren her şey beni de ilgilendirir. *Herhangi* birinizi ilgilendiren her şey beni ilgilendirir."

Hayal kırıklığıma güldüm, gözlerimi tavana kaldırdım ve başımı salladım. "Kaç yaşında olduğumu biliyorsun, değil mi?"

"On ya da elli yaşında olman fark etmez."

Nedense bu yorum beni sinirlendirdi. "Yardım etmek istediğini biliyorum. Ama bir noktadan sonra başkalarının yükünü üstlenmeyi bırakmalısın. Zaten çok fazla şeyden vazgeçtin."

"Nelerden vazgeçtiğin hakkında ne biliyorsun?" diye nazikçe sormadan önce birkaç saniye sessiz kaldı.

Hâlâ bakışlarına karşılık veremiyordum, çünkü yeterince biliyordum. Hepimiz için dayak yemişti; burada kalıp annemize yardım etmek için üniversite bursundan vazgeçmişti; adını *duyurmak*, ün kazanmak ve böylece *Winston* soyadına bakışı değiştirmek için yorulmadan çalışmıştı. Sonradan gelen her birimizin başarılı olmasını mümkün kılmıştı.

Ama kendisi için ne gibi bir mutluluğu vardı?

Hayal kırıklığım arttı, göğsümde balon gibi şişti ve dişlerimi sıktım. Belki kongre üyesi olmaktan mutluydu, eyalet senatörü olma yolunda ilerliyordu, ama ben öyle düşünmüyordum. Belki de mutlu olduğu için

Daniella Payton'la evlenmek istiyordu ama ne kadar muhteşem ve göz kamaştırıcı olsa da ben öyle düşünmüyordum. Belki de hepimizin yerine geçerek yaşamaktan mutluydu ama ben öyle düşünmüyordum.

Sorusuna cevap vermedim, onun yerine yeni bir soru sordum. "İşleri kendi başıma halletmemin zamanı gelmedi mi sence? Sence hepimizin bunu yapma zamanı gelmedi mi?"

Cevap vermedi.

Ona gözlerimi geri vererek dirseklerimi masaya dayadım ve açıkça sordum: "Hayatını kimin için yaşıyorsun Billy? Bizim için mi? Çünkü eğer durum buysa, senin işin bitmiş demektir. Şu kurduğun aileye bak." Etrafımızdaki evi işaret ettim.

"Siz benim sorumluluğumdasınız. Hepiniz benim sorumluluğumdasınız."

"Hayır." Bir kahkaha attım. "Değiliz. Bir süredir de değiliz." Yüz hatları sertleşti. "Roscoe-"

"Bilmiyorsan söyleyeyim, Jethro artık değersiz bir piç değil. Uzun zamandır öyle değildi. Evinde oturan bir baba ve boş zamanlarında ailesi için kazak *örüyor* ve evler inşa ediyor. Cletus deli ama hiç olmadığı kadar mutlu. Evet, zor dönemler geçirdi ama Winston Kardeşler Oto Tamirhanesi bu yıl franchise veriyor, talebe yetişemiyorlar. Jennifer onun yang'ının tuhaf yin'i. Biri diğeri olmadan yaşayamaz.

"Ruh eşlerinden bahsetmişken, Ashley ve Drew birbirleri için yaratılmışlar, sanki aynı mermer bloktan oyulmuş gibiler. Bethany ile en iyi, huzurlu hayatlarını yaşıyorlar ve bir tane daha yapmaktan bahsediyorlar. Beau'nun Shelly'si var ve onun da Shelly'si, onun işi ve onun işi, bizim ailemiz ve onun ailesi var. Kadehi nimetlerle *dolup taşıyor*. Duane ve Jess evlendiler, bebek bekliyorlar ve *İtalya'da* yaşıyorlar. Maserati ve Formula 1 yarış arabaları üzerinde çalışıyor. *Eğlenmek* için."

Orada durdum ve kardeşimi, ağzının inatçı yapısını inceledim. Ama gözleri onu ele veriyordu. Dinliyordu ve kafası karışık görünüyordu.

Daha sessiz, daha nazik bir şekilde, "Sebepten sensin. Bundan asla şüphe etme. Sen ve annem. Elinden gelenin en iyisini yaptı. Yedi kişiye bunu tek başına yapamazdı. Size ihtiyacı vardı. Hepimizin vardı ve siz de elinizi taşın altına koydunuz. Fedakarlıklarınız, ki eminim benim bilmediğim bir sürü fedakarlık vardır, bu aileyi mümkün kıldı. Ama kardeşim, fedakârlıkların sona ermesinin zamanı geldi."

"Roscoe-"

"Neden kendi lanet hayatını yaşamaktan kaçırıyorsun? Neden bu kadar korkuyorsun? Başarısızlıktan mı? Unutamayacağın acı anılar yaşamaktan mı? Eğer durum buysa, ben bunu denedim. Ne yaparsanız yapın, başınıza bir şeyler geleceğini söylemek için buradayım. Sevgiyi de dışarıda bırakmadan kalp acısından kaçınamazsınız."

Kaşları çatıldı, alnındaki ve kaşlarının arasındaki derin oluklar ortaya çıktı ve konuşacakmış gibi ağzını açtı.

Ama sözümü bitirmemiştim. "Çalışmaktan başka bir şey yapmadığın bir hayattan daha fazlasını hak ediyorsun. Ne kadar saygın olursan ol, nefret ettiğini bildiğim bir politikacı olmaktan ve ne kadar saygı duyarsan duy sevmediğin bir kadınla evlenmekten daha fazlasını hak ediyorsun. Hayatını ülken için, işin için, ailen için yaşadın. Bethany, Jethro, Cletus, Ashley, Beau, Duane ve Roscoe için. Ama aranın sonuna geldin. Gidip biraz risk alın, amacınızı bulun. Hayatınızı Billy Winston için yaşama zamanı geldi."

Sözlerimi bitirirken yumruğumu masanın yüzeyine vurdum çünkü ... işte. Söylemiştim. Pişman değildim. Uzun zamandır aklımdaydı. Kahretsin, ama birinin Billy'nin yakasını bırakması gerekiyordu.

"Bitirdin mi?" diye sordu usulca, gözlerinin ardında bir gülümseme fısıltısıyla. "Çünkü sanırım bir seferde en fazla bu kadar çok şey söylediğini duymuştum."

Omuz silktim, kalbim hızla atmaya başladı ve az önce kardeşime söylediğim tüm sözler bumerang gibi tekrarlanıp kafamda yankılanırken hızlanmaya devam etti.

Neden kendi lanet hayatından kaçırıyorsun?

Ne yaparsan yap, bir şeyler olacak.

"Şimdi konuşabilir miyim?" diye sordu.

Sandalyemde arkama yaslanıp kollarımı kavuşturarak benim sözlerime değil onunkilere odaklanmaya çalıştım. Ama yapamadım. Henüz tam olarak değil.

Bir aydınlanma yaşıyordum.

Aşk dışarıda bırakmadan kalp acısından kaçınamazsınız.

Kahretsin.

Kaçırmıştım.

Simone'la ilgili anılarım vardı, bizimle ilgili, büyürken. Ama sonrasında gelen her şeyi kaçırıştım. Seçimlerime şimdi olduğum kişinin merceğinden bakmak için bir an ayırdığımda, bazı şeyleri farklı yapmış olmayı diledim. Beau'nun sarhoş bilgeliğiyle söylediği gibi, eğer birini seviyorsan, onu

bir öncelik. Bu, risk aldığınız, kötü anıları, aralarda yüce anılar biriktireceğinize güvenerek yaşadığınız anlamına geliyordu.

"Roscoe?" Billy'nin gülümsemesi artık ağzını kaplamıştı ama kararsız görünüyordu, sanki sessizliğimden biraz endişelenmiş gibiydi.

Masadan kalkarak kardeşimi işaret ettim ve "Ne yapmam gerektiğini biliyorum" dedim.

"Darrell hakkında mı?"

"Ne hakkında? Hayır. Dinliyor muydun ki? Darrell konusunda ne yapacağıma geçen hafta karar vermiştim zaten." Kardeşime başımı salladım.

"Simone hakkında." *Belli ki.*

Billy de ayağa kalktı. "Bekle, Darrell hakkında konuştuğumuzu sanıyordum."

"Hayır. Bu asla Darrell'la ilgili değildi. Simone dışında hiç kimse ya da hiçbir şeyle ilgili değildi. Bütün bu saçmalıklar olur, bütün bu insanlar yolumuza çıkar. Dağınıklık yaratıyorlar, karmaşa yaratıyorlar. Olmaması gereken şeyleri karmaşık hale getiriyoruz ve olmadığı halde her şeyin basit olmasını istiyoruz. Bazen aynı fikirde olmayabiliriz ama ne olmuş yani? Bu onlarla, onun işiyle, benim işimle ya da geçmişimizle ilgili değil. Bunların hiçbirinin önemi yok. Onun benim affıma ihtiyacı yok. Birbirimize ihtiyacı var. Önemli olan tek şey şu an ve ..."

Simone. Ve benim.

Billy'nin gözleri kocaman açılmış bana bakıyordu, anlaşılan söyleyecek söz bulamıyordu ya da düşüncemi tamamlamamı bekliyordu. Önemli değildi. Dediğim gibi, ne yapmam gerektiğini biliyordum.

O beni daha fazla sorgulayamadan mutfaktan çıkmış, ön kapıya doğru ilerliyordum.

"Bekle Roscoe," diye seslendi ve beni takip ettiğini anladım. "Nereye gidiyorsun?"

"Simone'u bulmaya." Sonradan aklıma gelmiş gibi, "Ve ceketini geri almak için," diye ekledim.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

"Hafızamız evrenden daha mükemmel bir dünyadır: artık var olmayanlara yeniden hayat verir."

GUY DE MAUPASSANT

Simone

THE DINER'in en uzun süredir hizmet veren çalışanı REBECCA, tezgâhın arkasında, kasanın yanında aylık bir takvim tutuyordu. Her tarihi siyah bir kalemle işaretlerdi. Mor değil, yeşil değil, mavi değil. Siyah. X işareti her zaman dikkatle, titizlikle çizilirdi; her tarihin küçük kutusunun bir köşesinden diğerine uzanan iki çizgi.

Bir keresinde Rebecca'ya bunu neden yaptığını, iyi bir şey için geri sayım yapıp yapmadığını sormuştum. On iki yaşındaydım ve sanırım bir milkshake içiyor ya da bir hamburger yiyordum. Hatırlayabildiğim kadarıyla lokantada sadece ikimiz kalmıştık ve ağabeyim beni almaya geliyordu ya da belki de babamdı.

Rebecca kısa bir süre başını kaldırdı ve o düz, gerçekçi güneyli ses tonuyla şöyle dedi: "Zaman geçiyor ve insanlar fark etmiyor. Bir daha asla yaşayamayacağım her anı not ettiğimden emin olmak istiyorum."

Hemen tuz kaplarını doldurmaya geri döndü.

O zamanlar Rebecca'nın X'leme alışkanlığına ya da acımasız felsefesine ne anlam vereceğimi bilmiyordum ama şimdi sanırım sonunda anladım. Hayatınızda bazı şeyler olacak ve bunlar size tüm zamanınızın nereye gittiğini sorgulatacak.

Her şey yolunda. Hayat tıkırında gidiyor. Ya da belki de öyle değildir. Belki de günlük sıkıntılar, bitmek bilmeyen görevler, Netflix'te tıka basa izlenecek dizilerin sonsuz gibi görünen listesi sizi hayal kırıklığına uğratiyordur.

Nasıl yetişeceksiniz? Her şeyi nasıl halledeceksiniz?

Ama sonra bir şey olur. Sıkıntılar, görevler ve Netflix şovları -kelimenin tam anlamıyla- hiçbir şeye dönüşür. Tek bir anda, POOF! Yok olurlar.

Geriye sadece gerçekten önemli olan *şeyler* kalır. En temel şeyler. Sevdığınız insanlar.

Louisville'deki saha ofisinden ayrıldığından beri Roscoe'yu aramayı denememiştim ama eve vardığımda ona mesaj attım. O da bana mesaj atmış ve kendisinin de Winston'ların evine sağ salım vardığını bildirmişti.

Bu sabah ona bir kez daha mesaj attım, günü büyükbabamla geçireceğimi ama daha sonra vardiya için lokantada olacağımı söyledim. Hepsi bu kadardı. Cevap vermedi. Hala üzgünüm.

Nelson'la daha önce yaptığım ve Roscoe'nun ben gelmeden önce Churchill Downs'ta gördükleri hakkında bana daha fazla bilgi verdiği kısa bir telefon görüşmesi dışında, o günkü planıma sadık kalmıştım. Bir eğilim olup olmadığını görmek için son birkaç yılın Derbi güvenlik görüntülerini incelemelerini önerdim. MC üyelerinin yarışlar üzerine bahis oynamak için toplandıkları tek yıl bu muydu, yoksa ne kadar zamandır bunu yapıyorlardı?

Nelson ayrıca iki yerel polis memurunun güvenliğim için beni izlemekle görevlendirildiğini söyledi, artık kimliğim açığa çıkmıştı. Dahası, yarın telekonferans yoluyla Doğu Tennessee'deki SAIC ve DC'deki eski patronumla davadaki geleceğim hakkında görüşecektim.

Pek çok şey belirsizdi. Sadece Roscoe ve benimle ilgili değil, işimle ilgili de. Açıkçası, artık gizli bir ajan olarak yaşayamazdım. Yakında tüm MC kulüpleri de dahil olmak üzere Vadi'deki herkes benim FBI'dan olduğumu öğrenecekti. Belki de zaten biliyorlardı. Isaac'in yeni bir bağlantıya ihtiyacı olacağını düşündüm ama bu da belirsizdi.

Dava bitmiş miydi? Roscoe kemik iliği bağışlayacağını söylemişti ama son konuşmamızdan bu yana fikrini değiştirmiş miydi? Fikrini değiştirmediyse, bu Darrell'in bize Razor hakkında ihtiyacımız olanı vereceği anlamına mı geliyordu? Darrell kanıtları teslim etse bile Razor'u nasıl yakalayacaktık? Büro, Dragon Biker Bar yerleşkesine bir ekip gönderip onu çıkarmaya çalışacak mıydı? Razor neden sadece tüm ajanları oradan uzaklaştırmak için Derby'ye gideceğini söylemişti? Isaac'in gizli görevde olduğunu biliyor muydu?

Bu pek mümkün görünmüyordu. Eğer Razor Isaac'in gizli görevde olduğunu bilseydi, Isaac ölmüş olurdu.

Ve Kentucky Derbisi'nde bahis oynayan tüm MC adamları da neyin nesiydi?

Bu sonuncusu hakkında en azından bir önsezim vardı. Sorularım vardı ama Nelson'ın telefonda aktardığından daha fazlasını bilmeden - yani

Roscoe'nun Lehey'le dün gece yaptığı röportajın transkripti - ilk teorim MC'deki adamların para akladığıydı. Eğer herkes her yarış için aynı bahsi oynarsa, yaklaşık olarak aynı miktarda bir getiri elde edeceklerdi.

Ama özellikle bir şey akla yatkın değildi. Adamların hepsi farklı motosiklet kulüplerindenmiş. Peki kimin parasını aklıyorlardı?

Belki Darrell biliyordur.

Ne olursa olsun, zamanımız tükeniyordu. Karar verilmesi gerekiyordu. Haziran hızla yaklaşıyordu.

Bethany Winston bir keresinde bana zamanın bir dolap gibi olduğunu söylemişti. Ne yaparsanız yapın ya da ne kadar iyi niyetli olursanız olun, zamanınızı ve dolabınızı her zaman önemsiz şeylerle doldurursunuz.

"Cenazeler bu yüzden çok önemlidir," demişti. "Sizi dolaplarınızı temizlemeye ve zamanınızı nasıl harcadığınızı yeniden değerlendirmeye zorlarlar. Ölüm olmasaydı, asla boş dolaplarımız olmazdı."

Bütün gün Bethany'yi düşünmüştüm ama Rebecca'nın takviminde gözümün ucuyla bugünün tarihini görene kadar nedenini fark etmemiştim.

Bugün Bethany'nin altı yıl önce kanser olduğunu öğrendiği gündü. Ailesine söylememişti. Bunun yerine, Cinco De Mayo olduğu için Drew Runous'u margarita içmeye davet etmiş ve ona teşhisini tuzlu jant ve nachos eşliğinde anlatmıştı.

Bethany'nin ölümünden sonra anneme hikayeyi anlatmış, o da Ben.

Yaptığım işi bıraktım, kasayı kapatıyordum. ve para çantasının ağzını fermuarla kapattım ve nedense kafamda hesap yaptım. Benim ve Roscoe'nun olduğu gibi onun da doğum günü Şubat ayındaydı. Bu yıl elli iki yaşında olacaktı.

Ben yirmi altı yaşındaydım, bu da Roscoe'yu doğurduğunda onun yaşında olduğum anlamına geliyordu. İleriye bakarken, kendimi düşüncelerimin bunaltıcı doğasında sürüklenirken bulduğumda gözlerim odağını kaybetti. Yirmi altı yaşına kadar yedi çocuk sahibi olmayı hayal bile edemezdim. Pek çok açıdan ben de hâlâ çocuktum. Hâlâ beceriksiz ve başarısızdım, hâlâ düşüncelerimi ve duygularımı deneyip uyup uymadıklarını görmeye çalışıyor, doğru olmayanları bir kenara atıyor ve sorunsuz bir şekilde yerine oturanları (ve kıcımın iyi görünmesini sağlayanları) istifliyordum.

Yakın zamana kadar, düşünce ve duyguları denemek çoğunlukla yavaş bir faaliyetti. Yani, boş zamanlarımda yapardım. Eğer bir durum beni

Beni rahatsız eden ya da bana meydan okuyan şeylerden kaçındım.

Aşık olmak bana altı hafta içinde kendim hakkında on yılda öğrenmeye zaman ayırdığımdan daha fazlasını öğretmişti. Aşık olmak istediğimi keşfettim; birinden harika bir eş olurdum ve bu kişi Roscoe Winston'dı; meydan okumaya ve sorumluluğa hazırdım ve her ikisiyle de başa çıkmaya hazırdım.

Ama aşkıta hiçbir şeyin mantıklı olmadığını da öğrenmiştim. Ben mantıklı değildim. Kendimi anlamıyordum. Aşağı yukarı ve yukarı mor. Gökyüzü çekmecedir. Ay keçidir.

Aşkıta her şey saçmalıktı.

Ama belki de bu her şeyin mümkün olduğu anlamına da geliyordu.

Tuhaf düşüncelerimden sıyrılıp para çantasının ağzını kapattım ve mutfığa döndüm. Parayı kasaya koyduktan sonra gece için ayrılabilir ve kendime sürekli yoldaşlarımla birlikte bir acıma partisi verebilirdim: tüm üzgünler.

Ön kapıya sertçe vuran birinin sesi beni durdurdu ve dışarıdaki karanlığa kaşlarımı çatarak döndüm. Parayı mutfak girişinin hemen içine koydum, yorgun ayaklarımı tezgâhın arkasından dışarı çıkardım ve ön tarafa doğru süründüm, mimik yapmaya ve "Kapalıyız" diye bağırmaya hazırlandım.

Ama sonra gelenin kim olduğunu gördüm ve ayaklarım artık sürüklenmiyordu.

Roscoe kapıda duruyordu, ellerini cama bastırduğu yüzünün etrafında kavuşturmuştu, ben yaklaşırken gözleri benim üzerimdeydi.

Kalbim yerinden fırladı. Boğazıma kadar. Orada kaldı, ne kadar sakinleşmesini söylesem de uslanmadı, çünkü aşağı yukarı ve yukarı mor. Gökyüzü çekmecedir. Ay keçi.

Hiç tereddüt etmeden cam kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdüm ve aceleyle kilidi açtım. Kilit açılır açılmaz içeri itti. Bir saniye sonra kollarını bana doladı. Beni geriye, lokantanın içine doğru götürdü, dudakları dudaklarımdaydı. Öpüyordu. Yutuyordu. Dili ağzımdaydı. Elleri vücudumda geziniyordu, sanki burada ve gerçek olduğuma kendini ikna etmek ister gibiydi.

Kafam karışmıştı. Çünkü aramızda söylenmemiş çok şey vardı. Ama onu öpmek iyi hissettiriyordu. Çok iyi. Harikaydı. Olağanüstü. Cennet gibi. Ama yine de, söylenmemiş çok şey vardı.

Bu da neydi böyle?

Eğer ay keçiye, Roscoe'yu öpmek mantıklıydı, değil mi?

Ben de öyle yaptım. Ben de onu öptüm. Ona dilimi verdim, onunkini emdim, ona doğru eğildim, tişörtünü kotundan çekip çıkardım, çıplak tenine, sırtına, yanlarına ve karnına dokunabilmek için rahatsız edici giysiyi kaldırdım.

Birkaç saniye içinde ateşim yükselmiş ve nefesim kesilmişti, aklım çılgınca *nereye* gidebileceğimizi bulmaya çalışıyordu.

Mutfığa mı?

Hayır. Gıda güvenliği derecemiz uğraşılacak bir şey değildi.

Arka ofis.

Evet!

Özellikle bu son derece uygulanabilir ve parlak planı iletmek için dudaklarımı onunkilerden ayırmıştım ki Roscoe yüzümü kavradı ve alnını benimkine bastırdı. Ağır nefes alıyordu, ben de öyle. Güldü, sestten çok hava vardı.

"Simone," dedi eğilerek, hem yumuşak hem de ateşli gözleri benimkileri yakaladı. "Simone, seni seviyorum. Ve evet, olanlar hakkında konuşmamız gerek. Ama seni tanıyorum. Seni tanıyorum ve sana güveniyorum. Seni yanımda taşıyorum, hep taşıdım." Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu ve onlara doğru fısıldadı: "Sen benim kalbimdesin. Ruhumu şekillendirdin. Hiçbir şey -hiçbir şey- bunu benim için değiştiremez."

Bir aptal gibi sırtarak, buna layık bir yanıt bulmaya çalıştım ama buna ne diyebilirdim ki? Her şey eridi. Her köşe ve çatlak mutluluk ve rahatlama ve daha fazla mutluluk ve ... ile ısındı.

Yine de ben mantıklı bir yaratıktım. Bu anın armağanında bile kuşkularımı yok edemiyordum. Mantık-Şerpa bana söylenmemiş çok şey olduğunu söyledi.

"Bu çok ani oldu." Gözlerimi kapadım, onu içime çektim ve kalbimden geçenleri fısıldadım. "Seni seviyorum. Ama ilerlemeden önce beni affettiğini bilmem gerek."

"Eğer affedilecek bir şey varsa, ben affediyorum." Elleri boynumdan omuzlarıma doğru kaydı ve ağzımı şefkat dolu bir öpücükle kapatıp geri çekilerek şöyle dedi: "Seninle geçireceğim zamanı daha fazla kaçıramam. Tüm anlarını istiyorum, her anını istiyorum."

"Hepsi mutlu olmayacak," diye uyardım, başımı arkaya eğerek. "Birçoğu sıkıcı olacak."

Sırtı, gözleri yüzümde sevecen bir gezinti yapıyordu. "Bundan cidden şüpheliyim."

"Bu doğru. Ve hafızanla ilgili *sorularım* var."

Roscoe gözlerini kırptırdı, bakışları dudaklarıma kaydı, sonra tekrar gözlerime döndü. "Hafızam mı?"

Gömleğinin önünü kavrayarak, "Fotoğrafik bir hafızan var mı? Yani, ne kadarını hatırlıyorsun? Her şeyi hatırlıyor musun? Benim hakkımda? Bizim hakkımızda? Hatta bir keresinde beni tuvalete giderken bastığını bile? Lütfen bana bunu hatırlamadığını söyle."

Roscoe dudaklarını dişlerinin arasında yuvarladı, omuzları sessiz kahkahalarla titrerken gözleri ışıltılıydı.

Ben de cevabımı almıştım.

"Oh Tanrım." Alnım göğsüne düştü ve inledim. "Kapıyı çalmalıydın."

"Kapıyı kilitlemeliydin."

"Bir daha asla bir tartışmayı kazanamayacağım," dedim hissettiğimden daha fazla dehşetle.

Daha çok merak hissettim. Merak ediyordum. Çok, çok meraklıydım.

Ama sorularım bekleyebilirdi. *Kelimenin tam anlamıyla* bir ömrümüz vardı. Ve bir anda tekrar sırtmaya başladım.

"Hey." Eli yanağıma geldi, ona tekrar gözlerimi vermem için beni cesaretlendirdi. "Benimle gel."

"Nereye?"

"Herhangi bir yer."

Roscoe'nun duygulu gözlerinde kaybolmuş bir halde iç geçirdim ve başımı salladım. "Tamam." "Tamam." O da başını salladı ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. "Hadi gidelim."

Bir düşüncesizlik ve coşku bulutunun üzerinde süzülürken, beni kapıya kadar götürmesine izin vererek üç adım ilerledim, o sırada birkaç kritik ayrıntıyı hatırladım.

"Bekle, bekle." Onu durması için çektim.

Döndü ve bana küçük, beklenti dolu bir gülümseme verdi.

"BEN- BEN-" *Kahretsin, o bu kadar yakınken, Roscoe'ya bu kadar çok benzerken ve ben onu bu kadar çok severken düşünmek zordu.* "Gidip parayı bir kenara koymalıyım." Başparmağımı omzumun üzerinden attım. "Sen kapıyı çaldığında ben de tam koymak üzereydim."

Dikkati omzumun üzerinden kaydı; bana döndüğünde hâlâ o küçük gülümsemesini takınıyordu. "Bekleyeceğim."

"Tamam," dedim, belli ki hâlâ şaşkınlık içindeydim. Konuşmamız gereken daha pek çok ayrıntı vardı. Mesela otoparka park etmiş iki polis memuru

Bu gece nereye gidersem gideyim beni takip edecekti ve ailem Roscoe'yu ne kadar severse sevsin, onun bende kalmasına izin vermeyeceklerdi.

Bir adım öne çıkarak bana tatlı bir öpücük daha verdi, beni bıraktı ve geri çekildi. "Sen git. Ben burada bekleyeceğim."

Başımı salladım ve hızla dönerek mutfak girişine doğru yürüdüm. "Hemen döneceğim."

"Billy'ye de mesaj atarım," diye seslendi arkamdan, kendi kendine hafifçe gülerek. "Gelmek için ısrar etti."

Tezgâhın açıklığından geçmek için tam hareket etmişim ki ön kapının üstündeki zilin çaldığını duydum.

"Billy," dedi Roscoe, "ben de tam sana mesaj atmak üzereydim."

Göz ucuyla Roscoe'nun dönmeye başladığını gördüm ve kardeşlere üstünkörü bir bakış attım, aklım mutfakta duran para çantasındaydı ve onu ne kadar çabuk saklayıp buradan çıkabileceğimi hesaplıyordum. Ama sonra bir kez daha düşündüm.

Çünkü o Billy değildi.

Aman Tanrım.

Siyahlar içinde bir adam. Uzun siyah saçlı. Uzun ve zayıf. Bıçağını kaldırdı. Gözleri üzerimdeydi. Onu hiç şahsen görmemiştim, sadece resmini görmüştüm.

Sadece resmini.

Kalbim göğüs kafesime acıyla çarptı, saf bir dehşet ve adrenalin atışı, zihnim ne olacağını tam olarak kavrayamadan silahıma uzanmama neden oldu, çünkü bunu kavrayamıyordum. Bunu kabul edemezdim.

"ROSCOE!" Bağırdım, nişan aldım ama ateş edecek bir şeyim yoktu.

Razor Dennings bıçağını çoktan indirmiş, Roscoe'nun yere yığılan bedenini takip ederek görüş alanımdan çıkarmıştı.

Roscoe.

Hiç ses çıkarmadı. Hiç ses çıkarmadı.

Belki de çığlığını duymamıştım. Bilmiyordum. Bilmiyordum.

Kıınılda!

Hareket ettim. Kalbim eğitimimle güreşirken, tezgahın açıklığından geri kaydım ve lokantanın önüne doğru koştum, silahım hazırda.

Kurşunlar. Camı kıran kurşunlar. Beklenmedik bir darbeyele homurdandım ve yere yığıldım.

Beynim bana birinin otoparktan lokantaya ateş ettiğini söylüyordu ama kalbimin görebildiği tek şey yerde yatan Roscoe'nun botuydu.

Biri çığlık attı. Bir ısırap, bir kalp acısı sesiydi ve ben tekrar hareket ediyordum, karnımın üzerinde, yerde, camın üzerinde sürünüyor, yaklaşmaya çalışıyordum. Yanımda keskin, dayanılmaz bir acı, yakıcı, ıslak.

Görmezden geldim.

Roscoe'nun bacakları görüldüğünde her şeyi görmezden geldim. Gövdesi. Omuzları. Bulanıktı. Gözlerimi kırıştırıp görüşümü netleştirdim.

Kurşunlar durduğunda Razor ortaya çıktı. Çömelmiş, sırtı lokantanın ön duvarına, pencerenin hemen altına dayanmış, elleri teslim olmuş gibi havada, yüzünde küçük bir gülümseme vardı.

Ağzı hareket etti. Konuşuyordu. Bana bir soru soruyordu. Silahımı kaldırdım ve nişan aldım.

Gözleri büyüdü ve ellerini sallayarak başını salladı ve sesini duydum. "Ben silahsızım! Beni vuramazsın, Fed. Silahsızım!"

Ne yapabileceğime ve ne yapacağıma henüz karar vermemiştim ki bir el silah sesi daha duyuldu, hemen ardından bir tane daha. Bu sefer bir tabanca. Razor irkildi, sanki ateş edenin ben olduğumu düşünmüş gibi başını kapatarak iki yana döndü.

Bağrıışmalar onu takip etti. Sesler yaklaştı. Gözlerim Roscoe'nun orada öylece yatan cesedine kaydı. Kan görmedim ama nefes alıyor gibi de görünmüyordu. Hareketsizdi, çok hareketsiz.

Bir acı çığlığı daha ve Razor gözlerini açıp bana bakarken çığlık atanın ben olduğumu fark ettim. Gözlerini kırıştırdı, o küçük gülümsemesiyle gülümsedi ve silahımı kaldırıp nişan aldım, önümde sadece Roscoe'nun kırıltısız bedenini ve Roscoe'nun olmadığı çorak, anlamsız bir geleceği gördüm. Gülümsemesinin, hikâyelerinin ve duygulu gözlerinin olmadığı bir gelecek.

Onları bir daha asla göremeyeceğim.

Tetiği çektim. Bunu yüzlerce kez yapabilseydim, yapardım. Ama tek gereken bir kereydi.

Kurşun hedefine ulaştığında Razor'ın vücudu sarsıldı, bacaklarının arasındaki yarasını tutarak yana düştü. Ve bu sefer çığlık atan oydu.

"Ajan Payton!" Biri bağırdı, sesi yakındı. "Ben Memur Evans. Silahlı adamı etkisiz hale getirdik. Yaralandınız mı?"

"911'i arayın!" Bağırdım ya da bağırmaya çalıştım. Ama sesim yanlış geliyordu, sessizdi. Öksürdüm ve kanın sıcak, metalik tadı boğazımı yaktı. Yine de tekrar denedim, "Roscoe'ya yardım edin. 911'i arayın."

Yorulmuştum. Çok yorgundum.

Ama dinlenemezdim, henüz değil, çünkü Razor'ın gözleri benimkilere kilitlenmişti, acıdan çılgına dönmüştü. Yoksa bu delilik miydi? Ayakta durmaya çabalıyordu, dikkati göremediğim bir şeye kaymıştı. Yakınlarda başka sesler de vardı ama ne dediklerini anlayamıyordum, her şey bulanık ve donuktu. Sadece Razor'ı ve onun çılgınlığını ve kararlılığını görebiliyordum.

Nesneyi yakalamak için ileri atıldı. Nesneyi eline alır almaz, hemen dengesiz dizlerinin üzerine kalktı. Bu bir bıçaktı. Bıçaktı. Kanla kaplıydı.

Roscoe'nun kanı.

Öfke ve keder damarlarımda dolaşıyordu ve tek düşünebildiğim şeydu, *Şimdi silahlı ve şimdi ölecek.*

Ama bu sefer silahımı kaldırmaya çalıştığımda kollarım çalışmadı. Yanımdaki acı bir boşluğa dönüşmüştü. Bacaklarımı hissedemiyordum. Görüşüm griye döndü, sanki bir ekrandan bakıyormuşum gibi ve gözlerimi kısarak Razor Dennings'i öldürecek kadar uzun yaşamayı diledim.

Birdenbire oradaydı. Üzerimdeydi. Hırladı, hırladı. Bir öfke sesi. Bıçağı kaldırdı ve bir yanım sevindi.

Roscoe'yu takip edecektim. O nereye giderse, ben de orada olmak istiyordum. "Ve Roscoe" olmadan nasıl Simone olacağımı bilmiyordum ve öğrenmek de istemiyordum. Bu sefer değil. Bir daha asla.

Seni yanımda taşıyorum. Sen benim kalbimdesin. Ruhumu şekillendirdin.

Gözlerim kapalı bir şekilde ölümle karşılaşmak istemeyen bu adama, bu katile doğrudan baktım. Korkmuyordum.

Ama sonra, aniden, orada değildi. Gözlerimi kırptım, mürekkep görüşümün kenarlarını doldurdu ve karanlığa yenik düşmeden önce gördüğüm son şey bir çift çılgın, duygulu mavi göz oldu.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Öldüğü zaman,
Onu al ve küçük yıldızlar halinde kes, Ve
cennetin yüzünü o kadar güzel yapacak ki,
Tüm dünya geceye aşık olacak Ve cafcıflı
güneşe tapmayacak."

WILLIAM SHAKESPEARE, ROMEO VE JULIET

Simone

Hastanede uyanmak bir Salvador Dali tablosunda uyanmak gibiydi. En azından ilk başta.

Şimdi biliyorum ki rüya görüyordum. Ama o sırada bir çölde olduğuma inanmıştım. Hava soğuktu ve tek istediğim su iken biri boğazımdan aşağı kum döküyordu. Öksürerek başımı kum dolu huniden ve kör edici, yuvarlanan kum tepelerinin soğuk sıcağından çevirmeye çalıştım. Ama yapamadım. Tepemde bir kuş cıvıladı. Ya da biyledi. Gözleri kırmızıydı.

Kuşlar bipler mi?

"Simone. . . ."

O kuş az önce benim adımlı mı söyledi?

"Simone!"

Gözlerimi açtım ya da açmaya çalıştım ama biri gözlerime de kum dökmüştü ve kuş şimdi göğsümün üzerinde oturmuş, kesinlikle adımlı söylüyordu.

"Simone, bebeğim, aç gözlerini, aç gözlerini" dedi. Annem, kuş.

Annem bir kuş değil.

"Ne? Ne?" diye sordu kuş. "O uyandı. Ona su verebilir miyiz?"

Birden, çevremdeki sesler bilincimi doldurdu - makineler, televizyon, bir kapının açılması, insanların yumuşak mırıltıları - gökyüzüne yükselen duman halkaları gibi çölün sahte gerçekliğini uzaklaştırdı.

"Anne?" Söylemeye çalıştım, sesim kısıktı.

"Tanrı'ya şükürler olsun. O uyandı." Babam yanımdaydı, eli elimdeydi. Gözlerimi tekrar açmaya çalıştım ve çoğunlukla başardım ama her şey çok parlaktı.

"Bayan Payton," diyordu biri, tanımadığım bir ses. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Başımı sallayarak dudaklarımı yalamak için dilimi uzattım ama o da boğazım kadar kuruydu. "Evet."

"Tam adınız nedir?" diye sordu ses.

"Bu gerçekten gerekli mi?" diye sordu annem, tedirgin bir sesle.

"Evet, öyle," dedi başka bir ses, bu seferki daha uzaktaydı. "Nörolojik bozukluk arıyoruz. Bir sorunu ne kadar erken tespit edersek, prognozu o kadar iyi olur."

Nörolojik bozukluk.

"Neredeyim ben?"

Babam elimi sıktı ve ben de başımı ona doğru çevirerek gözlerimi açmaya çalıştım. "Baba?"

"Hastanedesin. Bir kaza oldu." Burada tereddüt etti, ama devam etmeden önce sadece bir saniyeliğine, "Vurulmuşsun, ama ameliyattan çıktın ve doktorlar iyi olacağını söylüyorlar."

"Çok kan kaybetmişsin." Annemden geldi bu, sesi titrekti. "Hepimiz bağışta bulunduk."

"Kim ..." Kafamı salladım, şaşkınlığım başka bir şeyle karıştı. Dehşet. Korku.

Zihnim karmakarışık ve bana ne söylediklerini anlamıyordum, bu yüzden ilk ses bana tekrar sorular sormaya başladığında, ezbere cevap verdim, her birine yapıştım ve cevapların hızla geldiğini görünce daha rahat nefes aldım.

Hemşire sözlerini bitirdiğinde, büyük ölçüde ışıkları kısıyan biri sayesinde gözlerim açılmıştı. Gözlerimi kırıştırarak odaya baktım.

Hemşire yatağımın yanındaki bir şeyi kontrol etti ve bana güven verici bir gülümseme verdi. "Doktorla birlikte döneceğim. Uyandığınızı bilmek isteyecektir." Aileme dedi ki, "Sadece buz parçaları. Ve lütfen onu sakın tutun. Onu üzecek hiçbir şey söylemeyin."

Sonra gitti.

Göz kapaklarım ağırlaşmıştı. Yine de onları açmaya zorladım, ayrıntılara açtım.

Daniella yatağımın ayak ucunda durmuş bana bakıyordu ve ben de ona kaşlarımı çatıttım. "Hiç makyaj yapmamışsın."

Kız kardeşim mendilini gözlerine götürdü ve güldü, annemle babam da öyle.

"Berbat göründüğümü söyleme şeklin bu mu?" Dani sırtarak ve burnunu çekerek sordu.

"Hayır. Sen her zaman güzelsin. Ben sadece ..." Gözlerimi kırpıştırarak başımı salladım. "Özür dilerim, gerçekten kendimde değilim."

"Ağrı kesici kullanıyorsun." Annem yanağıma dokunarak dikkatimi onun rahatlatıcı bakışlarına çekti. "Poe yolda. Uçağı her an gelebilir." Sırıttı, gözleri parlıyor gibiydi. "Ah, bebeğim. Hayatta olduğun için çok mutluyum."

"Poe yolda mı?" Konuşmayı takip etmeye çalıştım, başım yastığıma doğru düşmek istiyordu. Göz kapaklarıma bağı kurşun ağırlıklar onları kapanmaya zorladı. "Ama Roscoe nerede?"

"Uyu artık," diye fısıldadı babam, dudakları şakağıma yakındı. "Güvendesin."

"O burada mı?" Diye sordum ama artık gözlerimi açık tutamıyor ya da başımı yastığın manyetik yastığından uzak tutamıyordum.

"Ona onu sevdiğimi söyle," dedim ya da söylediğimi sanıyorum. Ama belki de söylemedim, çünkü çoktan uykuya dalmıştım.

İKİNCİ KEZ uyandığımda nerede olduğumu biliyordum.

Hastanedeydim.

Gözlerimi açmaya çalıştığımda çalıştılar. Oda loştu ama karanlık değildi. Makinelere gelen ışıklar, duvara dayalı bir panel ışığı ve pencereden gelen ışıklar odayı yeterince aydınlatıyordu, böylece uzak duvara dayalı ikinci bir yatakta uyuyan annemi, kapıya yakın bir koltukta uyuyan babamı ve yatağımın yanındaki tahta sandalyede oturan, uyumayan, düşünceli bir şekilde ileriye bakan başka bir figürü görebiliyordum.

Uyku ataleti ve uyuşturucunun neden olduğu sersemlikle boğuşurken bu üçüncü figüre kaşlarımı çatarak baktım.

İlk bakışta bu figürün Roscoe olduğunu düşündüm ve göğsümde zayıf bir umut kıvılcımı çıktı. Neredeyse aklıma gelir gelmez bu düşünceden vazgeçtim. Adam Roscoe değildi. Roscoe gibi *hissetmiyordum*.

Ben ona bakarken adam başını kaldırdı ve bakışlarımız çarpıştı.

Çılgınca. Mavi. Ruhani.

"Billy," diye fısıldadım, onu daha iyi görebilmek için yatakta olabildiğince kaydım.

Muhtemelen ben hareket etmek zorunda kalmayayım diye ayağa kalktı ve yatağımın üzerinde duran masadan kâğıt bir bardağa uzandı.

"Buz parçaları ister misin?" diye sordu, çoktan bir kaşıkla bardağın içine dalmıştı.

Başımı salladım, o da bana yedirdi, gözlerimiz kâğıt bardağın üzerinde tekrar buluştu. Bakışlarımı tutamıyor gibiydi ve gözleri ağzıma kaymış, kaşığın ilerleyişini izliyordu.

Buz ambrosia gibiydi ve iç çektim, zihnimde bir gölge belirmeye başladığında başım yastığa düştü. Gözlerimi kapadım, derinlere baktım, hayali anıyı kovaladım.

Roscoe.

"Roscoe nerede?"

Billy yine fincanı karıştırıyordu. Sorum üzerine ses kesildi. Gözlerimi açtım. Gözleri hâlâ kâğıt bardağın üzerindeydi.

"Ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordu.

Kalp atışlarım hızlandı. Bunu biliyorum çünkü yatağımın üzerindeki kalp monitörü bana bunu söylüyordu. Billy bir bana, bir monitöre, sonra tekrar bana baktı.

"Öldü mü?" Nedenini hemen bilmeden ya da anlamadan, sadece bunun bir olasılık olduğunu düşünerek sordum.

Ancak soru ağzımdan çıktıktan sonra hatırladım -her şeyi hatırladım- ve titremeye başladım. Oda bulanıklaştı. Oh Tanrım.

Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım.

"O- o öldü, değil mi? Değil mi?"

Billy oradaydı, elleri omuzlarımda, yüzü yüzümdeydi ve bayılmadan hemen önce gördüğüm yüzün Roscoe'nun değil, onun yüzü olduğundan hiç şüphem yoktu.

"O ölmedi, Simone. Roscoe ölmedi," dedi parmaklarını kollarımda gezdirerek. "Sakin ol."

İri adamın gözleri kalp monitörüne kaydı ve makine biplemeye başladı, bir alarm, bir uyarı. Annem kıpırdandı.

"Sakin ol. Sakinleşmen gerek." Billy beni mümkün olduğunca nazikçe göğsüne çekti ve yanağımı okşadı. "Roscoe yaşıyor. Yaşıyor. Sakin ol."

Tanrı'ya şükürler olsun.

Tanrıya şükür, Tanrıya şükür, Tanrıya şükür.

Başımı salladım, titrek bir nefes aldım ve yan tarafımda cevap veren bir ağrıyla irkildim. İşte o zaman göğüs kafesimin alt kısmında donuk, inatçı bir ağrının farkına vardım.

"Vurulduğum," dedim, vurulduğumu hatırlamıyordum ama babamın bana söylediğini hatırlıyordum. "Neremden vuruldum?"

"Göğsünden. Ameliyattan sağ salım çıktın." Billy'nin derin, gürültülü sesi beni yatıştırdı. Bir kulağımda monitörün yavaş ritmini, diğesinde ise kalbinin atışını dinledim.

Roscoe'nun ağabeyi, nabzımın ritmi normale dönene kadar beni tutmaya ve yüzümü okşamaya devam etti. Çekilmeden hemen önce göğsünün yanağıma doğru genişlediğini hissettim. Dikkatlice, nazikçe yastıklara yaslanmama yardım etti ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Sana bir şey olsaydı, seni üzseydim," dedi, dikkati saçlarımdaydı, "beni sakatlamaya hazır yüzlerce insan sıraya girerdi."

"Bana ne olduğunu anlat. Roscoe nerede?" Tekrar sordum, bu kez ses tonum suluydu, çünkü soru bir yalvarıştı. Bilmem gerekiyordu.

Billy derin bir nefes aldı, gözlerinin arkasında bir acı parladı ve başını salladı. "Sana söyleyeceğim. Ama kalbin yine yerinden çıkacak gibi olursa dururum."

Başımı salladım, dikkatli ve yavaş bir nefes aldım, nefes yolumda bir tıkanıklık olduğunu hissettiğimde hayal kırıklığına uğradım.

"Roscoe Pazar gecesi seni hemen görmek istedi ve biraz manik davranıyordu. Lisedeyken Cletus'un yaptığı gibi. Tedirgindi." Bakışları sanki bu konuşma için uygunluğunu sürekli değerlendiriyormuş gibi üzerimde gezindi.

Hiç kıpırdamadan, sabırlı bir tavırla devam etmesini bekledim.

Sonunda devam etti. "Lokantaya vardık ve bana gitmemi, seninle geleceğini söyledi. Ona kalacağımı söyledim, işler onun büyük planlarına göre yürümezse diye. O da beni kamyonetimde bırakıp ön kapıya doğru koşmaya başladı. Kapıyı çalmasını izledim, sonra sen geldin, sonra o içeri girdi."

Tüm bunları ben de hatırlıyordum. Konuşmasını ve öpüşmemizi hatırladım. "İkinizin çok iyi olduğunuzu görünce gitmeye karar verdim, İşiniz bittiğinde onu eve bırakacağınızı düşünmüştüm. Park yoluna girdim ve daha on mil bile gitmemiştim ki

silah sesleri." Burada durakladı, yutkundu ve tekrar konuştuğunda sesi duygu yüklüydü. "Evans Strickland'ı vurduğu sırada oraya vardım ve kendimi dışarı attım-"

"Bekle." Başımı salladım ve olayları daha iyi hayal edebilmek için gözlerimi kapattım. "Strickland orada mıydı?"

"Evet. Lokantaya ateş eden oydu."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım ya da almaya çalıştım. Ama monitörün kalbimin ritmine ihanet ettiğini duyduğumda, zihnimi temizlemeye zorladım ve burnumdan nefes aldım.

"Burada oksijen var," diyordu Billy ve elime bir maske tutuşturduğunu hissettim. Aldım ve koniyi yüzüme doğru yönlendirmeme yardım etti. Bir nefes aldım. Bir nefes daha.

"O öldü," dedi en yaşlı ikinci Winston, sesi duygudan yoksundu. "Boone onu vurdu."

Başımı sallayarak anladığımı belirttim ama bu bilgi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. "Razor'la birlikte mi çalışıyordu?"

"Üzgünüm, bilmiyorum. Öyle olduğunu varsayıyorum, zamanlama çok uygun, ama şerif bu konuda ağzını sıkı tutuyor ve hiçbir ayrıntı paylaşamayacağını söylüyor."

Bu beni duraksattı ve Şerif James'in Strickland'ın rolü hakkında konuşmamasının nedeninin büronun davası ve cinayetlerle ilgili devam eden soruşturma olup olmadığını merak etmek zorunda kaldım.

"Peki ya Razor? Hatırladığım son şey onun bıçakla peşimden geldiğiydi. Peki ya Roscoe?"

Billy hemen cevap vermeyince gözlerimi açtım ve yüz ifadesinden bir işaret aradım.

Çenesi sertleşmiş ve gözleri kızgın yarıklar halinde kısılmıştı. Ancak konuştuğunda sesi ürkütücü derecede sakindi. "Kuzenin ve Evans, Razor'ın içeride olduğunu bile bilmiyorlardı. Bu yüzden 911'i aradılar ve çevreyi kontrol ettiler. Onlar bakmayınca ben de ikinizi kontrol etmek için içeri koştum. Roscoe'yu yerde buldum ve Razor elinde bıçakla sana doğru geliyordu. Ben de onu durdurdum."

"Billy, Roscoe nerede?" Üçüncü kez sordum.

İçini çekti ve bana küçük, hüzünlü bir gülümseme verdi. "Onu üç gün önce Nashville'e, Vanderbilt Travma Merkezi'ne götürdüler." Bakışları bir an için benimkileri tuttu. Sonra yere düştü. "Bugün üçüncü ameliyatını oldu."

"Onun ?" Yutkundum, boğazım zımpara kâğıdı gibiydi, gözlerim yanıyordu, içimden sıcak, karıncalı bir endişe dalgası geçiyordu.

Üçüncü.

Ameliya

t.

Sevgili Tanrım, senden bir şey isteyeceğim ama bu isteğimi ciddiye almanı ve bana şaka yapmamamı istiyorum.

Roscoe'yu kurtar. Onu bütün yap. Onu bana geri getir.

Onu yanımda, kalbimde taşıyorum. O benim ruhumu şekillendirdi. Yap onu.

İyi.

Billy bana bakmadan burnunu çekti ve bu ses dikkatimi çekti.

"Dün uyandı, sadece bir dakikalığına" - iri adamın sesi çatallaştı, boğazını sertçe temizledi- "ve gelip sana bakmam için bana söz verdirdi."

Tekrar yutkunmaya çalıştım, gözlerim artık bulanıktı ve başımı salladım, çünkü anlamıştım. Roscoe'nun durumunun hiçbir şekilde istikrarlı olmadığını anlamıştım.

"Razor Roscoe'yu sol tarafından vurdu," dedi Billy, adem elması bir, iki kez sallanırken, sesi hırçınlaşmıştı. "Kalbini hedef alıyor."

Başımı sallamaya devam ettim, çünkü başka bir şey yapamıyordum.

Hayır. Bu doğru değil.

"Razor'a ne oldu?" Yorgun ama yine de bir şekilde heyecanlanmış bir halde sordum. Elektriklenmiş. Kararlıydım. Çünkü Roscoe *iyileşecekti*. Onu iyileşmeye zorlayacaktım.

Billy'nin kaşları bir santim yukarı kalktı ve birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Görünüşe göre onu taşaklarından vurmuşsun. Her yerini havaya uçurmuşsun."

Billy gözlerini benimkilere dikip bana bakmadan önce bir saniye sessizlik oldu. Ne söyleyeceğimi düşünürken dudaklarımı yana doğru büküm.

"Bunu ben mi yaptım?" Sonunda konuştum, hayatımda ilk kez bu kadar rahat yalan söylüyordum. "Silahım yanlış ateş almış olmalı."

Kendimi *daha iyi* hissetmiyordum. Aksine, kriz anındaki intikamcı kararımın dolaylı kendimi kötü hissedemiyordum. Laboratuvara ait olmam için bir başka iyi neden daha. Eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, Razor Dennings'i taşaklarından bir milyon kez vururdum. İntikama susamışlık bir saha ajanı için iyi bir karakter özelliği değildi.

Küçük, yavaşça beliren bir gülümseme yüz ifadesini bir anlığına aydınlattı. Bir kez başını salladı, onaylarcasına. Ama sonra gülümsemesi kayboldu, perili, eziyetli gölgesi geri döndü.

Billy'ye bakarak, "Ona ne yaptın?" diye sordum.

Gözleri odağını kaybederek benim ötemdeki bir noktaya kayd1. Yüz hatlarında garip bir ifade belirdi, sanki çok üzücü bir şey hatırlıyor ama aynı zamanda kendini uzak tutmaya çalışıyordu.

"Onu sen mi öldürdün?" Sessizce sordum, büyük, tatlı adam için, neler yaşıyor olabileceğı için endişeliydim. "Eğer yaptıysan, nefsi müdafaaydı. Sen benim hayatımı kurtardın."

"Onu öldürmedim, bayılttım." Billy başını salladı, kelimeler dikkatini dağıtmıştı. Aniden gözlerini kırıştırdı, bakışları benimkilere kayd1 ve keskinleşti. "Eğer Razor Dennings'i öldürecek olsaydım, bunun için uyanık olmasını isterdim."

Ajanlar NELSON ve Lundqvist birkaç gün sonra ziyaret için uğradılar.

Kattaki yürüyüşümden yeni dönmüşüm, nefesim tükenmeden önce üç tur atmıştım. Odama girdiğimde ikisi de oradaydı, pencerenin yanında duruyorlardı ve beyaz gömlekli siyah takım elbise giymişlerdi, rozetleri kemerlerinde belirgin bir şekilde gösteriliyordu.

Nelson, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, güneş gözlüğü takıyordu.

TNT. Dy-no-MITE.

"Göründüğünden daha güçlüsün," dedi Lundqvist kollarını kavuşturarak. "Viking kanı taşıyor olmalısın."

Nelson'la bakışlarımızı paylaştık ve o da meslektaşımızı görmezden gelerek gözlerini devirdi.

"Aslında hayır. Benim halkım Wakanda'dan geliyor."

Wakanda'nın nerede olabileceğini anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı, gözleri kısıldı.

Bu arada Nelson'a baktım ve onu güneş gözlüklerini çıkarmış, gülümsemeye çalışırken buldum. "Hayatta olmana sevindim," dedi sırtışını bastırmayı başarak.

"Ben de hayatta olduğuma sevindim." Yavaşça koltuğa doğru yürüdüm ve kendimi dikkatlice koltuğa bıraktım. "Bana neler olduğunu anlat."

Ameliyattan çıktıktan sonraki günden beri FBI'dan kimseyi görmemiş ya da haber almamıştım. Doğu Tennessee ofisindeki SAIC'im ve DC'deki araştırma laboratuvarındaki eski patronum beni tam olarak yarım saatliğine ve sadece ifademi kaydetmek için ziyaret etti. Bana hiçbir şey söylemediler, ama bu

Çünkü annem, babam, kız kardeşim, erkek kardeşim ve Billy Winston onlara pis bakışlar göndererek yakınımdaya durmaya karar vermişlerdi.

Nelson önce kapıya, sonra da bana baktı. "Ailen nerede?" "Annemle babam nihayet dün kendi yataklarında uyumak için evlerine gittiler.

Kız kardeşim dün New York'a gitti ve erkek kardeşim de yarın California'ya gidiyor. Bu öğleden sonra dönecek."

Dalgınca başını salladı, gözlerini Lundqvist'e kaydırdı ve çenesiyle kapıyı kapatmasını işaret etti. O da kapattı. Sonra dönüp odaya baktı ve kollarını kavuşturdu.

Sanırım rahatsız edilmeyeceğiz.

"Resmi bir sıfatla burada değiliz." Nelson sırtını pencere pervazına yasladı. "Ama seni tanıdığım için meraktan çıldırmak üzere olduğumu düşündüm."

Bakışlarını tutarak cevap vermedim. Meraktan çıldırmıyordum. Roscoe için endişelenmekten çıldırıyordum. Onunla henüz konuşmamıştım çünkü hâlâ yoğun bakımdaydı. Billy bana sözlü durum güncellemeleri verdi, ama elimdeki tek şey buydu.

Davayla ilgili merakım radarıma bile girmemişti.

Nelson sessizliğimi bir anlaşma olarak algılamış olmalı ki, "Haklıymışsın. Derby'deki MC elemanları kara para aklıyordu. Hepsini yakaladık ve ikisi diğerlerini ele verdi. Razor Dennings'in ortağı olduğunu iddia eden biri tarafından kazançtan pay almak için işe alınmışlardı."

"Huh." *Bir ortak.* "Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Nelson başını salladı. "Bilmiyoruz. Razor pek konuşmuyor. Psikolojik değerlendirmelerden geçiyor ve yaraları çok büyük."

Razor'ın yaraları karşısında yüzümü soğukkanlı tutmaya özen gösterdim ki Nelson'ın bakışlarının onu yoklama ve dürtme şekli düşünüldüğünde bu büyük bir başarıydı.

"İfadeni okudum," dedi sonunda. "Bacağına nişan alıyordun ve ıskaladın, öyle mi?"

Sadece bir kez başımı salladım, hiçbir şey söylemedim.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve sağına baktı. "Peki. Peki ya elleri?"

Elleri mi?

"Peki ya elleri?" Kafam karışmış gibiydi, çünkü kafam karışmıştı.

Dikkati tekrar üzerimdeydi, dürtüyor ve araştırıyordu. "Ellerini nasıl yaraladı?"

Soru karşısında kaşlarımı çatarak, neden bahsettiğine dair bir ipucu bulmak için Lundqvist'e baktım. Beni ilgiyle izliyor gibiydi ama hiçbir şey belli etmiyordu.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Ona gözlerimi geri verdim. "O geceye dair hatırladıklarım bulanık. Ama tüm bu sorular neden? Burada resmi bir sıfatla bulunmadığınızı sanıyordum."

Bir an daha beni inceledi, kelimeleri isteksizdi. "Peki, tamam. Peki, tamam.

Nerede kalmıştık?"

Lundqvist, "Razor'un ortağı," diye ekledi.

"Doğru." Nelson'ın yüzündeki şüphe ifadesi silinerek işine geri döndü. "Wraithler'deki bağlantınız-Isaac Sylvester-ortağın kim olabileceği hakkında hiçbir fikri olmadığını söyledi."

Gözlerim büyüdü. "Isaac'i biliyor musun? Isaac dışarıda mı?"

"Evet." Cevap Lundqvist'ten geldi. "Sylvester'ın sorgu ifadelerine göre, örgüt içindeki konumu artık güvenli değildi ve örgüt kaos içindeydi. Gözcüleri Derbi'de FBI'ın varlığını tespit ettiğinde Razor bir köstebekten şüphelenmişti. Kimse Isaac'i işaret etmiyordu ama hem B hem de DEA'daki üst düzey yetkililer onu dışarı çıkarmanın zamanının geldiği konusunda hemfikir." "

"Isaac güvende mi?" Adamı tanıımıyordum, kimsenin tanıdığından da şüpheliydim ama onun için endişeleniyordum.

"Eğer sorduğunuz buysa, gizliliği bozulmadı. Ama Wraith'lere haber verdi. MC kulübünün parçalanmış olduğunu ve ayrılışının fark edilmeyeceğini savunuyor." Nelson omuz silktili. "Hem Razor hem de Winston'ın devre dışı kalmasıyla, orada bir güç kapma durumu var."

"Yani, açık olmak gerekirse, Demir Haydutlar hâlâ Isaac'in gizli görevde olduğunu bilmiyor mu?"

"Doğru. Sylvester röportajında çıkış hikayesinin gerçek olarak kabul edildiğini söyledi. Razor ve Winston gözaltında olduğu için birkaç üye başka örgütlere katılmak üzere kulüpten ayrıldı. Sylvester'ın köstebek olarak kendisinden şüphelendiklerine inanması için hiçbir neden yok."

Başımı salladım, bu yeni bilgiyi sindirmeye çalışıyordum. Bu hükümet için harika bir haberdi. Muhtemelen Isaac gerektiğinde Demir Haydutlar ya da başka bir MC organizasyonundaki gizli rolüne geri dönebilir. Ama

Bu Isaac'in kız kardeşi Jennifer için iyi bir haber değildi. Hâlâ kardeşini kaybettiğine inanıyordu ve muhtemelen inanmaya da devam edecekti.

"Başka bir şey daha var," dedi Lundqvist.

Ona baktım ve alışılmadık derecede kasvetli ifadesini fark ettim. "Ne oldu?"

ne?"

"Aslında birkaç şey var." Nelson kollarını kavuşturdu.

Bakışları sabit. "Öncelikle, senin sayende, Kentucky Derbisi'nin son birkaç yıldaki görüntülerini incelerken, sonunda tüm cinayet kurbanlarının ortak noktasını bulduk."

"Neymiş o?"

"İki yıl önceki kurbanlar, iki yıl önce Derby'de bulunan, bahis oynayan ve para aklayan aynı MC üyeleri. Aynı şey geçen seneki kurbanlar için de geçerli."

Ağzım bir karış açık kaldı çünkü davadaki en büyük eksik parçalardan biri yerine oturmuştu. "Razor onları parasını aklamak için kullanıyordu ama sonra onları öldürdü, öyle mi?"

Lundqvist başını salladı, yüz hatları sertleşmişti. "Öyle görünüyor."

Bu bilginin tüm sonuçları yerli yerine otururken içimden bir inançsızlık sesi kaçtı. "Ama bu adamlar neden Razor'a yardım etmeyi kabul etsinler ki? Yani, geçmişte ona yardım eden meslektaşlarının başına gelenleri görüp bunu asla kabul etmeyeceklerini düşünürsünüz. Razor'un para aklamasına yardım etmek ölmek anlamına geliyorsa, neden bunu yapasınız ki?"

Lundqvist duyulabilir bir nefes verdi. "Buna cevap veremem, çünkü bana da mantıklı gelmiyor. Ama size şunu söyleyebilirim ki kulübümdeki hiç kimse Razor'ın para aklama yöntemini ya da cinayetlerin nasıl bağlantılı olduğunu bilmiyordu. Onun bir güç gösterisi yaptığından şüpheleniyorlardı, hepsi bu."

"Çok, çok garip." Başka bir inançsızlık sesi çıkardım. "Bu adamlar sendikalaşmalı. Ya da yıllık bir konferans düzenlemeli ya da notlarını karşılaştırmalılar. Tanrım, birbirleriyle konuşmalı, ahabplık sistemini kullanmalılar. Bir şeyler yapın."

Nelson sırtarak eğildiği pencereden uzaklaştı ve kollarını kavuşturdu. "Razor cinayete teşebbüsten gözaltında, yani bir süre burada kalacak. Bu da bizi Strickland'a getiriyor."

Koltukta öne doğru eğildim, elim içgüdüsel olarak yanımdaki bandajlara gitti ve merak ettiğim tek soruyu sordum: "Strickland ne zamandır Razor için çalışıyordu?"

Nelson'ın kaşları birbirine yaklaştı ve başını salladı. "Hiçbir fikrimiz yok. Tekrar söylüyorum, Razor konuşmuyor. Isaac'in dediğine göre, Strickland lokantaya yapılan saldırıdan önce Razor için çalışıyorsa, Demir Hayaletlerin hiçbirinin bundan haberi yokmuş. Isaac'e göre, yerel kulüplerin azınlık üyelerini hedef almak gibi bir alışkanlığı olduğu için rütbelilerin çoğu Strickland'dan nefret ediyormuş." Omuz silkti, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Üzgünüm. Belki Darrell Winston boşlukları doldurduğunda daha fazlasını öğreniriz."

Yüzümü buruşturarak iç çektim. "Lanet olası Darrell Winston. O adamdan nefret ediyorum."

"Evet, cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyor. Yani orijinal plan geçerli. İfade vermesi karşılığında tedavi görecektir."

Alay ederek Nelson'a baktım. "Ne? Ciddi misin sen? Hâlâ Roscoe'nun kemik iliği bağışlamasını mı bekliyorsun?" Sesim tehlikeli bir şekilde çığlığa dönüşmek üzereydi ama umurumda değildi. Bir öfke ve kızgınlık seli boynumu ve yanaklarımı ısıttı. "Peki yaşam savaşı verirken bunu nasıl yapmasını öneriyorsun?"

Lundqvist kapıdan uzaklaştı, yanıma geldi ve bir elini omzuma koydu. "Şşş. Sakin ol. Yapmamalısın-"

"Siktir git, Lundqvist." Onu silkeledim, parmağımı kaldırırken gözlerimde yaşlar birikti. "İkiniz de Roscoe ile *konuşmaya* kalkarsanız, yemin ederim -"

"Vay be. Tamam, yanlış anladın." Nelson ellerini kaldırdı, sesi nazikti. "Roscoe kemik iliğini bağışlamayacak. Hâlâ çok hasta olduğunu biliyoruz, iyileşmesini tehlikeye atacak bir şey yapmasını istemeyiz."

"Doğru, yapmayacaksınız," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. Sırayla Nelson ve Lundqvist'e kaşlarımı çatarak koltuğa geri oturdum ve sakinleşmek için yavaş bir nefes aldım.

Gelecekte bir noktada - umarım yakında - Roscoe ve benim Nancy'nin evinde enchiladas yediğimiz bir sahne hayal ettim. Bulaşıkları yıkamasına yardım ettikten sonra eve gidiyorduk, sarılıp yatıyorduk ve bana ortak geçmişimizle ilgili hikâyeler anlatıyordu. Yatıştırıcı, seksi sesiyle bana bir resim çizirdi ve ben onun güçlü kalbini dinlerdim ve bu sesi asla hafife almazdım. *Asla.*

Onunla konuşmak için her şeyimi verirdim.

"Başka bir donör bulduk," diye açıkladı Lundqvist, sesi yine nazikti.

"Güzel," diye mırıldandım. Ama sonra bir önsezi beni kaskatı kıldı Nelson'a baktım, ağızım açık kalmıştı. Gözlerimi kırptım. "Bekle, bekle bir

Bir dakika. Yani... yani-"

"Kongre Üyesi Winston gönüllü oldu, böylece Razor Dennings ve eğer hayatta kalan varsa suç ortaklarına karşı dava açabilir ve Strickland'ın rolünü ortaya çıkarabilirdik. Bu kararından ailesine -kardeşlerine- bahsetmememizi istedi." Nelson bunu sessizce, saygıyla ve biraz da huşu içinde söyledi. "Prosedür için bugün erken saatlerde Teksas'a uçtu."

Dürüst olmak gerekirse ben de hayretler içindeydim. Ve birkaç dakika boyunca nutkum tutuldu. "Bu inanılmaz," dedim sonunda, kelimeler ağzımdan dökülüyordu. "I inanamıyorum."

"Evet, şey." Nelson içini çekerek alnını ovuşturdu. "Birisi ona bir meyve sepeti göndermeli."

Kapı çalındığında üçümüz de kasıldık ve kapıya baktık. Lundqvist'in olduğu duvarın etrafına bakmak için bir tarafa eğildim ve bir hemşirenin kafasını içeri soktuğunu gördüm.

"Böldüğüm için özür dilerim." Bakışları Lundqvist, Nelson ve benim aramda gidip gelirken biraz şaşkın görünüyordu. "Ama Bayan Payton'a kaçırmak istemeyeceğini düşündüğüm bir telefon var."

Koltukta öne doğru oturdum, ayağa kalkmaya hazırlanıyordum. "Kim arıyor?"

Lundqvist'in etrafından dolanıp sandalyemin yanındaki sabit telefon ahizesini aldı, iki tuşa bastıktan sonra bana uzattı, hiçbir şey söylemedi ama bana sıcak bir gülümseme verdi.

Sessizliği karşısında bir kaşımı kaldırarak ahizeyi aldım ve kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Simone?"

Nefes nefese ağzımı kapattım, gözlerim yaşardı, bir rahatlama, endişe, sevgi ve minnet dalgası üzerime çöktü ve başımı döndürdü.

Tüm duygular. HEPSİ. Aynı anda. Ama en çok minnettarlık ve sevgi.

"Roscoe," dedim anlamsız gözyaşlarımin arasından. "Seni seviyorum, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi, sesi zayıftı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Duyguların gücüne karşı gözlerimi kapattım.

Teğetsel olarak, odadan çıkan insanların ve arkalarından kapanan kapının farkındaydım.

"Seni özledim, güzelim. Umarım dinlenmek ve iyileşmek için zaman ayırıyorsundur. Kendini zorlama." Sesi ancak fısıltıyı geçiyordu ve bu beni daha çok ağlattı.

Ama son kısmıyla alay ettim. "Kendimi zorlamayayım mı? Bak kim konuşuyor.

Günlerdir yoğun bakımdan çıktım, bu hastanenin etrafında tur atıyorum."

"İyi olmana ihtiyacım var," dedi, gergin sesinde bir sırıtış vardı. "O yüzden bana ayak uydur ve biraz kestir."

Şimdi hem gülüyor hem de ağlıyordum. "Sen uyursan ben de uyurum."

"Anlaştık," dedi, sesi yorgun geliyordu ve gitmesi gerektiğini biliyordum.

"Roscoe, seni seviyorum." Elimle alınımı tuttum. "Taburcu olur olmaz orada olacağım. Sadece iyileş. Lütfen, lütfen iyileş."

"Üzerinde çalışıyorum," diye hırıldadı ve arka planda bir şey tartışıyorlarmış gibi sesler duydum.

Bir dakika sonra Ashley hatta geldi. "Merhaba hanımefendi. Hepimiz sizin için dua ediyoruz."

"Ashley, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Çok üzgünüm." Ağlamamı durduramıyordum ve durdurmam gerektiğini de biliyordum. Kurşun yarasından sonra iyileşmek mukus olmadan da yeterince zordu. Belki bu kanıtlanmış tıbbi bir gerçek değildi ama doğru görünüyordu.

"Tatlım, sakın özür dileme. Daha iyi olacaksın."

Başımı salladım, alabildiğim kadar derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştım. O haklıydı. Ne kadar çabuk iyileşirsem, onu o kadar çabuk görebilirdim.

"Onu çok özlüyorum," dedim, artık ağlamıyordum.

"Öyle olduğunu biliyorum. Şimdi kendine karşı nazik ol ki sonra Roscoe'ya karşı da nazik olabilesin."

"Ona onu sevdiğimi söyle," dedim, her ne kadar bunu ona kendim söylemiş olsam da.

Herkesin ona söylemesini istiyordum. Ben onu kollarımla sarana, öpene ve ona gösterene kadar etrafını sarmasını istiyordum.

"Göstereceğim. Şimdi dinlen ve ailene sevgilerimizi gönder. Hoşça kal, Simone." Telefonu kapattı.

Ahizeyi uzun süre yüzüme tuttum, bağlantıyı koparmak istemiyordum, aldığım her nefeste içimde kararlılık toplanıyordu. Dinlenecektim. *Hem de çok sıkı dinlenecektim.*

Ve iyileşir iyileşmez Nashville'e doğru yola çıktım.

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

"Yara izleri hafızanın başka bir türüdür."

M.L. STEDMAN, OKYANUSLAR ARASINDAKİ IŞIK

Roscoe

"

EN ÖLÜMCÜL BİÇAK YARALARI sol göğüs bölgesinde bulunur." Cletus'un dikkati boynuma ve yanaklarıma sürdüğü tıraş kremindeydi. "Okuduğum bir şeye göre bir kurbanın perikardiyal kesesinde yüz elli mililitreden fazla kan biriktiğinde ölüm her an gerçekleşebilirmiş."

"Kapa çeneni, Cletus." Duane kardeşimize ters ters baktı.

Duane'in burada olmasına sevinmiştim, ters ters bakma konusunda açık ara en iyisiydi.

"İyi, huysuz herif." Cletus, Duane'in ekşi yüz ifadesini yansıtarak boynuma biraz daha tıraş kremi sürmek için geri döndü. "Sadece Roscoe hâlâ burada olduğu için hepimiz çok şanslıyız diyorum." Gözleri benimkilere kaydı, yüzümde gezindi ve inanılmaz derecede hassaslaştı. "İyi misin dostum?"

"İyiym, Cletus," dedim, ağzımın etrafında tıraş kremi varken konuşmak zor olsa da.

"Sadece söylüyorum, kimse bu saçmalığı duymak istemiyor. Hepimiz onun hâlâ burada olduğu için ne kadar şanslı olduğumuzu biliyoruz," diye homurdandı Duane, eli benimkinin üzerinden kaydı. Bunu birkaç kez yapmıştı, düşünmeden elimi tutmuştu. Bir dakika kadar sonra muhtemelen kendini yakalayacak ve sanki bana uzandığını hatırlamıyormuş gibi kaşlarını çatarak parmaklarımıza bakacaktı.

"Konuşmak istediğin ilginç bir şey mi var?" Cletus mırıldandı. "Elbette, duyalım bakalım."

"Ölümcul bıçak yaraları hakkında daha fazla bilgi dinlemektense sosisin hakkında konuşmayı tercih ederim." Beau usturayı, havluyu ve bir tas suyu hastane yatağımın üzerindeki masaya koydu.

"Ayakların yeterince sıcak mı?" Ashley şu anda ayaklarımın yanında oturuyordu, eli baldırımın üzerindeki battaniyenin üzerindeydi, gözleri yumuşak ve endişeliydi. Farkına varacak kadar kendime geldiğimden beri, son iki haftadır bana aynı yumuşak ve endişeli bakışı atıyordu ve ben buna hiç aldırmıyordum.

İnsanın kız kardeşinden göreceği sempati, annesinden göreceği sempatiye en yakın şeydir.

Jethro, bana bir çift çorap daha ördüğü pencerenin yanındaki sandalyesinden, "Sıcak tutacaklardır," dedi. Ashley ilk çifti örmüştü ve ikincisini de neredeyse bitirmek üzereydi. "O iplik yüzde yüz Shetland yünü değil miydi?"

"O çoraplardan bir çift isterdim." Cletus burnunu çekti, tıraş kremi için kullandığı fırçayı tutucuya geri koydu ve tıraş bıçağını aldı.

Başımı salladım, gözlerim tıraş bıçağındaydı. "Hayır. Olmaz."

Durakladı. "Çoraplarınızı istemiyorum. Sadece diyorum ki, eğer biri doğum günüm için bana çorap örmek isteseydi, örgücüler loncasına resmi bir şikayette bulunmazdım."

"Örücüler birliği mi?" Ashley gülümseyerek sordu.

Cletus, usturayı tutan eli de dahil olmak üzere ellerini havada salladı. "Bilirsin işte, örgü ören insanların yönetim organı."

Jethro sırttı ve Ashley ile bakıştı. "Cletus, örücülerin tam olarak ne için bir yönetim organına ihtiyacı olduğunu düşünüyorsun? Biz milis değiliz."

"Gerçekten mi?" Belini büktü ve gözlerim ister istemez savurduğu bıçakta kaldı. "Beni kandırabilirdin. Çoğu milisten daha organize olmuşsunuz."

Cletus dikkatini tekrar çeneme, sol elindeki usturaya verdiğinde başımı salladım. "Cletus, beni tıraş etmeni istemiyorum."

Kardeşimin kaşları geniş gözlerinin üzerinden kalktı. "Ne?"

"Onu tıraş etmeni istemediğini söyledi," dedi Duane, bakışları endişeli bir şekilde üzerimdeydi. "Acı çekiyor musun? Bunu daha sonra yapabiliriz."

"Ben iyiyim," dedim ama aslında iyi değildim. Göğsüm ağrıyordu. Her yerim ağrıyordu. Kendimi zayıf hissediyordum, kendimde değildim. Aynı anda hem huzursuz hem de yorgundum. Ama bunların hiçbirinin söylenmesine gerek yoktu. "Beau'nun yapmasını tercih ederim."

Cletus'un dudakları şaşkınlıkla aralandı ve gözlerini kırıştırdı. "Ama sıra bende." "Evet," dedim, "ama başka bir Batman sembolü keçi sakalı istemiyorum. ağzımın etrafında."

Cletus gözlerini yarıklara dikti, ağzı sinirli bir çizgiye dönüştü ama "Peki," dedi ve usturayı Beau'ya uzattı.

Beau kaşlarını sallayarak bana geniş bir sırıtış attı. "Kirli sakalına bir sembol kazımayacağım konusunda bana güveniyor musun?"

"Senin sanatsal yeteneğin olmadığına güveniyor," dedi Cletus, ellerini ceplerine sokarak ve konuşurcasına ekledi, "Çünkü

rekor, bence ağzınızın etrafında dört yapraklı bir yonca tasarımı hoş bir değişiklik olurdu. Sembolizm gücü var. Herkes yoncaları sever." Jethro'ya döndü. "Bana yoncaları sevmeyen bir kişi söyle."

Jethro ellerini -hâlâ örgüsünü tutuyordu- teslim olmuş gibi kaldırdı. "Bir tane bile söyleyemem, Cletus. Ama pek fazla insan tanımıyorum."

"Kimse yonca şeklinde bir keçi sakalı istemez. Sakallar çiçek değildir," diye homurdandı Duane, ama bana küçük bir gülümseme verdi.

"Bu kesinlikle yanlış, *Duane*." Cletus, Jethro'nun yanına oturdu. "Saç hayvanlar aleminin süs bitkisidir, bunu herkes bilir."

"Ayrıca, yüzünde bir yonca bile bırakamayız." Beau'nun sırtı azaldı, gözleri yanaklarına kaydı. "Sürekli tıraş etmemiz gerektiğini söylediler."

Ashley küçük bir sıkıntı sesi çıkararak dikkatimi çekti. Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi.

"Merak etme Ash," dedim. "Tekrar uzayacak."

Başını salladı, çenesi titriyordu. "Biliyorum."

"Neden tıraş etmek zorunda olduğunu anlamıyorum," diye homurdandı Duane.

"Bu standart bir uygulama değil." Ashley içini çekti. "Sakal ya da yüzdeki diğer kıllar oksijen maskesinin takılmasını engelleyebilir, sanırım bu yüzden en başta tıraş ettiler. Ama bazen doktorların, özellikle de sepsis riski varsa, hastalardan saçsız kalmalarını istediklerini gördüm."

"Enfeksiyon demek istiyor," dedi Cletus yüksek sesle, sanki içimizden biri ağır işitiyormuş ve sepsisin ne anlama geldiğini bilmiyormuş gibi.

Beau Cletus'a kıkırdadı ve başını sallayarak, "Teşekkürler Cletus," diye mırıldandı, usturayı alıp çenemi kaplayan tıraş kremi inceleyen.

Beau tüm dikkatini yüzüme vererek yavaşça, nazikçe, dikkatlice kazımaya çalışırken oda sessizliğe gömüldü. Bir süre sonra ağırlaşan gözlerim kapandı. Zihnim dağıldı. Gezinmek için zaman verildiğinde her zaman olduğu gibi Simone'u düşündüm.

Yaralanmamın ve ardından geçirdiğim ameliyatların neden olduğu sürekli fiziksel zonklamanın ötesinde bir sızı kalbimi durdurdu. Ağrı kesici ilaçlar zihnim de dahil olmak üzere her şeyi köreltiyordu. Hatıralarımı daha az erişilebilir hale getirdiler, şimdi ona dair sahip olduğum tek şey onlar olduğu için büyük bir ironi.

Lokantadan sonraki ilk birkaç gün bulanıktı. Gerçek anlamda uyandığımda, birkaç yeni yara izim vardı. En büyüğü bıçaktan değildi.

Dennings sırtıma saplanmıştı ama ön tarafımdaki medyan sternotomi kesisinden.

Ondan sonra günlerce yoğun bakımda kaldım, birilerinin boşlukları doldurmasını diledim ama dinlenmem gerektiği söylendi.

"Daha sonra."

"Daha güçlü olduğunda."

"İyileşmeye odaklan."

Hatırlamayan kişi olmak yeni bir deneyimdi.

Bana Simone'un hayatta olduğunu söylediler. Aslında, ismim dışında birinin bana söylediğini hatırladığım ilk sözler "Simone yaşıyor" oldu.

Bunu herkes söyledi, hemşireler, doktorlar, ailem. Kız kardeşim bu sözleri dosyama yazmış ve tüm sağlık personeline beni şu şekilde selamlamaları talimatını vermişti: "Roscoe? Simone yaşıyor. Şimdi hayati değerlerini kaydedeceğim ve sana bazı sorular soracağım. Unutma, Simone yaşıyor."

Görünüşe göre, birisi bana Simone'un vurulduğunu haber verdikten sonra erken saatlerde bayılmışım. İnsanlar hâlâ Ashley'in talimatlarına uyuyorlardı, hatta burada, normal iyileşme katında bile.

Görünüşe göre kız kardeşim işini şansa bırakmak istemiyordu.

Ama şimdi, bir zamanlar zihnimi rahatlatan şey şu anda beni huzursuz ediyordu. Simone hayattaydı ama Nashville'de değildi ve hafızam doğru çalışmıyordu. Bilincimi yeniden kazandığımdan bu yana geçen iki hafta içinde ilk kez kendime, tüm bunlar sona erdiğinde onunla ve ona ait yüzlerce fotoğraf çekeceğime söz verdim.

Telefonda sadece iki kez konuşmuştuk, kardeşlerimden biri telefonu kulağıma tutuyordu. Birbirini seven, neredeyse ölümcül kurşun ve bıçak yaralarından kurtulmaya çalışan ve bir dinleyici kitlesiyle konuşmaya çalışan iki insandan beklenebilecek şeyler dışında pek bir şey söylenmemişi.

"Seni
seviyorum."

"Seni
özlüyorum."

"Tanrı'ya şükür iyisin." "Sesini
duymak harika." "Kendini fazla
yorma."

"Bir an önce iyileş ki gerçek bir konuşma
yapabilelim." "Bir an önce iyileş ki birbirimizi
görebilelim."

"Lütfen bir an önce iyileş."

Konuşma ne kadar güdük olsa da, onun sesini duymak büyük bir fark yarattı. Hiçbir şey beni iyileşmek için onun sesini düşünmekten daha fazla motive edemezdi.

onunla birlikte olmak. Henüz ona sarılamadım ya da onu öpemedim ama yapardım. Bunun mümkün olan en kısa sürede gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Yoğun bakımdan taburcu olduktan sonra -ya da taşındıktan ya da yer değiştirdikten sonra, hastanedekiler buna ne diyorsa- ailem nihayet bana tüm hikayeyi anlattı. Ya da bildiklerini. Billy herkesten daha çok şey biliyordu, bu yüzden konuşmanın çoğunu o yaptı.

Razor'ı bayılttıktan sonra hangimizin durumunun daha kötü olduğunu bilmiyordu, bu yüzden kanamayı durdurmak ya da yavaşlatmak için hem beni hem de Simone'u buzla kapladığını söylemişti. Ambulans bir sonsuzluk sonra geldi ama gerçekte beş dakikadan az sürmüştü. İlk ameliyatımı Knoxville'de olmuşum ama diğer ikisini burada, Vanderbilt'te geçirmiştım. Helikopterle gelmişim, ya da bana öyle söylediler.

Billy'nin anlattıklarından sonra hâlâ sorularım vardı ama sormak için yalnız kalmayı bekledim. İkinci kardeşim zamanını Knoxville'deki Simone ile Nashville'deki benim aramda bölüştürdüğü için bu küçük bir görev değildi, görünüşe göre benim isteğim üzerine, ancak bunu yaptığımı hatırlamıyordum.

Geçen hafta bir gece, sonunda onu yalnız yakalamayı başarmıştım. "Razor'a ne oldu?" diye sordum. "Hâlâ hayatta mı?"

Kardeşim başını salladı, hiçbir şey söylemedi, ellerine baktı. Bunu yanına bırakmayacak kadar iyi tanıyordum onu.

"Ona ne yaptın Billy?" Sorum bu kez daha sessizdi ve umarım herhangi bir yargılama izi taşımıyordu. Billy, Razor'ın Simone'u öldürmesini engellemek için her ne yaptıysa bana haklı gibi gelmişti.

Çenesi titredi ve iç çekti. "Onu Simone'un üzerinde, saldırmak üzereyken buldum ve bayılttım. İkinizin de kötü durumda olduğunu görünce yaralarınızı dondurucudan aldığım buz torbalarıyla kapattım ve ambulansı bekledim. Ve sonra ben ..."

Kardeşıme bakarak bekledim. Hikayenin devamı vardı. Daha fazlası vardı. Sadece Razor Dennings'i nakavt etmesine *imkan yok*. İmkânı yok.

Billy yutkundu, kaşlarını çattı ve bakışları tekrar benimkilere döndü. "Avuçlarını kestim."

Ağabeyime göz kırparak başladım. "Sen onun-"

"Kendi bıçağıyla, tam burada" -bir parmağıyla kendi elini işaret etti, sesi çakıllı çıkıyordu- "tüm fleksör tendonlarını keserek."

"Kahretsin." Kardeşim için endişelenerek nefes aldım. Billy'nin başı belaya girebilir miydi? Tutuklanabilir miydi? I . . . Belki yapabilir diye düşündüm. Aslında, kesinlikle

olabilir. Razor bayıldıymıştı, etkisiz hale getirilmişti. Kardeşimin hareketleri nefsi müdafaa değildi.

"Kabzadaki parmak izlerimi sildim ve parmaklarını tekrar kabzaya bastırdım. Kendi ellerimi gömleğine sildim, çünkü gömleği zaten kan içindeydi."

"Polise ne söyledin?"

Başını salladı, ileriye bakıyordu. "Onu Simone'un üzerinde bulduğumu, bu yüzden onu bayılttığımı ve ikinizi de buzla kapladığımı söyledim. Ellerini sormadılar." Billy derin bir nefes aldı. Sonra bir nefes daha aldı. "Bir daha asla bıçak tutamayacak."

"Ya da başka bir şey," diye mırıldandım, afallamıştım.

Ve bu konu hakkında son konuşmamız bu oldu. Kısmen başka bir şey söylemediği için, kısmen de o zamandan beri onu pek görmediğim için. Knoxville'de Simone'la birlikte olduğunu sanıyordum. Umarım benden kaçmıyordu.

Billy mücadele ediyordu. Küçülmüş halimle bile kardeşimin büyük bir sorun yaşadığını görebiliyordum. Yorgun görünüyordu ve yavaş yürüyordu. Gözleri iyi bakmıyordu, donuk gibiydi ve herkes ziyarete geldiğinde doğrudan bir soru sorulmadığı sürece hiç konuşmuyordu.

Ağır meselelerle boğuşuyordu ve bunları benimle paylaşmaya niyeti yoktu. Nedenini anlıyordum, muhtemelen yeterince meşgul olduğumu düşünüyordu ama umarım biriyle konuşuyordur.

"Ne zaman dönüyorsun Duane?"

Beau'nun ikizine sorduğu soru ve Duane'in cevabı beni tekrar bugüne getirdi.

"İki gün daha." Sesi bastırılmış gibiydi. "Bebek erken doğarsa diye Jess'in yanında hem Claire hem de annesi var. Şerif ve Jackson'ın Temmuz başında gelmesi bekleniyor."

"Doğum tarihi ne demiştin?" Ashley sordu.

"Yedi Haziran," diye cevap verdi. "Hâlâ biraz zamanımız var."

"Hızla yaklaşıyor." Jethro'nun sesi eğlenmiş gibiydi. "Ve sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak."

"Hepiniz bunu söyleyip duruyorsunuz." Duane bir an durakladıktan sonra ekledi: "Sanırım bu yaz için planlarımızı konuşmalıyız. Jess'le her şeyi konuştuk. Çocuk seyahat edebilecek kadar iyileştikten sonra, sonbaharda gelmenizin sizin için en iyisi olacağını düşünüyoruz."

Duane'in bana "çocuk" demesine itiraz etmedim. Cletus'un kirli sakalıma şekiller çizmesinden başka bir şeye itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Ama söyleyecek bir şeyim vardı.

Bu yüzden Duane'in tutmadığı elimi kaldırarak Beau'ya durmasını işaret ettim ve gözlerimi kırpıştırarak açtım.

"Sorun nedir?" Duane'in eli benimkini sıktı.

Beau'yu geride durmuş, gözlerini kocaman açmış, hareket etmekten korkuyormuş gibi bana bakarken buldum. "İyi misin?"

"Peki." Tekrar konuşmadan önce yutkundum. "Billy'nin gitmesi gerekiyor. Hemen.

Ya da mümkün olan en kısa sürede."

Beau ve Duane birbirlerine baktılar, aralarında sessizce bir şeyler konuşuyorlardı - her zaman yaptıkları gibi - bu sırada Ashley ayağa kalkıp bana yaklaştı. Parmaklarını saçlarımin arasına soktu ve başını yana eğerek beni inceledi.

"Billy için endişeleniyor musun?" Başımı salladım.

Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve "Ben de" diye fısıldadı. "Sienna, çocuklar ve ben hâlâ Haziran ortasında uçmayı planlıyorduk. Biz Eğer şehir dışına çıkması gerektiğini düşünüyorsanız Billy'yi de yanımıza alabiliriz," diye teklif etti Jethro ve bu iyi bir haberdi. Sienna ailesini uçurmak için özel bir uçak kiralayacaktı. Billy'yi de götürmek fazladan telaşa yol açmayacaktı ve mantıklıydı.

"Claire Jess'le birlikte mi? Şu anda mı?" Bu soru Cletus'tan geldi. Sol tarafımda bir yerdeydi ama birden başımı çeviremeyecek kadar yorulmuştum.

"Doğru," diye onayladı Duane. "Bu yaz konser vermeyecek ama bir sonraki albümü üzerinde çalışmak için Roma'da bir stüdyo ayarladı."

Duane ve Jessica'nın bebekleri doğduğunda Claire'in de orada olması mantıklıydı. Claire sadece Jessica'nın iyi bir arkadaşı değil, aynı zamanda ikizlerin üvey kız kardeşiydi.

Beş yıl önce, Darrell Winston ile Razor Dennings'in yaşlı karısı Christine St. Claire'in, Razor kısa bir süreliğine hapisteyken birlikte oldukları ortaya çıkmıştı. Sonuç Beau ve Duane oldu. Hepimiz annemizin -Bethany Winston-onların biyolojik annesi olduğuna inanmıştık. Bunun yerine, annemiz onları evlat edinmiş, kendi çocukları gibi yetiştirmiş ve aksi yönde tek bir kelime bile etmemişti.

Gerçek, Christine St. Claire tarafından Beau'dan para koparmak için yapılan şaşırtıcı ve zayıf bir girişimle ortaya çıktığında, durum

hem ekşi hem de tatlıydı.

Ekşi çünkü Christine St. Claire bırakın anne olmayı, kimsenin tanıdığı biri bile olmak istemeyeceği biriydi.

Ama tatlıydı çünkü Beau ve Duane bir kız kardeş kazanmıştı. Claire McClure -Christine ve Razor'ın tek çocukları- harika bir insandı. Onunla kan bağı yoktu ama sert ve komik kızıl saçıyla aramda bir bağ oluşmuştu. Yılın büyük bir bölümünde Nashville'de yaşıyor, country müzik süperstarı olarak işini yapıyordu ve turneye çıkmadığı ya da başka bir iş için şehir dışına çıkmadığı zamanlarda haftada bir kez -yemek, yürüyüş ya da film izlemek için- bir araya gelmeye özen gösteriyorduk.

Hatta birkaç yıl önce bir dedikodu dergisi bizi romantik bir ilişkiyle ilişkilendirmiş, bu da ikimizi de güldürmüştü.

Cletus düşünceli bir ifadeyle, "Bu fikrin bir değeri var," dedi ve ben de onun odadakilere kasvetli bir şekilde başını salladığını hayal ettim. İnsanlara kendi deyimiyle *kasvetli bir şekilde başını sallamayı* çok severdi.

Gözlerimi tekrar kapatmıştım bile, konuşmalarını yarı yarıya dinlerken zihnim dolaşıyordu.

"Düşündükçe daha çok hoşuma gidiyor." Jethro'nun sesi daha da yaklaşmıştı. "Hiç durmadan çalışıyor. En son ne zaman tatile benzer bir şey yaptı? Hatırlamıyorum."

"Genel kurul yaz için çoktan dağılmadı mı?" Ashley sordu. "Eminim Paytonlar Billy'ye fabrikadan izin vermekte bir sakınca görmezler."

Paytonlar.

Yine o sızlayan ağrı. Tanrım, onu nasıl da özlemiştim. İyileştiğini, dinlenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum ama bu beni sadece hayal kırıklığına uğratiyordu. Orada olmak, onunla ilgilenmek istiyordum ama kendi yüzümü bile tıraş edemiyordum.

Birdenbire sessizliğin ve yüzümde hâlâ soğumakta olan tıraş kreminin farkına vardım. Duane'in eli elimden kaydı. Kardeşlerim konuşmayı kesmişlerdi, bu da benim uyuduğumu ya da uyumaya çalıştığımı düşündükleri anlamına geliyordu. Belki de parmak uçlarına basarak odadan çıkıyorlardı. Uyumaya hazır değildim, kedi uykusuna bile. Mümkün olduğunca uzun süre uyanık kalmak istiyordum, böylece son birkaç gündeki yetersiz uyuklamalar yerine daha sonra derinlemesine dinlenebilecektim.

Bu yüzden Duane'in tuttuğu eli kaldırdım ve boğazımı temizledim. "Millet, yorgun değilim. Sadece gözlerimi dinlendiriyorum."

Parmaklar avucuma kaydı ama Duane'in parmakları değildi. Bir kadına aitti, avuç içi yumuşak ve küçük olduğu için anlayabiliyordum.

ama el Ashley'nin de değildi.

Kaşlarımı kaldırarak gözlerimi zorla açtım, oda ve onunla birlikte yatağımın yanındaki kadın n e t l e ş e n e kadar gözlerimi kırptım.

Simone.

Ağzım açık kaldı ve bakakaldım ama bir daha gözümü kırpmadım, kaybolmasından ya da bu rüyadan uyanmaktan korkuyordum.

Gülümsemesi kocaman, daha önce hiç görmediğim kadar büyüktü ama gözyaşları yanaklarından aşağı, ağzının etrafındaki mutlu parantezlere dökülüyordu. "Selam yakışıklı," dedi, kehribar rengi gözleri yüzümde gezinirken parlıyordu.

"Sen gerçek misin?" "Gerçek misin?" diye fısıldadım ama sonra hemen ekledim, "Eğer gerçek değilsen, buna cevap verme."

Güldü, burnunu çekti ve avucumu kalbine bastırarak iç çekti. "Ben gerçeğim."

"Merhaba Roscoe," dedi biri yatağımın ayak ucundan ve ben isteksizce dikkatimi yeni sese çevirdim. Bayan Payton küçük bir gülümsemeyle orada duruyordu. Yanında Bay Payton vardı, kolunu karısına dolamıştı.

"Yüzünde bir şey var evlat." Çenemi işaret etti, sırtarak bir adım öne çıktı. "Sana yardım etmemi ister misin?"

Duygularım boğazımı tıkamıştı ve konuşabilmek için birkaç kez boğazımı temizlemem gerekti. O sırada odada sadece dördümüzün olduğunu fark ettim, kardeşlerim dışarı çıkmıştı.

"Sakıncası yoksa, Bay Payton." Sesim boğuktu, duygu yoğunluğu vardı. "Görünüşe göre berberim beni tıraşın ortasında terk etti."

"Sanırım bana Trevor demenin vakti geldi," dedi, atılmış usturayı alıp yüzümü incelerken. "Sol elini kırdığında bunu Poe için yapmak zorunda kalmıştım, alçısını çıkardığında bunu özlemiştim."

Tanıdık bir sızı boğazımı yakarken Bay Payton'a -Trevor'a- sıkı bir gülümseme verdim ama çocukluğumdaki kadar kötü değildi.

Trevor'ı Poe'yla izlerken kıskançlığın acımasız tadıyla ilk kez tanışmıştım. Billy ve kardeşlerim harikaydı -şüphesiz- ve kendime sık sık ne kadar şanslı olduğumu hatırlatırdım. Çok şanslıydım. Ama Trevor ve Poe kadar yakın bir baba-oğul görmek, aralarındaki karşılıklı saygı ve ilgi, ilişkileri beni hep kışkılandırmıştı.

O anda bu duyguyu bir kenara ittim, herhangi bir şeyin bu anı lekelemesine izin verdiğim için kendime kızdım. Kıskançlığın belli belirsiz yankısını yuttum ve önemli olana odaklandım. Paytonlar buradaydı. *Simone* buradaydı. Hayattaydı, güvendeydi ve elimi tutuyordu. Bunun hayalini kuruyordum.

haftalarca. Onunla ilgili düşünceler benim sürekli yoldaşımdı, onun burada olması en inanılmaz hediye idi.

Bu hatırlatmalar geçmişin garip hayaletlerini kovalarken Bay *Payton-Trevor*- Beau'nun bıraktığı yerden devam etti, gözlerinin arkasında sıcak bir gülümseme vardı. "Durmamı istersen ses çıkar evlat."

"Duracağım. Teşekkür ederim, efendim." "Trevor," diye hatırlattı.

Hem minnettar hem de onurlu hissederek ona küçük bir gülümseme verdim. "Trevor."

Başımı sabit tutarak gözlerimi tekrar Simone'a çevirdim, onu görmek için yanıp tutuşuyordum. Gözyaşlarını kuruladı ve aynı şekilde bana baktı, bakışları hülyalıydı.

Yaralı kalbim aniden sert bir şekilde çarptı, *güm güm* gibi, ama iyi hissettirdi. Hâlâ hayatta olduğumu ve kalbimin acıdan başka bir şey hissedebileceğini hatırlattı.

Simone'un gülümsemesi yumuşadı ve iç çekti. "Seni görmek çok güzel," diye fısıldadı, babası kesinlikle duyabiliyor olsa da.

Bay Payton-uh, Trevor-bıçağı durulamaya ara verdiğinde, kaba olmamak için kendimi Bayan Payton'a bakmaya zorlayarak, "Siz de," dedim. "Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

"Senin için çok endişelendik." Bayan Payton odada dolaşüyor, bir battaniyeyi katlıyor, bir kahve fincanını çöpe atıyordu. "Anladığım kadarıyla kız kardeşiniz Ashley siz taburcu olduğunuzda işten izin alacak. Bir süreliğine hemşireliğini mi yapacak?"

"Öyle mi?" diye sormadan önce Trevor'ın bir sonraki hamlesini bitirmesini bekledim. Bana bundan bahsetmemişti."

"Konuşuyoruz," dedi Bayan Payton, gözlerinin ve dudaklarının arkasında bilmiş bir gülümseme vardı. "Aslına bakarsanız, bizimle kalmanızı önerdim. Simone'un da biraz bakıma ihtiyacı olacak. Kız kardeşinizin önerdiği başka bir hemşireyi işe aldık bile -Marissa? Değil mi Trevor? Yardım etmesi için."

"Benim bir hemşireye ihtiyacım yok." Simone'un ses tonu hem inatçı hem de eğlenceliydi.

"Gün içinde Ashley olsa ve bu Roscoe'nun bizim evde kalacağı anlamına gelse bile mi?" Bayan Payton'ın kaşları kalkmıştı ve sözleri bir soru soruyor olsa da ses tonu bunu retorik hale getiriyordu.

Simone içini çekti, gözlerini annesine dikti, sırtıtmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bayan Payton kızına tatlı bir gülümseme verdikten sonra odayı gözden geçirdi. "Sana çiçek lazım. Ya da bir balon."

Başımı salladım. "İnsanlardan bunun yerine hayvan barınaklarına bağışta bulunmalarını istedim."

Bayan Payton bana sadece bir kez göz kırptı ve başını salladı. "Tanrım, sen çok *tatlı* bir çocuksun. Sırf bunun için aşağı inip sana bir balon alacağım ve barınağına bağışta bulunacağım."

Trevor bir havlu alıp yüzümü silerken omuzları sessiz kahkahalarla sarsıldı. "İşte oldu. Hepsi bitti." Arkasına yaslanıp yaptığı işi inceledi.

Simone'un annesi de kızının yanında durup bakmak için yanıma geldi. "Ve çok da yakışıklı."

İkisine de sırttım, bu hareketi normalden daha kolay buldum. "Teşekkür ederim. İkinize de kızınızı getirdiğiniz ve bu kadar nazık olduğunuz için teşekkür ederim."

"Elimizden geldiğince çabuk geldik." Simone'un ifadesi dikkatimi tekrar ona çevirdi. Gözleri benimkiler arasında gezinirken hâlâ elimi kalbine götürüyordu. "Nasıl hissediyorsun?"

"*Sen* nasıl *hissediyorsun*?" diye sordum, sırtışımla kayboldu. "Bu yolculuğa çıkmalı mıydın? Hâlâ iyileşmiyor musun?"

Bayan Payton öne doğru eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu, doğrulurken yanağımla okşadı. "Babası gibi inatçıdır, her şeyi kendi bildiği gibi yapmak ister."

"Affedersiniz?" Trevor karısına baktı. "*Kim* gibi inatçı?"

"Aman Tanrım, saate bak." Bayan Payton takdire şayan bir şekilde sırtıma karşı koydu ve kapıya doğru geri geri gitmeye başladı. "Otele gidip giriş yapmamız gerekiyor. Şehirde sadece iki gün kalacağız, Simone'un burada bazı doktorlarla konsültasyonu var, o yüzden yarın döneceğiz. Bu arada sen de dinlen Roscoe. Ve buradan çıktığında bizimle kalmayı düşün." Sonra Trevor'a el salladı. "Hadi aşkım. Onlara bir dakika verelim."

Bana "*Bu kadına inanabiliyor musun?*" der gibi baktı. Trevor tıraş bıçağını, kaseyi ve havluyu alıp lavaboya doğru ilerledi. "Tamam. Ama balonu ben seçeceğim."

"Gördün mü?" Simone'un annesi fısıldadı. "İnatçı."

Gülmemeye çalıştım, çünkü gülmek acı veriyordu. Ama Simone güldü, bu da kalbimin bir kez daha çarpmasına neden oldu. İçimi çektim, onun gülüşünü gördüğüm için minnettardım. Taburcu olana kadar, bu an bana iyi bir arkadaş olacaktı.

Ailesi kapıyı kapatırken Simone ve ben bir gülümsemeyi paylaştık. Bakışlarıyla yüzümü inceledikten sonra boştaki elini çeneme götürdü ve avucunu derimin üzerinde gezdirdi.

"Seni sakalsız görmek çok tuhaf."

"Sakalsız olmak garip. Hoşuna gidiyor mu? Tıraş olmaya devam etmemi ister misin?" Kendimi bu hafif sohbet için minnettar buldum, bunu hafife almak istemiyordum.

"Yüzünü seviyorum." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sadece hafif bir dokunuş. Yeterli değildi ama şimdilik idare etmesi gerektiğini biliyordum.

Simone eğilerek, "Ve bunu nasıl elde edersem edeyim kabul edeceğim," diye ekledi. Dudaklarımı yana doğru büküm. "Bu bir cevap değil."

"Peki." Bir kaşını kaldırdı ve bana muzip gülümsemesiyle bozulan alaycı ve sinirli bir bakış attı. "Ben burada, *anlaştığımız* gibi kibar olmaya çalışıyordum ve sen beni zorluyordun. Gerçek şu ki, sakalını seviyorum ve geri istiyorum. Mutlu musun?"

"Her zamankinden daha fazla," dedim, çünkü bu doğrudu.

Bu alaycı anları yaşama şansımızı neredeyse kaybediyorduk. Neredeyse herhangi bir an yaşama şansımızı bile kaybediyorduk. Her saniyeyi değerlendirmek için duyduğum çaresizliğin eninde sonunda kaybolacağını biliyordum.

Şimdilik, daha önce kaçırmış olabileceğim ayrıntıları fark ederek onu kucakladım, çünkü her yeni anı için endişeliydim.

EPILOG

"İnsanların ne söylediğini unutacağını, ne yaptığını unutacağını ama onlara nasıl hissettirdiğini asla unutmayacağını öğrendim."

MAYA ANGELOU

Roscoe

Kalbe ^{AKNIFE} beni öldürmemişti ama Paytonlarla yaşadığım altı hafta öldürebilirdi.

Beni yanlış anlamayın, Paytonları seviyordum ve onlarla birlikte olmak tıpkı hatırladığım gibi harikaydı. Her akşam birlikte yemek yiyorlardı. Herkes yardım ederdi. Herkes temizlik yapardı. Herkes gününden, ilgi alanlarından, ne okuduklarından, nelerden hoşlandıklarından bahsederdi. Ve diğer herkes dinledi ve sorular sordu.

Tartışılar, şeytanın avukatlığını yaparlar, birbirlerine meydan okurlardı. Bu olguysu çocukken akşam yemeğine gelip kaldığım zamanlardan hatırladım. O zamanlar sessizce oturur ve dinlerdim. Bu kez arkama yaslanıp dinledim ama aynı zamanda düşüncelerimi paylaşmam için teşvik edildim. Bu harikaydı. Hepsi çok zekiydi, çok zekiydiler ve hiçbirisi bana çocukmuşum, en küçükleriymişim ve bakılmaya ihtiyacım varmış gibi davranmadı.

Bu tam olarak doğru değil. Daniella bir hafta sonu ziyaretime geldi ve bana aptalmışım gibi davrandı. Her konuştuğumda gözlerini deviriyordu - onunla aynı fikirde olsam bile- ta ki Simone onu bu konuda uyarana ve başparmak savaşına davet edene kadar (Paytonlar böyle düello yapardı).

Daniella kaybetti ve yemeğin geri kalanında sessiz kalmak zorunda kaldı. Ancak, Trevor ve ben doğaçlama bir yarışmaya girdiğimizde babamın şakalarından birine güldü. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, o kazandı. Doğrusunu söylemek gerekirse, onun üç çocuğu ve bu işte otuz yıl daha fazla deneyimi vardı. Belki elli altı yaşına geldiğimde ve Simone'la kendi çocuklarımız olduğunda onun kelime oyunu dehasına yetişebilirdim.

Evet, Paytonlar harika, nazik ve inanılmaz cömert insanlardı. Ama aynı zamanda Simone'un ebeveynleriydiler ve Simone'a ne kadar saygı duysam da onun hakkında s ü r e k l i edepsiz düşünceler besliyordum,

Özellikle de onun banyosundaki tesisat bozulduğundan beri benimkini kullanıyordu.

Dişlerini fırçalarken ona rastlamak kadar sıradan bir şey bile erotik hissettiriyordu, muhtemelen yatağa iç çamaşırı ve atletle girdiği ve her ikisinin üzerine de ince, pamuklu bir bornoz attığı için. Elbette, ikimizden biri diğerinin yanından her geçtiğinde bana sürtünmeye özen göstermesi de bu duruma yardımcı olmuyordu.

İyiydik, çok iyiydik, *acı verecek* kadar iyiydik. Sadece öpücük çalmak ya da koridorda hızlı bir öpüşme seansı. Ben onun odasından uzak durdum, o da benimkinden uzak durdu, ancak yatma vaktine yakın her iki yöne de özlem dolu bakışlar gönderilmişti ve duvarın diğer tarafındaki tüm o pürüzsüz teni ve yumuşaklığı düşünerek sık sık uykuya dalmakta zorluk çekiyordum.

Benim için en büyük engel ailesine saygı duymaktı. Onların çatısı altında kalmama izin verecek kadar kibarlar, kurallarına karşı gelmeyi reddettim.

Simone içinse, kendi itirafına göre, haftalar önce odama gizlice girebilirdi ama fiziksel kondisyonum konusunda endişeliydi ve beni çok hızlı bir şekilde çok ileri itmek istemiyordu.

Dün itibariyle bu endişesi ortadan kalkmıştı. Kesi hattı boyunca hala hayali ağırlarım olsa da göğüs kemiğim iyileşmişti ve kardiyologum yorucu aktivite düzeyimi artırmaya hazır olduğumu bildirmişti. Bir fizyoterapistle hareket açıklığı ve esneklik üzerine çalışıyordum ama şimdi buna kuvvet antrenmanı da eklenecekti.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama tekrar ağırlık kaldırmak için sabırsızlanıyordum.

Zamanlama da mükemmeldi. Jethro, Sienna ve ailesi birkaç haftalığına şehre dönmüştü ve ikinci oğulları Andy için bir barbekü ve zıplama evi doğum günü partisi düzenlemeye karar vermişlerdi. Sienna beni eve geri taşınmaya ikna etmeye çalışıyordu. Ekstra bir cazibe olarak ya eski odamı ya da araba evini kullanmamı teklif etmişti, hangisini tercih edersem.

Acil ihtiyaçlarım için araba evini tercih ettim.

Ancak uzun vadeli hedeflerim için Simone'un DC'deki dairesini ya da en azından ayrı yaşamak istiyorsa onun apartmanını tercih ediyordum - Simone'u araba evinde yalnız bırakır bırakmaz bu konuyu gündeme getirmeyi planlıyordum.

Nashville'deki işimden ayrıldığımdan beri ailemin Park'ta bir iş arayacağımı umduğundan şüpheleniyordum. İşten ayrıldığım gibi

Dr. Tucker'la iletişime geçecek kadar iyileşir iyileşmez, kaçınılmaz olanı uzatmanın bir anlamı yoktu.

Lafı dolandırmayı sevmeyen Sienna, ailemizin umutlarından birkaç kez bahsetmeyi ihmal etmemişti.

"At arabası evinde yaşayıp Drew'la birlikte çalışsan güzel olmaz mıydı?" Cletus'la birlikte yoga bahanesiyle bize geldikleri bir sabah bu açıklamayı yapmıştı.

"Bu güzel olurdu." Ona yarım bir gülümseme verdim, gözlerim Cletus'a kaydı. Gözleri kapalıydı ve muhtemelen nefes almak için ağzını açmıştı.

"Hoştan da öte olurdu." Zorlamaya devam etti. "Billy kim bilir nerelerde gezip tozarken, çocukların oynayacak amcaları yok."

"Affedersiniz." Cletus sonunda konuştu ama gözleri kapalı kalmıştı. "Ben tam burada oturuyorum. Ben amca sayılmıyor muyum? Neyim ben? Lima fasulyesi mi?"

Sienna gözlerini devirdi. Cletus'a gözlerini devirerek bakabilen nadir insanlardan biriydi. "Evdeki bir amcayı kastediyorum. Ashley ve Drew yakınlarda, Beau ve Shelly de öyle, ki bu harika bir şey. Demek istediğim, çocukların bu evde yaşayan bir ailesi olsa harika olurdu. Ev çok büyük."

"O zaman daha fazla çocuk yapın ve evi doldurun," diye önerdi Cletus, sanki çok açık bir cevapmış gibi.

Bu, onun doğumun ne kadar kolay olduğuna dair alaycı açıklamalar yapmasına, Cletus'un bunu böbrek taşı düşürmeye benzetmesine, hastanelerde ve doktor muayenahanelerinde karşılaşılan acı ölçekli yüzler üzerine bir tartışmaya, her ikisinin de her yüzü taklit etmeye çalışmasına, kahkahalara ve Ashley'in dışarı çıkıp beni kendimi fazla zorlamamam konusunda uyarmasına yol açtı.

Bu üç hafta önceydi ve Sienna o zamandan beri beni her gördüğünde bu konuyu tekrar gündeme getiriyordu, bu yüzden kardiyoloğum bana izin verir vermez arabalı eve taşınmayı kabul etmiştim. İdeal olan, bu durumun geçici olması, iki yatak odalı evin ben DC bölgesinde iş ararken bir üs görevi görmesiydi.

Simone neredeyse, ben de orada olmak istiyordum. Şimdiye kadar yaptığımız tüm konuşmalardan Simone'un araştırmasını ve laboratuvarını özlediğini anladım. Dolayısıyla, Washington DC benim olacağım yerd.

Aklımda bu düşünceler ve umutlarla Payton'lardaki odamı topladım. Dün gece herkese doktor ziyaretimden bahsetmiştim ve küçük bir kutlama yapmıştık. Kararımı verir vermez Daisy ve Trevor'la planlarımı konuştuğum için taşınma günüm sürpriz değildi ama buruktu.

"Biliyor musun, burada kalabilirsin." Daisy kapıda durmuş, kaşlarının arasında bir kırıksıklıkla bavulumu toplamamı izliyordu. "Ev bitkileri seni özleyecek. Sulamada çok iyisin, barış zambaklarım hiç bu kadar güzel görünmemişti."

Ona sırtarak bakarken şifonyerin ikinci çekmecesini açtım ve giysilerimi çıkarıp yatağa taşıdım. "İstersen ara sıra uğrayıp yeşilliklerine bakabilirim."

"Çok memnun olurum," dedi, sesi dalgın ve düşünceli geliyordu, ben de dönüp onu inceledim. Kaşlarının arasındaki kırıksıklık daha da belirginleşmişti. "Umarım buraya her zaman gelebileceğini biliyorsundur Roscoe."

"Bunu biliyorum Daisy." Bir kez başımı salladım, adının dilimde çıkardığı ses beni hâlâ rahatsız ediyordu. Hayatım boyunca ona Bayan Payton demiştim, son birkaç haftadır Daisy'ye geçmek zor olmuştu.

"Sen bizim için bir oğul gibisin," dedi aniden, sesi biraz sertti. "Ve ne yaparsan yap, nereye gitmeye karar verirsen ver, bizimle bir evin var."

Bu sözler beni minnettar bir gülümsemeye itti ve elimdeki gömlekleri bırakarak ona doğru ilerledim ve tatlı kadını kocaman bir kucağa aldım.

"Göğsünüz iyi mi?" diye sordu endişeyle. "Bu kadar sıkı sarılmam sorun olur mu?" "Evet ve evet." Kıkırdadım ve onu sıktım. "Senin nezaketin, senin

ve Trevor'ınki, benim için dünyalara bedel." Geri çekildim ve ona gülümsedim. "Sürekli olarak harika rol modelleri olduğunuz ve bana -herkese- iyi insanların hayatlarını nasıl yaşadıklarını gösterdiğiniz için teşekkürler."

Burnunu çekti, sesi biraz sulu geliyordu ve sözsüz bir şekilde başını salladı.

Güldüm ve onu omuzlarından tuttum. "Ortadan kaybolmayacağım. İki mil uzakta olacağım. Beni her zaman göreceksin."

Yüz ifadesi sanki bana inanmamış gibi düzleşti. "Gerçekten mi? O zaman bana Yeşil Vadi'de kalmayı planladığını mı söylüyorsun?" Gözlerim büyüdü, çünkü yakalanmıştım.

Ve bu onu güldürdü.

Yüzümü avuçlarının arasına alarak yanağıma bir öpücük kondurdu ve parmağını bana doğru sallayarak uzaklaştı. "Aklında ne olduğunu biliyorum,

Gün gibi ortada. İlk fırsatta DC'ye taşınıyorsun."

Omuz silktim, kısa sakalımı kaşıdım ve sessizce itiraf ettim, "Benim için o, Daisy. O her zaman tekti. Yaşıyorum, nefes alıyorum ve Simone Payton'ı seviyorum."

Bu onu son derece mutlu etmiş görünüyordu ve bana ıslıl ıslıl bir gülümseme verdi. "Biliyorum, bebeğim." Simone'un annesi ellerini çenesinin altında kavuşturdu, gözlerinde mutlu bir parıltı vardı. "Ve düşününüzü planlamanıza yardım etmek için sabırsızlanıyorum."

* * *

Simone

Üç yaşında bir çocuğun doğum günü partisine gidiyordum ve palyaço olup olmayacağını merak etmeden duramıyordum.

Olsaydı da olurdu. Roscoe buna değerdi. Başa çıkabilirdim. Sadece bir palyaçoyla yüz yüze gelmeden önce zihinsel olarak hazırlanmak için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Burada durup bir saniyeliğine palyaçolar hakkında konuşabilir miyiz? Olur mu? Harika.

Neden? Ve kim? Bunun iyi bir fikir olduğunu ilk kim düşündü? Onları ele geçiren neydi? Hangi bahsi kaybettiler ve ne kadar para kaybettiler? Destansı bir şey olmalı.

Evet, Google'a "ilk palyaço" yazıp konuyu araştırarak ilk modern palyaçolar hakkında gerçekten bilgi sahibi olabilirdim, ancak görüntü sonuçlarını riske atmak istemedim. Bu nedenle, tatlı, tatlı bir cehalet içinde yaşadım ve palyaçolar ve kumar alışkanlıkları hakkında çok şey varsaydım.

Ama şimdi ve terli ellerime dönelim.

Arabamı park ettikten sonra onları kot pantolonuma sildim ve Winston'ların evinin ön kapısına dik dik baktım. Kendimi palyaçodan kurtarmak için bir plan yapmam gerekiyordu. Palyaçolar, benim tecrübelerime göre, kediler gibidir. Bir kişinin kendilerinden hoşlanmadığını hissedebilirler ve sonra o kişiyle etkileşime geçmek için kendi yollarından çıkarlar.

Bir keresinde, benim durumumda, bir iş arkadaşımın çocuğunun doğum günü partisinde bir palyaço beni takip etmiş, balondan hayvanları bana yutturmaya çalışmıştı (hepsinin cinsel organa benzediğini düşünmüştüm, ama ne biliyordum ki?) Bu beni etkilememişti, saçım hakkında bir yorum yapmış, aynı peruk dükkanından alışveriş yapmamız gerektiğini söylemişti.

...
...
...

Uzun lafın kisası, suçlamada bulunmadı, ki bu onun için iyi bir şeydi. Bu arada, yumruklarımdaki palyaço makyajını temizlemek için terebentin kullanmıştım.

Devam edelim.

Yolcu koltuğundaki küçük paketlenmiş hediyeye uzandım ve cesur bir hareketle kapımı açarak nefesimi topladım. Palyaçolar gözümü korkutamazdı. Lanet olası bir kurşun yarasından yeni kurtulmuştum. Ben bir baş belasıydım. Ben TNT'ydim.

TNT çok ileri bir adım olabilir. Sudan azidoazid azide kadar bir ölçekte, ben TATP'ydim. Trinitrotoluen'den daha zordur ama patlayıcı gücü TNT'nin yaklaşık %80'i kadardır.

Tekrar, devam ediyorum.

Gün şimdiden buruktu ve saat daha 16:00 bile olmamıştı. Dün gece Roscoe'nun kardiyologdan temiz sağlık raporu almasını kutlamıştık, yani ben Knoxville'de Doğu Tennessee için SAIC ile görüşürken o bu sabah eşyalarını toplamayı bitirmişti.

Yeni görevimi almıştım ve FBI araştırma laboratuvarına geri dönmüştüm. Bir hafta içinde ayrıldım. Mesleki açıdan çok mutluydum. Kişisel olarak ise kendimi biraz kederli hissediyordum. Roscoe'ya laboratuvar çalışmalarına geri dönmeyi ne kadar çok istediğimi defalarca söylememe rağmen, karşılığında profesyonel geleceğine dair umutlarını ve hayallerini paylaşmamıştı.

Eski işinden ayrıldığını biliyordum ama bundan sonra ne yapmayı planladığından bahsetmemişti. İşsiz kalması onu pek endişelendirmişe benzemiyordu. İki hafta önce doktorları izin verir vermez Drew'a Park'taki evrak işlerinde yardım etmeye ve iki hayvan barınağında gönüllü olarak hafif veterinerlik işleri yapmaya başlamıştı. Hayvanlarla meşgul olduğu, fizik tedaviye gittiği ve her akşam ailemle yemek yediği sürece halinden memnun görünüyordu.

Ama o ne *istiyordu*? Hayattan ve işten ne istiyordu? Onu profesyonel olarak tatmin eden neydi? Hırsı neredeydi? Bunlar cevaplanması gereken sorulardı ve bugün onu yalnız yakalayıp -doğum günü partisi olsun ya da olmasın- ondan bilgi almayı planlıyordum.

Büyük evin merdivenlerini tırmanırken kapıyı çalmak için elimi kaldırdım. Bunu yapamadan, büyük kapı aniden çekilerek açıldı ve Shelly Sullivan ortaya çıktı.

Bir palyaço gibi giyinmişti.

Her zamanki içgüdüsel tiksintimin yerine, uzun boylu, söğüt gibi kadının bana baktığını, tipik olarak gülümsemeyen yüzünde bir gülümseme olduğunu görmek beni bir şaşkınlık kıvılcımıyla doldurdu ve ardından eğlendirdi.

"Ben mutlu bir palyaçoym," dedi, sesi bir kağıt parçası kadar düz çıkıyordu.

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırarak başımı salladım. "Elbette öylesin."

"Belirsiz bir süre boyunca hokkabazlık yapabilen tek kişi benim." Geri çekilip kapıyı daha geniş açtı. "Sanırım bu yüzden beni mutlu bir palyaço yaptılar."

"Başka palyaçolar da var mı?" Biraz telaşla sordum, geniş oturma odasında pusuya yatmış olabilecek başka palyaçolar var mı diye hızlıca bir araştırma yaptım.

"Jenn üzgün bir palyaço, Sienna sakar bir palyaço ve sanırım Ashley de rodeo palyaçosu ya da sihirbaz bir palyaço."

Normalde dört palyaçonun etrafımda cirit atması fikri beni dehşete düşürürdü ama öyle olmadı.

Sırıttım. "Umarım biri bu muhteşem anı filme çekmiştir."

Shelly hiçbir şey söylemeden homurdandı, bu da bende sadece gülme isteği uyandırdı. Kaba ve dobra kişiliğiyle yüzündeki sürekli manik ve mutlu boyanın ikilemi kesinlikle çok komikti.

Tam ona iyi bir şey yaptığını ve yılın teyzesi ödülünü alacağını söylemek üzereydim ki Sienna ve Jethro'nun çocuklarının en büyüğü olan yeğeni odaya daldı.

"Shelly Teyze!" Benjamin koşarak yanına geldi ve onu elinden tuttu, kalın siyah kirpiklerle kaplı muhteşem kahverengi gözleri teyzesinin yüzündeydi. "Hokkabazlık yapman için yeni bir şeyim var."

Yüzündeki boyaya rağmen tüm tavırları yumuşamış gibiydi ve beş yaşındaki çocuğun önünde çömeldi. "Timsahlarla hokkabazlık yapmıyorum."

Kıkırdadı. "Hayır! Timsahlarla değil."

"Ben de elektrikli testere hokkabazlığı yapmıyorum," dedi, kendi sırtışını Dışarı.

Gözümün ucuyla bir hareket dikkatimi çekti ve döndüğünde başka bir palyaçonun - muhtemelen Jennifer'ın üzgün olanının - mutfaktan odaya girdiğini ve gerçekten file benzeyen bir balon hayvanı döndürdüğünü gördü.

Hah.

"Hey, Simone!" Ağzı sırtıyordu ama yüzü üzgün görünmeye devam ediyordu. Ürkütücüydü ama genellikle palyaçoları bulduğum kadar üzücü değildi. Bana sarılmak için yanıma geldi ama kısa durdu ve yüzünü işaret ederek güldü. "Üzgünüm, bu boya hemen çıkıyor. Kıyafetlerine bulaşma riskini almasan iyi olur. Arkaya gel, herkes orada. Mangalı yaktık. Aç mısın?"

"Evet, açlıktan ölüyorum." Kahvaltıdan beri bir şey yememiştim.

"Hadi, hadi." Benjamin Shelly'nin elini çekiştirerek onu ayağa kalkmaya zorladı. "Bununla hokkabazlık yapabilirsin, yapabileceğini biliyorum."

"Bu bir kanep mi? Çünkü ben kanepelerle de hokkabazlık yapamam," diye alay etti ve uzanıp Benjamin'in yan tarafını gıdıkladı.

Benjamin karnını tutarak ona güldü. "Hayır, o bir kanep değil!" "Shelly Teyze çok aptal." Jenn fili Benjamin'in başına koydu ve Balon hayvanın aynı zamanda bir şapka olduğunu görünce çok şaşırdım.

Tamam, bu harikaydı. Cidden etkilendim. Ben de kendime ait bir balon hayvan şapkası istedim.

. . . Acaba çita da yapabiliyor muydu?

"Çabuk ol," diyordu Benjamin, Shelly'nin elini çılgınca çekerek. "Çok geç olmadan gel de hokkabazlık yap."

"Beni yakaladın, ne hokkabazlığı yapmamı istiyorsun?" Shelly parmaklarını onun eline düzgünce yerleştirdi ve kendisini arka kapıya doğru götürmesine izin verdi.

Ama sonra "Cletus Amca'nın sosisi" dedi ve ayakları durdu.

Hem gerçek kaşları hem de boyalı kaşları yerinden fırladı ve ağzı açık, gözleri fal taşı gibi açılmış olan Jennifer'a döndü.

"Bunu sana Cletus Amca mı yaptırdı?" Jenn sordu, sesi hem kızgınlık hem de neşe doluydu.

"Beau Amca'yla Shelly Teyze'nin sosis hokkabazlığı yapamayacağına dair iddiaya girdi," dedi Benjamin, sanki Shelly Teyze'sinin hokkabazlık becerileri adına gücenmiş gibi.

Jennifer ve Shelly birbirlerine baktılar; Shelly'nin gerçek yüzü kızgın, Jennifer'ın gerçek yüzü ise kahkahalara boğulmuştu.

Jennifer, "Sen git Cletus Amca'ya Shelly Teyze'nin çiğ etini ellemek istemediğini söyle," diye talimat verdi. "Ve eğer uslu durmazsa eti balondan hayvanlara dönüştürmek için dışarıda olacağımı söyle."

Benjamin'in gözleri büyüdü ama başını salladı ve talimatları net bir şekilde yerine getirerek odadan çıktı.

O gider gitmez Jennifer ve ben gülmekten kırıılırken Shelly başını salladı. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum," dedi düz bir sesle. "Izgarayı görür görmez başımızın belada olduğunu anlamıştım."

"Cletus'un sosisi de neyin nesı?" İki kadın arasında bakışarak sordum.

Shelly ve Jenn bir kez daha bakıştılar -üzgün palyaçodan mutlu palyaçoya- ve Jenn bana küçük bir sırıtış attı. "Hadi dışarı çıkıp Roscoe'yu bulalım."

* * *

"İyi vakit geçiriyor musun?" Roscoe kulağıma fısıldadı ve kolları arkamdan dolanırken beni biraz ürküttü.

Sırıttım, başımı göğsüne yasladım ve ona baktım. "Aslında öyleyim. Bir çocuğun doğum günü partisinde hiç eğlenmediğim kadar eğlendiğim kesin."

Winston kadınları, imkansız olduğunu düşündüğüm palyaçoların değerini anlamamı sağladılar. Jenn'in balon hayvanları etkileyiciydi, Shelly'nin hokkabazlığı olağanüstüydü ve Ashley'nin pandomim ve sihirbazlık becerileri -özellikle de kardeşlerine yaptığı numaralar (Cletus'un kulağından sosis çıkarmak gibi)- birinci sınıftı. Ama Sienna yere düşme becerisiyle hepimizi gülmekten kırdı geçirdi.

Genelde şakacı mizahtan hoşlanmazdım ama Sienna Diaz-Winston'ın bir şakacı dahi olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Roscoe sırtarak bana yumuşak bir öpücük verdi ve temkinli bir sarılmayla beni hafifçe sıktı. İçimi çekerek ona yaslandım ama ağırlığımı ona fazla vermemeye de dikkat ettim. Bu, bir elini karnıma indirmesine ve beni geriye doğru daha sıkı bastırmasına neden oldu.

"Bana karşı bu kadar dikkatli olmayı bırak," dedi boynuma doğru fısıldayarak.

Kederle gülümseyerek ufka baktım, bulutsuz gökyüzünde Smokies'in zümrüt ormanlarına doğru alçalan yaz güneşinin görüntüsüne. Gün alaca karanlığa dönerken son ışıkları kır çiçekleri tarlası boyunca uzanıyor ve cadı saati doğuyordu.

Bıkkın bir kahkaha atarak karnımdaki elinin tersini okşadım. "Peki, tamam. Sen bana karşı dikkatli olmayı bırakırsan ben de sana karşı dikkatli olmayı bırakırım."

Kolları biraz gevşedi -istediğimin tam tersi- ve yana doğru eğilip beni inceledi. Dokunuşunu seviyordum ama kibarlığı beni biraz hayal kırıklığına uğratmıştı. Birbirimize karşı bu kadar dikkatli olmayı bırakana kadar bekleyemezdim. Ama sanırım haftalar geçtikçe dikkatli olmak bir alışkanlık haline gelmişti.

Bir dakika boyunca birbirimize baktık, duygulu gözleri yüzümün her santimini inceliyor, sıcaktan kavurucuya doğru büyüyordu. Beni serbest bıraktı.

Elini kolumdan aşağı kaydırarak parmaklarımızı birbirine doladı ve çekti. "Benimle gel."

Kendimi çekmesine izin verdim, midemde bir heyecan ve beklenti çırpıntısı vardı. "Nereye gidiyoruz?"

"Güreşmeye gidiyoruz." Bacakları -benimkilerden çok daha uzun- evin yanından dolaşırken yeri yalayıp yutuyor, bana ayak uydurmak için koşmaya zorluyordu.

"Güreşmek mi?" Düşüncesi karşısında alt dudağımı ısırarak sordum, içimde egemenlik için savaşılan heves ve endişe.

Arabanın kapısını açmak için bir an duraklayan Roscoe beni içeri çekti ve koridorun sonuna varmadan durup beni duvara yasladı ve aç bir öpücükle ağzımı yakaladı.

Vücudumun tepkisi anında oldu, karnımın alt kısmında ısı birikti, şoklar ve tensel farkındalık kıvılcımları tenimin altında dalga geçerken içimde bir su birikintisi oluştu.

Ama sonra öpüşmeyi kesti ve ben takip edemedim beni durdurmak için elini kaldırdı. Bakışları üzerimde geziniyor, boynumdan göğsüme, karnıma, kalçalarım, uyluklarıma doğru ilerliyordu. Uzattığı eli sanki tokalaşmak istiyormuş gibi döndü ve ben de kafam karışmış bir şekilde eliyle onun arasına baktım.

"Uh"

"Başparmak savaşı," dedi, sesi sertti. "Kim kazanırsa ne yapacağımıza ve nasıl yapacağımıza o karar verecek."

Avucumu onunkine doğru kaydardım, pozisyonumuzu alırken parmaklarımız birbirine kıvrıldı. "Şampiyon bir başparmak güreşçisi olduğumu biliyorsun."

Ağzının kenarı kasıldı. "Evet. Ama ben senin bütün hareketlerini ezberledim."

Benim bütün hareketlerimi bilmiyordu.

Kirli Harry bakışlarını ona çevirerek dudaklarımı birbirine bastırdım ve savaşın başlaması için başımı salladım.

"Bir, iki, üç, dört, başparmak savaşı ilan ediyorum-"

Aynı anda iki şey oldu. Başparmağı yukarı kalktı, sağ yerine sola gitti, benim çok daha küçük olan başparmağımı bastırmak üzereyken öne çıktım ve boştaki elimi pantolonunun önüne bastırıp ovuşturdum.

Ürkek bir nefes aldı ama -şaşkınlığıma rağmen- savaşıma olan konsantrasyonunu kaybetmedi ama ben diğer eliyle mücadele ederken onu okşamaya devam edince sinirli bir kahkaha attı.

"Pis dövüşüyorsun," dedi, ben iki elimi de kullanırken avantajını kaybederek.

"Mememi göstermediğim için şanslısın," dedim ve son bir vuruş için harekete geçtim.

"Bunun beni şanslı yaptığını söyleyemem." Roscoe'nun sesi çakıl gibiydi, beni şaşırtarak tuzağımdan kurtuldu, sağa kaçtı, sola döndü ve zaferle başparmağımı aşağı bastırdı.

"Kahretsin," dedim kaybettiğim için burnumu kırıştırarak.

Ama dürüst olmak gerekirse hayal kırıklığına uğramamıştım. Heyecanlanmıştım.

Elim pantolonunun önünden düştü ve onu yakalayıp yerine koydu. Şaşkınlıkla gözlerimi onunkilere diktim.

Roscoe'nun bakışları koyulaşmıştı ve ateşinin gücü kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Aynı zamanda ağzımın kurummasına ve beynimin biraz aptallaşmasına neden oldu.

"Nerede kalmıştık?" diye fısıldadı hışımla, boştaki eli atletime geldi ve hem gömleğimin hem de sütyenimin askısını aşağı çekti. Ağzı omzuma indi ve beni ısırdı, acıyı diliyle yatıştırdı.

Birdenbire her yerdeydi. Elleri her yerdeydi. Ağzı her yerdeydi. Savaşı kazanmıştı ve şimdi ganimetleri toplamaya hazır görünüyordu.

Hâlâ koridordayken gömleğimi çıkardı, pantolonum ve sandaletlerim sıradaydı, sütyenim ve iç çamaşırlarım da onu takip etti, çünkü etimle ziyafet çekiyordu, yakalıyor ve okşuyordu, açgözlü ve doyumsuzdu.

Elim ona kot pantolonunun üzerinden vurmaya devam etti, çünkü başka bir şey yapamıyordum. Kıyafetlerinden birini her çıkarmaya çalıştığımda, bileğimi yakalayıp sırtıma doğru getirerek bu girişimimi bastırdı ve arkamı avuçlamak için serbest bıraktı.

Sonunda kemerini çözmeme, pantolonunun düğmelerini açıp fermuarını indirmeme ve elimi şortunun içine sokmama izin verdi. İkimizin de nefesi kesilmişti.

Avucum ereksiyonunun ipeksi sıcaklığıyla temas etti. Omurgamdan aşağıya doğru inen bir beklenti ürpertisiyle bacaklarımı birbirine bastırdım, kendimi boş ve muhtaç hissediyordum.

Roscoe'nun dudakları boynuma doğru eğildi, kısa sakalı hassas tenimi gıdıklarken fısıldadı, "Seni özledim. Seni o kadar çok özledim ki. Tek düşündüğüm sensin." Kulak mememi diliyle okşadı, eliyle göğsüme masaj yapıp koparırken tüm vücuduma ağırlı bir şok dalgası gönderdi. Meme ucumu kabaca, ustalıkla çimdikledi ve çekiştirdi; eli aşağı kayarken dizlerimin bağı çözüldü, avucunun sert nasırları karnıma ve karnıma lezzetli bir sürtünme yaptı, parmakları beni ayırmak için hareket etti.

Kot pantolonlu dizlerinden birini kullanarak bacaklarımı açtı ve içime girdi, başım duvara yaslandı, gözleri tepkimi merakla bekliyordu. "Boşalmanı izlemek istiyorum, aynen böyle, sonra da tadına bakmak istiyorum."

Ürperdim, vücudum sıcacık ve düğüm düğüm olmuştu. Dayanmak için omuzlarını kavradım, kalçalarım eline karşı sallanıyordu. Roscoe parmaklarının içimde hareket edişini izleyerek aşağıya baktı ve gözleri kırışıarak ama asla kapanmayarak küfretti.

"Çok seksisin amına koyayım."

Nefes nefese kaldım. Onun beni izlediğini görmek doğrudan merkezime bir zevk dalgası gönderdi ve parmaklarım omuzlarındaki kumaşa kıvrıldı.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştık. *Çok yakın-*

Ama sonra eli gitti. Bağırdım, dehşetimi ifade eden karmakarışık sesler, beni ayaklarımdan kaldırıp koridorun geri kalanına, mutfağı geçip bir yatak odasına taşırken çabucak susturuldu.

Beni yatağın kenarına yatırarak tişörtünü çıkardı ve göğsünde dikey olarak ilerleyen kızgın görünümlü bir yara izini ortaya çıkardı. Bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu; hem onun lekesiz teninin yasını tutuyor hem de yaşama arzusuna seviniyordum. Bu yara izi onun artık burada olduğu, birlikte olduğumuz ve bunun sadece bir başlangıç olduğu anlamına geliyordu.

Ayakkabılarını ve kot pantolonunu tekmeleyerek üzerime tırmandı, gözleri ağzımdaydı. Bir anlık korku beni seksi ve duygusal beyin sisinden çıkardı, çünkü -görünüşe bakılırsa- Roscoe misyonerliğe kalkışmak üzereydi.

Ancak kalbimin düşmesi için zaman yoktu çünkü Roscoe'nun sıcak, zayıf vücudu benimkinin üzerine yerleşti. Ve bu iyi hissettirdi. Çok iyiydi. Ereksiyonu

Daha önceki el işi sayesinde kaygan ve hassas olan girişime girdim ve ani his şokuyla nefesim kesildi.

Beklediğim gibi içime girmek yerine, Roscoe uzandı ve siki merkezime doğru kayacak şekilde kendini ayarladı, cennet ve delilik gibi hissettiren dolambaçlı yavaş vuruşlarla kendini bana sürttü.

"Ne-" Nefes nefese kaldım, vücudum aşırı ısınmıştı, nefesimi tutamıyordum. "Ne yapıyorsun?"

Dudakları boynumdaydı ve köprücük kemiğim boyunca göğsüme doğru ısırarak öpücükler bıraktı, etkileyici bir beceri ve güçle ritmik bir şekilde sallanırken kendini üzerimde tuttu.

"Ben ne istersem," diye cevap verdi, dilini meme ucumun etrafında döndürdü ve ikiye ayrılacağımı düşündüm.

Nefes, ten, sürtünme, sıcaklık. Kendimi en iyi şekilde boğulmuş ve yine de ona en çok ihtiyaç duyduğum yerde boş hissediyordum. En iyi işkence, en temel ıstırap.

"Lütfen," diye yalvardım, kalçalarımı olabildiğince eğerek. "Lütfen, Roscoe."

"Beni sevdiğini söyle." Sesi kaba, neredeyse sertti. "Söyle bana." "Seni seviyorum, seni seviyorum. Lütfen."

"Beni düşünüyorsun, hmm?" Oradaydı, tam *oradaydı*, duruyordu ama hareket etmiyordu. "Bunu mu düşünüyorsun? Bunu ne kadar istediğini?"

Tüylerim diken diken olmuştu, ihtiyaçtan yanıyordum. Her şeyi söyleyebilirdim, onu o kadar çok istiyordum ki.

"Evet, evet. Her zaman. Her zaman seni düşünüyorum." Vücudunu yoğururken, beni doldurmasını, beni almasını isterken kelimeler bir mücadele, bir nefeslik havaydı.

Doldurdu da. Yavaşça. Çok yavaşça. Ona bir inilti ve benim bakışlarımı kazandırdı.

Teğetsel olarak, onun da bana dik dik baktığını görünce şaşırdım, gözleri vahşi, neredeyse öfkeli bir yoğunlukta.

"Benimle alay ediyorsun," diye suçladım, bana bir başka kontrollü, durgun vuruş yaptığında nefessiz kaldım.

"Hayır," dedi dişlerini sıkarak. "Biraz daha hızlı gidersem boşalacağım."

Güldüm ve sonra tekrar inledim, başımı yatağa yasladım, zar zor hareket edebildiğim halde bedenim kamburlaştı. Ağırlığı beni kısıtlıyordu ama bir şekilde gerekli hissettiriyordu, sanki beni parçalanmaktan alıkoyan tek şey onun ağırlığıydı.

İddiasına rağmen daha hızlı hareket etmeye başladı, bir eli başımın yanındaki yatağa dayandı, diğeri kalçama doğru hareket etti, yanımdan yukarı kaydı, yara izimin üzerinden göğsüme doğru ilerledi ve dengesi bozulduğunda yatağa geldi.

Küfretti, vücudu gerildi, hareketleri sarsıntılı ve incelikten yoksundu. Bu incelikten yoksunluk, bu yırtıcı akılsızlık beni uçurdu, karnımdaki kıvrımlı düğümler koptu, kalçalarım dönüp sallanırken, onun istilasına karşı gıcırdarken, hareketlerim aynı derecede sarsıntılı ve incelikten yoksundu.

Nefes nefese, son sarsıntılar beni titretip sarsarken geriye düştüm. Roscoe yavaşlamıştı ama hâlâ hareket ediyordu, sanki vücudumdaki son spazmı da çekmeye çalışıyormuş gibi hâlâ beni itiyordu, gözleri benimkilerin üzerindeydi, sevgi dolu ama hâlâ vahşiydi.

Ona uzanarak tüm ağırlığını üzerime çektim ve kollarının direndiğini hissettim. Onu tutmama izin veriyordu ama yükün çoğunu hâlâ o taşıyordu.

İtiraz eder gibi bir ses çıkardım. "Roscoe, buraya gel, üzerime uzan."

Yer değiştirdi, beni kollarının arasına çekerken ikimizi de yanlarımıza getirdi. Sabırsızlıktan bir of çektim, ama buna izin verdim, çünkü kendi şartlarıyla kucaklaşmak isteyen bir Roscoe Winston'la karşılaşınca insan böyle yapar. İnsan ofluyor ama izin veriyor ve sonra daha da sokulup parmak uçlarını onun görkemli, seksi vücudunun çıkıntıları ve çizgileri boyunca gezdiriyor.

Kuşkusuz, bu pozisyon beni de okşamasına izin verdiği için muhtemelen daha iyiydi, eli tenimde rüya gibi okşamalar yapıyor, nabızlarımız yavaşlarken ve birlikte atarken beni okşuyordu.

Elimi göğsünde, kalbinin üzerinde, hareket etmeye isteksiz bir şekilde buldum ve ona baktım. Kendini çok güçlü ve sağlam hissediyordu. Uyandığımı ve bir an için onun artık olmadığına inandığımı hatırladığımda bir duygu, korku ve ıstırap kalbi mi ele geçirdi.

"Hey." Parmağı çenemin altına girerek gözlerimi onunkilere dikmeye zorladı ve bir başka emici his ciğerlerimdeki havayı boşalttı. "Ne-"

Ona doğru atıldım, kollarımı sıkıca ona doladım ve yüzümü boynuna gömdüm. "Sakın ölme."

Roscoe kısa bir kahkaha attı ve sırt üstü dönerek sıcak elleriyle sırtımda daireler çizdi. "Sen de aynısını yapacağına söz verirsen."

"Tamam." Burnumu çektim, ani gözyaşlarına karşı gözlerimi kırpıttım.

"Anlaştık."

Cevabım kıkırdamasına neden oldu ve çıplak tenimin üzerinde rahatlatıcı daireler çizmeye devam etti, alçak, gürültülü bir memnuniyet sesi çıkardı.

Uzun bir süre birlikte yattık, birbirimize sarıldık, birbirimizi soluduk. O kadar uzun süre ki, alacakaranlığın loş ışığı geceye dönüştü, dışarıdaki aydınlatma karanlığa gömüldü, yatağın yanındaki tek ışık her şeyi hafif bir parıltıya boğan bir lambaydı. Yine de ona sarıldım. Sanırım bir parçam onu bırakmaktan korkuyordu.

Ama sonunda Roscoe kıpırdandı, bizi yanlarımıza döndürdü ve yüzümü kavradı. Alnı düğümlenmişti ve aklında bir şey olduğunu hissediyordum ama nasıl başlayacağını bilemiyordu.

"Ne oldu?" Ona hafif bir öpücük vermek için öne doğru eğilerek usulca sordum.

"Seninle birlikte olmak istiyorum," dedi duraksayarak. "Ve burada senin de benimle birlikte olmak istediğini kabul ediyorum."

Yavaş bir sırtıış ağzımı kapladı ve başımı salladım. "İstiyorum."

"Öyleyse bunu nasıl gerçekleştireceğimizi, bana ne vermeye hazır olduğunu konuşmalıyız."

"Sana ne vermek istediğimi mi?"

Roscoe nefesini içine çekti, duygulu bakışları benimkiler arasında gidip geliyordu. "Washington'da bir iş arayacağım."

Gözlerim açıldı ve göğsümde ani bir sıkışma hissettim, kol ve bacaklarıma sıcaklık yayıldı, gülümsemem kocaman ve ani oldu. "BU HARIKA!" Hâlâ iyileşiyor olabileceğini bir anlığına unutarak ona sarıldım ve bağırdım.

Güldü, sesi rahatlamış gibi geliyordu. "Bunu söylediğini duyduğuma sevindim."

"Başka ne diyebilirdim ki?" Eğildim, dirseğimi göğüs kemiğinin üzerine koydum ama yara izinden uzak tutmaya dikkat ettim.

"Bilmiyorum ama söylemeni umduğum şey buydu."

"Benim yanıma taşınacak mısın?" Umutlu bir şekilde sordum. "Binamı seviyorum, çünkü Nancy var, ama daha büyük bir yer tutabiliriz, belki iki yatak odası, böylece bir ofisimiz olur."

Roscoe'nun bakışlarındaki tüm keskinlik ve belirsizlik yumuşadı ve kayboldu. Yüzümü kavradı, sert bir öpücük için ağzımı kendi ağzına götürdü, şimdi beni sırtüstü yatırdı ve üzerime oturdu. Öpüştük. Öpüştük ve öpüştük, yavaş ve hızlı, acil ve yavaş, dudaklarım yumuşak ve şişmiş hissedene kadar. Ve hâlâ onun yüzünü emmek istiyordum.

Ama ne yazık ki yorgun olduğunu görebiliyordum. Ben de ona doğru kıvrıldım, vücudum rahatlamıştı, kalbim kanatlanmıştı, beynim fikirlerle doluydu.

Ona şehri göstermek, en sevdiğim yerlere götürmek, her şeyi onunla paylaşmak ve alanımı onun eşyalarıyla karıştırmak için sabırsızlanıyordum.

Onu hayatıma almak için sabırsızlanıyordum, şimdilik, sonsuza kadar, her zaman. Bunu düşündükçe, bu mutluluk seviyesini ve ne kadar geçici olduğunu düşündükçe boğazım tıkanıyordu. Bu anı hatırlamak istiyordum, her zaman saklamak için şişelemek istiyordum, onu çıkarmak ve yeniden yaşamak istiyordum.

Belki de yapabilirim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, sesi uykuda sertleşmişti.

Dirseğimin üzerine kalktım, bu yakışıklı adamı ve onun güzel ruhunu seyre dalmıştım. "Bana bir şey söyleyecek misin?"

Tek gözünü açtı, muhteşem dudaklarının üzerinde küçük, mutlu bir gülümseme geziniyordu. "Ne?"

"Bana bir hikâye anlat."

"Ne tür bir hikâye?" Eli tekrar hareket etmeye başladı, bu sefer popomda yavaş daireler çiziyordu.

"Bana beni sevdiğini ilk söylediğin zamanı anlat." Eli hareketsiz kaldı. Aslında tüm benliği hareketsiz gibiydi.

Roscoe gözlerini açtı, bakışları sabit ve kuruntusuzdu ama yine de adını koyamadığım bir şeyle bulanıktı. "Bu benim için anlatması zor bir hikâye," diye itiraf etti, sesi bu kez duygusallıktan çatallaşmıştı.

Onu şimdi çok daha iyi anladığımı ve her şeyi -iyi ve kötü- bu kadar net hatırlamanın ne anlama geldiğini bildiğim için başımı salladım ve burnuna nazik bir öpücük kondurdum.

"Belki bir gün?"

Bana küçük bir gülümseme verdi ama gözleri tam olarak düzelmemişti. "Bir gün."

Parmaklarımı kalın, siyah saçlarının arasına sokarak tırnaklarımla kafa derisini kaşıdım. "O zaman bana farklı bir hikâye anlat. İyi bir hikâye. Düşünmekten hoşlandığın bir hikâye."

Gözleri tekrar odağını kaybederken hoşnutsuzluk sisleri dağıldı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "İlk öpüştüğümüz zamanı hatırlıyor musun?"

Geçmişini düşündüm ve ben de gülümsedim ve sonra güldüm. "Oltalara solucan takmaktan nefret ederdin."

"Hâlâ ediyorum," dedi ve bir nostalji dalgasına kapıldım.

"Beni öpmen için seni kandırmıştım," diye konuştum hatırladığım kadarıyla, gülerek ve alt dudağımı ısırarak.

"Yapmadın," dedi, gözlerimi tekrar çatık kaşlı yüzüne çekerek.

"Kesinlikle yaptım."

"Kesinlikle yapmadın." Başını iki yana salladı. "Her şeyi hatırlıyorum."

"Ah . . ." Ona en muzip gülümsememi verdim ve bir parmağımı kaburgalarından kalçasına doğru gezdirdim. Gülmemeye çalışarak, çünkü bu eğlenceli olacaktı, asla unutmayan adama "Ama sende *benim* anılarım yok" diye hatırlattım.

Son

YAZARIN NOTLARI

Simone

Simone benim için nadir bir karakterdi, çünkü geri dönüp bazı bölümlerini okuduğumda, söylediği ve düşündüğü şeylerle beni şaşırttı ve beni yüksek sesle güldürdü. O ve ailesini yazmak benim için mutlak bir keyifti. Öyle ki, Paytonların ya da geniş ailelerinin sonuncusunu görmediğimizi hissediyorum.

Duyarlı okuyucularıma (LaRae, Amber, Nicole, Victoria, Jess ve Emily) zamanları, emekleri, enerjileri ve geri bildirimleri için teşekkür etmeliyim. Ayrıca yazar Dylan Allen'a da kritik sahneleri ilk kez gözden geçirdiği ve düzeltmeler için fikir verdiği için teşekkür etmek istiyorum. Eğer Dylan'ın hiçbir kitabını okumadıysanız, burada size neyi beklediğinizi soruyorum.

Ne için bekliyorsun?

Roscoe

Roscoe'nun bir "hafıza sorunu" olacağını daha önceden biliyordum (Duane'in kitabı). Araştırma yapmak gerekti ve birkaç potansiyel suçlu belirledim (örneğin zaman-mekan sinestezisi). Ancak, "eidetik hafıza" denen şeye sahip olan birkaç kişiyle konuştuktan sonra, bunun ona en uygun şey olduğuna karar verdim.

Eidetik hafıza, araştırmalarım ve görüşmelerime dayanarak, örnek bir durumsal hafızaya sahip kişiler için kullanılan bir terim gibi görünüyor ve genellikle deneyimden ziyade okunan/öğrenilen şeylerle ilgili olan fotoğraflık hafıza veya nörolojik bir bozukluk olarak kabul edilen hipertirmi ile karıştırılmamalıdır (her ne kadar ikisinin örtüştüğü alanlar olsa da).

Tüm yetenekler ve hastalıklarda olduğu gibi, eidetik hafıza da her kişiyi farklı şekilde etkiler. Roscoe'nun deneyimi gerçek bir kişiye dayanmaktadır ve eidetik hafızaya sahip her kişiyi yansıtmaması amaçlanmamıştır.

Bu konuya ilgi duyuyorsanız, kolluk kuvvetleri için çalışan "süper tanıyıcılar" hakkındaki makalelere göz atın. Ben bu konunun tamamını büyüleyici buldum.

Roscoe için duyarlılık gösteren okuyucularıma teşekkür ederim (her ikisi de isimsiz kalmayı tercih etti). Seni asla unutmayacağım ;-)

Diğer (önemli) Teşekkür

April, Shan ve Heather'a erken okumaları için teşekkür ederim.

Sabırları için çocuklarıma da teşekkür ederim. Bu kitabı tamamlarken (son çeyreğini yazarken) ailemde beklenmedik bir kayıp yaşadım. Bu nedenle, bu kitabı bitirmek gecikti, bu da annelerinin hayatlarındaki varlığının da geciktiği anlamına geliyordu. Parmaklarımı klavyeye koymak tuhaf hissettirdi ve yazmak eskisi kadar kolay gelmiyordu, ama aynı zamanda yardımcı da oldu. Sanırım yardımcı oldu. Sabırlı ve destekleyici oldukları için çocuklarıma teşekkür ederim. Şimdi gidip havuzda oynayabiliriz ve lütfen kardeşine sataşmayı keser misin?

Okuduğunuz için

teşekkürler,

Penny Reid

YAZAR HAKKINDA

Penny Reid Seattle, Washington'da kocası, üç çocuğu ve aşırı miktarda iplikle yaşıyor. Eskiden biyomedikal araştırmacısı olarak günlerini federal hibe teklifleri yazarak geçiriyordu, ancak şimdi sadece kitap yazıyor.

Gel beni bul.

Posta listesine kayıt: <http://pennyreid.ninja/newsletter/> (özel hikayeler, gizli bakışlar ve şapka ören kedilerin resimlerini alın)

Facebook: <http://www.facebook.com/PennyReidWriter>

Instagram: <https://www.goodreads.com/ReidRomance>

<http://www.instagram.com/reidromance/> **Goodreads:** **E-posta:**

pennreid@gmail.com ...hey, sen! Bana e-posta gönderin ;-)

Blog: <http://pennyreid.ninja>

Twitter: <https://twitter.com/ReidRomance>

Ravelry: <http://www.ravelry.com/people/ReidRomance> (eğer tığ işi yapıyor ya da örüyorsanız...!)

Okumaya devam edin:

Penny Reid Kitap Listesi (mevcut ve planlanan yayınlar)

PENNY REID'İN DİĞER KİTAPLARI

Şehirde Örgü Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi)

Neandertal İnsan Arıyor: Akıllı Bir Romantizm (#1)

Neandertal İnsanla Evleniyor: Daha Akıllı Bir Romantizm

(#1.5) Faydasız Arkadaşlar: Karşılıksız Bir Romantizm (#2)

Aşk Hacklendi: İsteksiz Bir Romantizm (#3)

Güzellik ve Bıyık: Felsefi Bir Romans (#4) İlk Görüşte Ninja

(#4.75)

Sonsuza Dek Mutlu Ninja: Bir Evlilik Romanı (#5)

Flört-ışh: Bir Romans (#6) İnsansı Uygunsuz

Evlilik: (#7)

Winston Kardeşler Serisi

(Çağdaş Romantik Komedi, *Güzellik ve Bıyık*'ın yan ürünü) Güzellik ve Bıyık (#1)

Doğruluk mu Sakal mı (#2)

Grin and It (#3)

BeardBeard Beard in

Mind (#5)Science (#4)

Dr. Strange Sakal (#6)

Beard with Me (#6.5, 2019'da çıkacak)

Beard Necessities (#7, 2019'da geliyor)

Hipotez Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Kimya Elementleri: ÇEKİM, ISI ve YAKALAMA (#1)

Fizik Kanunları: HAREKET, UZAY ve ZAMAN (#2, 2018'de çıkacak)

Biyolojinin Temelleri: YAPI, EVRİM ve BÜYÜME (#3, gelecek 2019)

İrlandalı Oyuncular (Rugby) Serisi - yazan L.H. Cosway ve Penny Reid

(Çağdaş Spor Romantizmi) Fahiş

ve Ermiş (#1) Peri ve Oyuncu (#2)

Cad ve (#3)Karı) Varlet ve

Röntgenci (#4 _ _ _ .

Sevgili Profesör Serisi

(Yeni Yetişkin Romantik Komedi)

Tolstoy'Öpmek (#1) u

Galileo'yu Öpmek (#2, 2019'da

çıkacak)

İçindekiler

Başlık	
Sayfa	
İçindekiler	
r Telif	
Hakkı	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Sonsöz	
Yazarın Notları	

[Yazar Hakkında](#)

[Penny Reid Yazarının Diğer Kitapları](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

